

COLECȚIA

*Subiri
de poveste*

JENNIFER DELAMERE

Moștenitoarea

Marius Maria

Un trecut plin de secrete... un viitor care pare imposibil...
și o iubire mai presus de orice reguli

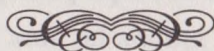
O indiscreție comisă în tinerețe a costat-o pe Lizzie Poole mai mult decât onoarea. După cinci ani petrecuți în exil, se întoarce în sfârșit acasă, dar continuă să ducă o viață secretă. Dorința cu limbă de moarte a celei mai bune prietene a ei, Ria, a fost ca Lizzie să-și însușească identitatea ei, să se întoarcă la Londra și să îndrepte lucrurile așa cum Ria însăși nu va mai trăi s-o facă. Pentru că tinerele seamănă ca două picături de apă, Lizzie face promisiunea și pornește într-o călătorie care îi ispitește inima nechibzuită încă o dată. Geoffrey Somerville este un om al bisericii dedicat cauzelor nobile, însă lumea sa este întoarsă pe dos în clipa în care moștenește titlul de Lord Somerville. Acum este invitat la toate balurile și este vânat de toate mamele din înalta societate londoneză care au fete de măritat. Cu toate acestea, singura femeie care i-a furat inima este aceea pe care n-o poate avea: tânăra văduvă a fratelui său, Ria. Datoria îi cere să-și ignore sentimentele, dar inima sa tânjește după frumusețea misterioasă. Când viitorul lor este pus sub semnul întrebării, va fi în stare Lizzie să-și mai continue șarada sau va găsi puterea să-și împărtășească secretele și să aibă încredere în puterea dragostei?

Jennifer Delamere este una dintre noile autoare foarte apreciate ale momentului, dovadă fiind cartea sa de debut, *Moștenitoarea*, care s-a numărat printre finalistele pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Marius Maria

Prolog

New South Wales, Australia, februarie 1846

– În spatele acestui defileu, prieteni, se întinde marea câmpie Bathurst!

Anunțul veni din partea bărbatului călare ce conducea o procesiune de care enorme, pe două roți, pline de bagaje și trase de boi.

De la locul ei din vârful unuia dintre care, Lizzie Poole se întinse să vadă pentru prima oară valea din spatele Munților Albaștri.

Fusese o călătorie lungă din Sydney. De trei zile încoace călătoreau pe acel drum îngust, strecurându-se greoi prin strâmtoarea dintre munți. Drumul se ridica și cobora abrupt, făcând nenumărate curbe prin văi înguste. Lizzie se gândise la un moment dat că nu vor mai scăpa niciodată din pădurea deasă, ale cărei crengi erau atât de stufoase, că uneori nici nu se mai vedea soarele de deasupra. Și nu-i plăcea deloc acea pasăre căreia i se spunea kookaburra, al cărei țipăt semăna cu râsul unui maniac.

Dar acum ieșiseră în sfârșit la lumina soarelui. Vizitiii opriră carele într-un loc în care drumul trecea pe deasupra unei creste, iar valea de vest se deschidea înaintea lor într-un peisaj uluitor. Dincolo de stâncile abrupte, cu formele lor spectaculoase, terenul se întindea pe kilometri întregi. Copacii și câmpiile alcătuiau o tapiserie de verde și cafeniu, punctată ici și colo de flori colorate. Lizzie vedea chiar și sclipirea albastră a unui râu în depărtare. Deși își petrecuse patru luni privind orizontul nemărginit al oceanului, lumea nu i se mai păruse niciodată atât de mare.

– Tom, nu-i așa că e minunat? îi strigă ea fratelui său, care mergea pe lângă car.

– Da, răspunse Tom. Arată mai mare decât întreaga Anglie.

Lizzie simțea aceeași mirare pe care o vedea oglindită și pe chipurile celorlalți nou-veniți: trei bărbați care fuseseră angajați direct de pe nava care ancorase în Sydney, ca să lucreze la ferma de oi, și un preot, reverendul Greene, care călătorea împreună cu soția lui și cei doi copii pentru a prelua mica parohie din Bathurst.

Ghidul lor, domnul Edward Smythe, părea mulțumit de reacțiile lor. Își deschise larg brațele și declamă, pe un ton teatral:

– „Câmpia cea nemărginită ni se deschise-n față,/ Ca frumuseți de netăgăduit, îndată,/ Precum poporul lui Israel văzu câmpia Canaanului, înaltă“.

Lizzie nu-și putu stăpâni un zâmbet. Nu era surprinsă că domnul Smythe începuse să spună poezii într-un asemenea moment. Era un bărbat chipeș, cu părul închis la culoare și ochii căprui și expresivi. Lizzie și l-ar fi putut imagina ușor ca pe un actor pe scenă. Era tânăr, de asemenea. La fel ca Lizzie și fratele ei, părea să aibă sub treizeci de ani. Ceea ce o fascina însă pe Lizzie cel mai mult era faptul că, deși avea accentul unui gentleman din Anglia, părea să se simtă perfect în largul lui în acest ținut dur și neîmblânzit.

– Canaanul, repetă doamna Greene, care era așezată în car, lângă Lizzie, și ținea un nou-născut în brațe. Presupun că Tărâmul Făgăduinței era la fel de frumos ca țara asta.

Lizzie rămase cu acele vorbe în minte în timp ce carele se puseră din nou în mișcare, avansând încet, dar sigur. Ea și Tom lăsaseră totul în urmă, în Anglia. Oare chiar puteau avea parte de un nou început aici, după cum îi promisese Tom? Spera asta cu disperare.

După încă vreo oră, zăriră un grup de bărbați care săpau un șanț de-a lungul drumului. Erau zece bărbați, iar Lizzie se gândi că nu mai văzuse niciodată creaturi atât de mizerabile. Erau murdari și zdrențuiți, dar lucrau cu o hotărâre posomorâtă sub supravegherea altor trei bărbați – conducătorul echipajului, care dădea ordine răstite din șa, un bărbat înalt cu chipul ars de soare care ținea o pușcă și, cel de-al treilea, un individ masiv cu un bici.

Când conducătorul văzu caravana, se grăbi să-i întâmpine și îl salută pe domnul Smythe, călărind alături de el câteva minute în timp ce caravana continua să avanseze. Lizzie observă că ceilalți doi bărbați aveau grijă ca lucrătorii să nu se oprească nici o clipă și păreau fără milă.

– El e căpitanul McCann, își anunță domnul Smythe călătorii. E sarcina lui să aibă grijă ca drumurile să fie sigure și bine întreținute.

– Bine ați venit! spuse căpitanul, apropiindu-se de care pentru a putea saluta pe toată lumea. Mă bucur să văd și mai mulți imigranți venind în vale.

Când o văzu pe Lizzie, căpitanul ridică surprins din sprâncene. Apoi se întoarse și spuse peste umăr:

– Ce-i asta, Smythe? Ți-ai dus soția cu tine până la Sydney doar ca să aibă de unde se întoarce?

Ochii domnului Smythe străluciră de amuzament.

– Nu, domnule, îl lămuri el. Este domnișoara Poole. Tocmai a sosit din Anglia cu fratele ei.

Căpitanul îl privi confuz. După o ezitare de-o clipă, zâmbi în semn de scuză și își ridică pălăria în fața lui Lizzie.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară, spuse el.

– Ei sunt... deținuți? întrebă timid soția pastorului, arătând spre lucrători.

– Chiar așa, doamnă, răspuse căpitanul. I-am adus aici ca să repare șanțurile de pe marginea drumului.

Doi dintre deținuți se întoarseră de la lucru ca să vadă carele trecând, dar bărbatul cel mai solid îi atinse cu biciul, făcându-i să se întoarcă din nou la muncă.

– Bietele creaturi, spuse ea, în ton cu gândurile lui Lizzie.

– Să nu vă pară rău de ei, doamnă, spuse căpitanul. Își merită soarta din pricina răutăților pe care le-au făcut.

– De ce, ce-au săvârșit?

– Au furat, majoritatea, răspuse căpitanul cu răceală. Unii sunt și criminali. Ați face bine să vă țineți departe de ei.

Când convoiul trecu pe lângă deținuți, alți doi reușiră să le arunce priviri întunecate fără ca bărbatul cu biciul să-i observe. Fiul reverendului Greene se întoarse spre acesta și spuse:

– Tată, crezi că Dumnezeu i-a iertat?

– Cred că da, dacă s-au căit și L-au rugat să-i ierte, răspunse reverendul.

– Chiar crezi că e atât de simplu? îl întrebă Tom. Un Dumnezeu drept n-ar căuta răzbunare?

Pastorul îi aruncă lui Tom o privire întrebătoare. Chipul impasibil al lui Tom nu lăsa să se întrevadă ce era în mintea lui. Dar Lizzie știa la ce se gândea. Trecuseră patru luni de când Tom îl omorâse pe Freddie Hightower într-un duel, răzbunându-se pe bărbatul care îi sedusese sora, o luase cu el în Europa și o abandonase acolo. Lizzie încă se mai înfiora amintindu-și acea dimineață rece și nefericită în care Tom, încă acoperit de sânge după duel, venise să-i spună ce făcuse. Deși Freddie se purtase execrabil și crud cu ea, Lizzie nu-și dorise niciodată să-l vadă mort – și cu atât mai puțin ucis de fratele ei.

– Poate că, după ce ne instalăm aici, vei veni să mă vizitezi la biserică, îi sugeră reverendul lui Tom. Acolo vom putea discuta chestiunea asta mai pe larg.

– Mulțumesc, domnule, spuse Tom, înclinând din cap.

Însă Lizzie se îndoia că o astfel de întâlnire urma să aibă loc. Tom îi spusese clar că se simțise perfect îndreptățit să comită acel act. O făcuse „de dragul ei“, așa spusese, și nu avea de gând să-i permită nimănui să-l facă să se răzgândească. În pofida cuvintelor sale însă, Lizzie știa că acțiunile lui îi lăsaseră o pată pe inimă, și încă nu-și găsisese pacea. Nici ea nu se simțea mai liniștită, se gândi ea cu tristețe. Acțiunile ei prostești duseseră la acele evenimente îngrozitoare. Cu siguranță fusese ceva de neiertat.

– Cu siguranță, Coroana nu este atât de milostivă, îi spuse căpitanul lui Tom, arătând cu un gest batjocoritor spre deținuți. Acești bărbați își vor plăti fărădelegile pentru tot restul vieții. Este o soartă mai cruntă decât moartea. Să fiți recunoscător că ați venit în Australia ca om liber.

Căpitanul nu avea de unde să știe cât de aproape era de adevăr. Dacă Tom ar fi fost arestat pentru ce făcuse, ar fi sosit în Australia legat în lanțuri. Dar Tom scăpase. Aranjase ca duelul să aibă loc în dimineața în care plecau spre Australia și nu-i dezvăluise lui Lizzie intențiile sale decât după ce faptul fusese consumat. La câteva ore de la duel, pluteau deja pe mare. Erau imposibil de prins, chiar dacă cineva le-ar fi luat urma. Nimeni de aici nu cunoștea povestea sordidă din cauza căreia plecaseră din Anglia.

Toate i se păreau doar un vis acum. Porniră din nou prin valea întinsă, în lumina soarelui strălucitor. Era straniu că erau în luna februarie, însă continentul se afla în plină vară. Totul era altfel aici. Lumea pe care o cunoscuse nu mai exista.

Oare Lizzie avea să se simtă vreodată acasă în acest ținut ciudat și nou?

Domnul Smythe insistase că da. Îi văzuse coborând de pe navă în portul Sydney și imediat se strecurase prin mulțime ca să-i întâlnească, oferindu-și să le găsească de lucru la una dintre cele mai mari ferme de oi din valea Bathurst. Spusese că fusese trimis de proprietar ca să găsească muncitori în puterea vârstei de pe nava cu imigranți, a cărei sosire era așteptată de mult timp. Acum că hoții și criminalii erau duși în alte părți ale Australiei, New South Wales avea neapărată nevoie de muncitori liberi.

– Soția mea va fi încântată să vă cunoască, spusese domnul Smythe când Lizzie și fratele ei fuseseră de acord să-l însoțească, și o repetase de nenumărate ori de-a lungul călătoriei lor.

– Nu este nici o doamnă care să-i țină companie? întrebuse Lizzie.

– Nici una dintre ele nu îi poate fi o prietenă atât de apropiată cum ar vrea. Dar ceva îmi spune că voi două veți fi foarte apropiate.

Lizzie îi ceruse mai multe detalii, însă domnul Smythe nu mai spusese nimic. Astfel că fata înțeleșese că misterul va rămâne până când o va întâlni pe această Ria Smythe.

Era târziu după-amiază când ajunseră în sfârșit în orașul Bathurst și traseră în curtea locului unde aveau să-și petreacă noaptea. Un semn de deasupra ușii spunea că ajunseseră

la Royal Hotel. Părea un nume mult prea pompos pentru acea clădire de lemn, cu un singur etaj. Și totuși, după ce dormise pe jos trei nopți la rând, Lizzie era sigură că urma să se simtă ca o prințesă într-un palat.

Tom o ajută pe Lizzie să coboare din car. În față, domnul Smythe coborî din șa și fu întâmpinat imediat de o doamnă frumoasă.

– Eddie, ai ajuns acasă! strigă ea fericită.

Apoi își dădu boneta pe spate și porni fugind spre el. Lizzie îi văzu chipul pentru o clipă, apoi, doamna își îmbrățișă și își sărută cu foc soțul.

– Ca să vezi, îi spuse Tom lui Lizzie. Doamna aia seamănă leit cu tine.

Lizzie nu se putea abține să nu se holbeze. Femeia semăna într-adevăr leit cu ea. Se potriveau din atâtea puncte de vedere, de la părul blond șters, la chip și siluetă. Lizzie nu-i putea vedea ochii femeii de la distanță, dar era sigură că erau albaștri, la fel ca ai ei. Avea senzația stranie că se uita în oglindă.

– Acum văd de ce Smythe ne-a pus atâtea întrebări despre familia noastră, zâmbi Tom.

– Și asta explică și de ce a fost atât de dezamăgit că n-am nici o soră, observă Lizzie. Trebuie să-și fi închipuit că există o legătură.

Domnul Smythe o desprinsese blând pe soția sa de la piept, ținând-o la distanță de un braț ca să o privească mai bine.

– Cât de bine arăți. Nu-mi vine să cred că ai venit până în oraș ca să mă întâmpini. Dar, draga mea, mă tem că i-ai scandalizat pe acești oameni cuviincioși cu purtarea ta de acum.

Domnul Smythe vorbea de parcă i-ar fi făcut vreun reproș, dar era limpede că salutul ei entuziasmat îl bucura.

– Dar, Eddie, răspunse ea, știi că nu mai puteam aștepta nici măcar o zi ca să te văd.

Se priveau cu atâta afecțiune, că Lizzie simți cum invidia îi prinde inima ca într-o menghină. Odată, simțise și ea o asemenea iubire. Dar niciodată nu fusese atât de fericită. Dragostea nu făcuse decât să-i aducă tristețe și să-i distrugă reputația. Nu avea de gând să-și mai deschidă vreodată inima astfel.

– Ria, draga mea, spuse domnul Smythe. N-ai de gând să mă întrebi ce ți-am adus din Sydney?

– Mi-ai adus un cadou? întrebă ea veselă. Ce-ar putea fi?

– Vino să vezi, spuse el, apoi începu să o tragă spre Lizzie.

În clipa în care Ria o văzu pe Lizzie, se opri. Gura ei rămase deschisă, și ochii ei – albaștri, așa cum Lizzie se aștepta să fie – scânteiară de bucurie și mirare.

– Un cadou într-adevăr special, spuse Edward cu un zâmbet mulțumit. Ți-am adus o soră.

Marius Maria

Capitolul 1

Londra, iunie 1851

– Dacă ai ucis-o, Geoffrey, Lady Thornborough n-o să ne dea pace cu asta niciodată.

Geoffrey Somerville îi aruncă o privire tăioasă însoțitorului său. Atitudinea lui îl enerva, dar știa că James Simpson nu era genul de bărbat care să ia vreo problemă în serios. Nici măcar atunci când era vorba de o tânără femeie pe care tocmai o călcaseră din greșeală cu trăsura.

Fata traversa strada și, din câte se părea, nu îi văzuse apropiindu-se în viteză până când nu fusese prea târziu. Vizitiul abia reușise să tragă brusc caii într-o parte, ca să nu o calce sub copitele lor masive. Totuși, nu avusese nici destul timp, nici destul loc să o evite cu totul, iar roata din față a trăsurii o aruncase pe trotuar ca pe un coș de paie lăsat de izbeliște.

Geoffrey îngenunche lângă ea și îi săltă capul cu blândețe, dându-i la o parte părul de pe frunte. O rană la tâmpla stângă sângera din plin, urâțindu-i chipul și lăsând dâre roșii în părul blond-deschis.

Ochii îi erau închiși, dar Geoffrey observă, plin de ușurare, că încă respira. Pieptul i se ridica și cobora cu mișcări neregulate, dar evidente.

– Nu e moartă, spuse el. Dar e grav rănită. Trebuie să cerem ajutor imediat.

James urcă în fugă scările și bătu în ușă cu bastonul.

– Mai întâi trebuie să o ducem înăuntru. A început să se strângă lumea, și știi cât de mult îi displac scandalurile mătușii mele.

Geoffrey observă că, într-adevăr, câțiva oameni se opriseră să caște gura, deși nimeni nu se oferise să ajute. O doamnă

îmbrăcată în haine scumpe întoarse capul și se grăbi să se îndepărteze, alături de însoțitoarea ei, de parcă biata femeie care sângera pe trotuar adusese ciuma în cartierul elitist Mayfair. Pe vremuri, Geoffrey s-ar fi întrebat de ce sunt atât de puțini buni samariteni aici. Dar în ultimele șase luni, de când se afla în Londra, văzuse reacții asemănătoare la suferința omenească zi de zi. Deși nu îl mai surprindea, tot se simțea întristat și revoltat din pricina asta.

Singurul căruia părea într-adevăr să-i pese era vizitiul. Ținea frâiele cailor și îl urmărea pe Geoffrey, cu chipul plin de riduri de îngrijorare.

– Nici n-am văzut-o, milord, spuse el. A apărut de nicăieri.

– Nu e vina ta, îl asigură Geoffrey, apoi scoase o batistă și începu să-i tamponeze rana femeii. Mergi cât de repede poți pe Harley Street și adu-l pe doctorul Layton.

– Da, milord. Vizitiul era evident ușurat. Se cățără grăbit pe capră și prinse frâiele. Ajung cât ai clipi.

Geoffrey continuă să cerceteze trupul femeii, căutând și alte răni. Își plimbă încet mâinile de-a lungul gâtului ei delicat, al umerilor, al brațelor subțiri. Îi pipăi pieptul și picioarelor pe cât îndrăznește, ezitând între îngrijorare pentru sănătatea ei și nevoia de a nu fi vulgar. Din fericire, nu părea să fie nimic rupt.

James bătu încă o dată la ușa neagră, impunătoare, care se deschise în sfârșit. Chipul lunguiet al majordomului lui Lady Thornborough se iți în deschizătură.

– Dă-te la o parte, Harding, spuse James. A avut loc un accident.

Harding făcu ochi mari văzând o femeie care sângera pe treptele imaculate ale stăpânei sale. Evaluează imediat situația, apoi deschise larg ușa.

Geoffrey o ridică pe fata leșinată în brațe. Era mult prea slabă, și nu fu surprins să descopere că trupul ei era ușor ca un fulg. Părul auriu crea un contrast profund cu haina lui neagră. Unde îi era boneta? Geoffrey privi în jur și descoperi posomorât rămășițele unei bonete de paie care rămăsese strivită în mijlocul străzii. Inima îi tresări când capul ei se lipi de pieptul lui. Simțea compasiune, din câte presupunea. Dar era un sentiment curios de profund.

– Sângerează mult, observă James. Cheamă un servitor să o ducă înăuntru sau o să-ți distrugi haina.

– Nu contează, răspuse Geoffrey.

Simțea o nevoie curioasă să o protejeze pe femeia din brațele lui, deși nu avea habar cine era. *Trăsura lui* o lovise, până la urmă, deși grozăvia fusese provocată de nepăsarea ei. Dar nu avea de gând să-i dea drumul – indiferent de motiv.

Geoffrey păși sobru peste petele roșii pe care sângele ei le lăsase pe treptele albe de marmură și o duse în holul de la intrare, unde James se adresă majordomului:

– Lady Thornborough e acasă, Harding?

– Nu, domnule. Dar o așteptăm dintr-o clipă în alta.

Geoffrey știa, după ani întregi în care avusese de-a face cu familia Thornborough, că Harding era un om practic, care își păstra calmul până și în circumstanțe peste măsură de neobișnuite. Escapadele din copilărie ale nepoatei lui Lady Thornborough, Victoria, îl făcuseră să-și descopere acest talent, iar isprăvile din tinerețe ale lui James i-l căliseră până la rangul de artă.

După cum era de așteptat, Harding făcu semn spre scări cu o mină detașată, de parcă ar fi fost un lucru obișnuit să vadă o femeie rănită și necunoscută în casă.

– Pot să vă sugerez divanul din Salonul Trandafiriu, domnule?

– Excelent, spuse James.

În timp ce urcau scările, Harding îi strigă unei tinere servitoare care încă stătea în holul de la intrare:

– Mary, adu-ne niște apă și un prosop. Și spune-i lui Jane să curețe imediat treptele de la intrare.

Mary dădu din cap și fugi să împlinească porunca. O altă servitoare îi întâmpină în capul scărilor. Harding o instrui să găsească o pătură pe care să o întindă peste divan, pentru a proteja tapițeria scumpă.

Geoffrey își lăsă povara fragilă din brațe cu mare grijă. Se așeză pe un scăunel lângă femeie și îi tamponă din nou rana de la tâmplă. Pielea din jurul ei începea să se învinețească – fusese lovită foarte tare. Se simți cuprins de panică.

– De ce dracu' a sărit în fața trăsurii?

Nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare până când James nu-i răspunse.

– Ai grijă cum vorbești, Geoffrey, se prefăcu el contrariat. Este o doamnă de față.

Geoffrey o privi pe femeia leșinată.

– Nu cred că mă poate auzi acum.

O cercetă plin de interes. Rochia ei simplă, neagră, îi era prea largă, iar manșetele păreau să fi fost întoarse de mai multe ori. Pantofii ei de piele erau de o calitate bună, dar păreau foarte purtați. Oare era o servitoare îmbrăcată în hainele vechi ale stăpânei sale? Sau o doamnă care ținea doliu? Oare deja era în suferință după cineva drag care murise, iar acum se întâmplase și acest accident care să-i aducă și mai multe griji pe cap?

– Dacă este o aristocrată, atunci pare să aibă probleme, spuse Geoffrey, simțind iarăși acea tresărire curioasă în inimă.

El știa foarte bine cât de tragic era să-ți simți viața zdruncinată de o tragedie după alta.

O servitoare intră în cameră, aducând lucrurile cerute de Harding. Așeză ligheanul pe o măsuță din apropiere. După ce scufundă compresa în apă, se apropie timidă și făcu o mică reverență în fața lui Geoffrey.

– Cu permisiunea voastră, milord.

Ceva în felul în care servitoarea spusese acele cuvinte îl irita. Primise titlul de „milord“ de câteva luni, dar încă nu era obișnuit cu el. Mulți oameni l-ar fi felicitat pentru că devenise recent un membru al Camerei Lorzilor, dar pentru Geoffrey nu era decât o amintire constantă a ceea ce pierduse. Nici un lucru de pe lume nu merita pierderea a doi frați. Nici un fel de rang, indiferent cât de înalt, nu te scutea de responsabilitatea de a-i ajuta pe ceilalți dacă erai în măsură s-o faci. Întinse o mână după compresă.

– Dă-mi-o. Mă ocup eu.

Servitoarea ezită.

– Crezi că se cuvine? întrebă James. Sunt sigur că e o sarcină potrivită pentru un servitor.

– Am experiență cu asta. M-am îngrijit de multe ori de bolnavii din parohia mea.

– Dar atunci erai doar un preot. Acum ești un baron.

Geoffrey ura poziția în care fusese pus după moartea fraților săi mai mari. Dar avea de gând să se folosească de ea, dacă trebuia. Și avea toate intențiile să aibă grijă de această femeie.

– Din moment ce sunt un baron, spuse el pe un ton sever, întinzându-se din nou după compresă, toți trebuie să faceți ce vă poruncesc.

James râse și făcu o mică plecăciune.

– *Touché*, milord.

Servitoarea puse compresa în mâna lui Geoffrey și făcu încă o mică reverență. Se trase înapoi câțiva pași, dar rămase cu ochii pironiți asupra lui. Geoffrey bănuia că era atât de atentă la el mai degrabă datorită noii sale poziții sociale decât a circumstanțelor de moment. Știa că devenise ținta atenției multor personaje – de la servitoare la ducese – de când fusese ridicat la rangul de baron. Din câte se părea, anii pe care îi petrecuse în calitate de preot al unui sat sărac, făcând tot posibilul pentru a-i ajuta pe cei care se chinuiau, ducându-și traiul de pe-o zi pe alta, nu meritau nici pe departe la fel de multă atenție.

Geoffrey puse o mână pe fruntea femeii. Era prea fierbinte în comparație cu palma lui rece.

– Mă tem că e posibil să aibă febră, pe lângă rana de la cap.

James își scoase ostentativ batista și își acoperi pe jumătate gura și nasul.

– Vai de mine, sper că n-a adus nimic contagios în casă. Asta ar fi groaznic de deranjant.

Harding intră în cameră, ducând o geantă prăfuită. O ținea cu brațele întinse, atent să nu o atingă de haina lui imaculată.

– Am găsit asta afară, lângă trepte. Cred că îi aparține... – aruncă o privire disprețuitoare spre silueta chirchită pe divan – ... doamnei.

– Mulțumesc, Harding, spuse James, privind obiectul jerpelit cu un dispreț la fel de mare, apoi arătând spre celălalt capăt al camerei. Las-o acolo deocamdată.

Era posibil ca în acea geantă să fie toată agoniseala femeii, se gândi Geoffrey, dar lui James nu-i păsa câtuși de puțin. Avea multe de învățat când venea vorba de compasiunea față de cei mai puțin norocoși în viață.

Geoffrey se întoarse înapoi spre femeie, care tresări și scoase un geamăt slab.

– Ușor, murmură Geoffrey, neputându-se abține să nu o aline, deși se îndoia că îl auzea. Ești în siguranță acum.

De cealaltă parte a divanului, James îl privea pe Geoffrey cum îi curăța sângele de pe față și din păr.

– Ce specimen, remarcă el, văzându-i trăsăturile și aplecându-se să o cerceteze. Uită-te la obrajii ăștia înalți. Ce sprâncene delicate, arcuite. Și ce buze pline...

– E o femeie, James, îi reproșă Geoffrey, nu o creatură de la grădina zoologică.

– Ei bine, e clar că e o femeie, răspunse nonșalant James, care nu părea afectat de tonul lui Geoffrey. Mă bucur că ai observat. Uneori mă întreb dacă observi lucrurile astea.

Geoffrey observa. În acele momente, observa chiar *prea multe*. Nu putea nega faptul că, la fel ca și James, era impresionat de frumusețea ei. Dar buzele ei erau prea palide, uscate și crăpate. Simțea un imbold sălbatic să i le tamponeze cu apă rece...

– Dumnezeule, spuse brusc James, făcându-l pe Geoffrey să tresară și să lase jos batista. E Ria!

Geoffrey încremeni locului.

– Ce-ai spus?

– Am spus că această domnișoară care sângerează pe divanul mătușii mele este Victoria Thornborough.

Nu. Cu siguranță, așa ceva era imposibil. În anumite momente, James părea hotărât să-l aducă la capătul răbdării.

– James, nu este momentul pentru vreunul dintre bancurile tale copilărești.

James clătină din cap.

– Sunt absolut sincer.

– Dar așa ceva e ridicol.

– Cred că îmi cunosc propria verișoară. Chiar dacă au trecut zece ani. James se apropie și mai mult în timp ce femeia murmură ceva incoerent. Vezi? M-a auzit. Își recunoaște numele.

Brusc, toată activitatea din cameră se opri. Până și servitorii care rămăseseră prin preajmă se opriră din ce făceau. Toate privirile se întoarseră spre divan.

Oare chiar era Ria? Geoffrey trebuia să-l creadă pe James pe cuvânt, deocamdată, căci nu o cunoscuse niciodată. Fusese în Europa în timpul relației scurte și clandestine dintre ea și fratele său. Despre această femeie față de care se simțise ciudat de fascinat – din cine știe ce motiv, putea crede cu ușurință că era o doamnă, în ciuda hainelor murdare și a vânătăilor. Și-l putea închipui ușor pe Edward îndrăgostindu-se de ea – oare nu se simțea și el atras de ea? „Nu“, își spuse el din nou. Nu simțise decât compasiune. Și era complet de neînțeles cum cumnata lui putea să apară așa, de nicăieri.

– Dacă ea este Ria, spuse Geoffrey, atunci cu siguranță că Edward ar trebui să fie cu ea, nu-i așa?

– Așa ar fi de așteptat, răspunse James. Sunt de acord că avem de-a face cu o situație foarte neobișnuită.

– Neobișnuită, repetă sec Geoffrey.

Acel cuvânt putea fi folosit pentru a descrie tot ce se întâmplase între Ria și fratele său. Fuga lor îi luase pe toți prin surprindere și provocase un scandal care fusese suficient de rău fără să mai pună la socoteală și faptul că Ria fusese logodită cu fratele lui mai mare, William, la acea vreme.

– Cel puțin putem deduce că nu au fost pe nava *Sea Venture* care s-a scufundat, spuse James. *Unde s-au dus, mă întreb?*

– Asta e unul dintre multele lucruri pe care țin neapărat să le aflu, spuse Geoffrey.

După ce Edward și Ria dispăruseră fără urmă, Geoffrey îi căutase peste tot, până la epuizare. Nu reușise decât să afle că era posibil să fi cumpărat bilete pentru o navă care se scufundase în drum spre America. Însă nu avusese nici o dovadă concretă, doar speculații.

Geoffrey luă mâna stângă a femeii și începu să-i scoată mănuașa veche de pe degete. Auzi cum servitoarea din spatele

lui scoate un suspin, dar nu era momentul să-și facă probleme că gesturile lui ar putea fi indecente. Dacă o avea în față pe Ria, voia o dovadă că Edward se căsătorise cu ea, după cum se cuvenea. Nu credea că fratele lui s-ar fi jucat intenționat cu sentimentele unei femei, dar știa de asemenea că Edward era predispus la acțiuni impulsive și iresponsabile. Multe lucruri i-ar fi putut strica planurile.

Geoffrey trase încă o dată cu blândețe de mână, reușind să o scoată. Mâna de dedesubt era plină de bătăături și aspră. Era o mână care muncise mult. Deși nu purta verighetă, purta un inel de aur cu o piatră de onix. Geoffrey știa că inelul fusese al lui Edward. Văzându-l, se simți devastat. Nu se putea gândi decât la un singur motiv pentru care ea l-ar fi purtat.

– De ce? întrebă răgușit Geoffrey, simțind cum îngrijorarea lui se transformă în consternare. Dacă aveau probleme, de ce nu s-au întors? De ce nu ne-au cerut ajutorul?

– Dacă ai fi fost în locul lor, răspunse James, ai fi vrut să înfrunți furia lui William? Sau a lui Lady Thornborough? O privi gânditor. Poate că nu au fost mereu atât de săraci. Uită-te la ea, Geoffrey. Uită-te la hainele ei.

Geoffrey își permise să o privească încă o dată pe femeia cea slabă, îmbrăcată într-o rochie neagră, simplă, care părea de doliu.

– Nu! spuse răstit Geoffrey.

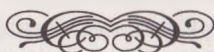
Cum ar fi fost posibil ca ea să supraviețuiască, iar Edward nu?

Geoffrey se ridică și îi dădu prosopul și mână servitoarei. Merse la fereastră și privi strada de dedesubt prin perdelele de dantelă. Era plin de trăsuri care se grăbeau în ambele sensuri, dar a lui nu se vedea nicăieri, și nici urmă de doctor. Știa că era prea devreme să se aștepte să-i vadă, dar nu-și putea stăpâni neliniștea care amenința să-l copleșească.

Ce era mai rău? Suferința continuă de a nu ști ce se întâmplase cu fratele său, sau lovitura de grație de a ști că, într-adevăr, murise? Dacă cineva l-ar fi întrebat asta înainte, ar fi răspuns cu totul altfel, poate.

Trebuia să o ajute pe Ria să se însănătoșească. Și să afle ce se întâmplase.

Capitolul 2

Auzea vag voci care vorbeau deasupra ei și simțea o compresă moale și rece pe fața ei fierbinte.

Un parfum dulce de trandafiri o îmbia să inspire adânc, încercând să o trezească din leșin, dar, cu fiecare respirație, simțea o durere ascuțită într-o parte. Tâmpla stângă îi zvâcnea puternic, amețind-o iar și iar. Nu-și putea deschide ochii.

Murmurele încetară odată cu un foșnet de fuste și un pas grăbit pe podea. O voce ascuțită, de femeie, spuse:

– N-ați făcut nimic să o treziți?

– Am trimis după doctorul Layton, răspunse un bărbat.

– Ești la fel de inutil ca și tatăl tău.

– Draga mea mătușă, dă-mi voie să te contrazic. Sunt sigur că sunt mult mai inutil decât a fost el vreodată.

Urmă un țâțâit dezaprobat, apoi un ordin ferm:

– Repede, Mary. Adu-mi sărurile.

Alte foșnete, urmate de un miros acru, puternic, chiar sub nasul ei. Strănută puternic, crispându-se când o săgeată de durere îi străbătu capul. Apoi, treptat, privirea ei se concentră pe o doamnă în vârstă, îmbrăcată într-o rochie grea de mătase verde-închis. Femeia o privea cu o combinație de șoc și uimire.

Apoi își aminti.

Stătea peste drum de casa lui Lady Thornborough, încercând să se hotărască dacă să se apropie sau nu. Chiar și acum, că ajunsese atât de departe, ezita. Oare își putea duce planul la îndeplinire? Oare aveau să-i creadă povestea?

Trebuia să fie așa. Făcuse o promisiune unei femei muribunde și avea de gând să și-o păstreze. Febra și frisoanele o urmăriseră pas cu pas din port încoace, obligând-o să se miște repede ca să nu leșine pe trotuar.

„Trebuie să te duci“, auzea vocea Riei în mintea ei. „Contez pe tine.“

Adunându-și curajul, pășise în stradă. Durerea din tâmplă estompase larma de sunete a străzii aglomerate, iar razele soarelui

de după-amiază târzie o orbiseră. Nu văzuse trăsura care se apropia în grabă.

Acum, Lizzie Poole stătea nemișcată, privind-o în ochi pe doamna din fața ei. Ochii cenușii ai femeii se potriveau cu părul ei cărunt, care era prins într-un coc strâns. Postura ei regală arăta că ea era doamna casei. Deci ea trebuia să fie Lady Thornborough – doamna severă, implacabilă, care o crescuse pe Ria.

Oare Lady Thornborough avea să creadă că în fața ei se afla nepoata pe care nu o mai văzuse de zece ani, de când fata avea doar șaptesprezece ani? Sau avea să-și dea seama imediat că Lizzie era o impoastă? „Nu într-un tot o impoastă“, se corectă ea. Ria o convinsese că erau surori vitrege și îi spusese că putea găsi dovezi. Deci Lizzie era și ea nepoata lui Lady Thornborough, deși bătrâna doamnă nu știa.

Și ce dacă Lizzie se prefăcea că e Ria? Ea era moartă acum. Relația ei cu Lady Thornborough fusese una furtunoasă, iar Ria o implorase pe Lizzie să o ajute să îndrepte lucrurile. Era oare vreo metodă mai bună de a face asta decât să devină Ria – să fie nepoata ascultătoare pe care Lady Thornborough și-o dorise dintotdeauna? Ca nepoată ilegitimă, Lizzie nu putea face nimic, în schimb, dându-se drept Ria, putea obține totul. Iar Ria îi dăduse binecuvântarea ei. De fapt, planul fusese ideea ei de la bun început.

Preț de câteva clipe lungi, agonizante, Lizzie privi chipul lui Lady Thornborough, care rămăsese sever și inscrutabil. Apoi se încruntă și clătină din cap.

Lizzie închise ochii. „Am dat greș“, se gândi ea. „Știe că nu sunt Ria.“ Își stăpâni sentimentul de dezamăgire. Ria îi descrisese familia, casa și pe servitori atât de detaliat, încât Lizzie se crezuse în stare să intre pe ușă și să preia viața pe care sora ei vitregă o lăsase în urmă. Acum era cuprinsă de teama că o vor arunca în stradă înainte să aibă măcar șansa să le explice totul.

În sfârșit, Lady Thornborough spuse:

– Ria, unde ai fost?

Vocea ei era fermă, dar nu lipsită de bunătate – și, pentru Lizzie, era minunată. Ușurarea o cuprinse și, pentru o clipă binecuvântată, durerea din trupul ei se potoli. Lady Thornborough

credea că este Ria. Putea rămâne. Întinse mâna după compresa de pe frunte și se ridică în picioare, în ciuda durerii care îi pulsa în tâmpile. Plănuse să spună atâtea lucruri, dar nu reuși decât să răspundă întrebării lui Lady Thornborough: „Unde ai fost?”

– Păi, Australia, desigur... murmură ea, apoi vocea i se stinse.

– Australia? repetă Lady Thornborough, peste măsură de surprinsă, apoi se așeză și o îmbrățișă pe Lizzie. Vai, draga mea fată.

Lizzie nu se așteptase deloc la asta, dar acceptă grațios îmbrățișarea. Se relaxă în îmbrățișarea celeilalte femei, recunoscătoare că mătasea rece a rochiei lui Lady Thornborough îi alina obraji fierbinți. Se simțea pe undeva vinovată; își dădea seama că planul ei o putea răni pe această femeie după ale cărei iubire și respect tânjise Ria. Dar Lizzie era bolnavă și epuizată, iar trupul o dorea peste tot. Își stabilise planul și nu avea de gând să și-l schimbe. Și, în orice caz, n-avea unde altundeva să meargă.

Treptat, Lizzie își dădu seama că un bărbat stătea pe un scăunel, lângă ea. Își sprijinea bărbia într-un baston cu mâner de aur și o privea curios.

– Te-ai schimbat, Ria, spuse el. Nu-mi amintesc ca ochii tăi să bată atât de mult spre violet. Ești cu siguranță mult mai slabă, iar pielea ta e bronzată ca a unei fete de la țară. Dar mă ții minte, nu-i așa, fetițo?

Bărbatul îi zâmbi încurajator. Lizzie îl cercetă atentă. Era un tânăr slăbuț, de vreo treizeci de ani, cu păr castaniu, cârlionțat, și ochi albaștri. Și bine îmbrăcat. Purta o vestă fină, aurie, și o cămașă albă pe sub o haină albastră, bine croită, care îi scotea în evidență umerii lați. O eșarfă de aceeași culoare ca și vesta era legată cu artă la baza gulerului întărit al cămășii. Singurul lucru care îi strica frumusețea era o mică umflătură pe nas – o amintire, îi spusese Ria, din ziua în care căzuse dintr-un copac.

Bărbatul trebuia să fie James Simpson. Se potrivea întru totul felului în care Ria își descriesese vărul favorit. După felul în care era îmbrăcat, se vedea că era încă un cuceritor, și Lizzie se întrebă dacă era, de asemenea, cum spusese Ria, „un pierde-vară și un sălbatic, genul de om care provoacă mereu scandaluri care se cer trecute sub tăcere“.

Deși era sigură, Lizzie se simți totuși neliniștită răspunzându-i, sperând din toată inima că instinctul ei nu dăduse greș:

– Se pare că nu te-ai schimbat, James.

– Ea e fata mea! râse James, plesnindu-se peste genunchi. Vezi, Geoffrey, este Ria.

Ultima remarcă îi fusese adresată unui bărbat care stătea de cealaltă parte a salonului. Abia se întrezărea din spatele unei mese mari, rotunde, aflate în mijlocul camerei, pe care era o vază pictată în culori vesele cu un buchet de trandafiri galbeni.

„Geoffrey?”

Singurul Geoffrey de care Ria îi vorbise vreodată era fratele mai mic al soțului ei. Ria nu-l întâlnise niciodată pe Geoffrey, dar Edward îl descriesese cândva drept serios și studios, menit vieții bisericesti. Din descrierea lui, Lizzie își imaginase un bărbat scund și șters, poate cu ochelari, îmbrăcat în haine jerpelite și cocoșat de la prea multă carte.

Bărbatul care o privea de lângă cămin nu semăna deloc cu imaginea ei despre el. Era înalt și cu spatele drept. Părul lui șaten, mătăsos, era curat și tuns cu artă. Mustățile lui scurte încadrau un chip plăcut și curios, deși nu chipeș în sensul obișnuit al cuvântului. Ochii lui negri, neascunși de ochelari, o urmăreau concentrați. Costumul lui negru era mult mai sobru decât haina albastră pe care o purta James, dar era nou și i se potrivea bine.

Nu, nu putea fi cumnatul Riei. Și totuși, James îi spusese după numele lui de botez. Oare mai era cineva în familie cu același nume? Oare Lizzie nu se pregătise atât de bine pe cât crezuse?

Încercă să nu intre în panică, spunându-și că bărbatul nu făcea parte din familie, probabil. Ria spusese că James avea un cerc larg de cunoștințe. Având în vedere personalitatea lui ușuratică și nepoliticoasă, era de așteptat să se adreseze prietenilor săi apropiați cu atât de multă familiaritate. Dar acest gând nu o liniști deloc. Câți dintre prietenii lui James făcuseră cunoștință cu Ria? Câți dintre ei ar fi trebuit să-și „amintească” Lizzie?

Lady Thornborough dădu blând la o parte o șuviță de păr de pe fruntea lui Lizzie.

– Ria, mi-am făcut atât de multe griji, spuse ea. Nu preget în a spune că mi-ai răpit zece ani din viață.

– Zece ani din viață, mătușă? repetă James. Mă îndoiesc. Pun pariu că vei trăi până la o sută de ani.

Lady Thornborough îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Nu vorbi de pariuri în casa asta. Nu voi tolera un asemenea limbaj rușinos.

James înclină bărbia în semn că înțelesese. Odată ce mătușa sa se întoarse înapoi spre Lizzie, îi zâmbi lui Geoffrey și îi făcu cu ochiul. Bărbatul nu răspunse gestului jucăuș al lui James. O cerceta pe Lizzie – centimetru cu centimetru, cu o expresie care plutea undeva între curiozitate și dispreț.

Cine era el?

Obrajii lui Lizzie ardeau – ori de la febră, ori fiindcă bărbatul o cerceta atât de atent, nu-și dădea seama. Ochii lui negri o captivau. Încerca să-și liniștească respirația, însă era degeaba. Brusc, camera îi părea mult prea mică.

Mâna rece a lui Lady Thornborough i se lipi de frunte, liniștind-o într-o câțva. Cerceta rana lui Lizzie.

– Și James a reușit să te calce cu trăsura ca pe un câine, spuse ea.

– N-am fost eu, protestă James.

Lady Thornborough îl ignoră.

– De ce erai singură și pe jos, ca o servitoare? Și de ce, în atâția ani, n-ai luat niciodată legătura cu noi? Îți dai seama cât am suferit din cauza ta?

– Voi explica totul, bunico, spuse Lizzie, încercând cuvântul pentru prima oară.

Reuși să-l rostească destul de ușor. Cu siguranță că era un semn bun. Acum era Ria, și avea să descopere în curând secretele pe care le ascundea această familie. Familia Thornborough ascundea misterul propriei nașteri, un mister la care nici nu visase până când o întâlnise pe Ria.

Ria cea dulce, blândă și prostuță. Obișnuită să acționeze impulsiv, dar hotărâtă odată ce luase o decizie. Da, și asta aveau în comun, nu doar faptul că semănau leit. Când Lizzie fusese de acord cu planul în Australia cea îndepărtată, crezuse că era un plan bun. Acum că ajunsese aici, enormitatea a ceea ce făcea o făcu să se cutremure mai puternic decât febra.

Lizzie se luptă să-și păstreze gândurile în prezent, acolo, în acea cameră. O singură greșeală ar fi putut provoca un dezastru. Dar era atât de cald. Tâmpilele îi zvâcneau și camera începuse să se învârtă din nou. Se lăsă să cadă înapoi pe divan.

– Ria! strigă Lady Thornborough.

– Îmi pare atât de rău... Nu plănuiam să mă întorc așa...

Lizzie se simți inundată de un val de căldură din cauza febrei, urmat de o greață tot mai puternică. Închise ochii, încercând să-și stăpânească stomacul. Planul ei mergea bine, se gândi ea. În afară de faptul că fusese cât pe ce să moară pe drum spre casă. Și în afară de bărbatul care o privea, și pe care nu-l putea identifica.

Camera se învârtea din nou, era la un pas să-și piardă controlul...

Geoffrey traversă camera și îngenunche lângă ea, cu ochii scânteind.

– Te rog, iartă-mă, văd că nu te simți bine, dar trebuie să te întreb. Trebuie să știu. Am așteptat zece ani fără nici o veste. Ce e cu Australia? Unde este fratele meu?

Lizzie își adună câteva gânduri.

– Tu ești cumnatul meu? întrebă ea, amețită.

Era atât de înalt. Atât de chipeș. Atât de diferit față de ce se așteptase. Și totuși... semăna mult cu Edward. Acum își dădea seama de asta, vedea urme din ținuta încrezătoare a lui Edward și din felul în care îi privea pe ceilalți – îi cerceta, într-adevăr – când vorbea cu ei. Cât de straniu, își dădea Lizzie seama acum, să fi crezut că era altcineva.

– Dar unde este? întrebă Geoffrey, de parcă intenționa să-i scoată cu forța informația din minte. Ce s-a întâmplat cu el?

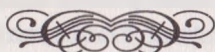
– El...

Lizzie închise ochii. Acum că observase asemănarea, era prea dureros să-l privească. Prea multe amintiri. Mintea ei rătăcea, își dădea seama de asta. Nu reuși să spună decât:

– Te-a... descris... altfel.

Avu timp să-i vadă expresia plină de furie și frustrare, apoi întinericul o cuprinse.

Capitolul 3

Geoffrey mergea pe stradă cu pași grăbiți, bucuros că era liber să se miște și să gândească. Nu locuia departe, așa că își instruisese vizitiul să-l ducă pe doctorul Layton unde era nevoie după ce termina cu Ria.

Ria.

Geoffrey grăbi pasul, folosindu-se de asta ca să-și domolească frustrarea. Ria fusese pe cale să-i dea răspunsul pe care îl căuta cu disperare, dar leșinase înainte să-i poată spune vreun lucru coerent.

Doctorul Layton confirmase că rănilor Riei nu îi puneau viața în pericol, dar febra era mult mai gravă. Diagnosticul lui provocase o activitate frenetică în casă. Lady Thornborough își ieșise din fire, ordonându-le servitorilor să facă tot felul de lucruri: să pregătească o cameră, să încâlzească apă, să aducă de mâncare – iar, între timp, sarcina lor era să-l ajute pe doctor cu orice era nevoie. Nu semăna deloc cu felul ei obișnuit de a fi: să dea ordine contradictorii, având pretenția ca servitorii să le ducă la îndeplinire cu o viteză nerealistă.

Geoffrey se bucura că scăpase de haos, chiar dacă doar pentru câteva ore. Avea nevoie de timp ca să-și revină după șocul evenimentelor din acea zi, ca să reflecteze la însemnătatea lor.

Moartea lui William de iarna trecută îl obligase pe Geoffrey să se confrunte cu problema moșiei familiei și a titlului. Fusese convins să renunțe la mica lui parohie pentru a-și asuma baronia și toate responsabilitățile care se trăgeau din ea. Nu se simțea în largul lui făcând asta, și nu voise să facă pasul legal care se impunea de a-l declara pe Edward mort. Simțea că asta ar fi trădat memoria fratelui său. Nu reușise niciodată să scape de convingerea că Edward trăia.

Geoffrey se opri și închise ochii, luptându-se cu frustrarea care amenința să-l copleșească. Australia! De ce plecase Edward într-o țară atât de dură și de periculoasă? Și unde era acum?

Clipind, respiră adânc, gândindu-se la trista ironie a situației. Perioada lui oficială de doliu pentru ambii săi frați luase sfârșit cu câteva săptămâni în urmă. Dacă moartea lui Edward era confirmată acum, nimeni nu s-ar fi așteptat să înceapă din nou acel proces. Dar Geoffrey știa că ar fi făcut exact asta – în inima lui, dacă nu și public.

Intrând pe strada lui, Geoffrey îi salută pe cunoscuți înclinându-se, dar nu se opri. Urcă grăbit scările până la reședință și intră pe ușa din față.

Când își lăsa pălăria pe măsuța dinăuntru, observă că tava de argint pentru cărți de vizită era plină. Lângă ea se afla un teanc de scrisori și de bilețele. Încercă să-și stăpânească un geamăt. Părea că toată înalta societate profita de ocazia de a-l cunoaște cât mai repede pe noul Lord Somerville.

Geoffrey luă una dintre cărțile de vizită și citi numele tipărit pe ea. Strămbă din nas simțind un parfum bogat care adia dinspre cartonaș, semn al adevăratului motiv din spatele popularității sale neașteptate. Femeile care îl ignoraseră până acum se năpusteau asupra lui pentru a obține titlul de baroneasă.

Oare vreunul dintre cartonașele elegante, cu margini aurite, ascundea numele cuiva care i-ar fi înțeles aspirațiile și i-ar fi împărtășit visurilor? Puțin probabil. Fusesse destul de dificil să găsească o astfel de persoană printre femeile dispuse să se mărite cu un preot ce ducea un trai modest. Deși numărul doamnelor care doreau să devină baronese era cu siguranță mult mai mare, Geoffrey nu își făcea iluzii că urma să-i fie mai ușor să găsească o asemenea femeie. Încruntându-se, puse cartea de vizită la loc peste celelalte. Nu avea de gând să se căsătorească pur și simplu fiindcă așa îi dicta societatea. Voia o soție pe care să o poată iubi și aprecia cu adevărat, așa cum scria în Biblie. Nici o femeie căreia îi păsa doar de titlul și de averea lui nu i-ar fi putut cuceri inima.

Auzind pași, Geoffrey se întoarse și o văzu pe doamna Claridge, menajera, care cobora scările.

– Ah, părinte, îmi cer scuze că n-am deschis ușa. Nu v-am auzit intrând.

Doamna Claridge era o femeie masivă și cu bun-simț, care îl știa pe Geoffrey de când avea cinci ani. Ar fi trebuit să-i spună

„Lord Somerville“ acum, dar prefera să i se adreseze cu „părinte“, iar Geoffrey era mulțumit de asta. Titlul său nobiliar se afla într-un contrast atât de mare cu vechea lui viață, că era bine să aibă pe cineva în preajmă care să-i amintească de adevărata lui menire.

– Cred că te așteptai să-mi auzi trăsura, spuse el, dar am venit acasă pe jos.

Geoffrey își privi ceasul de buzunar. Era ora șase. Trecuse ră mai puțin de două ore de când Ria ieșise în calea trăsurii și îi dăduse viața peste cap cu totul.

Ceva din gândurile tumultuoase pesemne că i se oglindea pe chip, căci doamna Claridge îi citi imediat expresia.

– S-a întâmplat ceva, domnule? Înainte ca Geoffrey să poată răspunde, menajera îi văzu sângele de pe cămașă și exclamă: Ce s-a întâmplat? Sunteți rănit!

– Sunt bine, o asigură el. Sângele nu e al meu. Ajutam... o altă persoană.

– Cât de tipic pentru dumneavoastră, domnule, spuse ea plină de mândrie, privindu-l cu chipul ei blând cuprins de îngrijorare. Vreți să vă aduc un ceai? Cred că v-ar prinde bine puțină mâncare, dacă nu vă deranjează că spun asta.

Geoffrey era sigur că vestea întoarcerii Riei avea să se răspândească rapid, și voia ca doamna Claridge să fie printre primii care aflau. Servea cu loialitate familia Somerville de peste douăzeci de ani și merita să știe asemenea vești importante.

– Ești bună să mi-l aduci personal în vreo treizeci de minute? Trebuie să-ți spun ceva, dar vreau să fiu singur înainte.

Menajera îi zâmbi înțelegătoare.

– Bineînțeles, domnule. O să mă asigur că nu vă deranjează nimeni.

Doamna Claridge porni grăbită spre bucătărie, în timp ce George urcă scările spre biroul lui. Odată ajuns acolo, se lăsă să cadă într-un fotoliu moale de piele de lângă cămin, bucuros să fie în sfârșit singur. Era prea cald afară ca să facă focul, dar aici era locul lui favorit în care să se relaxeze și să se gândească.

Își lăsă mintea să rătăcească în voie, gândindu-se la frații lui. Își amintea de jocurile lor din copilărie, de bătăile și certurile

copilărești care izbucniseră uneori. Deseori erau doi contra unuia, dar în fiecare zi perechea era alta. Uneori, Geoffrey era cel în minoritate. De multe ori erau Edward sau William. Dar Geoffrey obișnuia să fie cel care împăca pe toată lumea.

Cu timpul, William devenise mai distant. Era prins cu educația, care urma să-i servească atunci când avea să preia titlul de baron. Petrecea ore întregi discutând cu tatăl lor sau însoțindu-l în vizite la moșiile din apropiere, bucurându-se de atenția și de privilegiul de a fi moștenitorul.

Edward fusese primul dintre cei trei care devenise foarte interesat de femei. Învățase cum să danseze, cum să se poarte la evenimentele din societate și cum să vorbească astfel încât să se facă plăcut doamnelor. Iar Edward le plăcea întru totul. Frumusețea lui și felul prietenos de a se comporta erau irezistibile. De multe ori, Geoffrey vedea câte o domnișoară căutându-l cu privirea pe Edward într-o sală de bal aglomerată, deși se prefăcea că nu face asta.

Își amintea conversațiile lor în șoaptă de la miezul nopții, când Edward îi povestea lucrurile extrem de interesante pe care le descoperea despre femei. Lucruri pe care tatăl lor cu siguranță că nu le spusese.

Edward ar fi putut alege orice domnișoară bună de măritiș din Anglia, dar în schimb fugise cu logodnica lui William. Relația lor fulgerătoare și fuga care îi urmase dovedea că Ria era la fel de încăpățânată și de nesăbuită ca și Edward.

William fusese furios, desigur. Dar Geoffrey descoperise în curând că fratele său mai mare nu era atât de mândru din cauză că își pierduse iubita, ci fiindcă mândria lui avusese de suferit și era îngrijorat pentru reputația familiei. În câteva luni, își găsisse o altă femeie căreia să-i acorde favorurile. William avea exact atitudinea față de căsătorie pe care Geoffrey o detesta: pentru el nu conta decât poziția domnișoarei în societate și dispoziția ei de a respecta eticheta.

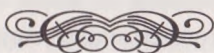
Geoffrey se foi în fotoliu, rezemându-și leneș un picior de grilajul de fier și privind încruntat în căminul întunecat. Femeile erau încă o enigmă pentru el. Nu avusese niciodată magnetismul dulce al lui Edward, și nici detașarea rece a lui William când venea

vorba de problemele inimii. Încă mai încerca să-și găsească propria abordare.

Dincolo de orice, gândurile lui se întorceau iar și iar la Ria. De ce se afla într-o stare atât de jalnică? Dacă Edward era mort – Doamne ferește! – ce așteptări avea ea de la familia lui? Oare venise să ceară o rentă de văduvă, deși nu semnaseră nici un contract prenuptial?

Ce făcuseră ea și Edward atâția ani? Nu avea de unde ști de câte zile avea nevoie Ria pentru a-și reveni suficient cât să le povestească totul. Nu putea face nimic, trebuia să aștepte – și asta era infinit mai frustrant decât să nu poată face absolut nimic. *Absolut* nimic. Geoffrey se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Așteptarea avea să fie într-adevăr foarte grea.

Capitolul 4

Lizzie înota să ajungă la suprafață într-o apă adâncă și rece, disperată să atingă raza de soare care străbătea până în adâncurile întunecoase. Să poată respira...

Se trezi brusc. Își întoarse capul spre sursa luminii și își dădu seama că, într-adevăr, simțise razele soarelui pe pleoape. Lumina se strecura printre draperiile de la fereastră, scaldându-i patul în strălucire și căldură. Respiră adânc, bucurându-se de liniștea camerei. Treptat, zgomotele și confuzia din coșmarul ei se stinseră.

Nu era pentru prima oară când avea asemenea vise cu furtuni și naufragii. Era bântuită de ele de la moartea lui Tom, de parcă o parte din ea încerca mereu să-și imagineze teroarea fratelui ei când corabia lui se frânsese în acea furtună sălbatică. Peripețiile prin care trecuse în timpul călătoriei din Australia nu făcuse decât să le crească intensitatea.

Lizzie avusese nevoie de toată hotărârea de care era în stare pentru a urca pe o corabie care pornea spre Anglia, fiindcă Tom murise într-o simplă călătorie de la Sydney la Melbourne.

Temerile ei fuseseră justificate. Căci fuseseră urmăriți neîncetat de valuri uriașe și vreme rea și, de mai multe ori, Lizzie fusese sigură că va avea aceeași soartă ca și fratele ei.

Din fericire, corabia ajunsese în Anglia, dar nu înainte ca mulți dintre pasagerii săi să se îmbolnăvească și să moară. În fiecare zi, tot mai multe trupuri erau aruncate în mare. Lizzie reușise cumva să supraviețuiască pe navă, dar, în cele din urmă, gripa o atinsese și pe ea. I se spusese că simptomele puteau să apară fără nici un avertisment, dar nu se așteptase să fie atât de puternice. Febra o asaltase când venea dinspre docuri, făcând-o să se împleticească în mijlocul străzii, gata-gata să leșine – iar apoi dăduse peste ea o trăsură.

Ducându-și o mână la tâmplă, Lizzie apăsă timid bandajul care îi acoperea rana. Pielea era încă sensibilă, dar nu mai simțea acea durere care pulsa, agonizantă. Încercă să-și aducă aminte ce se întâmplase după ce o lovise trăsura.

Își amintea vag că o pereche de brațe calde și puternice o ridicaseră. Apoi auzise fragmente scurte dintr-o conversație. Auzise menționat numele Riei. Apoi fusese trezită din leșin și se trezise față în față cu familia Riei.

Și fusese o adevărată revelație. Chiar și cuprinsă de durere și confuzie, Lizzie o recunoscuse imediat pe Lady Thornborough. Știuse într-o clipită. Ria își descriesese precis bunica, ce-i drept, dar Lizzie intuia un motiv mai profund pentru legătura dintre ele. Era o senzație ciudat de puternică – de parcă ar fi așteptat de o viață întreagă reîntâlnirea cu o persoană pe care nu o cunoscuse niciodată. Întâlnirea cu James urmase același tipar. Și el arăta și se comporta exact așa cum și-l imaginase Lizzie.

Singurul care o luase complet prin surprindere era Geoffrey. Amintindu-și de el, inima lui Lizzie începu să bată mai repede, la fel cum se întâmplase și când îl întâlnește. Geoffrey nu era un preot bătrân. De fapt, arăta cu totul altfel față de bărbatul pe care și-l imaginase Lizzie. Amintindu-și silueta lui înaltă, prezența puternică, întrebările lui nerăbdătoare, o altă imagine îi răsări în mințe, atât de limpede de parcă o vedea chiar acum.

Geoffrey avea pete de sânge pe cămașă și la guler. Sângele ei. El era cel care o duse în brațe.

Brațele lui o făcuseră să se simtă bine și în siguranță, dar nu regăsise acea mângâiere și în privirea lui.

Oare ce credea despre ea? Își putea închipui cu ușurință. Privirea lui plină de dispreț fusese suficient de elocventă. Nu încăpea nici o îndoială asupra a ceea ce credea despre femeia care fugise cu fratele lui, și care se întorsese acum acasă într-o asemenea stare.

Și totuși, își reaminti Lizzie, lucrul cel mai important acum nu era *ce* credea despre ea, ci *cine* credea că era. Cumva, deși pornise cu stângul, reușise să-i convingă pe toți că era Victoria Thornborough. Reușise să-și asume viața pe care Ria o lăsase în urmă.

Dar oare chiar o făcuse? Dacă ceilalți își dăduseră cumva seama de confuzie cât timp Lizzie fusese leșinată? Deși era singură acum, un scaun de lemn de lângă pat era dovada că cineva stătuse lângă ea. Oare acel cineva fusese acolo ca să o vegheze fiindcă era bolnavă, sau pentru că avea de gând să o tragă la răspundere imediat ce se trezea?

Luptându-se cu un fior, Lizzie se ridică pe jumătate, încercând să-și dea seama unde o aduseseră. Patul era mare, cu baldachin și cu tăblii acoperite cu crepon roz. Printre draperiile întredeschise se zărea o canapea îmbietoare, acoperită cu o pernă vișinie. În celălalt colț al camerei era o măsuță de toaletă acoperită cu tot felul de sticlute de parfum și o cutie de lemn încrustată cu fildeș.

Era camera Riei, exact așa cum i-o descriesese. Probabil că Lady Thornborough o păstrase neschimbată în toți acești ani. Mai important, o aduseseră pe Lizzie aici. În ciuda bolii ei, a accidentului și a câtorva greșeli, păreau să fi acceptat că ea era Ria. Se lăsă pe spate printre perne și oftă lung. Spera că era un semn bun pentru ce urma să vină.

Ușa dormitorului se deschise și o femeie vânjoasă, grasuță, intră în cameră. Era îmbrăcată ca o servitoare, dar se așeză pe scaunul de lângă Lizzie cu o familiaritate naturală.

– Deci, te-ai trezit în sfârșit, spuse ea, cu un zâmbet care îi dadu la iveală strungăreața dintre dinții din față. Ne-ai speriat de moarte când ai leșinat atunci.

Lizzie studie repede chipul femeii. Fața ei trandafirie era încadrată de șuvițe cărunte, care se ițeau de sub o bonetă albă.

Sub ochiul ei stâng abia se întrezărea o cicatrice. Fosta dădacă a Riei avea o cicatrice ca asta. Ori de câte ori Ria o supăra pe Martha – ceea ce, spusese Ria, se întâmpla destul de des –, cicatricea ieșea clar în evidență.

Lizzie simți un val de entuziasm, la fel ca și atunci când riscase să i se adreseze lui James pe nume. Se simțea de parcă ar fi pășit de pe o stâncă, știind că un pod îi aștepta pașii. Îi dădea un sentiment amețitor, care îi făcea plăcere.

– Ria ta s-a întors, Martha.

Lizzie vorbi cu o voce mai înaltă, copiind inflexiunile Riei. Din totdeauna avusese talentul de a imita accentele pe care le întâlnea în Londra. Era un talent cu care ea și Tom se distrau ore în șir – acum însă, viitorul ei depindea de asta.

– Doamne, mulțumescu-Ți! spuse bătrâna servitoare zâmbind și luă una din mâinile lui Lizzie într-ale ei, care erau grăsuțe și bătucite. Ne era teamă că te-ai întors după atâta amar de vreme doar ca să mori de febră. Martha dădu drumul mâinii lui Lizzie ca să-și șteargă o lacrimă. Iartă-mă, domnișoară. Dar suntem atât de bucuroși că te-ai întors.

– Chiar te bucuri, Martha? Și Lady Thornborough... bunica... și ea e bucuroasă?

– Da, desigur! răspunse Martha fără nici o ezitare. Bineînțeles că a fost foarte supărată când ai plecat așa cum ai făcut-o, fără să spui nimic și după atâtea certuri. Dar timpul vindecă toate rănilile, așa se spune. De multe ori o vedeam stând în grădină, singură, pierdută, și știam că la tine se gândește.

Deci Lady Thornborough sperase ca Ria să se întoarcă. De cealaltă parte a lumii, și Ria tânjise după același lucru. În ultimele săptămâni ale bolii Riei, când îi povestise atâtea lucruri despre viața ei lui Lizzie, Ria spusese de multe ori că se temea că toată lumea de acasă uitase de ea. Era evident că se înșelase. Cu toții, inclusiv Lady Thornborough, așteptaseră cu sufletul la gură, sperând că Ria se va întoarce acasă într-o zi. Gândindu-se că ea nu va ști niciodată asta, Lizzie simți lacrimi arzătoare la colțurile ochilor.

Martha îi zâmbi blând, apoi îi așeză o mână pe frunte și dădu din cap, mulțumită.

– Doctorul Layton ne-a spus ieri că ce era mai rău a trecut și că ar trebui să-ți revii în curând. E doar o chestiune de timp, așa a spus.

– Martha, de cât timp sunt aici?

– De cinci zile, domnișoară.

– De cinci zile!

Lizzie încercă să se ridice, dar Martha o opri cu blândețe.

– Ușor, domnișoară, spuse ea. Încă nu ți-ai revenit cu totul.

Lizzie observă pentru prima oară cămașa moale și largă de bumbac care îi îmbrățișa trupul. Cercetă camera cu privirea, căutându-și hainele, dar nu văzu nici urmă de ele.

– Martha, unde sunt hainele mele?

– Nu-ți face griji, stăpâna a comandat rochii noi pentru tine. Cea cu care ai venit era prea zdrențuită și demodată, așa a spus.

Cuvintele ei ar fi trebuit să o liniștească, dar Lizzie simți un nou fel de teamă – că obiectul pe care venise de departe să-l returneze s-ar fi putut pierde. Își închipui juponul vândut la cine știe ce stand cu haine uzate. Noua lui proprietară n-avea de unde să știe că în betelie era cusută o brățară cu diamante și safire. O prinse de braț pe Martha și întrebă:

– Cine m-a dezbrăcat?

– Eu, domnișoară, zâmbi mulțumită servitoarea, înclinându-se spre ea. Stai liniștită, spuse ea încet. Brățara nu s-a pierdut.

Lizzie se simți cuprinsă de ușurare.

– Presupun că ai recunoscut-o?

– Da, domnișoară.

– Vreau să i-o înapoiez bunicii.

Martha o mângâie pe mână.

– Știu că Ria a mea e un suflet onest și n-ar păstra niciodată ceva ce nu-i aparține. Sunt sigură că stăpâna va fi peste măsură de bucuroasă când îi vei da înapoi brățara.

– N-ai făcut asta deja?

Martha clătină din cap.

– Nu se cuvenea să o fac eu. Vocea ei coborî, devenind o șoaptă conspirativă: Dar n-am vrut ca vreunul dintre ceilalți servitori să o găsească, așa că am ascuns-o într-un loc sigur. Am pus-o în ascunzătoarea ta secretă.

Lizzie o privi fără să înțeleagă. Ria îi descriesese o ascunzătoare la Rosewood, casa lor de la țară, din Kent. Acolo, Lizzie putea găsi scrisorile de dragoste care fuseseră schimbate cu câțiva ani în urmă între mama lui Lizzie și tatăl Riei – scrisori despre care Ria era convinsă că vor dovedi că există o legătură de sânge între ele. Dar Ria nu vorbise de nici o ascunzătoare în casa din Londra. Cum putea Lizzie să-i spună Marthei că nu știa despre ce loc era vorba?

– Haide. Au trecut mulți ani și ai călătorit departe, dar trebuie să-ți amintești asta, îi zise Martha aruncându-i o privire plină de reproș.

Oare Martha o testa intenționat? Lizzie zâmbi jucăuș, așa cum proceda Ria când voia să-l convingă pe Edward să-i facă pe plac.

– Martha, ești atât de isteată, draga mea. Dar știi că n-am forța să mă ridic din pat și vreau să-i dau brățara bunicii chiar acum. Poți să mi-o aduci, te rog?

Martha rămase așezată.

– Stăpâna a fost distrusă când ai fugit. Va fi prea mândră să o recunoască, dar în toți acești ani nu și-a dorit decât ca draga ei Ria să se întoarcă acasă. (Martha îi aruncă lui Lizzie o privire lungă, întrebătoare). Sper că nu vei face nimic ca să îi provoci și mai multă suferință.

Lizzie era surprinsă de cuvintele Marthei. Nu avusese niciodată în viața ei servitori, dar era aproape sigură că nu se cuvenea ca servitorii să le vorbească stăpânilor așa. Oare Martha o bănuia că nu era cine pretindea să fie?

Nu. Deocamdată trebuia să presupună că Martha era pur și simplu o slujitoare bătrână și credincioasă care avea o poziție suficient de respectată încât să-și permită așa ceva. Mai ales că ținea atât de mult la Ria.

– Martha, sunt multe lucruri pe care trebuie să le îndrept. Și așa voi face. Lizzie își țuguie buzele, prefăcându-se supărată. Nu fi așa scorțoasă.

Ultimele cuvinte, pe care Ria obișnuise să le spună atât de des, părură să aibă efectul scontat. Urma de îndoială din privirea Marthei dispăru.

– Voi aduce brățara imediat, domnișoară.

Martha ieși printr-o ușă care ducea fără îndoială spre vechea cameră a copiilor. Bineînțeles, acolo era ascunzătoarea perfectă pentru Ria, se gândi Lizzie. Oftă. Se închipui traversând un râu involburat, sărind din piatră în piatră. Era suficient un pas greșit, și curentul avea să o înghită.

Ușa dinspre hol se deschise și Lady Thornborough intră. „Ur-mătoarea piatră”, se gândi Lizzie.

– Te-ai trezit. Lăudat fie Domnul. Lady Thornborough veni până lângă pat. Unde este Martha? I-am spus să rămână cu tine.

– Nu fi supărată, bunico. Am trimis-o să facă ceva pentru mine, atâta tot.

Martha se întoarse pe ușa care dădea spre camera copiilor.

– Sunt aici, milady.

Martha netezi ostentativ așternuturile și așeză discret o batis-tă împăturită în mâna lui Lizzie între timp. Simțindu-i greutatea, Lizzie ghici că brățara era înăuntru.

Lady Thornborough își așeză o mână pe fruntea lui Lizzie, așa cum făcuse și Martha înainte.

– Cum te simți?

Mâna lui Lady Thornborough era rece și uscată, ca o coală de pergament. Dar atingerea ei era totuși liniștitoare. Lizzie respiră adânc. Cu doar câteva zile în urmă, plămâni ei ar fi fost cuprinși de agonie la un asemenea efort. Acum însă, abia dacă mai simțea durerea.

– Mă simt de parcă tocmai am ieșit la suprafață și, în sfârșit, pot să respir.

Bătrâna se încruntă.

– Poftim?

– Am visat că eram în ocean, înotând în sus, dar că nu reușeam să ajung niciodată la suprafață.

– Nu-mi vorbi despre ocean! spuse răstit Lady Thornborough. Nu face decât să separe oameni care ar trebui să fie împreună.

Cuvintele și postura ei rigidă păreau să dovedească ce-i spusese și Ria: că bunica ei era dură și necruțătoare. Odată, Ria ar fi răspuns apărându-se furioasă și înșirând toate motivele pentru care traversase oceanul. Dar asta s-ar fi întâmplat cu multă vreme în urmă. Ria se dusesese în mormânt fără să mai apuce să îndrepte

lucrurile. Înarmată cu ceea ce tocmai îi spusese Martha, Lizzie era hotărâtă să găsească acea blândețe despre care știa că se afla în inima bunicii ei. Zâmbi slab.

- Atunci, dă-mi voie să spun că mă simt mult mai bine. Și mi-e foame, poate.

- Martha, rosti Lady Thornborough, spune-i bucătăresei că avem nevoie de supa ei specială.

- Imediat, milady.

Martha ieși grăbită din cameră și închise ușa în urma ei. Lady Thornborough se așeză pe scaunul de lângă patul lui Lizzie.

- Să știi că suntem cu toții nerăbdători să aflăm ce s-a întâmplat. Lord Somerville trece pe-aici în fiecare zi și întrebă de tine.

Lizzie se încruntă. „Lord Somerville.“ Adică William, desigur. El era capul familiei Somerville, deci dorința de a afla ce se întâmplase cu Edward era firească. Fără îndoială că Geoffrey îi povestise deja felul groaznic în care Lizzie sosise acolo. Se întrebă dacă Geoffrey se interesase și el de ea și, dintr-odată, dori să știe neapărat asta. Simțea o pornire stranie să-l vadă din nou - să-i explice de ce ieșise în stradă și să-i mulțumească fiindcă fusese bun cu ea și o adusese în casă, deși se purtase mult mai rece cu ea apoi. Dacă nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea? Era un gând neliniștitor.

- Sunt sigură că ambii cumnați ai mei sunt nerăbdători să afle totul, spuse Lizzie, încercând în mod subtil să obțină un răspuns de la Lady Thornborough.

- Ambii...? repetă Lady Thornborough, evident uimită. Apoi, brusc, o expresie îndurerată îi umbri chipul. Da, desigur.

Felul vinovat în care își întoarse privirea părea să contrazică acel răspuns. Era dezamăgitor, dar nu era nici pe departe surprinzător. În definitiv, Geoffrey avea destule motive să-și deteste cumnata. Sentimentele lui față de ea porneau din convingerea că ea era Ria, iar Lizzie își dădea seama de asta. Era doar un alt obstacol care trebuia cucerit. Asumându-și identitatea Riei, Lizzie trebuia să accepte, de asemenea, și povara vinei pe care tânăra o purtase pentru toate persoanele pe care le rănisese.

Greutatea tuturor acelor vieți o apăsa. Nu mai ducea cu ea doar bucuriile și tristețile proprii vieți, ci și pe cele ale lui Edward și ale Riei. Crezuse că avea să-și lase poverile în urmă și să înceapă o nouă viață. Acum își dădea seama că trebuia să ducă mai departe poverile a două vieți.

Lizzie își coborî posomorâtă privirea spre inelul de pe mâna stângă. Inelul lui Edward. Ria insistase să-l ia.

Lady Thornborough atinse ușor inelul.

– Tu și Edward chiar ați fost căsătoriți, nu?

– Ah, da.

– Și Edward... este...?

Pentru o clipă, Lizzie nu reuși să răspundă. Își aminti de cele două morminte, unul lângă celălalt, într-o mică biserică din Bathurst.

– Da, spuse ea în cele din urmă cu un oftat tremurat. A murit.

Privi inelul, gândindu-se la cei doi oameni care îl purtasera înaintea ei, știind că pierderea lor era irecuperabilă. După câteva clipe de tăcere, Lady Thornborough spuse:

– Ne-am făcut griji când ai apărut la ușă în haine de doliu. Dar am refuzat să cred ce era mai rău până n-am auzit-o de la tine. Deși n-am vrut să te măriți cu el, vreau să știi că moartea lui mă întristează. Știu cât de greu este să-ți pierzi soțul.

Cuvintele erau simple, dar venite din inimă. Lizzie vedea asta în ochii bătrânei. I se oferea și iertare, și sprijin.

– Bunico... începu Lizzie. Cuvântul devenea mai ușor de spus de fiecare dată. Știu că m-am purtat groaznic. Dar te rog să înțelegi că am făcut-o din iubire pentru Edward. Nu am vrut să provoc un scandal în care să implic familia.

– Fie că ai vrut, fie că nu, asta s-a întâmplat, spuse Lady Thornborough. Dar nu mai poți da timpul înapoi.

Lizzie strânse în palmă brățara învelită în batistă. Știa că avea o valoare sentimentală care era mai mare chiar decât cea a pietrelor prețioase. Fusese un cadou pentru Lady Thornborough de la soțul ei, primit în ziua nunții. I-o întinse bătrânei.

– Există totuși un lucru pe care îl pot îndrepta. De multă vreme voiam să-ți dau înapoi asta.

Lady Thornborough deschise micul pachetel, cu mâinile tremurând. Batista căzu, iar diamantele și safirele scânteiară în lumină.

– Brățara mea, murmură ea, cu o expresie vizibil mai blândă. Eram sigură că ai scos pietrele și ai vândut-o cu ani în urmă. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred că ai păstrat-o atâta timp.

Lizzie știa vorbele pe care Ria și-ar fi dorit să i le spună bunicii ei. Le exersase de multe ori de-a lungul călătoriei interminabile dinspre Australia.

– Am fost groaznic de egoistă când ți-am luat brățara, dar sper că acum, că ți-am adus-o înapoi, vei reuși cumva să mă ierți. Am luat-o fiindcă mi-era mare teamă că vom ajunge săraci lipiți, dar Edward a insistat să nu o vindem niciodată. Așa că n-am vândut-o. Cumva, ne-am descurcat tot timpul.

Lizzie își dădu seama că ar fi putut spune același lucru și despre Tom, care făcuse totul pentru a o proteja și a avea grijă de ea, lucrând neobosit în acel ținut sălbatic pentru a-i oferi o nouă viață. Nu avea să-i fie greu să facă pe văduva, fiindcă într-adevăr pierduse pe cineva. Suferința ei nu era cu nimic mai blândă fiindcă pierduse un frate, și nu un soț.

– A spus că va avea grijă de mine, reuși Lizzie să adauge, și așa a făcut.

Apoi izbucni în lacrimi. Lady Thornborough o îmbrățișă blând, murmurând vorbe dulci, liniștitoare.

– Ai venit acasă, și vom trece împreună peste asta.

Vorbise cu o tandrețe care ar fi uimit-o până și pe Ria. Lizzie își lăsă lacrimile să curgă nestăvilite. Se stăpânise mult prea mult timp. În Australia trebuise să fie puternică, să lupte în continuare, în ciuda fiecărei pierderi suferite: Edward, Tom și, în sfârșit, Ria. Nu avusese timp să țină doliu, fiindcă tragediile urmaseră una după alta atât de repede.

Cei trei oameni la care ținuse cel mai mult pe lume nu mai erau. Lizzie se agăță de femeia care îi oferea acum alinare. Asta era casa ei acum, se gândi ea cu înverșunare. Asta era familia ei.

Capitolul 5

Geoffrey stătea la birou, încercând să se concentreze asupra hârtiilor din fața lui. Ca membru al Asociației pentru Îmbunătățirea Locuințelor Clasei Muncitoare, era responsabil cu organizarea ceremoniei de inaugurare a celei mai noi clădiri de apartamente în Spitalfields.

De regulă, o astfel de sarcină i-ar fi ocupat imediat gândurile. După ce servise ani întregi ca preot, nu avea de gând să înceapă o viață plină de risipă și nepăsare, la fel ca majoritatea celorlalți nobili de care era înconjurat. Titlul nobiliar nu avea să-l împiedice să facă bine în lume.

Astăzi însă, deși avea cele mai bune intenții, nu se putea gândi decât la Ria. Nu îi putea uita chipul palid când era întinsă pe divan, amețită, și nici felul în care ochii ei albaștri-violeți îl captivaseră când se deschiseseră în sfârșit. Ria era slăbită de febră și epuizare, dar Geoffrey întrezărise o urmă din femeia viaie care îi cucerise inima lui Edward.

Își spuse că gândurile lui se întorceau la Ria doar fiindcă voia să afle ce știa. Trebuia să afle ce se întâmplase cu Edward. Trecuse aproape o săptămână și Ria nu se întremase. Iar el își petrecuse aproape tot acest timp făcându-și griji. Dacă Ria murea înainte să-i spună ce se întâmplase cu Edward...

Geoffrey clătină din cap ca să-și limpezească gândurile. Își coborî privirea și văzu că tocul lui lăsase o pată de cerneală pe hârtie, fiindcă mâna îi rămăsese nemișcată. Puse repede tocul înapoi în călimară și își șterse mâna cu o cârpă.

Doamna Claridge intră în cameră.

– Îmi cer scuze, domnule, dar Lady Thornborough e jos.

Lady Thornborough n-ar fi venit în persoană dacă veștile n-ar fi fost bune sau foarte rele. Geoffrey lăsă cârpa din mână și se ridică în picioare.

– Cheam-o sus, te rog.

Apoi începu să se plimbe prin cameră, așteptând, rugându-se ca veștile să fie bune. Lady Thornborough intră în birou înaintea

doamnei Claridge, fără să mai aștepte să fie anunțată. Traversă încăperea și îi luă ambele mâini într-ale ei. Nu se obosi cu nici o formalitate, ci spuse foarte simplu:

– I-a trecut febra. S-a trezit.

Geoffrey răsufală adânc. Fără să-și dea seama, își ținuse respirația.

– Ai vorbit cu ea?

O umbră întunecă chipul lui Lady Thornborough.

– Da. Am avut o deja o discuție.

– Și...?

Lady Thornborough își retrase blând mâinile dintr-ale lui și privi în jur, căutând un loc unde să se așeze. Amintindu-și cu întârziere de îndatoririle lui de gazdă, Geoffrey făcu semn spre un scaun de la fereastră.

– Te rog, ia loc.

Lady Thornborough se așeză, oprindu-se câteva clipe ca să-și aranjeze fustele. Apoi îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Tu nu stai jos, Lord Somerville?

Geoffrey ar fi preferat să rămână în picioare, să se plimbe prin cameră dacă era nevoie. Mișcarea îl ajutase mereu să treacă peste momentele dificile. Dar Lady Thornborough nu părea dispusă să vorbească până nu se așeza. Cu un efort suprem, Geoffrey încuviință și se așeză pe un scaun, lângă ea.

– Ce alte vești mai ai pentru mine, Lady Thornborough?

Nu trebuia să-și detalieze întrebarea. Lady Thornborough știa foarte bine că Geoffrey voia să afle ce se întâmplase cu Edward. Ochii ei cenușii îi țintuiră pe ai lui.

– Mă tem că știi deja ce am venit să-ți spun.

Geoffrey știa. Înțelegea expresia ei plină de milă. Ultimul lui firicel de speranță dispăruse. În ciuda faptului că Lady Thornborough era ciudat de blândă, cuvintele ei îl râniseră totuși. Se simțea de parcă fusese înjunghiat.

– Cum a...? Brusc, își simți gura uscată. Vocea lui se frânse. Când?

– Acum aproape doi ani.

– Doi ani!

Cât de multe procese de conștiință își făcuse când îl declarase ră mort pe Edward, doar ca să afle acum că fratele lui era oale și ulcele de mult! Situația era atât de absurdă, încât era prea dureros să se mai gândească la asta.

– Cât despre felul în care a murit, continuă Lady Thornborough, nu cunosc detaliile. Ria ne-a cerut să ne strângem cu toții ca să spună povestea o singură dată.

– Deci e chiar atât de rău?

– Din câte am înțeles, este foarte neplăcut. Deși a trecut atâta timp, e limpede că încă mai suferă profund.

Geoffrey încercă să nu uite că nu era singurul care ținea doliu. Dar gândul nu îl ajuta. Orice ar fi simțit Ria, Geoffrey era sigur că și el suferea la fel. Trupul îi era amorțit și îi era greață. Se simțea pironit locului și voia în același timp să fugă unde vedea cu ochii. O durere surdă îi pulsa în întreg trupul.

– Ah, Edward, gemu el.

Lady Thornborough scoase o batistă din săculeț și își apăsă blând nasul. Cumva, deși era prins într-o furtună de sentimente, Geoffrey reuși totuși să-i simtă parfumul de lavandă. Ce ar fi putut păți fratele lui? În mintea lui începură să se înfiripe tot felul de variante. Un accident îngrozitor, o boală fatală...

– Nu ți-a dat nici un indiciu?

– Mă tem că nici unul.

– Chiar au fost în Australia? Sau febra o făcea să delireze?

– Au fost în Australia. Și eu sunt nerăbdătoare să aflu cum au ajuns într-un loc atât de îngrozitor. Lady Thornborough își puse batista înapoi în săculeț. Doctorul Layton spune că în câteva zile ar trebui să-și revină destul cât să se poată da jos din pat. Te voi contacta imediat ce se întreamează suficient cât să primească vizite.

Trebuia deci să mai aștepte câteva zile. Câteva zile interminabile. Ar fi preferat să afle totul imediat. Așteptarea îl înnebunea.

– Lord Somerville, să nu crezi că nu-mi dau seama cât de deranjantă este situația noastră, spuse apăsât Lady Thornborough. Deși sunt peste măsură de bucuroasă că Ria s-a întors, și pe mine mă întristează profund moartea fratelui dumitale.

Geoffrey nu reuși decât să încuviințeze. Nu se simțea în stare să vorbească.

– Cred că te simți singur pe lume, continuă Lady Thornborough. Și totuși, chiar dacă Edward a murit, nu trebuie să uităm legătura care ne-a unit. De-acum înainte trebuie să te consideri un membru al familiei noastre.

Privirea ei, deși era blândă, radia în același timp hotărârea ei obișnuită. Se aștepta, ca întotdeauna, ca dorințele ei să fie duse la îndeplinire.

Geoffrey făcu un efort să vorbească.

– E foarte generos din partea dumitale.

Răspunsul lui păru să o satisfacă – deocamdată. Părea să-și dea seama că nu se cuvenea să insiste acum. Se ridică, iar Geoffrey făcu la fel, mai degrabă fiindcă era recunoscător că se putea plimba din nou, decât din curtoazie.

– Deocamdată nu te mai deranjez.

Femeia fermă și hotărâtă pe care Geoffrey o știa atât de bine își reintrase în drepturi. Lady Thornborough își cercetă reflexia în oglinda de deasupra căminului și își aranjă pălăria înainte să se întoarcă spre ușă.

– Trebuie să plec.

– Sunt sigur că ești nerăbdătoare să te întorci la Ria.

– Într-adevăr, deși trebuie să merg mai întâi pe Regent Street.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere pe Geoffrey. Pe Regent Street erau multe magazine la modă. Era ciudat să și-o imagineze pe Lady Thornborough ieșind la cumpărături în acea zi.

– Trebuie să comand rochii noi pentru Ria. N-a adus cu ea nimic modern sau potrivit pentru poziția ei.

Geoffrey rămase cu o mână pe mânerul ușii care ducea spre salon.

– Poziția ei?

– Da. Ria este o văduvă tânără care încă mai ține doliu. Are nevoie de haine potrivite pentru această perioadă din viața ei.

După ce îl mai asigură o dată pe Geoffrey că va lua legătura cu el cât mai repede posibil, Lady Thornborough părăsi camera la fel de rapid și de hotărât cum intrase.

Geoffrey rămase singur să se întrebe în ce poziție îl punea pe el întoarcerea Riei.

Capitolul 6

Lizzie stătea la măsuța de toaletă, privindu-se în oglindă în timp ce Martha tocmai îi termina coafura.

Fața ei era mai plină acum. Urmele lăsate de febră și de lunile în care suferise de foame fuseseră îmblânzite de odihnă, de liniște și de atâtea farfurii din supa specială a bucătăresei, că se săturase de supă pentru totdeauna.

În câteva minute, Lizzie avea să coboare scările pentru prima oară în calitate de Victoria Somerville. Cu siguranță că înfățișarea ei era potrivită rolului. Rochia pe care Lady Thornborough i-o cumpărase era dintr-o mătase cenușie, cu dungi închise la culoare. Era scumpă, drăguță și se potrivea perfect ocaziei.

Părul ei era dat pe spate și prins în bucle. Fusesse obositor, dar știa că Riei i-ar fi plăcut mult asta, așa că se străduise să suporte întregul proces cu răbdare.

În ultima săptămână, de când îi trecuse febra, lui Lizzie îi fusese destul de ușor să fie Ria. Își petrecuse majoritatea timpului odihnindu-se, vorbind doar cu Lady Thornborough, cu Martha, cu doctorul Layton și, din când în când, cu tânăra servitoare care făcea curat în camera lui Lizzie. Adevărata provocare a planului său începea de-acum înainte – și cel mai greu lucru avea să fie întâlnirea cu ceilalți membri ai familiei Somerville. Poate că reușise să le amăgească pe Martha și pe Lady Thornborough fiindcă amândouă își doreau cu disperare să creadă că Ria se întorsese acasă. Pe William și Geoffrey urma să fie mai greu să-i convingă.

Geoffrey trebuia să-i semene mult lui William, se gândi Lizzie. Ria îl descriesese pe William ca fiind un bărbat calm, cu o atenție impecabilă pentru detalii. Din câte se părea, William observa totul. Lizzie știuse, chiar înainte să ajungă în Anglia, că William putea deveni bănuitor dacă petrecea prea mult timp în compania

lui. Acum era la fel de îngrijorată și în privința lui Geoffrey. Multe dintre lucrurile care se întâmplaseră în ziua în care sosise erau vagi în memoria ei, dar nu uitase cum ochii lui nu-i părăsiseră pe ai ei nici o clipă, cum o cercetase din cap până-n picioare – cu suspiciune și neîncredere. Era limpede că trebuia să aibă grijă.

Martha prinse ultimele ace de păr, iar Lizzie rememorează toate informațiile pe care le avea despre camerele din casă și numele servitorilor. Martha îi confirmase că domnul Harding era încă majordomul, iar doamna Travers era încă menajera. Iar bucătăreasa – al cărei nume adevărat nu se obosea nimeni să-l pronunțe – era aceeași femeie blândă care îi dăduse Riei pe ascuns mult prea multe prăjituri în copilărie.

Lizzie nu credea că risca mare lucru dacă nu-și amintea numele servitorilor mai puțin importanți. Era logic să fi uitat asemenea detalii, având în vedere că se știa că Ria avea memoria scurtă și, oricum, trecuse atâta timp.

Lizzie se ridică, făcându-i semn Marthei să se îndepărteze.

– Cred că sunt pe cât de pregătită pot fi, spuse ea, atentă să folosească tonul mai subțire al Riei.

– Pot să spun că arăți fantastic, domnișoară Ria? spuse Martha, acoperindu-și gura cu o mână. Îmi cer scuze, domnișoară. Chiar dacă ești doamna Somerville acum, eu te voi vedea întotdeauna drept domnișoara Ria.

Cuvintele Marthei o făcură pe Lizzie să ezite. Martha părea să o fi acceptat, și Lizzie spera că se va putea baza pe ajutorul ei în viitor.

– Mă bucur că gândești așa, spuse ea. Nu ți-aș reproșa nicio dată asta.

Ochii Marthei străluciră și servitoarea încuviință plină de respect.

– Într-adevăr, domnișoară.

Lizzie se mai privi în oglindă pentru ultimă oară, apoi se întoarse spre ușă. Martha porni pe urmele ei, dar Lizzie ridică o mână.

– Mi-ar plăcea să cobor singură.

Martha făcu o mică reverență.

– Cu siguranță, domnișoară Ria.

Lizzie ieși în hol. Acum era momentul să cunoască întreaga casă, nu doar din descrierile Riei, ci explorând-o ea însăși. În stânga se aflau camera lui Lady Thornborough și câteva încăperi pentru oaspeți. Lizzie se întoarse spre dreapta, spre scări.

Ria îi descrisese doar că tapetul și covorul aveau un model cu trandafiri. Lizzie mergea încet, plimbându-și mâna de-a lungul lambriurilor din stejar scump de pe perete. Trupul o durea încă, dar era ușurată să vadă că se putea ține pe picioare.

Spre capătul holului, descoperi un alt obiect despre care îi povestise Ria – o pictură drăguță, în ramă aurită, care înfățișa o casă de la țară în mijlocul verii. Ria iubise acel tablou fiindcă fusese pictat de mama ei, care murise pe când ea avea doar trei ani. Era prima oară când Lizzie vedea cu ochii ei Rosewood – proprietatea familiei Thornborough, unde putea găsi scrisorile care dovedeau cine erau părinții ei cu adevărat. Cercetă nerăbdătoare pictura, studiind fiecare detaliu. Conacul era înfățișat în mijlocul unui peisaj deluros, înconjurat de tufe de liliac și trandafir în floare. Pânza era frumoasă și plină de viață, pictată cu mână sigură de cineva care iubise acel loc. Lizzie începuse și ea să se îndrăgostească de Rosewood.

Văzând-o pe Martha privind-o din ușa dormitorului, Lizzie spuse:

– Ah, Martha, cât de frumos e la Rosewood. Abia aștept să merg acolo!

Martha zâmbi amar.

– Înainte preferai să stai în oraș.

Asta o surprinse pe Lizzie. Ria îi vorbise mereu cu drag de Rosewood. Poate că dorul de casă o făcuse să îl aprecieze mai mult. Unul dintre lucrurile adorabile pe care le făcea Ria era că, odată ce-și schimba părerea legat de un subiect, nega cu vehemență că ar fi crezut vreodată altceva. Lizzie se hotărî să abordeze problema în același fel.

– Prostii, Martha, spuse ea pe un ton jucăuș. Dintotdeauna am spus că Rosewood este cel mai minunat loc din lume.

Tonul ei amuzat o făcu pe Martha să chicotească.

– Într-adevăr, domnișoară.

Lizzie traversă coridorul și coborî scările până la etajul al doilea, unde erau biblioteca și salonul. Trecu pe lângă o colecție de portrete de familie, oprindu-se în fața celui pe care voia cel mai mult să-l vadă: cel al lui Sir Herbert Thornborough.

Tabloul înfățișa un bărbat de o statură impunătoare, îmbrăcat în haine scumpe, cu păr blond și ochi albaștri, aproape violeti. Deborda de încredere – o combinație între bogățiile de care fusese înconjurat de la naștere și o voință puternică. Arăta atât de diferit față de bărbatul pe care îl văzuse în acea zi, cu atâția ani în urmă. Fusese mai bătrân și mai masiv. Lizzie nu știuse cine era atunci. Tatăl ei.

Lizzie avea doar cinci ani pe-atunci. Uitase de acel incident până când, după mulți ani, ea și Ria comparaseră trecutul propriilor familii. Iar asta era singura amintire din copilărie pe care o împărtășeau.

Lizzie stătea lângă băcănia tatălui ei, Sam Poole – bărbatul despre care crezuse dintotdeauna că era tatăl său. Privea plictisită ce se întâmpla pe stradă, așteptând ca tatăl ei să închidă magazinul pentru a merge împreună acasă. Observase o fetiță deoseamnă cu ea care tocmai ieșea din farmacia de peste drum. Fetița venise în fugă spre Lizzie și o întrebase cum o cheamă. Înainte ca Lizzie să apuce să răspundă, Herbert Thornborough ieșise în fugă din farmacie. O luase pe Ria de cot și îi spusese să vină cu el, fiindcă nu se cuvenea să stea în stradă și să vorbească cu oamenii de rând. În aceeași clipă, Sam ieșise din magazin și o luase pe Lizzie în brațe, uitându-se încruntat la Sir Herbert, de parcă bănuia că voise să-i facă rău fiicei sale.

De când Ria îi readusese în memorie acel incident, Lizzie era muncită de sentimente confuze. Ria spusese că tatăl ei frecventa des acea farmacie, spunând că alifia de acolo era singurul lucru care îi ameliora guta, însă ea era de părere că, de fapt, Sir Herbert venea acolo doar ca să o privească pe Lizzie. Cu siguranță știa cine era. Atunci, de ce o respinsese când fuseseră față în față?

Oare chiar se născuse în urma unei aventuri dintre Sir Herbert și o altă femeie, chiar în timp ce propria soție își alăpta fetița abia născută?

Stăpânindu-și un suspin, Lizzie îl privi pe bărbatul din portret, dorindu-și să fi putut găsi răspunsul acolo. În privirea lui nu se vedeau decât mândrie și mulțumire de sine. Ochii lui semănau foarte mult cu ai ei – și erau atât de diferiți de cei ai lui Sam Poole. Sam fusese un bărbat negricios, iar Tom semănase din ce în ce mai mult cu el. Lizzie nu semăna nici cu Sam, nici cu mama ei, Emma, o femeie melancolică, distantă, cu păr șaten și moale și ochi căprui-deschis. Acum știa de ce.

– Toată lumea s-a strâns în Salonul Trandafiriu, doamnă.

Lizzie tresări puternic auzind pe neașteptate vocea guturală. Se întoarse și văzu că Harding se apropiase de ea. Nici măcar nu-i auzise pașii. Nu era de mirare că Ria se temuse întotdeauna de el. Deși părea deferent, Lizzie îl simțea încercând să descifreze sentimentele ce i se oglindeau pe chip.

– Mulțumesc, Harding, spuse ea pe un ton rigid. Voi coborî imediat.

Poate că vorbise prea arogant, dar apariția bruscă a lui Harding o tulburase. Fusese mai puțin formală cu Martha, dar trebuia să aibă grijă și să-și țină garda sus cu ceilalți servitori. Dacă era Ria, era important să li se adreseze servitorilor într-un fel care se potrivea cu poziția ei socială. Lizzie spera că vorbele ei îi dăduseră de înțeles majordomului că avea de gând să coboare când avea chef, nu când îi spunea el.

Bărbatul încuviință și făcu o plecăciune scurtă, apoi se întoarse. Lizzie înaintă pe hol, oprindu-se în fața celei de-a doua uși. Dinăuntru se auzea un murmur slab de voci. În ciuda momentului de bravadă din prezența lui Harding, Lizzie simți o strângere de inimă. Închise ochii și respiră adânc. Le promisese să le povestească pe de-a-ntregul ce se întâmplase în Australia și era pregătită să-și spună povestea – lăsând deoparte câteva detalii semnificative, bineînțeles.

Până acum reușise să-i convingă că era Ria fiindcă semăna cu ea și fiindcă știa câte ceva despre familia ei. Dar cât timp își putea menține șarada? Cât timp avea să treacă până când apăreau cine știe ce detalii pe care doar Ria ar fi putut să le știe, și familia urma să intre la bănuieli? Lizzie ezită, luptându-se cu imboldul brusc de a o lua la fugă.

Apoi o văzu pe Ria cu ochii minții, plină de viață. Munciseră din greu împreună în timpul zilei, își petrecuseră serile obișnuite împreună, sărbătoriseră împreună. Își aminti de orele lungi petrecute vorbind despre familiile lor, povestindu-și copilăria. Știa totul despre Ria, pe cât era posibil ca o persoană să o cunoască pe alta, de parcă Ria ar fi fost într-adevăr o parte din ea. Auzise că gemenii aveau de multe ori o astfel de legătură. Ria și Lizzie nu erau gemene, dar *erau* surori. Herbert Thornborough era tatăl ei. Avea de gând să dovedească asta.

Gândurile și hotărârile se învârtejeau în mintea lui Lizzie, alungându-i nesiguranța. Se simți cuprinsă de nerăbdare, ca un cal pursânge înaintea unei curse. Știa ce trebuia să facă și își impuse să se descurce bine.

Adunându-și în sfârșit gândurile, Lizzie împinse cu hotărâre ușa salonului și intră.

Capitolul 7

William nu era de față. Singurul Somerville prezent era Geoffrey. Stătea singur lângă cămin, în aceeași poziție în care îl văzuse pentru prima oară. Acum o privea cu o intensitate atent stăpănită, amintindu-i lui Lizzie de un foc mocnit care are nevoie de foarte puțin ca să devină un incendiu. Cu un efort de voință, își întoarse privirea și studie din nou salonul.

Ultima oară când fusese în această încăpere, abia dacă era conștientă. Acum, în ciuda neliniștilor sale, putea vedea cât de elegantă era. O vază mare cu trandafiri era așezată pe măsuța de ceai din mijlocul camerei, iar Lizzie își reaminti cum parfumul de trandafiri fusese primul lucru pe care îl simțise când își recăpătase cunoștința. Dincolo de măsuța de ceai, Lady Thornborough stătea pe divan, iar James se așezase comod pe un fotoliu. Inima lui Lizzie se mai potoli văzându-i – încă un semn, poate, că începuse să-i vadă ca pe familia ei. Dar unde era William?

– Ria, spuse Lady Thornborough, în sfârșit ai venit.

– Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, bunico.

James se ridică și traversează camera ca să o sărute pe obraz.

– Ei bine, draga mea verișoară, niciodată n-ai fost punctuală. Era de așteptat.

Lizzie zâmbi natural.

– De unde crezi că am învățat asta?

– Habar n-am, chicoti James.

Geoffrey se apropie și făcu o plecăciune rigidă, formală.

– Mă bucur să văd că ți-ai revenit întru totul... Ria.

Lizzie avu iarăși impresia că Geoffrey se străduia să-și stăpânească un imbold misterios.

– Mărturisesc că mi se pare straniu să-ți spun pe numele de botez de la prima noastră întâlnire, zise el.

– Ah, interveni James, dar nu vă întâlniți pentru prima oară, nu-i așa?

Nu, nu era prima lor întâlnire. Geoffrey o ridicase în brațe de pe stradă, însângerată și plină de vânătăi, înainte să știe cine era de fapt. Sau, mai degrabă, drept cine se dădea.

– Trebuie să-mi spui Ria, desigur, spuse ea. Suntem rude, nu-i așa?

Lizzie își dorea din toată inima – așa cum o făcuse și Ria – să-i intre în grații, să repare cumva răul pe care îl făcuse. Știa foarte bine că nu va fi ușor. Întinse mâna, sperând că zâmbetul nu îi era prea tremurător.

Atingerea lui Geoffrey era plăcută, amintindu-i imediat lui Lizzie de momentul în care o luase în brațe. Amintirea o făcu să roșească. Se gândi cu neliniște că avea să simtă aceeași emoție de fiecare dată când se apropia de el. Expresia lui era însă rece, așa cum fusese și la prima lor întâlnire.

Stând atât de aproape de el, Lizzie observă din nou cu surprindere cât de mult semănau Edward și Geoffrey. Și totuși, n-ar fi crezut niciodată că Geoffrey era mai tânăr. Era mult mai rezervat decât fusese Edward vreodată.

Edward se comportase dintotdeauna cu o grație înnăscută, ca orice bărbat crescut în cele mai înalte cercuri și obișnuit să-și facă prieteni ușor. Dar era, de asemenea, un bărbat independent, mereu în căutarea aventurii, căruia nu-i păsa de regulile societății,

și care vorbea cu oricine, indiferent de avere, atâta timp cât era o persoană cinstită și bună. O dovadă era faptul că o acceptase pe Lizzie, în ciuda trecutului ei îngrozitor. Edward îi fusese un prieten drag.

Geoffrey nu era prietenos cu ea, deși o credea văduva fratelui său. Probabil rămăsese cu un gust amar după ce Edward părăsise Anglia din cauza ei. Oare ce-ar fi făcut dacă ar fi știut că ea *nu* era Ria? Dacă ar fi cunoscut-o doar pe Lizzie cea cu trecut rușinos? Păcatele lui Lizzie erau mult mai mari decât orice făcuse Ria vreodată. Parcă și vedea cum acel foc mocnit devenea un incendiu care o mistuia cu totul.

Singura ei scăpare era să devină Ria cu totul. În pielea Riei, putea găsi cel puțin o cale de a face pace cu acest bărbat. Iată scopul ei. Voia să-l facă să o respecte, și doar fiind Ria avea șansa de a reuși asta.

„E frumoasă“, se gândi Geoffrey. Nu putea nega asta. Rochia ei cenușie, care era teoretic un veșmânt de doliu, nu făcea decât să-i accentueze ochii albaștri-violeți. Zona din jurul tăieturii de pe frunte era încă vânătă, dar nici măcar asta nu-i putea știrbi frumusețea.

Pielea ei era curată, dar nu palidă. Stătuse o vreme la soare. Își coborî privirea, studiind mâna rece dintr-a lui. Era mai moale acum decât atunci când o ținuse prima oară. Bătăturile începuseră să se estompeze, acum că Ria avusese timp să se odihnească și să se întremeze.

Atitudinea ei liniștită și politicoasă era într-un contrast pronunțat cu ce-și amintea de ultima oară când o văzuse, abia conștientă și suferind de febră. Ria părea să se străduiască din răspuțeri să-i facă o impresie bună.

– Trebuie să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine.

Femeia îi zâmbi, încercând fără îndoială să-l cucerească cu frumusețea ei, așa cum procedase și cu Edward. Geoffrey se apăra din răspuțeri. Nu avea de gând să se lase cucerit, la fel ca și fratele său.

– Vrei să-mi mulțumești pentru că te-am călcat cu trăsura? întrebă el.

– Eu am fost de vină, fiindcă ți-am ieșit pe neașteptate în față, răspunse calm Lizzie. Sunt recunoscătoare că ai acționat atât de rapid.

În spatele ochilor ei captivanți se ascundea o forță interioară la care Geoffrey nu se așteptase. Brusc, înțelese de ce fratele său renunțase la tot ca să fie împreună cu ea. Spre uimirea lui, se gândi pe neașteptate că și el ar fi urmat o asemenea privire prin lume, în lung și-n lat, și nu ar fi regretat nici o clipă.

Geoffrey își înăbuși gândul, reamintindu-și cu severitate faptele. Edward se lăsase condus de pasiune, iar Ria era la fel de vinovată fiindcă îl ademenise să o facă. Poate că fuseseră ispițiți de ideea de a abandona totul de dragul „adevăratei iubiri“. De fapt, renunțaseră la onoare și la decență și nu obținuseră nimic în schimb – în afară de suferință și calamități. Geoffrey avea multe cusururi și le știa foarte bine, dar nu avea de gând să se lase pradă unei pasiuni prostești de moment. Nu avea să permită așa ceva.

Îi eliberă mâna Riei și se trase înapoi. Ria probabil că simțise răceala din spatele retragerii lui. Fără să se lase intimidată, își îndreptă umerii și își ridică bărbia. Geoffrey fu luat cu totul pe nepregătite de următoarele ei cuvinte:

– Presupun că William trebuie să fie furios.

Geoffrey respiră adânc.

– Poftim?

– Sper că nu este încă supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi. Cred că și-a dat seama și el, la fel ca și mine, că n-am fi fost fericiți împreună. Fără îndoială, se bucură că s-a însurat cu Annabel Harris în schimb.

Geoffrey se holba la ea.

Era limpede că Ria nu înțeleșese motivul expresiei lui. Spuse:

– Știu că s-a căsătorit. Am citit despre asta în ziare.

Geoffrey îi aruncă o privire confuză lui Lady Thornborough.

– Nu i-ai spus ce s-a întâmplat?

– M-am gândit că e mai bine să aștept până astăzi, răspunse ea.

Ria nu s-a simțit deloc bine. M-am gândit că vestea poate aștepta până când ne strângem cu toții.

Ria privi de la unul la celălalt.

– Ce anume nu mi-ați spus?

Lady Thornborough își tamponă delicat un ochi cu batista. Chiar și James își dresе glasul și își feri privirea. Geoffrey știa că era de datoria lui să o spună.

– William a murit, Ria. A murit vara trecută de scarlatină. Presupun că ți-a scăpat asta când ai citit ziarele.

Ria scoase un geamăt slab, ducându-și o mână la piept. Durerea pe care părea să o simtă era mai puternică decât se așteptase Geoffrey, după felul în care îl tratase pe William cu atâția ani în urmă. Poate își dădea seama că, fiindcă nu se întorseseră în Anglia mai repede, ea și Edward rataseră ocazia de a deține un titlu nobiliar.

Ria se clătină puțin. Temându-se că va leșina, Geoffrey înaintă și o luă de braț. Era mult prea aproape acum, iar prezența ei era mai puternică decât se așteptase. Căldura ei radia prin mâneca de mătase a rochiei pe care o purta și i se răspânda prin trup ca un fulger. Fruntea ei aplecată aproape că îi atingea bărbia. Avea părul blond, cărlionțat. Mirosea a trandafiri proaspăt culeși – un parfum care nu i se păruse niciodată ademenitor lui Geoffrey, cel puțin până acum.

Lady Thornborough întinse o mână.

– Vino și așază-te, Ria. Trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

Geoffrey știa că ar fi trebuit să o ajute pe Ria să se așeze pe divan, dar nu se simțea în stare să se miște. James înaintă și o luă blând pe Ria de celălalt braț.

– Te rog. Dă-mi voie.

Ria îi dădu drumul lui Geoffrey. Când se îndepărtă de el, căldura dispăru imediat. Geoffrey simți un fior rece, deși mintea îi redevenise imediat lucidă.

James o conduse pe Ria să se așeze lângă Lady Thornborough, în partea opusă a camerei. Chiar și acum, într-o asemenea dispoziție, Ria mergea cu o grație care nu părea să fie conștientă sau afectată. Dintotdeauna și-o imaginase pe Ria ca pe o fată prostituată și încăpățânată, care renunțase la posibilitatea de a deveni o baroană pentru a fugi cu un bărbat al cărui viitor era mult mai nesigur. Era greu să potrivească acea imagine cu femeia

din fața lui. Poate că evenimentele care urmaseră o forțaseră să se maturizeze.

Pe de altă parte, își reaminti Geoffrey, având în vedere felul întru totul neobișnuit în care sosise în casa lui Lady Thornborough, poate că totuși Ria nu se schimbase prea mult.

– Ce s-a întâmplat cu Annabel? întrebă Ria după ce se așeză.

– Cumnata mea a murit cu aproximativ douăsprezece ore înaintea soțului ei, spuse Geoffrey, nemilos.

Moartea lor îl rănise profund, și nu vedea de ce ar fi încercat să facă veștile mai ușor de suportat pentru Ria. Ea rămase cu gura căscată.

– William și Annabel au murit?

Lady Thornborough o mângâie pe mână.

– Știam că vei fi tristă, draga mea. De-asta am așteptat.

– William și Annabel au murit, repetă încet Ria, de parcă ar fi încercat să se convingă că era adevărat; apoi îl privi pe Geoffrey, înțelegând. Deci dumneata ești Lord Somerville.

– Așa este, draga mea verișoară, spuse James. De câteva luni.

– De câteva luni? repetă Ria, mijindu-și ochii. Cum e posibil? Nu ai știut până atunci ce s-a întâmplat cu Edward.

– A fost o dilemă, recunoscui Geoffrey, nereușind să-și stăpânească sarcasmul. Baronul lipsea. Ce urma să facem? Nimeni nu-l mai văzuse și nu știa nimic de el de zece ani. Era foarte posibil să fi murit deja. Ce se presupune că ar fi trebuit să fac?

– N-ai încercat să-l găsești... să *ne* găsești?

– Vrei să-ți povestesc în detaliu cât timp și câți bani am cheltuit căutându-vă? Vrei să-ți descriu fiecare pas pe care l-am făcut, fiecare oraș în care am căutat, fiecare document de navă pe care l-am cercetat? Sau vei avea decența să mă scutești de asta?

– Dacă am fi știut, spuse Ria, cu o expresie pe jumătate furioasă, pe jumătate plină de compasiune.

– Cu siguranță ați fi știut, răspunse Geoffrey, dacă am fi știut unde sunteți.

Ria își plecă privirea.

– Da, presupun că așa este, spuse ea, dar tonul ei nu se potrivea cu ceea ce tocmai spusese.

– Te îndoiești de mine? întrebă Geoffrey, iritat că el era cel care trebuia să se apere. După iadul pe care îl înfruntase, n-avea de gând să-i permită acestei femei să-l judece. Crezi că am vrut asta? Crezi că titlul îmi face plăcere? Te asigur că nu.

– Asta este evident, spuse James. Trebuie să-ți spun, te adaptezi extrem de greu la beneficiile situației tale.

Geoffrey ignoră tentativa lui James de a înveseli atmosfera. O privea în continuare fix pe Ria.

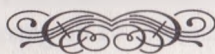
– Edward murise deja, din punct de vedere legal. Când a murit și William, nu am avut de ales și a trebuit să accept realitatea. Nu mi-am dorit nici o clipă așa ceva, dar n-am avut de ales. Datoria vine înainte de toate. Îți va fi de folos să îți minte asta.

Ria își strânse buzele într-o expresie tristă, dar hotărâtă.

– Îmi cunosc foarte bine datoria, spuse ea. Datoria e motivul pentru care m-am întors.

– Atunci fă-ți datoria! se răsti Geoffrey. Trecuseră atâția ani în care nu știuse nimic de fratele său, că Geoffrey simțea că era pe cale să înnebunească dacă mai trebuia să aștepte încă puțin. Spune-ne unde ați fost și ce s-a întâmplat cu Edward. Și de ce, în tot acest timp, nu ați catadicsit niciodată să luați legătura cu noi.

Capitolul 8

Ria îl privea fix acum. Zâmbetele pe care i le oferise la început dispăruseră. James se așeză în fotoliu.

– Cred că Ria este dispusă să ne spună totul, Geoffrey, dacă îi oferim ocazia, spuse el, aplecându-se în față și sprijinindu-și bărbia în mâini, privind-o pe Ria de parcă era la teatru și aștepta să înceapă o piesă interesantă.

Lady Thornborough îi făcu semn lui Geoffrey să se așeze într-un alt fotoliu.

– Dă-mi voie să-ți sugerez să te așezi și dumneata, Lord Somerville. Trebuie să ne liniștim cu toții.

Cuvintele ei fuseseră formulate ca un îndemn, dar Geoffrey simți ordinul care se ascundea în spatele lor. Această femeie era obișnuită să fie ascultată – mai ales în propria casă. Geoffrey făcu tot posibilul să-și stăpânească agitația și se îndreptă spre scaunul care i se arătase. Își reproșă că se lăsase cuprins de furie, în ciuda temperamentului său potolit. Răbdarea era o virtute, dar încercările prin care trecuse în ultimele săptămâni i-o puseseră la grea încercare.

– Voi începe cu întrebarea dumitale, Geoffrey, spuse Ria, fără ca vocea să-i tremure. M-ai întrebat de ce nu am luat legătura cu voi, dar am făcut-o. Eu și Edward ți-am scris din Scoția că ne-am căsătorit.

– N-am primit niciodată o asemenea scrisoare, spuse Geoffrey.

Ria se încruntă.

– Acum știu asta. Probabil că scrisorile s-au pierdut, sau n-au fost trimise niciodată.

– Nu le-ai trimis tu?

– Nu. Ne grăbeam să ne imbarcăm și nu aveam timp. Edward a dat scrisorile unui bărbat de pe docuri – un marinar de pe o altă navă, cred. Mi se părea că arată destul de dubios, dar Edward i-a dat scrisorile și banii, iar el a spus că le va trimite. Din câte se pare, probabil că a aruncat scrisorile și a păstrat banii.

– Încă o dovadă că Edward nu era în stare să ia decât decizii proaste, spuse Geoffrey. Asta a fost singura dată când ne-ați scris?

– Da. Am fost foarte surprinși că nu ne-ați răspuns. Lăsaserăm vorbă unde ne puteți găsi în Sydney. I-am sugerat lui Edward că era posibil să se fi întâmplat ceva cu scrisorile. Am insistat să vă scriem din nou, dar Edward era prea mândru. A spus că vom aștepta până când ne făceam un rost. Știa că familia lui nu îl credea în stare să reușească nimic și voia să demonstreze contrariul.

– Dar cum Dumnezeu ați nimerit tocmai în Australia, Ria? Întrebă James. Trebuie să ne spui toate detaliile.

– Bineînțeles. Ria respiră adânc. Eu și Edward am fugit în Scoția, după cum ați dedus cu toții, chiar și fără scrisoarea noastră.

James zâmbi.

– Deci v-a căsătorit fierarul din Gretna Green, așa-i?

– Ce expresie vulgară, spuse acru Lady Thornborough. James, te rog să ai grijă cum vorbești astăzi, măcar o oră.

– Îmi cer scuze, draga mea mătușă, spuse James, deși privirea lui era în continuare la fel de veselă. Cred însă că uneori este bine să mai și râdem, mai ales când discutăm despre lucruri atât de dificile.

Ria chicoti încet, de parcă ar fi vrut să spună că era de acord.

– E în regulă, spuse ea, aruncându-i lui James o privire adorabilă care, dintr-un anume motiv, îl neliniști pe Geoffrey. În Scoția, desigur, căsătoria ar fi fost legală chiar dacă ar fi fost oficiată de fierar. Am făcut însă nunta așa cum se cuvine – în biserică, cu un permis special.

Spunând asta, Ria îl privi fix pe Geoffrey.

– Asta mă liniștește puțin, spuse Lady Thornborough.

– Te rog să continui, spuse Geoffrey, nerăbdător să ajungă la esența poveștii. Credeam că v-am dat de urmă în Edinburgh.

Ria încuviință.

– Inițial plănuiserăm să ajungem în Liverpool și să ne imbarcăm pe o corabie spre America. Dar am întâlnit un bărbat care l-a convins pe Edward că are șanse mai mari în Australia. Așa că am plecat din Edinburgh pe o corabie care se îndrepta spre Plymouth. Și de-acolo ne-am imbarcat pentru Australia.

James se aplecă în față.

– Plănuiați să luați corabia *Sea Venture* din Liverpool? Nava s-a scufundat, și toți cei de la bord au murit. Când n-am mai primit nici o veste de la voi, am început să ne temem că erați și voi printre ei. Numele voastre nu erau trecute în lista de pasageri, dar am crezut că ați folosit nume false.

– Mă bucur că n-am fost pe acea corabie nefericită, spuse Ria, înfiorându-se. Am fi putut fi, dacă nu ne-am fi schimbat planul. Spunând asta, îl privi din nou fix pe Geoffrey. Presupun că Edward a luat hotărârea corectă în cazul ăsta.

Geoffrey nu avea de gând să se lase provocat. Își continuă ofensiva:

– Presupun totuși că am avut dreptate și că nu v-ați folosit numele adevărate.

– E adevărat. Am călătorit sub numele de domnul și doamna Smythe.

– Smythe? zâmbi James. Cât de original!

Lady Thornborough îi aruncă o privire glacială, făcându-l să tacă.

– Ne-a fost de folos la momentul respectiv, spuse Ria. Când am ajuns în Australia, ne-am întâlnit cu un bărbat numit McCrae, care avea o fermă de oi în New South Wales, imediat după Munții Albaștri. Domnul McCrae i-a oferit imediat o slujbă lui Edward. Au foarte puțini muncitori liberi acolo.

– Sunt sigur, spuse James. Din câte știu, majoritatea bărbaților sunt deținuți. Sau foști deținuți. Scursoarele societății.

Lady Thornborough pufni.

– Când mă gândesc că nepoata unui cavaler și fiul unui baron s-au asociat cu clasa bandiților...

Geoffrey se zbârli. Lucra de ani întregi cu membrii claselor mai puțin înstărite și știa că nu toți erau „bandiți” înăscuți. Mulți oameni cinstiți erau obligați să comită acte abominabile din cauza sărăciei și a nepăsării celor bogați.

– Vrei să spui că ați muncit la o fermă? spuse James, nevenindu-i să creadă. Cum Dumnezeu ați supraviețuit?

– Ne-a fost greu la început, recunoscua Ria. Poate mai mult mie decât lui Edward. Edward a dat tot ce avea mai bun. Ria îi aruncă o privire glacială lui Geoffrey. Era hotărât să reușească.

– Nimeni nu l-a acuzat vreodată pe Edward că îi lipsește hotărârea, ripostă Geoffrey.

Fratele său nu era leneș din fire, dar fusese crescut în huzur și în lux, așa că Geoffrey încă nu și-l putea imagina lucrând la o fermă de oi.

– N-a trecut mult și Eddie a devenit unul dintre cei mai de încredere oameni ai domnului McCrae. De multe ori traversa munții, ducând lână la Sydney și aducându-ne înapoi provizii. Era o slujbă importantă. Ria tăcu preț de câteva clipe. Închise ochii, cu o expresie îndurerată. Era și periculos. Într-una dintre călătoriile la jumătatea drumului, le-a ieșit în cale o bandă de hoți. În Anglia, eram numiți...

– Tâlhari la drumul mare, termină James în locul ei.

Ria încuviință.

– Edward a fost atacat de hoți? întrebă Geoffrey.

Își închipuise că Edward murise într-un accident sau dintr-o boală, dar povestea Riei tindea într-o cu totul altă direcție.

– Trei hoți. Ria respiră tremurat. A fost ultimul drum al lui Edward în Munții Albaștri.

Pentru o clipă, toată lumea își ținu respirația. Tăcerea din cameră era apăsătoare. Părea să înăbușe chiar și zgomotul străzii aglomerate care se strecura prin ferestrele deschise.

Geoffrey o privea cu atâta intensitate, că Lizzie simțea cum o sfredelește cu ochii.

– Vrei să spui că Edward a fost ucis?

– Nu cred că intenția lor era să comită o crimă. Ar fi fost dispuși să ia banii și să plece, lăsându-i legați de copaci ca să-i găsească alți călători. Nu se așteptau ca Eddie și Tom să se împotrivescă. Ei...

– Stai puțin, întrerupse James. Cine este Tom?

– Tom era un alt muncitor de la fermă.

Lizzie nu adăugă și faptul că Tom fusese cel mai bun prieten al lui Edward. Prietenia dintre ei patru fusese mai apropiată decât relația dintre membrii multor familii. Fusese ceva atât de prețios, că Lizzie nu voia să vorbească despre asta dacă nu era neapărat nevoie.

– Hoții credeau că își aleseseră o țintă ușoară. Ei erau pe cai, iar Eddie și Tom conduceau un car tras de boi.

– Poftim? spuse perplexă Lady Thornborough.

– Un car cu boi se mișcă foarte încet, explică Lizzie. Nu aveau cum să întrecă o bandă de hoți călare. Dar Edward și Tom nu aveau de gând să se lase jefuiți atât de ușor. S-au tras mai multe gloanțe și a fost o situație foarte confuză. Când s-a terminat, Edward era...

– Mort, spuse Geoffrey pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Lizzie clătină din cap.

– Nu murise, dar era grav rănit.

Nu trebuia să le dea detalii. Știa că și-l puteau închipui pe Edward sângerând pe pământul uscat. Chipul lui Geoffrey se schimonosi, de parcă ar fi simțit suferința fratelui său. Nimeni

nu spuse nimic. Lady Thornborough își duse o mână la inimă, iar cu cealaltă își apăsă nasul cu o batistă parfumată. Ceasul ticăia puternic în tăcerea care se lăsase.

– Continuă, spuse blând James. Ce s-a întâmplat apoi?

– Când a văzut că doi dintre complicii lui muriseră, cel de-al treilea hoț s-a urcat pe cal și a fugit.

– Edward și individul ăsta, Tom, au ucis doi hoți? spuse James, pe un ton plin de admirație. Incredibil.

Geoffrey își încleștă pumnii.

– Ce s-a întâmplat cu Tom?

– Și el a fost rănit, dar a reușit să-l urce pe Eddie pe unul din cai și l-a adus la fermă cât de repede a fost în stare. Era deja în stare gravă. Sângera profund în partea stângă. Tom fusese împușcat în șold și era cât pe ce să leșine pe drum fiindcă pierduse prea mult sânge. Dar era hotărât să-l aducă pe Eddie înapoi.

– De ce l-a dus Tom la fermă? întrebă Geoffrey pe un ton răstit, acuzator. Sunt sigur că ar fi fost mai bine să-l ducă la un doctor din oraș, nu crezi?

– Asta voia Tom să facă. Dar Eddie a insistat să meargă acasă.

– Nesăbuitul! Geoffrey se ridică și începu să se plimbe prin cameră. E posibil să se fi ucis cu mâna lui. O privi încruntat pe Lizzie. Ce fel de om mai e și Tom ăsta? De ce n-a insistat să facă ce se cuvenea?

Lizzie îl privi la rândul ei.

– Cred că a făcut ce se cuvenea.

Geoffrey pufni și continuă să se plimbe.

– Aveam un bărbat la fermă care se pricepea într-ale medicinei, spuse Lizzie pe un ton defensiv. El le-a îngrijit cât a putut de bine rănilile, dar a confirmat ceea ce Tom și Edward știau deja – că n-avea rost. Nici un doctor din oraș nu l-ar fi putut salva. Lizzie voia ca Geoffrey să înțeleagă ce om onorabil fusese fratele său. Edward își dorea să se întoarcă acasă ca să-și ia adio. N-a existat vreodată vreun bărbat atât de devotat soției sale.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– Da, se vede că l-ai iubit, draga mea, spuse Lady Thornborough, mângâind-o blând pe braț.

Geoffrey se opri.

– Cu toții l-am iubit, spuse el. Dar adevărul rămâne că, dacă nu l-ai fi luat pe Edward din Anglia, ar putea fi în viață acum.

Lizzie știuse că era posibil să fie acuzată de asta, dar cuvintele lui o dureau oricum. Se ridică.

– Spune-mi, Lord Somerville, rosti ea, accentuându-i titlul cu amărăciune, de ce crezi că Edward ar fi fost încă în viață dacă ar fi rămas aici? William nu a părăsit niciodată Anglia. Presupun că a avut parte de cei mai scumpi și cei mai buni doctori. Dar și el e mort.

Apoi se opri. Simțea că nu mai poate să respire. Nu era obișnuită să poarte un corset atât de strâns.

– Ria, trebuie să stai jos, îi ordonă Lady Thornborough. Te vei îmbolnăvi din nou.

Dar Lizzie nu avea de gând să se așeze. Înaintă spre Geoffrey.

– Edward era hotărât să mergem în Australia. Știa că va trebui să muncească din greu – și cunoștea riscurile. Credea că așa ne vom putea construi o nouă viață. Câți bărbați ar fi dispuși să înfrunte orice obstacol și să călătorească până la capătul lumii din iubire?

– Eu nu m-aș avânta niciodată la capătul lumii de dragul cuiva, interveni James. Pare groaznic de incomod.

– La capătul lumii, repetă Geoffrey pe un ton plin de reproș. Din iubire. Ce prostie!

În acele momente, Lizzie își aminti de Edward și Ria cu atâta claritate, încât parcă îi vedea lângă ea. De câte ori îi zărise cu capetele plecate, vorbindu-și în șoaptă, zâmbind și spunându-și lucruri pe care doar ei le știau? Puțini oameni aveau parte de o asemenea iubire, iar Lizzie era pregătită să le apere acțiunile cu toată puterea de care era în stare.

– Câți oameni pot spune sincer că sunt fericiți? Câte femei pot spune că sunt măritate cu bărbatul pe care îl iubesc din toată inima și că soțul lor le venerează? Folosi intenționat acel cuvânt și simți o bucurie perversă văzându-l pe Geoffrey încruntându-se. Ție ți-e foarte ușor să judeci. N-ai fost acolo. Erai aici, în Anglia, cu cărțile duminicale. Ce știi despre adevărata iubire?

Geoffrey se întinse și o strânse de umeri cu atâta putere, că Lizzie se văzu obligată să-și stăpânească un țipăt de durere.

— Văd că știi totul despre viața mea, spuse el pe un ton caustic. Suștii, de asemenea, că știi ce înseamnă datoria. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva despre asta. Dacă un bărbat își înțelege cu adevărat datoria, nu o va neglija pentru ceva atât de trecător cum este o iubire romantică.

— Lord Somerville, îi reproșă Lady Thornborough. O rănești.

Geoffrey îi dădu drumul, dar brațele lui Lizzie ardeau în continuare acolo unde mâinile lui o atinseseră. Le frecă instinctiv.

— Îmi cer scuze dacă te-am rănit, spuse el. Nu-mi cer scuze pentru ce am spus.

— Nici eu, spuse sfidător Lizzie.

Voise ca întâlnirea dintre ei să meargă bine, să-i arate lui Geoffrey că putea fi mândru de fratele lui, să găsească o cale de a-l face să accepte ce se întâmplase. Dar vedea că nu avea nici un rost să mai continue discuția.

Și comentariile lui răutăcioase despre Tom o înfuriaseră, așa că hotărî că mai era un lucru pe care nu voia să i-l spună. Frațele ei murise fiindcă plecase în urmărirea celui care îl ucisese pe Edward.

Capitolul 9

Pentru a doua oară în tot atâtea săptămâni, Geoffrey plecă din casa lui Lady Thornborough gândindu-se tulburat la Ria. Fusese copleșit de o dorință impetuoasă de a evada, de a găsi un loc liniștit în care să-și descâlcească gândurile.

Plecase imediat ce bunele maniere i-o permisese, după ce o asigurase pe Lady Thornborough că se va întoarce din nou. De fapt însă, nu mai avea nimic de spus. Fratele lui murise, iar Ria, deși era cu inima zdrobită, nu se căia. Anii pe care îi petrecuse în Australia nu o învățaseră absolut nimic.

Tristețea și șocul îl asaltau fără încetare, la fel ca și gândul că frații lui dispăruseră pentru totdeauna. Nu mai avea nici o rudă acum. Ultima lui legătură cu fratele lui demult pierdut era această

femeie care îi era, din punct de vedere legal, soră. Dar cum ar fi putut să o ierte, după tot ce făcuse?

Obligat să se oprească la un colț al străzii aglomerate, Geoffrey așteptă să se facă loc printre care și căruțe, amintindu-și iarăși cuvintele amare pe care le schimbaseră despre dragoste și datorie. În timp ce stătea acolo, un băiat care mătura strada se apropie de el.

– Dați-mi un bănuț și vă curăță drumul, domnule, spuse băiatul.

Nu putea avea mai mult de doisprezece ani. Fața lui era în-negrită de praf și hainele lui erau murdare. Într-o mână ținea o mătură jerpelită, iar cealaltă era întinsă după bani.

Geoffrey era perfect capabil să traverseze strada fără nici un ajutor, dar voia să-l ajute pe băiat. Se căută în buzunare și îi întinse de două ori mai mult decât ceruse. Pentru a-și deghiza caritatea, spuse cu severitate:

– Repede, dacă binevoiești.

Chipul băiatului se luminează.

– Da, domnule! Îl salută, imitând un soldat. Imediat!

Alergă în stradă, folosindu-se de mătura lui ca un mic expert, ferindu-se de cai și de trăsură, croindu-i drum printre gunoaie și excremente de cai.

În timp ce Geoffrey aștepta, o trăsură trase lângă el, iar o voce ascuțită de femeie strigă:

– Lord Somerville! Tu ești?

Știa acea voce. Era atât de ascuțită, că putea fi auzită de la trei poște. Îi aparținea lui Lady Cardington – una dintre multele mame-troane cu fete bune de măritat care îl urmăreau pe Geoffrey de când se întorsese în Londra.

Geoffrey o compară în sinea sa pe Ria cu fiica cea mai mare a lui Lady Cardington, Lucinda. Lucinda era o domnișoară slăbuță, destul de plăcută, dar care nu știa să se descurce deloc în societate și se conforma întru totul dorințelor mamei sale. Exact opusul Riei.

Geoffrey își alungă asemenea gânduri. Făcu o reverență înspre Lady Cardington, deși acum regreta că îl plătise pe băiatul care mătura strada. În timp ce se salutau, Geoffrey își dădu seama

că era recunoscător pentru litania de politețuri care îi aglomerau viața de zi cu zi. Astfel, nu trebuia să se gândească la ceva sincer de spus.

Spera vag că erau suficiente doar câteva cuvinte, și că Lady Cardington nu va rămâne prea mult. Totuși, se resemnă să accepte inevitabilul, când doamna îi făcu semn însoțitorului ei să o ajute să coboare. Voia să vorbească mai mult cu el, iar Geoffrey, care era un gentleman, nu avea de ales decât să o asculte.

Lady Cardington coborî cu greutate, fiindcă era o femeie corpulentă. Geoffrey era impresionat de cât de ușor reuși demersul servitorului ei. Fără îndoială că avea multă experiență. Geoffrey nu mai văzuse niciodată o femeie atât de masivă, care să se afle totuși mereu în mișcare.

Odată ce Lady Cardington coborî, servitorul închise ușa trăsurii și se retrase. Lady Cardington îi zâmbi lui Geoffrey, care își stăpâni o grimasă, știind ce urma.

– Cât de bine că ne-am întâlnit, Lord Somerville! Încă n-am primit răspunsul dumitale la invitația pe care ți-am trimis-o pentru gala noastră caritabilă. Sper că ai avut ocazia să te gândești la asta? rosti Lady Cardington în vreme ce dădea din cap, iar colăceii de sub bărbie îi tremurară la unison.

– Într-adevăr.

Geoffrey făcea parte din conducerea societății care avea să profite de pe urma galei. Era mult mai probabil ca implicarea lui să-i fi stârnit mai degrabă interesul lui Lady Cardington, decât importanța cauzei în sine. Doamna voia o altă șansă să-și plimbe fiica prin fața lui.

– Îmi cer scuze pentru răspunsul întârziat, spuse Geoffrey. Am fost asaltat de probleme în ultima vreme.

„Asaltat“ era într-adevăr cuvântul cel mai potrivit. Ria se năpustise în viața lui ca o furtună stârnită pe neașteptate, iar el nu avusese unde să se adăpostească de urgie.

– Am auzit... Lady Cardington îi aruncă o privire conspirativă și își coborî vocea. Este adevărat că văduva fratelui dumitale Edward – Dumnezeu să-l odihnească în pace – s-a întors în Londra?

Cuvintele ei îl uimiră pe Geoffrey. Știa că se bârfeau, desigur, dar nu-și închipuise cât de repede urmau să se răspândească

zvonerile. Lady Cardington folosise cuvântul „văduvă“, deci motivul întoarcerii Riei era deja cunoscut.

Nu avea rost să nege. Fără îndoială că, în curând, toată lumea avea să afle adevărul.

– Da, este adevărat.

– Permite-mi să-ți ofer cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită.

Chipul lui Lady Cardington se schimonosi, încercând să imite tristețea. Geoffrey nu se lăsă amăgit. Doamna se bucura peste măsură auzind veștile, fiindcă acum dispăruseră toate îndoielile cu privire la titlul lui. Era foarte probabil ca de-acum înainte să insiste și mai mult în intenția de a-și mărita fiica. Sezonul de baluri din Londra, care puneă atâta accent pe statutul social și pe piața căsătoriilor, îi făcea scârbă.

– Mulțumesc, Lady Cardington. Sunteți prea bună.

– Desigur, am fost foarte ușurată să aflu că doamna Somerville s-a întors teafără.

Geoffrey nu se gândise niciodată la Ria drept „doamna Somerville“. Spre deznădejdea lui, de-acum înainte trebuia să audă acel nume ori de câte ori cineva aducea vorba de ea – ceea ce urma să se întâmple des, era sigur. Își dresese glasul și reuși să spună pe un ton calm:

– Da, suntem cu toții recunoscători Providenței divine că Victoria s-a întors acasă.

– Cât de greu trebuie să-i fi fost în acea țară necivilizată! Lady Cardington clătină din cap, făcând din nou colăceii să tremure. Și când te gândești că și-a pierdut și soțul. Dar e adevărat că a trecut ceva timp? Am auzit că e pe cale să iasă din perioada de doliu.

– Da. Au trecut aproape doi ani de când...

Geoffrey nu reuși să termine propoziția. De data asta văzu o licărire de tristețe autentică în privirea lui Lady Cardington. O lacrimă îi străluci în ochi. Părea să-l înțeleagă. Poate că poziția ei socială nu-i înăbușise instinctele omenești cu totul. Într-o clipă însă, tristețea dispăru.

– Bineînțeles, am adăugat-o și pe doamna Somerville pe lista de invitați la bal, spuse ea, de parcă Geoffrey ar fi trebuit să se bucure auzind asta.

Ria la bal? În înalta societate?

– A fost bolnavă, spuse Geoffrey. Deși a trecut atâta timp, încă suferă enorm după soțul ei.

Nu exista nici o îndoială legată de asta, își spuse Geoffrey, simțind un fior straniu amintindu-și cum vorbise Ria despre Edward.

– Nu poate rămâne izolată pentru totdeauna. Este încă tânără. Îi face bine să iasă din casă.

Geoffrey bănuia că, din nou, Lady Cardington își ascundea planurile egoiste în spatele unei false bunătăți. Probabil că abia aștepta să-i pună Riei tot felul de întrebări indiscrete despre viața din Australia.

– Nu sunt singura care crede asta, spuse Lady Cardington. De fapt, am auzit că a fost invitată, de asemenea, și la balul dat de Lord Beauchamp la sfârșitul lunii.

După câte se părea, toată lumea din Londra se grăbise să trimită invitații unei apariții atât de exotice. Pentru o clipă, aproape că îi păru rău pentru Ria, știind cât de intens avea să fie analizată.

Gândindu-se la asta, Geoffrey își dădu seama că va trebui să vorbească din nou cu ea în curând, înainte să întâlnească oameni ca Lady Cardington. Îi putea oferi câteva îndrumări care să o ajute să se mențină la suprafață în apele tulburi ale societății, mai agitate decât ale oricărui ocean. Lady Thornborough ar fi putut da dovadă de prevedere și să-i ofere și ea asemenea sfaturi. În orice caz, Geoffrey era de părere că el se bucura de o experiență pe care Lady Thornborough, deși se învârtea în societate de zeci de ani, nu o avea.

Gândindu-se la asta, Geoffrey se hotărî să ia parte la gala caritabilă a lui Lady Cardington din același motiv și îi spuse că va fi onorat să-i accepte invitația. Mulțumită că aflase ce voia despre Ria și reușise să-l atragă pe Geoffrey în casa ei, Lady Cardington se grăbi să plece.

Privind trăsura cum se îndepărta, Geoffrey încercă încă o dată să-și pună gândurile despre Ria într-o ordine coerentă. Problema era că Ria îi acaparase atât de tare mintea, că îi era aproape imposibil să și le aranjeze. Ceva din felul ei de a fi și de a se comporta nu înceta să îl uimească. Păreau să fie două persoane în trupul uneia

singure, sfidătoare și independentă, dar în același timp vulnerabilă și nesigură.

Oare nu trecuse și el prin același lucru? Fusesse răpit din sătucul lui și aruncat în mijlocul presiunilor și al înaltelor așteptări ale nobilimii. Știa că avea să fie subiectul unor discuții și speculații interminabile. Poate că o înțelegea pe Ria mai bine decât crezuse la început.

Încă era furios din cauza multor lucruri pe care Ria le spusese. Și totuși, cum să nu fie binevoitor, așa cum i se cuvenea unui bun creștin, față de o membră a familiei sale?

Căsătoria dintre Ria și fratele său îi unise. Trebuia să găsească o modalitate de a o ajuta să se obișnuiască cu noua ei viață. Cu câteva minute în urmă plecase furios, vrând doar să se îndepărteze cât mai mult de ea. Acum își dădea seama că voia să o vadă din nou, și asta cât mai repede.

Avea destul timp să-și dea seama de ce. Dar trebuia să aibă încredere în Dumnezeu și să înainteze cu pași mici.

Capitolul 10

– Ria, draga mea, sigur te simți bine? Lady Thornborough o privea pe deasupra mesei, la micul dejun. Vrei să chem doctorul?

Lizzie își lăsă furculița din mână. Nici nu se atinsese de mâncarea de pe farfuria din fața ei. Încă se mai gândea la întâlnirea cu Geoffrey din ajun. Deși Lady Thornborough credea că nu se simțea bine, tristețea ei era de fapt pur sentimentală.

– Sunt bine, bunico. Nu e nevoie să chemi doctorul.

Majordomul intră, aducând o tavă de argint cu câteva scrisori pe ea. Privind-o în continuare pe Lizzie cu îngrijorare, Lady Thornborough cercetă dintr-o privire scrisorile, apoi alege una și o deschise. Un servitor aștepta lângă Lizzie cu mai mult ceai. Lizzie îi făcu semn cu bărbia să îi reumple ceașca. Pentru a evita mai multe întrebări din partea lui Lady Thornborough, Lizzie își luă furculița și făcu un nou efort să mănânce.

Nu-și putea scoate din minte întâlnirea recentă. Îi apăraseră pe Edward și pe Ria cu atâta pasiune, de parcă ea trăise într-adevăr acea viață, și nu fusese doar prietena lor. Oare chiar se pierduse atât de mult în rolul Riei? Acesta era scopul ei și ar fi trebuit să se simtă ușurată că se întâmpla în sfârșit. Și totuși, se simțea neliniștită.

Ouăle fuseseră gătite perfect, fără îndoială, dar pe Lizzie o dureau stomacul oricum. Renunță să mai încerce să mănânce și se resemnă să bea puțin ceai. I-ar fi plăcut mai degrabă o ceașcă de cafea care să o învioreze, dar Ria detestase dintotdeauna cafeaua, așa că Lizzie trebuia să se mulțumească cu ceaiul.

James, care stătea lângă ea, observase mișcările ei obosite.

– Arăți destul de tristă în dimineața asta, draga mea verișoară. Am observat că Geoffrey are efectul ăsta asupra celorlalți.

Deci chiar *avea de gând* să vorbească despre asta, se gândi posomorâtă Lizzie. Bineînțeles. Lizzie mersese direct în camera ei după ce Geoffrey plecase atât de brusc, cerând să fie lăsată în pace ca să se odihnească. Ceilalți se conformaseră, dar Lizzie bănuia că nici unul din ei nu avea de gând să ignore prea mult timp cele întâmplate.

Desigur, Lady Thornborough își ridică privirea de pe scrisoarea pe care o citea și spuse:

– De data asta, James a pus degetul pe rană. Ești neliniștită fiindcă te-ai certat cu Lord Somerville ieri.

Ceea ce o supăraseră pe Lizzie de fapt fusese felul grosolan în care îi vorbise Geoffrey.

– Ați auzit ce a spus ieri despre Edward! exclamă ea. Cum aș fi putut să-l las în pace?

– Trebuie să ții minte că abia a aflat că fratele lui e mort, spuse Lady Thornborough pe un ton plin de reproș. Încă doare. Nu mă îndoiesc că va vedea lucrurile altfel în timp și își va regreta cuvintele amare. La fel și tu. Lady Thornborough se întinse să o mângâie pe mână pe Lizzie. Trebuie să vă apropiați unul de celălalt. E cumnatul tău și trebuie să ții minte că este un om important pentru tine.

– Important? Pentru că face parte din Camera Lorzilor?

- Da. Ai intrat într-o familie de aristocrați. Chiar și ca văduvă, asta te va ajuta să te întorci în societate. Lady Thornborough arată spre scrisoarea pe care o ținea în mână. Deja ai fost inclusă în invitații.

- Au sosit deja invitații pentru mine? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă. Cum este posibil?

- Tot orașul a aflat deja că te-ai întors. Lady Thornborough îl pironi cu privirea pe James, care tocmai își strecura o bucată de zahăr în cafea, cu o expresie inocentă. Prin urmare, trebuie să acționăm. Dacă te simți suficient de întremată, aș vrea să mă însoțești în câteva vizite în dimineața asta.

Vizite matinale. Lui Ria îi făcuseră plăcere astfel de vizite, dar lui Lizzie i se părea o pierdere de vreme să treci din casă în casă doar pentru câteva conversații scurte și pompoase cu doamnele din înalta societate. Lizzie știuse că exista posibilitatea să se întâmple asta, dar sperase că nu va fi atât de curând.

- Dar nu le cunosc pe aceste doamne, obiectă ea.

- Într-adevăr. E timpul să le cunoști. Balul dat de Lord Beauchamp va avea loc peste doar două săptămâni, și te vei descurca mai bine dacă lumea te cunoaște dinainte.

Lizzie fusese neliniștită până acum. Dintr-odată, se simți alarmată. Vizitele matinale erau simple, dar un bal era cu totul altceva. Se așteptase ca statutul ei de văduvă să o scutească de asemenea evenimente grandioase cel puțin pentru o vreme. Avea nevoie de timp ca să intre în pielea personajului și să se obișnuiască mai ales cu delicateturile vieții de doamnă din înalta societate. Cu cât ieșea mai curând în lume, cu atât era mai probabil să facă o gafă care să o dea de gol.

- Dar, bunico, protestă ea, nu pot ieși în lume atât de curând.

- Știu ce te neliniștește, spuse Lady Thornborough. Ești îngrijorată că alții ar putea crede că faci ceva ce nu se cuvine. Dar Edward a murit de aproape doi ani. Nimeni nu te poate acuza că n-ai ținut doliu suficient de mult timp. Privirea ei era înțelegătoare, deși cuvintele erau pline de pragmatism. Este perfect respectabil ca o tânără văduvă să se întoarcă în societate după atâta timp.

– Nu este atât de tânără, draga mea mătușă, interveni James. Are douăzeci și opt de ani.

– Are încă timp să-și găsească un soț potrivit.

Un soț? Trebuia să se căsătorească? Lizzie își trânti ceașca de ceai pe farfurioară cu zgomot. Cu siguranță că nu avea de gând să se căsătorească. Atâta timp cât era Ria, nu era nevoie. Avea moștenirea Riei din care să se întrețină, și nici nu se punea problema să se căsătorească din dragoste. Inima ei era hotărâtă.

Intenționa să rămână o văduvă îndurerată, ceea ce o putea proteja de toate presiunile și argumentele celorlalți.

– Bunico, nu mă voi recăsători niciodată, declară ea. Asta nu i-ar face cinste amintirii lui Edward.

Expresia lui Lady Thornborough era înțelegătoare, dar necruțătoare.

– Trebuie să vezi cu claritate circumstanțele vieții tale. Știi că proprietatea Rosewood îi aparține lui James. Nu poți locui acolo la nesfârșit.

– Poate sta acolo cât vrea, spuse James. Nu am nici o obiecție. Și, în plus, este și casa ta.

– Deci, din câte vezi, problema nu este chiar atât de presantă, insistă Lizzie.

– Vorbesc doar de primul pas. Ai nevoie de timp ca să-ți reconstruiești reputația. Ceea ce ai făcut acum zece ani a pătat reputația ambelor familii. Trebuie să le arăți celorlalți ce femeie responsabilă ai devenit, și că trăiești așa cum se cuvine pentru cineva de rangul tău.

„Cineva de rangul tău.“ Cuvintele făcură inima lui Lizzie să se strângă.

– Mă voi gândi la asta, spuse ea încet.

Lady Thornborough simți încercarea ei de a fi echivocă.

– Nu mai ai timp de pierdut, spuse ea. Sezonul este deja la jumătate. Dacă ai parte de câteva apariții acum, e mult mai probabil să îți găsești o partidă potrivită în viitor.

Lizzie privi spre James, încercând să-și dea seama dacă avea rost să încerce să-l înduplece. James zâmbi scurt, dar înțelegător, apoi se întoarse spre mătușa lui.

– Trebuie să vă spun că toată conversația asta despre partide mă plictisește peste măsură.

– Asta explică de ce ai treizeci și cinci de ani și nu te-ai căsătorit încă, presupun? spuse sec Lady Thornborough.

– Nu, fiindcă sunt îndrăgostit de Ria de atâta amar de vreme, spuse James.

Apoi luă mâna lui Lizzie și o sărută galant. În ciuda grijilor ei, Lizzie zâmbi.

– Poți să încetezi cu asta, pufni Lady Thornborough. Nu prostiești pe nimeni.

– Ai dreptate, ca întotdeauna, draga mea mătușă, spuse James cu o sclipire jucăușă în ochi. Dar, din moment ce nu pot prosti pe nimeni, e foarte probabil să nu mă căsătoresc niciodată. Se pare că e nevoie de foarte multă falsitate pentru a-ți găsi o partidă potrivită. Nu-i așa, Ria?

Lizzie era uimită. Oare James făcea aluzie la propria ei șaradă? O privea deschis, arătând de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-i răspundă la întrebarea retorică. Îl privi lung, nereușind să vorbească, întrebându-se dacă nu cumva își dăduse seama că nu era Ria.

„Nu“, decise ea. Nici chiar James n-ar fi vorbit atât de ușor și de jucăuș dacă intenționa să spună ceva mai serios. Își duse un deget la bărbie, imitând unul dintre gesturile Riei.

– Nu știi la ce te referi, James. Eu și Eddie n-am avut niciodată secrete unul față de celălalt.

James zâmbi larg, iar ridurile de la colțurile ochilor i se încrețiră.

– Fără îndoială, spuse el.

Reacția lui o făcu pe Lizzie să se liniștească întru câtva, deși James o privi în ochi câteva clipe mai mult decât era strict necesar. Apoi se lăsă pe spate în scaun.

– În orice caz, sper să nu mă însor niciodată. Îmi place compania domnișoarelor, așa că de ce să mă rezum la una singură toată viața?

Lizzie se întinse după ceașca ei de ceai, recunoscătoare că vorbele lui schimbaseră făgașul discuției. Momentul de respiro nu ținu mult însă, fiindcă James continuă:

– Din păcate, nu cred că aș fi cel mai bun soț pentru draga noastră Ria. Ea are nevoie de un bărbat cu un titlu nobiliar și o poziție solidă. Un bărbat care să o îndrume ferm... cineva ca Geoffrey, de exemplu. De fapt, *ar trebui* să se mărite cu Lord Somerville.

Lizzie fu la un pas să se înece cu ceaiul. Lăsă jos cana, tușind. James o bătu ușor peste spate.

Să se căsătorească cu Geoffrey? Era ceva de neconceput. Geoffrey era rece și dur și ducea la extrem idealul de „datorie și onoare”. O acuzase de moartea fratelui său. Și, mai rău, îl acuzase și pe *Tom*.

Și totuși...

Oare Lady Thornborough avusese dreptate când spusese că Geoffrey îi vorbise astfel fiindcă suferea? Oare chiar era atât de implacabil pe cât și-l imagina, sau dincolo de acea furie se ascundea un om mai bun? Își aminti prima zi în care îl văzuse pe Geoffrey. Felul în care o ținuse în brațe, sângele care îi pătase cămașa, compresa rece de pe frunte pe care tot el o pregătise.

Lizzie își duse șervețelul la buze, recunoscătoare că tusea îi oferise pretextul de a-și ascunde roșeața care începuse să-i coloreze obraji.

– Nu fi ridicol, James interveni Lady Thornborough. Nu s-ar putea căsători niciodată cu Lord Somerville. E ilegal.

– Ilegal? spuse răgușit Lizzie; sângele care îi înroșise chipul începu să i se scurgă din obraji. Cum așa?

Lady Thornborough îi aruncă o privire exasperată.

– Știi doar că legea spune că o văduvă nu se poate mărita cu cumnatul ei.

– Ah, da, desigur. Uitasem, se bălbâi Lizzie.

Uitase că era Ria și că Geoffrey era cumnatul ei. Cât de prostesc din partea ei, se gândi Lizzie, să se lase tulburată atât de tare de gândul la acest bărbat.

– Mi se pare, draga mea mătușă, spuse James, că legea contravine principiile Bibliei.

Dacă Lady Thornborough n-ar fi fost o femeie cu o stăpânire de sine de invidiat, ar fi rămas cu gura căscată auzindu-și nepotul spunând asta. Îi aruncă o privire severă.

– Pardon, dar ce știi dumneata despre Biblie?

– Nu sunt doxă ca Geoffrey, desigur, recunosc James, dar în fiecare săptămână luăm prânzul împreună și Geoffrey încearcă să mă facă să mă îndrept. În același timp, eu încerc să-l ispitesc cu moravurile mele îndoielnice. Amândoi ne simțim foarte bine, deși nici unul din noi nu-și va atinge obiectivul, probabil. James își luă felia de pâine prăjită și începu să o ungă cu marmeladă de portocale. În orice caz, luând masa cu el în fiecare săptămână, am învățat câteva lucruri. Îmi amintesc foarte bine un pasaj în care se spunea că trebuie să te căsătorești cu văduva fratelui tău ca să-i faci urmași.

– Nu fi vulgar, James.

James zâmbi cu subînțeles.

– Așa scrie în Biblie, draga mea mătușă. Cum să fie vulgar?

Lady Thornborough rămase fără replică. James își duse felia de pâine prăjită la nas și inhală ușor, delectându-se cu aroma puternică a marmeladei într-un fel care lui Lizzie i se păru aproape senzual. Mușcă din felia de pâine prăjită și începu să o mestece cu o satisfacție evidentă.

Lizzie își dădea seama de ce Ria își adorase verișorul. Pentru el, totul în viață era plin de umor și de farmec. Ar fi fost minunat, se gândi ea, dacă i-ar fi putut povesti lui James cum se cunoscuseră ele două. I-ar fi plăcut enorm de mult să audă o asemenea poveste incredibilă. Regreta faptul că nu avea să poată niciodată să fie întru totul sinceră cu el.

– Bineînțeles, pur și simplu nu-mi place ideea de a te căsători cu cineva doar din obligație, continuă James. Chiar și dacă ar fi Ria noastră cea fermecătoare. Voi aștepta până când îmi voi găsi iubirea potrivită. Sau va da ea peste mine.

– Nu aștepta prea mult, îl sfătui Lady Thornborough. Datoria ta este să te căsătorești și să produci un moștenitor.

– Presupun că va trebui să capitulez la un moment dat, răspunse el, oftând exagerat. Apoi își ridică ceașca de ceai de parcă ar fi ținut un toast cu un pahar de vin. Între timp, propun să trăim în prezent și să ne veselim, în loc să ne facem griji cu cine ne vom căsători.

Lizzie încercă să-și ascundă zâmbetul de Lady Thornborough, care o privea dezaprobator. James își goli ceașca cu un gest teatral. O servitoare se grăbi imediat să o umple la loc. James zâmbi în semn de mulțumire, făcând-o să roșească.

Lady Thornborough îi aruncă o privire extrem de dezaprobatoare fetei, care își lăsă capul în jos și se grăbi să se retragă. Și James văzuse asta, dar probabil că știa că nu e o idee bună să-i pună răbdarea la încercare mătușii sale prea mult. Zâmbi mulțumit spre Lady Thornborough, apoi se întoarse spre Lizzie și spuse:

– Mă tem, draga mea verișoară, că ne-am întors de unde am plecat, la ceea ce te sfătuia mătușa noastră. Trebuie să iei parte la balul lui Lord Beauchamp.

Lady Thornborough își miji ochii, remarcând schimbarea bruscă de tactică.

– Ești de acord cu mine?

– O, da. James încuviință către Lizzie, de parcă ar fi vrut să confirme adevărul spuselor sale. Sunt sigur că va fi o încercare să treci peste ce s-a întâmplat, draga mea, dar trebuie să depui un efort. Cred că îți va face bine.

– Deci până și tu ești împotriva mea, James?

– Nu, sunt cu totul de partea ta. Ochii lui albaștri îi captivară pe ai ei. Te voi ajuta cât de mult voi putea.

Încă o dată, Lizzie se întrebă dacă James voia să lase să se înțeleagă mai mult decât spusese.

– Și cum ai de gând să o ajuți? întrebă Lady Thornborough.

– Pentru început, o scot la plimbare în parc. Cred că i-ar prinde bine niște aer curat.

– Cum de ai atâta energie? Te-ai culcat foarte târziu.

– Ah, nu, o corectă el. Nu era deloc *târziu* când m-am culcat. Văzându-i expresia nedumerită, James clarifică: Era *devreme*. Dimineața devreme. Cred că am trecut pe lângă florarii care se îndreptau spre Covent Garden în drum spre casă.

– Nu vei fi tânăr pentru totdeauna, îl avertiză Lady Thornborough. Într-o bună zi, viața asta tumultuoasă te va ajunge din urmă.

- Nu, voi continua să alerg cât de repede sunt în stare. Nu mă va ajunge din urmă niciodată. James se întoarse spre Lizzie. Ce spui, draga mea? Vrei să ne plimbăm împreună prin Hyde Park?

Entuziasmul lui era contagios.

- Mi-ar plăcea asta, spuse Lizzie. Dar avem timp? Dacă trebuie să merg în vizitele de dimineață cu bunica...

Lady Thornborough râse.

- Draga mea, ai stat departe de societate prea mult timp. Nu plecăm până la ora două.

Lizzie își mușcă buzele. Iarăși greșise. Se bucura că cealaltă doamnă o pusese pe seama anilor pe care îi petrecuse în străinătate. Se ridică de la masă și i se adresă lui James:

- Pot să fiu gata într-un sfert de oră.

Capitolul 11

Geoffrey se plimba pe alea de lângă lacul șerpuit din Hyde Park, cunoscută sub numele de Serpentina. Respira adânc aerul proaspăt al dimineții, care în acea zi era, din fericire, curat și limpede. Un vânt puternic îndepărtase aproape tot fumul din Londra cu o zi înainte. Geoffrey știa că era doar temporar, dar era recunoscător pentru asta.

Plimbările lui erau foarte diferite față de diminețile petrecute în micuțul oraș de la malul mării din nordul comitatului Devonshire, unde locuise timp de cinci ani, îngrijindu-se de nevoile enoriașilor săi. Cărarea pietruită care urma linia coastei era abruptă și uneori periculoasă, dar priveliștea oceanului de pe stâncile înalte era surprinzător de frumoasă. Acolo avusese parte de cele mai strălucite idei ale sale, în timp ce se cățara pe cărările înguste. Își plănuiise predicile sau se gândise la cum să-și ajute oamenii cu problemele lor mici și mari.

Proprietatea familiei sale, unde avea să-și petreacă majoritatea timpului de-acum înainte, era departe, spre sud-est, în Kent. Era un loc frumos, cu siguranță — un conac masiv, înconjurat

de pajiști și grădini atent îngrijite, cuibărit între coline și poieni sălbatice. Dar lui Geoffrey avea să-i fie dor de peisajele sălbatice din nord și de marea care se schimba în fiecare clipă.

Un grup de aproximativ douăzeci de bărbați și femei trecură în grabă pe lângă el, mergând câte trei în șir. Își vorbeau veseli unii altora și, după accentele lor, Geoffrey își dădu seama că nu erau londonezi. De obicei, în parc nu era multă lume la o asemenea oră. Ar fi putut vedea, probabil, grădinari care tundeau tufișurile sau dădace care își priveau protejații jucându-se. Membrii înaltei societăți ieșeau spre sfârșitul după-amiezii, ca să-și etaleze hainele scumpe și trăsurile dichisite de-a lungul unei alei populare, cunoscută sub numele de Rotten Row.

De când se deschisese Marea Expoziție Industrială a Tuturor Națiunilor însă, lucrurile se schimbaseră. Londra devenise centrul lumii. La fel ca și grupul care tocmai trecuse pe lângă el, englezi din întreaga țară, dar și străini, veniseră aici pentru a vedea selecția uimitoare de obiecte expuse într-o clădire imensă construită din oțel și sticlă, așa cum nu se mai pomenise vreodată. Era atât de magnifică, încât ziarele îi spuneau Palatul de Cristal.

De-a lungul Serpentinei, bărbați, femei și copii se îndreptau spre expoziție. Astăzi era una dintre zilele în care biletul de intrare era cel mai ieftin și costa doar un șiling. „Doar un șiling.“ Geoffrey zâmbi, amuzat să-și dea seama că gândea așa. Un șiling nu era atât de mult pentru el acum, dar nu cu mult timp în urmă fusese nevoit să aibă grijă de fiecare bănuț. Își aminti de enoriașii lui, care majoritatea erau și mai săraci decât fusese el. Erau fermieri și muncitori în fabrici – la fel ca mulțimea care umplea Hyde Park acum. Un șiling era o mare parte din venitul lor săptămânal.

„Clasele mai înstărite“ se temuseră că afluxul de oameni „obișnuiți“ în Londra urma să ducă la revolte și la mai multe crime. Dar nu se întâmplase așa ceva. Toată lumea se comporta exemplar. Iba o dimineață de marți, dar cu toții ieșiseră în hainele de duminică, râzând și vorbind unii cu alții și grăbindu-se spre Palatul de Cristal. Mulți duceau coșulețe umplute cu mâncare și băutură, pregătiți să-și petreacă întreaga zi în marea clădire.

Geoffrey încercă să-și îndrepte gândurile spre îndatoririle sale din acea zi. Promisese să-l viziteze pe Lord Ashley, directorul Asociației pentru Îmbunătățirea Locuințelor Clasei Muncitoare, și fusese rugat, de asemenea, să se întâlnească în aceeași după-amiază cu doi posibili sponsori pentru următoarea clădire de locuințe sociale pe care avea de gând să o construiască.

Și, cumva, trebuia să-și facă timp să o viziteze și pe Ria. Întâlnirea din ajun fusese un dezastru. Se lăsase copleșit de furie și de durere. Poate că și mândria se făcea vinovată de cele întâmplate. Și totuși, Ria îl provocase insistând cu atâta încăpățănare că iubirea era mai importantă decât datoria față de familie, sau decât onoarea. Devotamentul ei față de Edward era impresionant, asta era sigur. Ar fi putut fi un lucru bun dacă amândoi ar fi decis să urmeze o cale onorabilă. Părerea lui legată de asta nu se schimba, dar Geoffrey își jură sieși că de data asta avea să-și stăpânească emoțiile. Trebuia să găsească o cale de a face pace.

Lizzie și James mergeau braț la braț la pas domol de-a lungul Serpentinei.

– Trebuie să spun că, în ciuda bolii, ești mult mai viguroasă decât înainte, remarcă James.

– Da?

Lizzie își micșoră pașii și începu să meargă mai încet.

– Nu, nu, e un lucru bun! o asigură James, râzând. Când ne plimbam prin parc, te plângeai mereu că îți strici pantofii.

Lizzie își ridică un picior la câțiva centimetri deasupra pământului ca să-și studieze pantoful. Cizma din piele neagră, roasă, nu se potrivea deloc cu poalele moi ale rochiei ei de mătase.

– Poate se întâmplă pentru că am învățat să port ceva mai practic când ies la plimbare prin parc, și nu pantofi din satin.

– Înțeleg, spuse James. Acum ești și mai bătrână, și mai înțeleaptă.

– Mai bătrână, cu siguranță. Cât despre înțelepciune...

Lizzie ridică din umeri, iar James zâmbi.

– Și totuși, acele botine sunt oribile, îi reproșă James. Nu mi vine să cred că ești dispusă să fii văzută cu așa ceva în public.

– Măine merg să-mi ia măsurile pentru încălțări noi. Bunica a aranjat totul.

Dincolo de următorul colț, cei doi văzură un cuplu în vârstă care venea încet înspre ei.

– Sunt bătrânul domn Walburton și soția lui cea ridată, spuse James. Îi mai ții minte, Ria?

Lizzie murmură ceva vag, privind perechea care se apropia. Bărbatul se sprijinea din greu de bastonul lui, iar soția lui se ținea de brațul lui. Hainele lor, deși erau bine îngrijite, nu mai erau la modă de ani întregi. Lizzie și James îi salutară pe cei doi când trecură pe lângă ei. Bătrânii le întoarseră cu cordialitate salutul, zâmbind vag printre riduri, fără să dea vreun semn că îi recunoscuseră pe vreunul din ei.

După ce trecură mai departe, James spuse:

– Aștia doi au fost bătrâni din negura timpului. Mai ții minte cum le spuneai domnul și doamna Prună?

– Chiar așa? James, nu trebuie să-mi reamintești de toate lucrurile pe care le-am spus atunci.

– Dar mereu obișnuiai să spui tot felul de prostioare. Dacă ești mai bătrână și mai înțeleaptă, mă voi plictisi groaznic alături de tine.

Din moment ce James părea să aibă chef să povestească amintiri din copilăria lor, Lizzie se gândi că era ocazia perfectă să-i pună câteva întrebări. Ria avea doar câteva indicii cu privire la ceea ce se întâmplase între Sir Herbert și mama lui Lizzie. Unul dintre aceste indicii avea de-a face cu ceva ce James îi spusese odată, în urmă cu mulți ani.

Nevrând să-i stârnească vreo bănuială, Lizzie decise să se apropie de subiect pe ocolite.

– Spune-mi, James, care e cea mai dragă amintire a ta din copilărie?

James părea mulțumit de întrebare și se gândi câteva clipe la asta.

– Îmi plăcea cum îți țuguiai buzele când mătușa noastră nu te lăsa să mănânci toate prăjiturile la ceai. Se întoarse spre ea, de parcă i-ar fi admirat boneta, și îi studie șuvițele de păr blond care ieșeau de dedesubt. Atinse ușor una dintre ele cu o mână

acoperită de mânășă. Îmi plăcea cât de important era pentru tine ca buclele din jurul feței să fie aranjate așa cum trebuie.

Într-adevăr, acele lucruri păreau caracteristice pentru Ria. Lizzie chicoti, cu mintea plină de amintiri dulci-amare cu prietena ei dragă.

– Chiar dădeam dovadă de atâta vanitate?

– Ah, da, cu siguranță, afirmă James. Dar erai atât de frumoasă, încât vanitatea ta era de înțeles. Și, bineînțeles, cu toții îți iertam capriciile.

Se apropiau de două dădace așezate pe o bancă. Fiecare avea un cărucior în față și se uita înăuntru din când în când, ca să se asigure că bebelușul dinăuntru dormea comod. Una din dădace părea suficient de în vârstă încât să fi crescut câteva generații de copii, dar cealaltă arăta mai tânără decât Lizzie. O privea pe furiș pe Lizzie în timp ce ea și James se apropiau. Nu se holba direct – fusese prea bine-crescută pentru asta –, dar Lizzie o văzu studiindu-i discret rochia și boneta.

James își ridică jobenul.

– Bună dimineța, doamnelor.

Dădaca mai tânără făcu ochi mari văzându-se astfel salutată de un gentleman. Zâmbi puțin și se înroși cu totul, apoi își plecă privirea în timp ce bătrâna îi șoptea ceva la ureche – probabil, reproșându-i faptul că își dăduse sentimentele la iveală.

James își așeză jobenul la loc și trecură mai departe.

– Mai ții minte, îi spuse lui Lizzie pe un ton neatent, cum inventam povești despre ce fac servitorii în zilele lor libere? Cum ne întrebam dacă au sau nu sentimente?

Lui Lizzie îi era greu ori de câte ori era pusă față în față cu aspectele mai puțin caritabile ale personalității Riei, care erau fără îndoială rezultatul unei copilării petrecute într-un mediu privilegiat și egoist în Anglia. Lizzie fusese martoră la astfel de momente din când în când în Australia, dar abia acum începea să înțeleagă cât de mult făceau parte din ființa ei.

James, deși făcea glume plăcute și avea maniere impecabile, părea la fel de nepăsător față de clasele de jos ca toți ceilalți aristocrați de teapa lui. Era prietenul ei acum, dar dacă ar fi știut că poziția ei socială nu era de fapt cu nimic mai înaltă decât cea

a doamnelor pe lângă care tocmai trecuseră, sau a servitorilor ale căror „sentimente“ fuseseră atât de greu de înțeles? Lizzie se cutremură gândindu-se la asta.

– Ți-e frig? întrebă îngrijorat James.

Lizzie se cutremură din nou, de data asta intenționat.

– Doar mi-e groază de vizitele de dimineață cu bunica.

– Înțeleg, zâmbi James. Sunt sigur că ar fi groaznic de plictisitor să ascult niște femei pălăvrăgind toată după-amiaza.

Lizzie își reaminti că nu se cuvenea ca sentimentele ei pentru Ria – bune sau rele – să o abată de la scopul ei de a afla cât mai multe informații. Spusele lui James îi oferiră ocazia perfectă de a introduce întrebarea al cărei răspuns voia să îl afle mai mult decât orice.

– Poate ar trebui să-mi petrec după-amiaza în dulăpiorul de sub scări, cum obișnuiai tu. Țin minte că ai spus odată că bârfele servitorilor sunt mult mai interesante decât ce se discută în saloane.

James o privi lung.

– Așa am zis. Încă mai cred asta.

– Dar asta ți-a făcut probleme uneori, nu-i așa? Ca atunci când ai repetat ceva ce auziseși despre valetul tatei? Mai ții minte?

– Stai să-mi reamintesc... Țin minte absolut tot ce au bârfit servitorii... James se prefăcu că se gândește foarte intens. Da, spuse el în sfârșit, încuviințând. Îmi aduc aminte. Se părea că valetul lăsase o tânără însărcinată și fugiseră în Londra amândoi. Servitorii spuneau că se făcuseră vinovați de „adulter“. Când am întrebat-o pe mătușa despre asta, m-a făcut să-mi spal gura cu săpun și mi-a spus să nu mai folosesc niciodată acel cuvânt.

– O idee bună, spuse Lizzie.

Folosise un ton glumeț, dar de fapt vorbea serios. Acel cuvânt îngrozitor fusese folosit și împotriva ei odată.

– Tata știa? De femeie, adică?

– Habar n-am. Când am auzit și eu ce se întâmplase, adică peste șapte sau opt ani, tocmai murise.

– E posibil ca, atunci când a murit, iar ceilalți vorbeau despre viața lui, așa cum se întâmplă când moare cineva, a apărut ceva care să le reamintească de acele bârfe?

– Ah, spuse James. Ești îngrijorată că ar putea fi vreo legătură – că bârfele servitorilor nu erau într-un tot corecte, și tatăl tău era cumva implicat *personal* în asta?

– Este posibil să fi fost? întrebă Lizzie, încercând să nu arate cât de mult voia să știe asta. Aveam doar șapte ani când a murit. Tu ți-l amintești mai bine decât mine. E posibil să fi fost un astfel de om?

James îi luă amândouă mâinile într-ale lui și îi zâmbi în semn de încurajare.

– Nu-ți face griji – nimeni nu l-a acuzat vreodată pe Sir Herbert Thornborough că ar fi fost altceva decât un membru ireproșabil al înaltei societăți.

Lizzie îl privi întrebătoare.

– Întotdeauna pari să răspunzi la întrebări fără să răspunzi de fapt.

– Ești mai ageră la minte decât înainte, draga mea verișoară, râse el. Dar de ce încerci să scoți la iveală lucruri urâte despre tatăl tău după atâția ani? Sunt sigur că ai destule amintiri frumoase legate de el.

Întrebarea o luă pe neașteptate pe Lizzie, formulată astfel. Nu avea decât o singură amintire legată de tatăl ei, și *nu* era o amintire frumoasă. Dar Ria îl adorase.

Ochii mari și albaștri ai lui James străluceau. Oare îi făcea plăcere stânjeneala ei evidentă? Probabil, se gândi ea cu amărăciune, făcea parte din natura lui.

– Haide să nu ne mai gândim la astfel de lucruri acum, spuse el. Uite ceva mult mai interesant despre care putem vorbi.

Spunând asta, James o conduse dincolo de o cotitură a Serpentinei și îi arătă ceva în depărtare. Grijiile lui Lizzie dispărură pe moment când văzu priveliștea din fața ei. Era cea mai înaltă clădire pe care o văzuse vreodată. Și era construită pe de-a-ntregul din sticlă.

Avea o formă de cruce. Secțiunea mai scurtă avea un acoperiș rotunjit, făcând-o să arate ca un dom dreptunghiular. Secțiunea mai lungă părea să se întindă peste un kilometru. Construcția strălucea în lumina soarelui. Acoperișul ei era mai înalt decât

vârfurile copacilor din jur, și era acoperit cu sute de steaguri colorate.

– Arată ca o clădire din povești, spuse ea, uimită. Este făcută într-adevăr din sticlă?

– Da, zâmbi James, văzându-i expresia uimită. Se numește Palatul de Cristal.

– Dar cum de nu se prăbușește?

– E susținută de un schelet de oțel. Înăuntru sunt podele de lemn, balcoane și chiar și copaci întregi. S-a făcut atâta scandal când s-a auzit că vor să se taie ulmii de-acolo, încât clădirea s-a construit pur și simplu în jurul lor.

– Ai fost înăuntru? întrebă Lizzie, grăbind pasul ca să vadă mai bine.

– Într-adevăr. Sunt sute de exponate înăuntru, de la mașinării greoaie – plictisitoare, deși se presupune că sunt cele mai bune din lume –, la pietre prețioase. Cred că te va interesa să afli că două dintre cele mai mari diamante din lume sunt aici. (James îi aruncă o privire întrebătoare). N-ai auzit nimic despre expoziție când locuiai în sălbăticia din Australia?

– Nu știu când am văzut ultima oară un ziar. Trebuie să fi fost acum cel puțin șase luni. Îmi amintesc că am citit despre o expoziție organizată de prințul Albert, și că erau niște discuții legate de ea, dar nu mai țin minte detaliile.

– „Discuțiile“ de care vorbești țineau de decizia de a organiza expoziția în Hyde Park. Mulți membri din înalta societate s-au opus vehement. Spuneau că va fi o clădire oribilă, și că frumosul nostru parc va ajunge fără copaci și pustiit ca un deșert. Dar, după cum vezi, rezultatul este...

– Strălucitor, termină Lizzie în locul lui, privind clădirea plină de admirație. Când ai fost acolo?

– Ah, am fost de câteva ori. Am cumpărat un bilet pentru întreg sezonul, desigur. Era singura cale de a lua parte la ceremonia de inaugurare de luna trecută.

Lizzie se întoarse nerăbdătoare spre el.

– Putem merge acolo acum?

– Mă tem că nu, râse James. Ai avea nevoie de cel puțin o zi întreagă ca să vezi totul. Mătușa vrea să te întorci acasă la timp

pentru prânz. Te voi duce acolo în curând, dacă te simți suficient de întremată pentru asta.

– Sunt sigură că voi fi bine.

– Mă bucur atât de mult că te-ai întors în Londra, spuse James. Cât de tare ne vom distra!

Lizzie încercă să-și imagineze copaci întregi dinăuntrul unei construcții pline cu exponate. Era sigură că adevărul era mai mareț decât orice și-ar fi putut imagina. Cât de mult își dorea ca și Tom să fi fost acolo ca să vadă asta. Tom iubise Londra, cu aglomerația ei, firmele și monumentele maiestuoase. Iubise chiar și mizeria, și cețurile londoneze. Ar fi fost peste măsură de uimit să vadă o asemenea priveliște extraordinară. Privirea lui Lizzie se împăienjeni. Clipei de câteva ori și nu se putu stăpâni să nu murmure:

– I-ar fi plăcut să vadă asta atât de mult.

– Cât de urât din partea mea, spuse James. Mă gândeam doar la bucuria de a te fi întors, și nu și la circumstanțele tragice care te-au adus aici. Întorcându-se să culeagă o floare dintr-un tuفیș îmbobocit, adăugă: Știu că nu mă pot compara cu dragul tău Edward. Făcând o plecăciune, îi oferi floarea. Mă poți ierta?

Lizzie acceptă floarea roșie și încercă să zâmbească slab, apoi îi savură parfumul dulce pentru o clipă. Nu se simțea în stare să vorbească.

– Vai de mine, spuse James, privind de-a lungul aleii. Chiar când credeam că am reușit să te înveselesc, uite-l pe Geoffrey.

Lizzie își ridică privirea. Geoffrey se afla cam la cincizeci de pași depărtare, venind spre ei. Silueta lui înaltă ieșea în evidență în fața trestiiilor care creșteau pe marginea apei. Când îi văzuse, grăbise pasul, făcându-i inima lui Lizzie să bată mai repede. Era din cauza furiei pe care i-o provocaseră evenimentele zilei trecute, era sigură. Nu uitase cuvintele lui aspre. Și totuși, Lizzie nu se putea stăpâni să nu observe cât de bine arăta Geoffrey, în costumul lui negru și cu eșarfa la gât. Alți bărbați arătau șters în negru, dar culoarea se potrivea mai bine decât oricare alta cu părul său brunet și ochii lui. Lizzie ar fi preferat, de dragul propriei stăpâniri de sine, ca bărbatul să nu fie chiar atât de chipeș.

Pe măsură ce pașii lui se apropiau, Lizzie începu să se piardă în privirea lui intensă. Rămăsese locului, simțind că picioarele prinseseră rădăcini și, în mod straniu, începu să amețească.

Capitolul 12

Geoffrey îi descoperise chiar atunci când James îi oferea Riei o floare. Chiar și de la distanță, văzuse gestul dramatic al vărului său, la fel de exotic ca și floarea pe care o culesese. Dar grația cu care Ria o primise îi captivase și mai mult atenția.

De ce era James atât de galant? Geoffrey spera că nu încerca să o seducă pe Ria. Ea era prea bună pentru el. Mirat să se surprindă gândindu-se la asta după cât de tare îl înfuriaseră cuvintele ei, își spuse mai degrabă că, în ciuda tuturor defectelor ei, Ria era totuși prea bună pentru James.

James era un seducător și un pierde-vară. Nu era în stare să-și păstreze doi șilingi în buzunar. Se zvonea că averea lui era pe terminate și trebuia să-și găsească o soție bogată pentru a-și păstra stilul de viață cu care se obișnuise. Asta o descalifica pe Ria printre alegerile lui. Era evident că se întorsese din Australia fără nici un bănuț. Trebuia să primească o moștenire din partea tatălui ei, dar nu una suficient de mare pentru a susține un stil de viață opulent.

Ria rămase nemișcată ca o statuie când Geoffrey se apropie de ei. Floarea roșie pe care o ținea în mână ieșea în evidență și mai mult în comparație cu rochia ei cenușie. În spatele ei, Palatul de Cristal strălucea în lumina soarelui. Îi zâmbise lui James, dar când privirea ei o întâlni pe a lui Geoffrey zâmbetul se stinse, înlocuit de aceeași precauție pe care o văzuse și în ajun. Avu impresia că vedea cum pereții se ridică aieva în jurul ei.

Când ajunse la ei, James îi scutură mâna.

— Trebuia să-mi dau seama că ai de gând să te trezești devreme și să bântui prin parc.

– Trebuie să-ți spun că nu mă așteptam să te văd, răspunse Geoffrey. Nu e puțin prea devreme pentru lumea bună?

James ignoră cu grație critica insinuată de Geoffrey.

– Nu mai contează, spuse el. Toată gălăgia de la expoziție a stricat cu totul plăcerea plimbărilor de după-amiază. Și, în orice caz, mă sacrific de dragul Riei. Ne-am gândit că i-ar face bine să se plimbe puțin.

Geoffrey se întoarse spre Ria și făcu o reverență. Ar fi vrut să vorbească, dar nu reuși să spună nici măcar platitudinile obișnuite. Văzând-o, rana din inima lui începu să pulseze dureros din nou. Și totuși, Ria stătea acolo nemișcată și atât de frumoasă. Nu arăta deloc ca o femeie care adusese scandal și suferință pentru două familii.

Ria încuviință în schimb, dar nu spuse nimic. James observă răceala schimbului dintre ei.

– Haideți, interveni el. Doar nu sunteți încă supărați unul pe celălalt? Îi desfăcu blând brațul Riei dintr-al lui și îl întinse spre Geoffrey. Trebuie să dați mâna, cel puțin.

Geoffrey îi luă mâna într-a lui. Ria nu părea dispusă să o lase acolo, dar nu încercă să se tragă înapoi.

– Am hotărât, continuă James, ca de-acum înainte să ne amintim de cei dispăruți cu dragoste și cu respect, dar să nu permitem amintirilor să se amestece în viața noastră actuală. Viața merge înainte, să știți.

Geoffrey nu se simțea în stare să o privească în ochi pe Ria, așa că îi privi în schimb mâna. Mănușa ei neagră era nouă și bine croită. Chiar și prin propriile mânuși, simțea că pielea din care erau făcute era moale și subțire. Se gândi, deși n-avea nici o legătură cu momentul, că vizita lui Lady Thornborough pe Regent Street avusese rezultate excelente.

Ridicându-și privirea, Geoffrey se pierdu încă o dată în ochii ei albaștri-violeți.

– Da, spuse el încet. Viața merge mai departe.

Încordarea care pusese stăpânire pe trupul Riei păru să dispară. James zâmbi în semn că era întru totul de acord.

– Doamne ajută că am terminat cu asta, spuse el. Acum, Geoffrey, oferă-i brațul tău.

Spunând asta, îi luă mâna Riei și o așeză pe brațul vărului său. Își continuară drumul pe Serpentină, cu Ria încadrată de cei doi bărbați.

– Este atât de plăcut să ne plimbăm împreună, remarcă James, fără să vorbească în mod special cu vreunul din ei. Nu credeți?

Geoffrey simțea din plin apropierea de Ria. Fiecare fibră a trupului său îi transmitea cât de aproape erau unul de celălalt. Era aceeași senzație curioasă pe care o avusese și când o luase de braț în salonul lui Lady Thornborough. De data asta însă, membrele lui reușiră să funcționeze, lucru pentru care era recunoscător.

Abia auzea remarcile animate ale lui James despre Marea Expoziție și efectul mulțimilor asupra admiratului Hyde Park. Era bucuros că Ria îi răspundea suficient de mult lui James pentru ca discuția să poată continua fără ajutorul lui.

Spre surprinderea lui, James întrebă:

– Ai vreo trăsură prin apropiere, Geoffrey?

– Da. I-am spus vizitiului să mă aștepte dincolo de Kensington Gardens.

– Excelent, spuse James, stăpânindu-și un căscat. Am mers destul astăzi. Trebuie să ajung în pat înainte să leșin de epuizare. Ria are încă destulă energie, în schimb. Sunt sigur că i-ar plăcea să te însoțească până acolo. Pot să te rog să o duci tu acasă?

– James, nu mă poți părăsi, protestă Ria.

Fără îndoială, Ria prefera compania lui James. Geoffrey nu o învinuia pentru asta, după ce se întâmplase în ajun. James își trăsese deja brațul.

– Voi doi aveți multe de discutat, iar eu aș fi în plus.

– Dar...

– Nu-ți face griji, draga mea, o întrerupse James, zâmbind. Vei fi pe mâini bune. Te va proteja el de mulțimi.

„Da“, se gândi Geoffrey, „dar cine mă va apăra pe mine de ea?“ Amândoi îl priviră pe James cum se îndepărta grăbit pe aleea care ducea spre intrarea de est a parcului.

– James pare să aibă destulă energie pentru cineva care susține că este epuizat, remarcă Geoffrey.

– Îmi pare rău dacă te-a pus într-o situație nefirească, spuse Ria. E un dulce, dar e ca o cometă: te ia prin surprindere, te încântă, apoi dispare pur și simplu.

În ciuda lucrurilor mai serioase care îi apăseau conștiința, Geoffrey era totuși amuzat de descrierea ei.

– Îi cunosc foarte bine personalitatea, deși sunt sigur că n-am auzit pe nimeni descriind-o astfel.

Poate că Geoffrey avea ceva de la învățat de la James, care se bucura mereu de viață. Deși voise să vorbească cu Ria, crezuse că avea mai mult timp la dispoziție ca să-și organizeze gândurile înainte. Dar poate că așa era mai bine. Acum puteau vorbi în liniște, fără ca Lady Thornborough sau James să se amestece.

În timp ce mergeau, Geoffrey era foarte conștient de mâna ei pe brațul lui. Parfumul din părul ei era mai dulce decât toate florile care mărgineau aleea. Ar fi fost mult mai ușor, se gândi Geoffrey, dacă ar fi stat într-un salon, la o distanță respectabilă unul de celălalt.

Fusese mai ușor să se gândească la Ria în mod abstract, când și-o putuse imagina ca pe o fată îndărătnică și neascultătoare care trebuia stăpânită. Însă era mult mai dificil când se confrunta cu ea personal, într-o plimbare.

– Ria, începu el. Mă bucur că avem câteva minute să stăm de vorbă. Plănuiam să te vizitez astăzi.

Ria se încordă și zidurile din jurul ei reapărură. Privea fix de cealaltă parte a râului, urmărind oamenii care veneau și plecau din Palatul de Cristal.

– Sunt sigură că ai multe întrebări. Sunt dispusă să îți răspund, desigur. Dar mai întâi sper că-mi dai voie să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat ieri.

Geoffrey o privi uimit. Era posibil ca discuția lor să meargă mai ușor decât se așteptase.

– Te rog să înțelegi, continuă ea, că nu-mi cer scuze pentru hotărârea noastră de a pleca în Australia.

Bineînțeles că nu.

– Înțeleg.

– A fost nepoliticos din partea mea să vorbesc atât de crud însă. Știi că țineai mult la fratele dumitale. Ria îl privi nerăbdătoare.

Îmi pare rău că ne-am cunoscut în circumstanțe atât de amare. Edward își dorea foarte mult ca noi doi să fim prieteni.

– Da, pare ceva ce ar spune Edward. Își dorea mereu să fie prieten cu toată lumea.

– Insinuezi cumva că greșea? Dacă e vorba de defecte, nu e ceva chiar atât de grav.

– Presupun că e adevărat, recunoscui Geoffrey.

Edward își făcea prieteni atât de ușor. Geoffrey îl invidiase în secret pentru asta, căci el însuși era mult mai precaut cu persoanele pe care le accepta în cerul lui de prieteni.

– Edward vorbea de multe ori cu mândrie despre dumneata și despre William, continuă Ria. Credea că propria viață nu se putea compara cu a voastră. Voia să fie demn de iubirea și de admirația fraților lui.

– Dintotdeauna l-am iubit, spuse Geoffrey.

– Dar nu l-ai admirat.

Geoffrey nu răspunse. Ceea ce spusese Ria era adevărat, deși Edward avea calități pe care Geoffrey și le-ar fi dorit într-o mai mare măsură.

– Voia să vă demonstreze că poate reuși pe cont propriu, fără să aibă parte de ajutor din partea familiei, spuse Ria. Voia să vă facă mândri.

– Ei bine, a făcut ceva incredibil de prostesc încercând asta, spuse Geoffrey. Aș fi fost mult mai mândru de el dacă...

– Te rog, spuse Ria, luându-i ambele mâini într-ale ei. Haide să nu ne certăm din cauza trecutului. Nu-l putem schimba.

Ochii ei îi căutară pe ai lui, iar chipul ei era deschis și rugător. Reproșurile îi muriră lui Geoffrey pe buze. Poate că Ria îl învăța cum să ierte. Tăcerea se prelungi, întreruptă doar de foșnetul slab al frunzelor de deasupra. Geoffrey oftă.

– Ai dreptate. Și trebuie să-mi cer scuze pentru ce am spus ieri, la supărare.

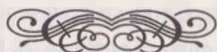
Ria zâmbi. O briză răcoroasă îi mângâie ușor o șuviță cârlionțată de la baza gâtului. Încă o dată, Geoffrey avu aceeași idee absurdă la care se gândise și în ajun, când se întâlniseră: că ar fi fost foarte greu să-i refuze ceva acestei femei.

Geoffrey se trase înapoi și îi lăsă mâinile dintr-ale lui, deși nu o făcea din furie, așa cum se întâmplase cu o zi în urmă. De data asta se îndepărtă fiindcă îi era mult prea greu să gândească limpede când ea era atât de aproape.

Bunele maniere dictau în schimb ca el să-i ofere brațul. Porniră din nou pe alee. Chiar dacă Ria era atât de aproape de el, iar mâna ei se odihnea pe brațul lui, era mai bine să se miște decât să rămână țintuit locului, fermecat, fără să fie în stare să mai vadă ceva în afară de chipul ei frumos. După ce porniră din nou, Geoffrey reuși să respire.

– Ria, ai dreptate când spui că nu trebuie să ne mai gândim la trecut. De fapt, vreau să discut despre prezent. Ce planuri ai acum, că te-ai întors în Anglia?

Capitolul 13

Lizzie se împiedică de o rădăcină. Geoffrey o prinse strâns de braț ca să nu cadă. Își regăsi echilibrul și îi zâmbi în semn de mulțumire. Mâinile lui se relaxară.

Lizzie era recunoscătoare pentru cele câteva secunde în plus, fiindcă avusese timp să se gândească mai bine la ce urma să răspundă. Își reaminti una dintre maximele Riei: „Dacă vrei să minți, pune cât mai mult adevăr în asta. Spune adevărul și poți uita de el; spune o minciună și va trebui să ți-o amintești pentru totdeauna“. Sfatul Riei era perfect.

– Sper să duc o viață cât mai liniștită, spuse Lizzie, iar acesta era purul adevăr. Am nevoie de timp ca să-mi recapăt forțele.

– Și apoi? insistă Geoffrey.

– Sunt nerăbdătoare să mă întorc la Rosewood.

– Dar vei rămâne în oraș pentru restul sezonului, nu-i așa?

– Da, oftă Lizzie. Aș fi fost mai fericită dacă aș fi plecat imediat spre Rosewood. Sunt sigură că mi-ar face mai bine. „Și m-ar ține departe de întrebări și priviri iscoditoare.“

– Lady Thornborough nu e de aceeași părere?

- Nu. Doctorul Layton spune că nu mai e nici un pericol, iar bunica insistă să rămân în oraș.

- Cred că se cuvine să te avertizez că îți va fi greu să duci acea „viață liniștită“ de care spuneai. Toată Londra știe că te-ai întors. Vei fi invitată peste tot.

Lizzie își reaminti de conversația neplăcută de la micul dejun.

- Am încercat să-i explic bunicii că nu vreau să ies deloc în societate.

- Nu? Geoffrey nu părea convins. Credeam că abia aștepti să te reîntorci la serate și cine oficiale. William spunea că te simțeau bine, mereu în centrul atenției.

Lizzie îi aruncă o privire plină de reproș.

- Crede-mă, nu mai sunt acea fată prostuță din înalta societate care a plecat din Anglia acum zece ani.

Încă o dată, Lizzie considera că spusese adevărul, dar asta dincolo de faptul că nu era de fapt Ria. Când fugise cu Freddie fusese tânără, naivă și îndrăgostită, așa cum fusese și Ria. Acum era cu mult diferită.

- Trebuie să te pregătești pentru ce se va întâmpla. Oriunde vei merge, vei primi tot felul de întrebări indiscrete despre viața din Australia. Vei fi cercetată și discutată de parcă ai fi un exponat fascinant de la grădina zoologică.

Lizzie se gândi neliniștită că va trebui să aibă de-a face cu toți acei oameni. Se simțea nepregătită, în ciuda conversațiilor ei lungi cu Ria și a manierelor pe care le deprinsese în lunile pe care le petrecuse împreună cu Freddie. Nu se așteptase ca Lady Thornborough să o împingă în mijlocul societății atât de repede. Crezuse că va avea mai mult timp.

- Când ți se vor pune aceste întrebări, continuă Geoffrey, va trebui să ai grijă. Nu trebuie să spui sau să faci nimic din ce ar putea dăuna reputației familiilor noastre.

- Asta te îngrijorează pe dumneata? Crezi că voi face încă ceva care să îți strice reputația?

În ciuda grijilor sale, Lizzie nu-și putu stăpâni o notă de indignare din glas. Geoffrey clătină din cap.

- Ești prea dură. Nu fac decât să îți reamintesc că se impune să fi discretă.

Lizzie era dureros de conștientă de faptul că trebuia să aibă grijă la fiecare pas.

– Speram că vorbele mele de astăzi ți-au inspirat mai multă încredere. Sunt la fel de preocupată ca și dumneata când vine vorba de reputația familiei.

Într-adevăr, își dădu Lizzie seama, dorea să-l facă pe Geoffrey să o aprecieze nu doar pe Ria, ci și pe ea însăși, cumva. Geoffrey o privi gânditor pentru o clipă.

– Cred că spui adevărul.

Adevărul. Lizzie și-ar fi dorit să-l audă folosind orice alt cuvânt. Își continuară plimbarea în tăcere. Lizzie căuta un subiect sigur de conversație, dar dintr-odată atenția îi fu distrasă din nou de oamenii și trăsurile aflate de cealaltă parte a Serpentinei.

– Ai fost la Marea Expoziție?

Judecând după răspunsul vesel al lui Geoffrey, făcuse cu siguranță alegerea corectă.

– Am fost implicat în planificarea ei, de fapt.

– Ai fost? Deci l-ai cunoscut pe prințul Albert?

– Într-adevăr.

– Este oare... Lizzie își coborî vocea, deși nimeni nu era suficient de aproape încât să o audă. Este într-adevăr un neamț scorțos și plictisitor, așa cum scriu ziarele?

Geoffrey râse. Sunetul o surprinse pe Lizzie, fiindcă era atât de plin și de plăcut. Simți un fior scurt și speră imediat că îl va auzi din nou.

– Prințul Albert are un simț al umorului destul de ascuțit după ce ajungi să îl cunoști. Este un om pe cinste – și nu spun asta doar fiindcă s-a căsătorit cu regina noastră. Are idealuri înalte și îl preocupă într-adevăr toate persoanele din regat, atât bogații, cât și săracii.

Lizzie clătină din cap, neîncrezătoare.

– N-am văzut niciodată un prinț căruia să-i pese sincer de săraci, în afară de cum să le stoarcă și mai multe taxe.

Geoffrey clătină din cap.

– Ai rostit niște cuvinte foarte cinice – mai ales că faci parte din clasa privilegiată.

Lizzie îl privi neimpresionată, încercând să găsească o explicație pentru ceea ce spusese. Încă o dată, sfatul Riei de a spune adevărul cât mai mult posibil o scoase din încurcătură.

– În ultimii zece ani nu am trăit deloc ca o membră a clasei privilegiate. Am simțit pe pielea mea cum e să te chinui ca să supraviețuiești.

Cuvintele ei erau rezonabile și Geoffrey le acceptă cu ușurință.

– Acum vezi lucrurile diferit, presupun. Vocea lui părea să aibă o urmă de încuviințare. Și presupunerea dumitale este, probabil, adevărată în ceea ce privește majoritatea monarhilor. Dar Albert e într-o poziție unică. Este căsătorit cu regina, dar nu e rege. Are timp și multe resurse la dispoziție, iar mintea lui activă caută modalități de a le folosi.

Geoffrey arătă spre un pod de piatră care se ridică într-o arcadă elegantă de-a lungul Serpentinei.

– Îmi dai voie să-ți arăt unul dintre proiectele inițiate de însuși prințul? Nu e departe de aici.

Lizzie era curioasă.

– Mi-ar plăcea foarte mult asta.

Traversară podul și porniră spre palatul Kensington. Geoffrey grăbi pasul, dar Lizzie se ținea ușor după el, mânată de entuziasm.

Se apropiau de un șir lung de clădiri simple din lemn, în care locuia un regiment de armată. Lizzie își aminti că văzuse acele barăci cu ani în urmă, când venise în parc ca să-i admire pe domni și doamne în timp ce-și făceau plimbarea.

În acea zonă a parcului mai fusese construită încă o clădire. Avea două etaje și era făcută din piatră albă, lustruită, contrastând puternic cu barăcile pământii din apropiere. Era o structură întru totul simetrică. Două uși de la parter încadrau două ferestre mari, identice. O scară din fier forjat ducea spre un hol deschis la etaj, unde încă două uși și ferestre formau un ansamblu care îl copia întru totul pe cel de la parter.

– Ce e aici? întrebă Lizzie.

– De fapt, sunt patru apartamente în clădirea asta, răspunse Geoffrey. Sunt cunoscute sub denumirea de Căscioarele Prințului.

– Prințul vrea să locuiască aici? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă.

– Dumnezeule, nu, spuse Geoffrey zâmbind.

Lizzie descoperea că îi plăcea zâmbetul lui. Când nu se mai burzuluia atât de tare, părea mai cald și nu la fel de formidabil.

– Aceste locuințe au fost gândite pentru clasa muncitoare, explică Geoffrey. Nu sunt suficient de grandioase pentru un prinț, dar nici un om obișnuit nu s-ar rușina să locuiască aici.

– Doar prințul nu intenționează ca oamenii obișnuiți să se mute în Hyde Park, nu-i așa? Clădirea se putea vedea de la ferestrele palatului Kensington. Deși nu era o reședință regală în prezent, regina Victoria se născuse și copilărise aici. Poate că prințul are totuși un simț unic al umorului.

– Clădirea este temporară, spuse Geoffrey. După sfârșitul Marii Expoziții, va fi demolată și reconstruită la sud de râu.

Două duzini de oameni se plimbau în jurul clădirii, admirând-o din toate părțile. Un domn gras, cu eșarfă scrobită și joben, stătea lângă uși, împărțind broșuri și încurajând vizitatorii să arunce o privire înăuntru. Văzându-l pe Geoffrey, bărbatul zâmbi și se înclină.

– Bună dimineața, Lord Somerville, spuse el. Lord Ashley ne-a spus că veți veni în vizită.

Geoffrey îi scutură mâna cu căldură.

– Văd că ai mulți clienți, domnule Lang.

Domnul zâmbi mândru.

– Patruzeci și cinci de vizitatori astăzi, din câte am numărat, domnule. Au venit o mulțime de membri ai clasei muncitoare, dar și aristocrați. Amintindu-și poate că Geoffrey fusese preot, domnul Lang adăugă: După cum se spune în Proverbe, bogatul și săracul se întâlnesc, dar Domnul i-a făcut pe amândoi.

Geoffrey zâmbi.

– Într-adevăr, domnule Lang. Sunt încrezător că eforturile pe care le-am făcut aici vor fi de folos tuturor în cele din urmă. Geoffrey privi în jur. Lord Ashley mai e aici?

– Într-adevăr, domnule, încuviință interlocutorul, arătând spre scări. Este la etaj deocamdată, oferindu-le un tur unor domni de la *Știrile ilustrate din Londra*.

— Lord Ashley, conte de Shaftesbury, este directorul Asociației pentru Îmbunătățirea Locuințelor Clasei Muncitoare, îi explică Geoffrey lui Lizzie. Îți va face plăcere să-l cunoști.

Abia terminase de vorbit, că de sus se auzi un zgomot și câțiva bărbați păreau să coboare de la etaj.

— Și asta e, domnilor, spuse o voce puternică. Locuințe sanitare, sigure și nu costă mai mult de închiriat pentru clasa muncitoare decât cocioabele dărăpănate în care oamenii aceștia locuiesc acum.

Scările din fier forjat vibrară și un domn înalt, cu părul argintiu și nasul și bărbia ascuțite își făcu apariția. Se mișca sprinten, iar cizmele lui lustruite păseau pline de autoritate pe scările din metal.

Doi bărbați care țineau carnețele și creioane păseau pe urmele sale.

— Deci vorbim de o recuperare a investiției de cinci procente, întrebă unul din bărbați. Vă așteptați într-adevăr la asta?

— Vă îndoiiți de cuvântul meu?

Cel de-al doilea bărbat scria în continuare în carnețel, chiar și în timp ce coborau scările.

— Dar vă puteți aștepta să primiți bani în mod regulat de la astfel de oameni, milord? insistă acesta. Nu este prea riscant să vă lăsați capitalul în seama lor?

Lord Ashley se întoarse când ajunse pe ultima treaptă. Îi cercetă pe cei doi bărbați, care fuseseră obligați să se oprească și ei pe scări. Îl împunse ușor cu bastonul în piept pe bărbatul care pusese întrebarea.

— Permite-mi să-ți dau un exemplu, spuse el. La Whitechapel folosim o clădire asemănătoare de câțiva ani. Cu excepția câtorva gilingi, nimeni nu a întârziat vreodată, și totalul chiriilor încasate este de 2 000 de lire, plătite de mai mult de 100 de chiriași.

Vocea autoritară a contelui le captivase ușor atenția tuturor celor din jur. Câțiva bărbați și femei priviră chiar peste balustradă, ascultând de la parter ce se petrecea. Era limpede că Lord Ashley atrăgea atenția oriunde mergea.

— Chiriașii noștri sunt muncitori pe care te poți baza și care merită ce le putem oferi, adică banii necesari pentru a construi

astfel de locuințe. Ei plătesc chiria, iar investitorii beneficiază. Spunând asta, Ashley îl privi fix pe celălalt bărbat, care continua să își ia notițe. Însă cel mai important lucru de ținut minte este că ne-am folosit averea pentru a fi de ajutor semenilor noștri.

Dinspre mulțime se auzi un murmur aprobator.

Lord Ashley îl descoperi pe Geoffrey.

– Lord Somerville, ai venit.

– Îmi cer scuze că am întârziat, milord. Am fost reținut.

Nu era nici o urmă de răutate în vocea lui Geoffrey, dar Lizzie simți reproșul oricum. James i-o lăsase în seamă lui Geoffrey fără să se gândească măcar că Geoffrey ar putea avea alte planuri. Privirea lui Lord Ashley se luminează văzând-o pe Lizzie.

– Reținut, zici? Văd! Nici nu pot să te acuz, dacă atențiile unei domnișoare atât de drăguțe te-au făcut să întârzi.

Lizzie își întoarse stânjenită privirea, dar Geoffrey nu părea tulburat.

– Lord Ashley, dă-mi voie să ți-o prezint pe cumnata mea, doamna Edward Somerville.

– Doamna Somerville? Sprâncenele groase ale lordului se ridică. Ah, da, desigur. Îi luă mâna lui Lizzie, privind-o cu interes și cu o urmă de milă. Lord Somerville mi-a descris deja situația, desigur. Ce tragedie! Mulțumesc lui Dumnezeu că dumneata, cel puțin, te-ai întors în siguranță. Expresia contelui era plină de empatie privindu-i. Poate că vă puteți alina durerea unul altuia, nu? Întorcându-se către Lizzie, spuse: Sunt sigur că Lord Somerville va avea mare grijă de dumneata.

Contele se referea doar la rolul de cumnat al lui Geoffrey, desigur. Chiar și așa, gândindu-se că Geoffrey o va îngriji, Lizzie simți că i se taie respirația.

– Doamna are tot ce îi trebuie, îi spuse Geoffrey contelui. În prezent, locuiește la bunica ei, Lady Thornborough.

Reporterii se ținuseră la o distanță respectabilă în tot acest timp. Deși o priveau din când în când, Lizzie observă că unul din ei scria în continuare rapid în carnețelul lui. Ajunse la concluzia că amândoi fuseseră antrenați să asculte și să observe fără să fie remarcați. Lizzie se mută neliniștită de pe un picior pe celălalt. Nu-i plăcea că detaliile conversației lor erau înregistrate.

Lord Ashley observă că prezența bărbaților o neliniștează.

– Domnilor, rosti cu vocea lui puternică, cred că ați văzut tot ce doreți să vedeți, nu-i așa?

Deși formulase fraza ca pe o întrebare, era limpede ce intenționa. Bărbații înaintară și îi mulțumiră contelui pentru timpul acordat, se înclinară de câteva ori în fața acestuia și a lui Geoffrey, apoi își scoaseră jobenele în fața lui Lizzie și plecară.

Lord Ashley îi privi îndepărtându-se.

– Ai auzit ce a spus acel bărbat, Somerville? A întrebat dacă ne putem baza într-adevăr pe oamenii de rând să-și plătească chiria.

– Am auzit, domnule.

– Nu ți s-a părut o întrebare peste măsură de impertinentă – mai ales venită din partea cuiva care nici nu e atât de diferit de așa-numitele „mase muncitoare“?

Geoffrey încuviință.

– Am observat de multe ori că muncitorii de rând își plătesc datoriile mai conștiincios decât mulți membri din înalta societate.

– O observație pătrunzătoare, spuse aprobator contele, privind-o pe Lizzie cu un aer prietenos, deși era atât de impunător. Din moment ce Lord Somerville te-a scos la plimbare astăzi, nu vrei să inspectezi micul nostru proiect?

Lizzie îl plăcu instinctiv pe acest bărbat. Deși se comporta cu o siguranță de sine remarcabilă și părea obișnuit să comande, la fel ca oricare alt bărbat aflat în poziția lui, părea de asemenea accesibil.

– Da, milord, răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Mi-ar plăcea foarte mult să fac asta.

– Splendid, splendid. Lordul se întoarse încă o dată spre scară. Trebuie să vezi apartamentele de la etaj ca să apreciezi cum se cuvinte designul minunat al trapelor pentru praf și cărbune.

În timp ce urcau, Geoffrey o luă blând pe Lizzie de braț, apropiindu-și umerii lați de ai ei pe scara îngustă. Până să ajungă în capul scării, Lizzie descoperi surprinsă că respira greu. Geoffrey nu încercă să se îndepărteze de ea, ci așteptă ca respirația ei să se liniștească și întrebă cu blândețe:

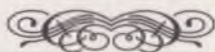
- Te simți bine?

- Da, mulțumesc, răspuse Lizzie, reușind să încuviințeze.

Uitase de celelalte persoane de la etaj, care îi urmăriseră de sus în timp ce Lord Ashley vorbea cu jurnaliștii. O clipă mai târziu, inima i se opri în piept când auzi o voce strigând de undeva de lângă ea:

- Doamne sfinte! Să vezi că e Lizzie Poole!

Capitolul 14

Lizzie se simți cuprinsă dintr-odată de valuri de căldură și de gheață. Se întoarse și ajunse față în față cu un bătrân cu fața ridată. Haina care îi acoperea spatele cocoșat fusese peticită și cusută de zeci de ori, dar era probabil cea mai bună haină pe care o avea. Zâmbi larg, arătându-și gura din care lipseau aproape toți dinții.

- Lizzie Poole! Credeam că ai dispărut pentru totdeauna! Dar iată-te aici, și ce haine frumoase porți! Taică-tău ar fi căzut pe spate să te vadă!

Vocea bătrânului era răgușită și sufocată, de parcă ar fi fost bolnav la plămâni. Dar cuvintele lui erau groaznic de limpezi. Lizzie rămase ținută locului, îngrozită. Știa că erau oameni în Londra care o puteau recunoaște, chiar și după atâția ani, dar se convinsese că nu avea cum să îi întâlnească din moment ce urma să se învârtă în cercurile cele mai exclusiviste din Londra. Cine ar fi putut ghici că Marea Expoziție urma să reunească toate clasele sociale? Bogații și săracii se întâlneau aici...

Lizzie nu reuși să vorbească. Geoffrey îl privi surprins pe bătrân. Până și Lord Ashley cel plin de vervă părea să nu-și mai găsească cuvintele.

- Eu sunt! spuse bătrânul, apropiindu-se încă un pas de Lizzie. Ben Weathers! Nu se poate să mă fi uitat.

Lizzie îi studie fața. Avea un nas lat, și cărnos, și roșu, ochi albaștri și așoși care erau atât de șterși, încât părea că cineva

le spălase toată culoarea. Era mai bătrân și avea mai multe riduri decât înainte, dar Lizzie recunoscuse oricum chipul unuia dintre cei mai dragi prieteni ai tatălui ei.

Se strădui să-și păstreze expresia impasibilă, dar o multitudine de dorințe care se luptau una cu alta puseră stăpânire cu ea. Tatăl ei murise pe când era în Australia, și nu știa nimic despre ultimele lui zile. Era sigură că Ben Weathers putea răspunde tuturor întrebărilor pe care tânjea să le pună. Weathers continua să o privească nerăbdător. Oare văzuse urma de recunoaștere din ochii ei? Ba chiar își deschisese brațele, de parcă se aștepta ca Lizzie să vină și să-l îmbrățișeze. Lizzie avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se arunce în brațele lui. Se forță să se concentreze pe brațul solid al lui Geoffrey și se agăță de el. Asta era calea ei acum. Trebuia să nege că-l cunoștea pe bărbatul din fața ei.

Lizzie îl privi dezinteresată pe bătrânul pe care îl iubise odată la fel de mult ca pe propriul tată. Cumva, reuși să folosească același ton aristocratic pe care îl folosisese cu Harding și spuse rece:

– Despre cine vorbiți, *domnule*?

Pronunță cuvântul „domnule” cu o inflexiune ironică, gândindu-se că o doamnă ar fi fost jignită dacă un străin care îi era în mod evident inferior i s-ar fi adresat astfel. Weathers se trase înapoi, de parcă l-ar fi plesnit.

– Vai, Lizzie! Ce...? Chipul lui oglinzi confuzia și îndoiala. Deci nu ești Lizzie Poole?

Lizzie simți că se sufocă și spuse cu un glas sugrumat:

– Sunt sigură că nu pot fi vreuna dintre cunoștințele *dumitale*.

Fiind atât de nerăbdătoare să pară suficient de jignită, Lizzie vorbise prea dur. Își regretă cuvintele în clipa în care văzu expresia rușinată a lui Weathers. Așa că fu recunoscătoare când Geoffrey spuse, pe un ton împăciuitor:

– E vorba despre o confuzie, bătrâne. Te adresezi de fapt onorabilei doamne Somerville.

Weathers privi cu ochii mișiți chipul lui Lizzie, încercând să împace cuvintele lui Geoffrey cu dovada contradictorie pe care o avea în fața ochilor. Lizzie rămase foarte nemișcată sub

privirea lui intensă, căci nu avea încredere să-și miște nici măcar un mușchi.

În sfârșit, Weathers păru să accepte cuvintele lui Geoffrey. Își plecă privirea, cu o expresie stânjenită de om sărac care se adresa celor cu un statut mult superior.

– Îmi cer scuze, doamnă. N-am vrut să vă jignesc, cu siguranță.

Inima lui Lizzie se strânse atât de tare, încât se temea că va exploda. Nu spuse nimic.

– Nu e nici o problemă, spuse blând Geoffrey. Poate că ochii tăi bătrâni îți joacă feste.

Lizzie ar fi pus pariu că ochii lui Ben Weathers erau mai ageri ca ai unui șoim, dar postura lui umilă rămase neschimbată. Încuviință și zise:

– Într-adevăr, domnule, sunt sigur că asta s-a întâmplat. Se aplecă din nou. Nu o voi mai deranja pe doamna.

Geoffrey o trase blând pe Lizzie din fața scârilor ca să-i facă loc lui Weathers. Lizzie își întoarse privirea, prefăcându-se interesată de una dintre ferestrele care se deschideau spre hol. Spera că Weathers va interpreta asta ca pe un semn că deja nu se mai gândea al el.

Chiar și cu spatele la el, tot îi simțea privirea curioasă în timp ce se îndrepta spre scări. Când pașii lui se stinseră, Lizzie oftă ușurată.

– Cât de extraordinar! exclamă Lord Ashley. Ce crezi despre asta?

– Sunt sigură că nici n-aș putea ghici.

Lizzie încercă să vorbească nonșalant, dar, spre disperarea ei, cuvintele ieșiră sugrumate.

– E limpede că avea impresia că te știe, spuse Geoffrey.

– Da, ei bine... Lizzie înghiți în sec, încercând să scape de nodul din gât. Așa cum ai spus, probabil că nu vedea bine.

Geoffrey clătină din cap.

– Am spus asta doar ca să te scutesc de o situație jenantă.

– De ce? El a fost impertinent să mi se adreseze așa.

– Poate că semeni cu fica unui om pentru care lucra bătrânul, sugeră Lord Ashley. A spus ceva despre tatăl ei.

– E o presupunere rezonabilă, încuviință Geoffrey.

Ambii bărbați luau evenimentul mult prea în serios. Lizzie trebuia să găsească o cale de a face întreaga poveste să pară ridicolă. Ce-ar fi spus Ria?

– Trebuie să vă spun că întreaga situație mă supără foarte tare, spuse ea pe un ton nonșalant, accentuându-și cuvintele cu o expresie exagerat de jignită.

Geoffrey o privi consternat.

– Te supără? De ce? întrebă Lord Ashley.

– Mă îngrozește gândul că există cineva care seamănă cu mine. Este atât de jignitor! Lizzie își înclină mândră capul. Vreau să cred că sunt întru totul unică!

– Ai dreptate, draga mea! zâmbi Lord Ashley. A fost de neiertat din partea noastră să discutăm orice altă variantă.

Lizzie îi zâmbi larg.

– Te iert. Apoi privi din nou prin fereastră, prefăcându-se curioasă. Intrăm? Sunt foarte nerăbdătoare să aflu totul despre această clădire.

Lord Ashley îi făcu semn spre ușa deschisă.

– Vei fi impresionată, fără îndoială...

Lizzie se gândi că se arătase credibil de interesată în timp ce lordul îi arăta locuința simplă, dar modernă. Îi arătă dormitorul matrimonial, și cele două camere mai mici pentru copii.

– Dormitoare separate! exclamă el fericit. Pentru a încuraja modestia și standardele morale înalte.

În micuța bucătărie, lordul îi arătă mulțumit evacuările separate pentru gunoi și cărbuni.

Lizzie zâmbi și încuviință în semn de apreciere. Reuși chiar să pună câteva întrebări pertinente, deși gândurile ei continuau să se întoarcă la Ben Weathers.

Acțiunile ei îl răniseră și îl dezamăgiseră pe bătrân, și regreta asta. Trecuseră cu siguranță cel puțin zece ani de când se văzuseră ultima oară. Acei ani se oglindeau clar în silueta lui cocoșată. Și totuși, o recunoscuse. Câți reprezentanți ai clasei de jos a Londrei ar fi putut-o recunoaște încă?

Cu o oră în urmă, fusese nerăbdătoare să viziteze Marea Expoziție. Acum, gândul de a-și petrece ore în șir în acea clădire vastă, cu sute – poate mii – de oameni din toate colțurile Londrei,

o neliniște. Bogații și săracii se întâlneau aici... Trebuia să aibă mare grijă.

Geoffrey stătea față în față cu Ria, privind-o în timp ce trăsura lor înainta de-a lungul marginii sudice a Hyde Park, îndreptându-se spre est, spre Mayfair. Ria stătea cu capul sprijinit de perețele vehiculului și ochii închiși, afundându-se și mai adânc în catifeaua moale a banchetei cu fiecare mișcare a trăsurii. Părea epuizată. Nu mai spusese nimic de ceva vreme.

Geoffrey își reproșă că o ținuse cu el în oraș atâta vreme, și o obosise și mai mult ducând-o să vadă Căscioarele Prințului. În același timp, Ria păruse dispusă să vadă clădirea și se arătase chiar sincer interesată. Abia după ce se despărțiseră de Lord Ashley, oboseala începuse să iasă la iveală. Fusesse liniștită și atentă, cercetând atent chipurile tuturor celor pe lângă care treceau în drum spre trăsura lui Geoffrey. Poate îl căuta pe bătrânul care îi vorbise mai devreme.

Geoffrey încă se mai gândea la acel episod straniu. Bătrânul fusese convins că o cunoaște pe Ria, deși îi spusese pe un alt nume. Ea încercase să treacă ușor peste incident, dar Geoffrey simțea că o supăraseră mai mult decât lăsa să se întrevadă.

Ria își dăduse probabil seama că o cerceta cu privirea. Deschise ochii. Geoffrey crezu că vede o urmă de vulnerabilitate în privirea ei, o tristețe pe care era tentat să creadă că o putea înțelege. Sprâncenele ei se strânseseră, de parcă încerca foarte tare să-și amintească ceva. Geoffrey mai-mai că-și dorea să se întindă și să o ia de mână, ca pe un copil.

Se bucură însă că rezistase tentației, fiindcă expresia Riei se schimbă într-o clipă în ceva cu totul diferit. Un zâmbet jucăuș stinse orice urmă din fata liniștită și pierdută. Ria își duse mâinile la obraji și spuse:

– O, vai, am o pată pe față?

Geoffrey se forță să zâmbească și clătină din cap.

– Mă întrebam doar dacă te simți bine.

– Ah, da. Foarte bine. Se întinse să-și verifice boneta și își ascunse o șuviță rătăcită sub ea. Mărturisesc că sunt obosită, dar asta nu contează. A fost o dimineață atât de interesantă.

Trăsura se opri. Geoffrey privi pe fereastră și văzu că se opriseră la intersecția cu strada lată care ducea la casa lui Lady Thornborough. Drumul era plin de trăsuri, cărucioare și căruțe. Vizitiul aștepta, probabil, o ocazie să se amestece printre celelalte vehicule.

– Palatul de Cristal este atât de minunat! continuă veselă Ria. Abia aștept să văd ce e înăuntru.

– Când mergi? Măine?

– Ah, nu. James spune că trebuie să așteptăm până sâmbătă, când sunt mai puțini vizitatori, pentru că taxa de intrare este mai mare.

Ria vorbea pe un ton nonșalant, naiv, ca atâtea alte domnișoare pe care le întâlnește în Londra în acel sezon. Îl înfură.

– Plănuiești să eviți persoanele cu un statut inferior, spuse el cu o urmă de sarcasm. Un plan strălucit. Până una-alta, nu vrei să se repete scena de astăzi, când cineva te-a confundat cu o femeie de rând.

Chipul Riei se înroși. Probabil că îi simțise reproșul din voce. Geoffrey fu deci surprins când Ria încuviință de parcă ar fi spus ceva perfect normal.

– Într-adevăr. Nu vreau încă un asemenea incident. Ar fi...

Ria fu întreruptă în mijlocul propoziției când trăsura se smucă înainte fără nici un avertisment. Vizitiul probabil că zărise un spațiu liber și se grăbise să profite. Mișcarea neașteptată o aruncă pe Ria de pe banchetă și căzu în față, aterizând pe poalea trăsurii.

– ... ciudat, termină ea.

Imediat, Geoffrey se ridică să o ajute. Măinile lui îi înconjură talia îngustă, stârnind în el un vârtej de senzații imposibil de scuzat.

– Te-ai lovit? întrebă el cu o voce ipocrit de calmă.

Fața ei era la câțiva centimetri de a lui.

– Nu... nu cred, se bâlbâi ea.

Încet, Ria reuși să se ridice în picioare, iar Geoffrey o ajută să se așeze din nou. Amândoi trebuiau să facă un efort ca să-și păstreze echilibrul.

După ce se lăsă și el să cadă pe banchetă, trăsura continuă să înainteze rapid pe stradă, iar Geoffrey fu recunoscător pentru asta. Avea să se simtă extrem de ușurat după ce o ducea pe Ria acasă și își vedea de drum. Îi provocase mult prea multe emoții în acea zi.

Ea trase încet de mânuși și își rearanjă șalul, iar trăsura opri în fața casei lui Lady Thornborough. Obrajii ei erau trandafirii – într-un contrast viu cu ziua când o văzuse pentru prima oară, întinșate pe treptele de marmură, leșinată.

Vizitiul deschise ușa. Geoffrey coborî din trăsură și se întoarse să o ajute pe Ria. De fiecare dată când ea se apropia atât de mult, toate celelalte lucruri din jur păreau să dispară până când nu mai rămânea decât ea. Parfumul ei subtil de trandafiri îl învălui cu totul.

– Mulțumesc că m-ai adus acasă, Geoffrey. Știu că ți-am încurcat planurile.

Tonul ei era supus. Geoffrey simți din nou acea pornire stranie să o consoleze.

– Cred că putem să-l învinuim pe James că mi-a stricat planurile.

– Atunci trebuie să-l „învinuim” și că ne-a oferit ocazia de a lămuri câteva lucruri, zâmbi Ria. Știu că vorbesc uneori ca o femeie naivă, dar mă bucur că am petrecut acest timp împreună astăzi.

– Și eu.

Geoffrey era sincer. Simțise o altă latură a personalității Riei, pe care voia să o cunoască mai bine. Își dresе glasul.

– Îmi permiți să vin în vizită mâine? Se simțea ca un netot întrebând-o asta, de parcă ar fi vrut să vină în pețit, așa că adăugă: Aș vrea să-mi povestești mai multe despre Edward.

Ria părea sincer mulțumită. Răspunse:

– Desigur. Îmi va face plăcere.

Asemenea tuturor membrilor înaltei societăți din Londra, Geoffrey se simțea extrem de curios în legătură cu ultimii ani din viața lui Edward. Deși, spre deosebire de restul Londrei, el avea dreptul să cunoască adevărul. Erau și alte lucruri pe care Geoffrey știa că trebuia să le discute cu Ria, deși nu spusese asta acum.

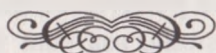
Trebuiau să rezolve anumite chestiuni legale privind statutul ei de văduvă a lui Edward. Dar toate acestea puteau aștepta până a doua zi.

Ușa casei lui Lady Thornborough se deschise. Harding stătea în cadrul ei, privindu-i nerăbdător. Geoffrey o conduse pe Ria pe scări.

– Pe mâine, deci, spuse ea zâmbind, apoi dispăru înăuntru.

Deși intenționase să plece cât mai repede, Geoffrey rămase locului o clipă, incapabil să se miște, privind cum ușa se închise în urma ei.

Capitolul 15

Lady Thornborough își ridică privirea de la măsuța de scris când Lizzie intră în salon.

– Dumnezeule, copilă, unde ai fost? Începeam să-mi fac griji.

– Îmi pare rău că am întârziat.

Lizzie o sărută pe bătrână pe obraz, observând că măsuța de scris era acoperită cu invitații. Lady Thornborough pregătea probabil o serată – iar Lizzie era oaspetele de onoare.

– Am fost cu Geoffrey, spuse ea. Nu ți-a spus James?

– Nu, nu mi-a trimis vorbă. Probabil că s-a dus la club și nici nu s-a mai gândit la asta. Lady Thornborough își așeză pana lângă călmară. Spuneai că ai fost cu Lord Somerville?

– Da.

Văzând mulțimea de întrebări din ochii ei, Lizzie își întoarse privirea. Nu era încă pregătită să le răspundă. Amintirea a ceea ce se întâmplase între ea și Geoffrey în trăsura era încă mult prea proaspătă. Încă mai simțea fiorul surprinzător de plăcere pe care îl trezise atingerea lui. O prinsese și o ținuse la piept, ajutându-o să și recapete echilibrul, dar năucindu-i inima.

Lizzie se văzu în oglinda de deasupra căminului și observă că obrații ei se înroșiseră cu totul. Și Lady Thornborough văzu asta.

– Te simți bine, draga mea? întrebă ea, ridicându-se de la birou și sunând după majordom.

– Sunt obosită, recunosc Lizzie.

Apoi se lăsă să cadă încet într-un fotoliu. Picioarele îi tremurau periculos de tare.

– Am cerut iarăși supă specială a bucătăresei pentru gustare. Asta ar trebui să te ajute să-ți revii după atâta vânzoleală.

Lizzie își stăpâni o expresie acră. Era posibil să te sature chiar și de o mâncare bună, se hotărî ea. Supa bucătăresei era o dovadă clară în sensul ăsta.

Harding intră. O privi pe Lizzie doar o clipă, dar ea era sigură că nu îi scăpase nimic. Îi auzise cuvintele de rămas-bun adresate lui Geoffrey pe trepte, văzuse expresia de pe chipul ei, care, fără îndoială, nu se potrivea cu cuvintele ei sobre. Nu își putea ascunde sentimentele, așa cum făceau jucătorii de poker. Tom învățase cum să o facă de la americanii care veniseră în Sydney.

– Harding, spune-i bucătăresei că suntem gata să servim o gustare, îl informă Lady Thornborough pe majordom.

– Imediat, doamnă.

Harding se retrase și închise ușa, iar Lizzie răsufli ușurată. Harding reușea să o sperie pe Lizzie fiind sobru ca un director de școală, exact așa cum îl descrisese și Ria. Lady Thornborough se întoarse înapoi spre Lizzie.

– Lucrurile au decurs cum se cuvine între tine și Lord Somerville astăzi?

Lizzie își netezi cu grijă rochia.

– Desigur.

– Deci sunteți în relații amicale?

– Să zicem.

Lizzie nu voia să facă pe timida acum, dar nu-i putea descrie nici reacția puternică pe care i-o provocase Geoffrey. Continuă să își netezească încet rochia, încercând să-și adune gândurile atingând materialul răcoros.

– Ei bine, sunt ușurată, spuse Lady Thornborough. Mă bucur că mi-ai ascultat sfaturile. Suntem o familie cu toții, până la urmă.

O familie. Lizzie venise în Anglia în căutarea familiei sale, și cu siguranță găsisse asta în Lady Thornborough și James. Sentimentele ei pentru Geoffrey erau mai greu de definit. Fusesse prea ușor astăzi să uite că Geoffrey era presupusul ei cumnat.

– Va veni în vizită și mâine, spuse ea.

Geoffrey voia să o vadă din nou și, indiferent de motiv, era fără îndoială bucuroasă.

– Excelent, spuse satisfăcută Lady Thornborough. Cred că vă va prinde bine să vă petreceți timpul împreună. Își așează o mână rece pe obrazul înfierbântat lui Lizzie. Ești sigură că ești în stare să vii în vizită cu mine astăzi?

Lizzie respiră adânc, sperând că asta îi va liniști bățile repezi ale inimii.

– Desigur. Supa bucătăresei îmi va da toată tăria de care am nevoie.

– E incredibil de captivant, declară Lady Cardington, iar vocea ei umplu salonul mult prea împopoțonat și prea aglomerat, în vreme ce toate celelalte doamne și domnișoare care erau de față încuviințară.

Vizita la Lady Cardington era ultima pe care Lizzie și Lady Thornborough o făceau în acea dimineață, iar Lizzie număra minutele până când puteau să plece. Era obositor să se tot urce și să se dea jos din trăsură, să-și pună și să-și scoată boneta, să se prezinte – și totul pentru o conversație banală de un sfert de oră.

Singura ușurare pentru Lizzie era că nu se afla totuși în centrul atenției. Acea onoare îi revenea lui Geoffrey. Pe oriunde mergeau, discuția era aceeași: doamnele din societate și ficele lor discutau pline de pasiune despre Lord Somerville și cum el era prada neașteptată a sezonului. Era puțin ciudat, ce-i drept, dar fără îndoială că era cea mai importantă și mai bună partidă.

Pe Lizzie o înfuria complet să le audă cum îl reduceau pe Geoffrey la statutul de trofeu care se cerea câștigat. Cu siguranță că Geoffrey era mai mult de-atât. În orele pe care le petrecuseră împreună în acea dimineață, Lizzie începuse să-l cunoască pe bărbatul de dincolo de etichete. Își dăduse seama că și ea se făcuse

la fel de vinovată ca toată lumea de tot felul de presupuneri superficiale. Geoffrey nu era preotul sever pe care și-l închipuise, și nici cel mai dezirabil nobil de pe piața căsniciilor de sezon. Lizzie începea să creadă că ar fi fost un soț bun, dar nu din motivele pe care le auzise dezbătute până atunci.

La prima lor întâlnire, Geoffrey spusese că titlurile nu-i făceau nici o plăcere. Acum credea asta. El fusese obligat să-și schimbe planurile de viață, să îndeplinească un rol pentru care nu fusese pregătit. Probabil se simțea apăsător de așteptările tuturor. Poate se puteau ajuta reciproc, după cum sugerase Lord Ashley. Erau cumnați, deci puteau petrece mult timp împreună dacă doreau asta. Lizzie își dădu seama că îi plăcea ideea. Trebuia să aibă grijă însă, căci s-ar fi putut atașa de el *prea* mult.

– Soțul meu este de părere că Lord Somerville intenționează să se căsătorească, și asta cât mai repede, spuse una dintre femei, care îi fusese prezentată lui Lizzie drept doamna Paddington.

Era o femeie înaltă, slabă, care purta o rochie cu un model țipător în carouri roșii și verzi. Lizzie aflase din celelalte vizite că astfel de materiale erau la modă în acel sezon. Aproape că vedea cruciș de la atâtea carouri.

– Soțul meu a discutat cu Lord Somerville la club săptămâna trecută, povesti doamna Paddington cu un zâmbet superior. Bineînțeles că l-a bâzâit pe bietul om și i-a cerut toate detaliile – știți doar că soțului meu îi place atât de mult să bârfească!

Mai multe doamne chicotiră auzind-o.

– Dar nici chiar Stanley al meu nu a reușit să scoată nimic de la el.

– A avut mare grijă să nu se arate interesat de nici o doamnă, spuse Lady Cardington cu un aer cunoscător, dar vă pot spune pe cine a pus ochii...

Lady Cardington se opri dramatic și privi insistent spre fiica ei cea mai mare, Lucinda. Își putea permite să vorbească pe șleau. Toate femeile de față, în afară de cele două fiice ale ei, erau fie în vârstă, fie deja căsătorite. „Sau trecute“, își spuse Lizzie, gândindu-se la propria situație. Lizzie se gândi cu amărăciune la celelalte vizite pe care le făcuseră în acea dimineață. În toate saloanele

erau doamne la fel de sigure de preferințele lui Geoffrey – și care nu se refereau la domnișoara Cardington cea mare.

– Ne așteptăm din zi în zi să vină cu cererea, spuse Lady Cardington. Tremur toată, parcă aş sta mereu pe ace.

Lady Cardington făcu câteva mișcări bruște în scaun ca să-și illustreze cuvintele dramatice. Nu era însă persoana potrivită pe care ai fi vrut să ți-o imaginezi tremurând toată. Lizzie își întoarse rapid privirea, sperând că va uita imediat acea imagine. Făcând asta, privirea ei întâlni ochii mari și căprui ai Lucindei Cardington.

Lucinda întinse ceainicul spre Lizzie.

– Mai dorești ceai, doamnă Somerville?

Lizzie nu fusese *de fapt* căsătorită niciodată, iar acum, că toată lumea i se adresa tot timpul spunându-i „doamna Somerville“, începea să se simtă stânjenită. Își spuse că avea să se obișnuiască cu asta în timp – așa cum pe o bucată de piele frecată încontinuu crește o bășică. Întinse la rândul ei ceașca.

– Da, mulțumesc.

Lucinda se încruntă, concentrându-se să toarne ceaiul. Când ceașca se umplu, se întoarse la fel de atentă să lase ceainicul pe o măsută din fața lor. În ciuda eforturilor ei, porțelanul scoase un sunet puternic lovindu-se de tava de argint, făcând-o pe biata fată să se crispeze stânjenită.

Părea să nu reușească să-și controleze prea bine mișcările. Lizzie încă încerca să-și dea seama dacă așa era ea, sau doar era tulburată când avea oaspeți. Poate că prezența ei era, de fapt, ceea ce o neliniștea pe Lucinda atât de mult. Până la urmă, ea era cumnata celui mai dorit burlac din Londra. Poate că Lucinda își dorea cu disperare să îi facă o impresie bună lui Lizzie, pentru ca ea să-i pună o vorbă bună lui Geoffrey. Dar Lizzie nu voia să se gândească la un asemenea scenariu.

Lucinda părea însă o persoană bună. Cinstită și blândă, cu o educație rezonabilă. Reușise chiar să facă discuția interesantă, în afară de incidentul cu ceainicul. Lizzie o înțelegea cu totul. La fel ca și Lucinda, nici ea nu se simțea în largul ei în societatea atât de formalistă. Din nefericire, nu-i putea spune asta Lucindei

ca să o facă să se simtă mai bine. Amândouă se simțeau ca niște intruse, se gândi Lizzie, dar motivele erau cu totul altele.

De cealaltă parte a lui Lizzie era Emily, sora mai tânără a Lucindei. Emily nu avea mai mult de șaisprezece ani, dar conversația era atât de concentrată pe „șansele de căsătorie“ că nu s-ar fi mirat să o știe ieșită de pe băncile școlii și făcându-și debutul în înalta societate. Poate că evenimentul deja avusese loc. Lizzie auzise că unele fete debutau la vârste chiar și mai fragede.

Emily o cerceta pe Lizzie cu o curiozitate intensă, de parcă ar fi fost cine știe ce creatură de pe altă lume. Era ușor tulburător.

– Emily, unde-ți sunt bunele maniere? spuse răstit Lady Cardington. Sunt sigură că doamnei Somerville nu-i place să te holbezi într-un mod atât de nepoliticos.

Emily zâmbi spre Lizzie, încercând să pară că-și cerea scuze, și spuse pe un ton dulce:

– Îmi cer scuze, doamnă Somerville.

– Așa e mai bine, spuse mama ei, mulțumită.

– Aș vrea să știu totul despre Lord Somerville, continuă veselă Emily, fără să se lase intimidată de reproșurile mamei ei. Lucinda crede că ar fi divin să avem un asemenea om în familie. Zâmbi ștregărește. Poate că „divin“ nu e cuvântul potrivit, acum că nu mai are o parohie, continuă ea, chicotind la gluma proastă.

Cuvintele frivole ale lui Emily o făcură pe Lizzie să se înfioare. Femeile astea vorbeau de căsătoria Lucindei cu Geoffrey ca despre un fapt consumat. Dar oare ce părere avea el despre asta? Fără îndoială că avea să-și îndeplinească datoria și să-și ia o soție. Dar cât de curând avea să o facă? Era într-adevăr un gest iminent, așa cum insinua Lady Cardington? Spre deosebire de celelalte femei, Lizzie își făcea griji pentru Geoffrey. Voia să-l vadă într-adevăr fericit – și nu doar căsătorit cu o doamnă din înalta societate pentru a le satisface așteptările celorlalți.

Lizzie sorbi din ceai și privi din nou discret spre ceas. Mai erau doar câteva minute până puteau pleca. Abia aștepta să scape și să se întoarcă acasă. Iar a doua zi, se gândi zâmbind în sinea ei și privindu-le pe femeile care pâlăvrăgeau în continuare, avea să se întâlnească din nou cu Geoffrey.

Capitolul 16

Soarele strălucitor de vară scâlda Londra într-o lumină surprinzător de frumoasă. Geoffrey era recunoscător pentru vremea frumoasă în timp ce se îndrepta spre casa familiei Thornborough în trăsură lui deschisă. Ar fi preferat să meargă pe jos, dar se aștepta să o plimbe și pe Ria astăzi. Așa se putea reobișnui cu orașul într-un mod agreabil.

Era uimitor cât de mult se gândea la ea, deși încă nu reușea să o înțeleagă pe de-a-ntregul. Fusesse mulțumit de cât de repede se împăcaseră, de cât de mult își dorea ea să fie prieteni. Cu siguranță era un lucru bun. Dar Ria îl și enerva, de asemenea. Cuvintele ei pline de naivitate de ieri, după ce vorbise cu acel bătrân din Hyde Park, erau un bun exemplu. De fapt, Geoffrey era dezamăgit de felul în care Ria se comportase în acea situație.

Apoi venise momentul din trăsură când Ria îi căzuse în brațe. Nu avea habar de ce reacționase atât de puternic. Cu siguranță mai ținuse femeii în brațe și cu alte ocazii – dansând cu ele, însoțindu-le. Dar niciodată nu se mai simțise așa. Probabil că era singurul lucru la care era mai bine să *nu* se gândească.

Era pregătit să-i ceară mai multe detalii despre Edward. Anumite lucruri pe care Ria i le spusese la prima lor întâlnire îi reveneau mereu în minte și voia să afle mai multe. Se întrebă cum ar fi decurs viața lui Edward dacă nu ar fi fost ucis. Geoffrey spera că se putea consola cu gândul că fratele său fusese fericit cu viața pe care o alesese. Speră că Ria putea să-i spună mai multe și să-l ajute să-și găsească liniștea.

Când trăsură se opri, Geoffrey începu să se roage: „Mulțumesc, Doamne, că m-ai ajutat să mă vindec“. Și, în timp ce urca scările spre casa lui Lady Thornborough, adăugă în grabă: „Doamne, ajută-mă să o înțeleg mai bine pe această femeie. Ajută-ne să știm ce va trebui să facem în viitor“.

Majordomul îl conduse în salon. Ria stătea la fereastră, iar razele soarelui îi luminau chipul. Geoffrey rămase ținut locului.

Rochia ei vișinie îi scotea în evidență chipul frumos, iar părul ei era coafat în bucle care îi încadrau gâtul grațios.

Cu doar câteva zile înainte, Geoffrey o văzuse ca pe un motiv de nefericire. Acum știa că nu-și putea permite ca asta să-i acapareze toate gândurile și acțiunile. Trecutul nu mai putea fi schimbat. El și această femeie trebuiau să facă tot posibilul să se înțeleagă în prezent.

Ria veni și îi strânse mâinile cu căldură.

– Cât de mult mă bucur că ai venit!

Geoffrey era surprinzător de fericit că nici Lady Thornborough, nici James nu erau de față.

– Așadar, suntem singuri? întrebă el.

– Mă tem că da. Bunica are o altă vizită de făcut în dimineața asta. Speră că îi vei ierta absența.

– Desigur, încuviință Geoffrey.

Ria părea să nu știe ce să spună mai departe, iar Geoffrey simți și el brusc cum amuțește. Intui că amândoi deveneau din ce în ce mai stânjeniți pe măsură ce tăcerea dintre ei se prelungea. În sfârșit, spuse:

– Vrei să ne plimbăm puțin? E o zi frumoasă și am venit cu o trăsură deschisă.

Ria zâmbi, iar Geoffrey observă bucuros că încordarea îi dispăruse.

– Sună minunat.

Câteva minute mai târziu, ieșiră din casă. Geoffrey o ajută să urce în trăsură și, spre ușurarea lui, sarcina se dovedi mai ușoară decât în ziua precedentă. Spera că, pe măsură ce se obișnuia cu Ria, urma să reacționeze tot mai puțin la prezența ei. Însă imediat ce se așeză lângă ea, își dădu seama că mai avea mult de lucru la asta.

– Încotro, milord? întrebă vizitiul.

Geoffrey se întoarse spre Ria.

– Ce ai vrea să vezi? Mergem în nord, spre Regents Park, sau în jos, spre râu? Poate să vizităm catedrala Saint Paul?

Chipul Riei se luminează auzind numele catedralei, care se afla în partea veche a orașului, cunoscută încă sub numele de „centrul orașului“.

– Ar fi minunat să văd centrul din nou.

– Excelent. Apoi, Geoffrey adăugă către vizitiu: Du-ne pe lângă palatul Buckingham.

Spre mulțumirea lui, Ria îi întoarse o privire încântată.

Străzile erau pline de trăsuri, căruțe și chiar vite, ca întotdeauna. Erau și mulți pietoni, inclusiv mulțimile care se îndreptau spre Marea Expoziție. Ria părea să fie fascinată de toate aceste lucruri.

– Cât de aglomerată e Londra, observă ea. Zgomotul și forfota nu se opresc niciodată.

– E foarte diferită de o fermă de oi, sunt sigur, spuse Geoffrey. Ria încuviință.

– E diferită și de micuța dumitale parohie de la țară, nu-i așa?

Cât de frumos din partea ei că se gândise la asta, își spuse Geoffrey.

– Da, încuviință el. Mă întreb dacă mă voi obișnui vreodată.

– Și eu simt al fel, răspunse ea cu un aer melancolic.

Semănau din acest punct de vedere, reflectă Geoffrey. Amândoi treceau prin schimbări extraordinare.

– Sunt sigur că multe lucruri s-au schimbat de când ai fost ultima oară în Londra.

Ria râse puțin.

– Într-adevăr, multe lucruri s-au schimbat, spuse ea, aruncându-i o privire critică în glumă. Oare și dumneata te-ai schimbat? Îți mărturisesc că nu ești deloc așa cum mi te imaginasem.

Geoffrey n-ar fi trebuit să fie surprins să audă asta. Până la urmă, oare nu simțise și el același lucru atunci când o întâlнисе? Și totuși, ezită.

– Fără îndoială că descrierea lui Edward nu mi s-a potrivit. Ce ți-a spus despre mine, încât aveai așteptări atât de mici?

– Nu e vorba de faptul că Edward te-ar fi vorbit de rău, protestă ea. A spus doar că toți trei frații erați foarte diferiți. Din câte am înțeles, William era prea încăpățânat, Eddie prea relaxat, iar dumneata prea sever cu amândoi.

– Fără îndoială că avea dreptate, spuse Geoffrey, clătinând din cap. Îmi doresc doar să-mi fi spus ce avea de gând să facă înainte să părăsească Anglia.

- Poate se teme că vei încerca să-l oprești.

- Fără îndoială. Știa că i-aș fi amintit cu obstinație de îndatori-rile lui și l-aș fi implorat să facă ceea ce trebuia să facă.

- Dar ar fi fost corect să rămână în Anglia? Ar fi însemnat să o vadă pe femeia pe care o iubea măritându-se cu fratele lui. Iar ea ar fi fost obligată să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Ce alegere ciudată de cuvinte.

- De ce vorbești despre dumneata la persoana a treia?

- Eu... ezită Ria. Eu... încercam doar să formulez logic întrebarea.

Geoffrey nu ar fi folosit cuvântul „logic“ pentru a-i descrie pe Ria sau pe Edward, dar își dădu seama că era mai bine să nu spună asta. Era momentul, își spuse el, să fie discret.

Trăsura lor se opri ca să aștepte un bărbat care mâna câteva vite peste drum. Geoffrey încercă să și-l imagineze pe Edward într-un asemenea rol. Încă i se părea ceva incredibil.

- Ria, ai spus că Edward a fost unul dintre cei mai de încredere muncitori ai domnului McCrae. Care erau îndatoririle lui? Chiar îi făcea plăcere munca lui?

Era ca și cum un baraj s-ar fi spart - într-un fel bun. Ria începu să vorbească entuziasmată despre viața pe care ea și Edward o duseseră în Australia. Povestea plină de însuflețire, iar lui Geoffrey îi făcea plăcere să o asculte descriind cum aveau grijă de oi, cum le tundeau lâna vara, cum rolul lui Edward de a aduce provizii peste Munții Albaștri era vital pentru fermă. Ușurința de a călări a lui Edward, un talent obișnuit în familia Somerville, fu-se primul lui atu. Energia și talentul de a conduce carul fusese cel de-al doilea.

- Trebuie să-ți spun că mi-l descrii pe Edward așa cum nu mi l-am imaginat niciodată, îi spuse Geoffrey.

- Nu mă miră. În Anglia n-a avut niciodată șansa de a arăta ce poate. A fost mereu doar cel de-al doilea fiu - „rezerva“. În Australia s-a dezlănțuit. Ria îi zâmbi printre lacrimi. Ai fi fost atât de mândru.

Geoffrey îi luă mâinile într-ale lui, bucuros să poată împărtăși aceste momente cu ea, bucuros să o poată atinge.

- Îmi doresc să-l fi cunoscut atunci... spuse el. Să-l fi văzut...

Geoffrey se opri. Era greu să își exprime durerea în cuvinte, regretul că nu putuse lua parte la cei mai buni ani din viața fratelui său. Ria îi strânse blând mâinile.

– Și lui i-ar fi plăcut asta, spuse ea.

– Dar tu? Erai fericită în acel loc? De-asta ai rămas acolo atât de mult timp după moartea lui?

Ria își întoarse privirea, cercetând clădirile pe lângă care treceau.

– Cred că am fost mulțumită... atâta timp cât Edward trăia. Am avut și niște prieteni dragi. Se opri o clipă ca să-și tamponeze ochii cu batista. La început n-am vrut să-l părăsesc pe Edward. Să-i părăsesc mormântul, adică. Deși era mort, simțeam că l-aș fi abandonat astfel.

– Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Eu... Ria îi aruncă o privire prin care parcă voia să-și ceară scuze. Știam că am lăsat lucrurile neterminate aici. Trebuia să mă întorc.

– Mulțumesc pentru asta, spuse Geoffrey. Știu că nu ți-a fost ușor.

– Nu mi-a fost ușor să traversez din nou munții, îți spun sincer, spuse ea plină de emoție. Să urmez pașii lui Edward... Călătoream cu un grup. Ghidul nostru știa unde fusese atacat Edward, dar i-am cerut să nu îmi arate acel loc.

Își șterse din nou ochii, iar Geoffrey își spuse că era păcat să se lase copleșiți de durere acum.

– Hai să nu ne gândim prea mult la moartea lui acum, îi propuse el. Astăzi, haide să ne bucurăm de viața pe care a trăit-o.

– Mulțumesc, spuse ea. E o sugestie înțeleaptă.

Urmă apoi un moment de tăcere însă, fiindcă nu păreau să găsească modul de a începe să vorbească despre altceva. Geoffrey văzu că se apropiau de palatul Buckingham.

– Văd steagul regal, spuse el, arătând spre stindardul roșu, albastru și auriu frumos decorat de pe acoperișul palatului. Regina este acolo astăzi.

Lizzie era surprinsă de cât de bine primea Geoffrey amănunțele pe care i le dezvăluia despre Edward. Era încă un succes, își

spuse ea, căci îl facuse să-și aprecieze mai mult fratele. În acest fel își păstrase promisiunea făcută Riei, iar inima ei era puțin mai ușoară acum.

– Mulțumesc că m-ai scos la plimbare astăzi, spuse ea.

– Nu, *eu* îți mulțumesc.

Adora zâmbetul lui. Nu zâmbea la fel de ușor precum Edward, dar era la fel de atrăgător. Se întrebă dacă Geoffrey își dădea seama de efectul pe care zâmbetul lui îl avea asupra femeilor. Bănuia că nu. Lizzie își întoarse fața spre soare, bucurându-se de căldura lui și de satisfacția de a-și fi petrecut dimineața cu Geoffrey.

Trecură prin St. James Park și se îndreptară spre est. Era prima ei ocazie adevărată de a vedea orașul de când se întorsese. Scurtele incursiuni alături de Lady Thornborough și James se limitaseră la Hyde Park și la câteva reședințe ale unor familii înstărite din Mayfair și Belgravia. Și cât de frumos era să vadă totul dintr-o trăsură comodă. Înainte, când locuise în Londra, obișnuise să meargă pe jos și rareori ajunsese atât de departe spre vest.

Pe măsură ce se apropiau de inima orașului, traficul se întetea. Faimosul dom al catedralei Saint Paul se vedea de departe. Pe măsură ce se apropiau, Lizzie vedea din ce în ce mai mulți oameni plimbându-se de colo-colo, admirând cele două șiruri de coloane și turnurile gemene care încadrau fațada edificiului. Avea amintiri plăcute legate de acest loc. Într-un fel, era ca și când s-ar fi reîntâlnit cu un vechi prieten.

– Ți-ar plăcea să intrăm? întrebă Geoffrey.

Lizzie fu imediat de acord.

Interiorul răcoros al catedralei era reconfortant după căldura zilei de vară. Era plin de lume, dar majoritatea oamenilor dispărură în capelele mai mici și alcovurile enormei catedrale. În timp ce se îndreptau încet înspre altar, Lizzie se bucură de calmul acestui loc – atât de liniștitor după zgomotele și confuzia de pe străzile de afară.

Când ajunseră în centru, se opriră ca să privească domul gigantic din interior. Lizzie văzu cel puțin o duzină de oameni care o priveau de sus. Erau vizitatori care se aventuraseră pe scări până

la galeria de sus, care înconjura baza domului. Lizzie se întoarse spre Geoffrey.

– Putem urca? întrebă ea nerăbdătoare.

– Ești sigură că vrei să faci asta? răspunse el surprins. Cred că sunt peste două sute de trepte.

– Două sute șaptezeci și cinci, mai exact, spuse un bărbat care trecea din întâmplare pe lângă ei în acel moment. Eu și doamna tocmai am coborât, continuă el, arătând spre femeia care îl însoțea.

Amândoi erau trecuți de prima tinerețe și îmbujorați la față, de parcă incursiunea pe trepte i-ar fi obosit. Lizzie recunoscuse imediat accentul american al bărbatului.

– E mult de urcat, sincer, spuse bărbatul. Când am ajuns sus, eram așa de praf, că mi-era frică să nu pic lat. Dar priveliștea este de milioane.

Lizzie încercă să-și ascundă un zâmbet văzând expresia de pe chipul lui Geoffrey. Oare era surprins de felul familiar al bărbatului de a-i vorbi, sau de faptul că i se adresase fără să se prezinte întâi?

Lizzie înțelese în sfârșit ce se întâmplase după ce americanii trecură mai departe, când Geoffrey se întoarse spre ea și o întrebă amuzat:

– Ai înțeles ce a spus acel domn?

– Ah, da, răspunse chicotind Lizzie. Am întâlnit câțiva americani în Sydney. Vorbesc destul de ciudat uneori.

Lizzie îi traduse ce voise să spună americanul în timp ce urcau scara abruptă și îngustă. Se opriră pe o mică platformă la jumătatea drumului. Era mai cald aici, sus, iar Lizzie încă se obișnuia cu straturile de haine în plus pe care trebuia să le poarte acum. Fusesse mult mai simplu să se îmbrace în Australia. Se rezemă de brațul lui Geoffrey în timp ce amândoi își trăgeau sufletul și observă că gestul părea să-i facă și lui la fel de multă plăcere ca și ei. După ce se odihni ră puțin, urcară ultimele trepte și ieșiră printr-o ușă în Galeria Șoptelor.

Lizzie merse direct la balustrada de fier și privi spațiul imens de jos. Mai urcase o dată aici, în copilărie. Ea și Tom se distraseră testând caracteristica neobișnuită care dăduse și numele galeriei.

Tom mersese până în celălalt capăt, și reușiseră să-și vorbească fără să strige, în ciuda distanței dintre ei.

– Ai mai venit aici vreodată? îl întrebă Lizzie pe Geoffrey când îl văzu venind lângă ea.

– Ah, da, răspunse el. Eu și frații mei am venit aici pe când eram copii și am fost foarte mirați de cum călătorește sunetul dintr-o parte în cealaltă.

– Pot să-mi imaginez asta, spuse Lizzie.

Cât de ciudat era să știe că trecuseră pe-aici cu toții. Viețile lor avuseseră traiectorii atât de diferite de atunci încoace... Lizzie se întoarse ca să privească în sus. De aici, picturile murale care decorau domul se vedeau mai limpede.

– Ce reprezintă? întrebă ea.

Fusese sigură că Geoffrey știa răspunsul la întrebarea ei, și chiar așa era.

– Sunt scene din viața Sfântului Pavel. Sunt opt în total, după cum vezi. Prima, spuse el, arătând spre pictura care era chiar deasupra lor, arată convertirea lui Pavel pe drumul spre Damasc. Uite-l pe Pavel în genunchi, cu lumina Domnului strălucind în jurul lui.

Geoffrey îi descrie pe scurt toate poveștile ilustrate de picturi. Când ajunse la ultima, spuse:

– Și aici e naufragiul, când corabia lui Pavel s-a scufundat în timpul unei furtuni.

– S-a scufundat?

Cuvântul o neliniștea pe Lizzie. Amintirile o asaltară: parcă vedea aieva oceanul, val după val, o mișcare nesfârșită, eternă, pe care parcă o simțea din nou. Gândindu-se cum ar fi să te prindă marea în gheare, fără să te poți împotrivi, așa cum pățise și Tom, simți cum inima i se frânge din nou.

– Trebuie să fi fost groaznic, spuse ea, cu vocea îngroșată.

– În Faptele Apostolilor e o descriere foarte vie. „Toată speranța că vom fi salvați s-a stins.“

Lizzie strânse balustrada și privi spre cealaltă parte a Galerii Șoaptelor, amintindu-și cum fratele ei stătuse acolo, viu și tânăr și plin de veselie și nerăbdare. Acum își dădu seama că Tom stătuse sub pictura cu naufragiul.

– Toată speranța s-a stins, repetă ea tristă.

Văzându-i expresia, Geoffrey adăugă:

– Biblia spune că toți cei 276 de oameni de la bord au ajuns pe uscat în siguranță. Dumnezeu i-a apărut.

Spusese asta ca pe un lucru bun, își dădu seama Lizzie, așa că rosti:

– Ce miracol minunat.

În secret însă, Lizzie se întrebă cu o urmă de vinovăție de ce Dumnezeu nu îl salvase și pe Tom. Desigur, Pavel fusese neobosit în încercarea de a-i aduce și pe alții pe calea lui Hristos. Tom se urcase pe corabie având cu totul alte intenții. Credea că aflase unde se ascundea ucigașul lui Edward și plecase să facă dreptate.

– Dintotdeauna l-am admirat pe Sfântul Pavel, spuse gânditor Geoffrey. A început persecutând creștinii și a devenit un conducător al lor. S-a răzgândit întru totul. Mai târziu, a scris că este bine să uiți lucrurile din trecut și să te îndrepti spre lucrurile care te așteaptă.

– Să uiți trecutul? întrebă Lizzie, clătînând din cap. Crezi că așa ceva e posibil?

– Cred că lecția e că nu trebuie să lăsăm păcatele din trecut să ne țină departe de Hristos în prezent.

Lizzie nu se gândise niciodată să se „apropie de Hristos“. Merse mereu la biserică, la fel ca toată lumea. Dar cu toate lucrurile care se întâmplaseră în viața ei – perioade scurte de fericire sufocate de tristețe și dezamăgire – nu se apropiase niciodată de Dumnezeu.

Iar să uite trecutul nici nu intra în discuție. Cu fiecare nouă zi, Lizzie avea tot mai mult succes în noua ei viață, dar, în același timp, descoperirea că trecutul încă nu o părăsise. Nu avea voie să uite niciodată cine era de fapt. Nu, trecutul era ceva cu care trăia zi de zi. Niciodată nu avea să-l lase în urmă cu totul.

Se întoarse spre Geoffrey, care o privea. Știa cât de ușor îi era să-și dea la iveală gândurile triste și nu-și dorea ca Geoffrey să-i observe stânjeneala, așa că scoase un chicotit, își făcu vânt

cu evantaiul și spuse, imitându-l perfect pe americanul de mai devreme:

– Sunt așa de praf. Apoi privi peste balustradă. Dar priveliștea e de milioane!

Capitolul 17

Geoffrey stătea în bibliotecă, privind gânditor un tablou mare înfățișându-i pe el și pe cei doi frați ai săi. Deși portretele fuseseră pictate pe când cei trei băieți erau la începutul adolescenței, personalitățile lor erau deja evidente. William arăta destul de scortșos stând în picioare, Edward ingenunchease, jucându-se cu Buck, câinele lui favorit, iar Geoffrey stătea într-un fotoliu, privind-și cei doi frați cu o expresie pe care acum ar fi descris-o drept amuzată. Multă vreme, Geoffrey simțise prea multă durere privind acest tablou. Astăzi însă, descoperise că amintirile pe care i le evoca îl înveseleau.

– Cât de bine arătați, domnule.

Geoffrey se întoarse și văzu că doamna Claridge stătea în ușă.

– Chiar așa?

– Cred că ați avut o dimineață frumoasă cu doamna Somerville, încuviință menajera.

Spre surprinderea lui, Geoffrey descoperi că nu era prea deranjat să audă pe cineva numind-o pe Ria astfel.

– Da, spuse el. Cred că a fost o dimineață frumoasă.

Încă era surprins de cât de multă plăcere îi făcuse compania Riei.

– Inima dumneavoastră pare să fie mai ușoară acum... dacă-mi permiteți, adăugă ea pe un ton deferent.

Încă o dată, spiritul ei de observație îl surprinse.

– Ți se pare straniu că inima mea e mai ușoară, după cum ai spus, acum că știi mai multe despre ce s-a întâmplat?

– Chiar deloc, răspunse ea. Dintotdeauna am spus că e mai bine să cunoști ce e mai rău decât să te temi de asta.

– Într-un fel, nici n-a fost ce era mai rău. Doamna Somerville mi-a spus niște lucruri fascinante despre Edward, lucruri pe care nu le-aș fi aflat niciodată altfel. Mi-a arătat câteva dintre cele mai mari calități ale lui.

„Și câteva dintr-ale ei“, adăugă în sinea sa. În ciuda greșelilor pe care le făcea din când în când, Geoffrey o prețuia din ce în ce mai mult.

– Poate de-asta e bine pentru dumneavoastră că s-a întors, observă doamna Claridge.

Oare Ria chiar îi făcuse bine? Poate.

– O voi invita în vizită în curând. Aș vrea să o întâlnești.

Doamna Claridge zâmbi larg.

– Cât de frumos din partea dumneavoastră, domnule. Sunt sigură că mi-ar plăcea foarte mult.

– Îți va povesti câteva dintre lucrurile pe care mi le-a spus și mie despre Edward. Geoffrey privi din nou portretul. El a realizat în Australia multe lucruri care ne-ar fi uimit pe toți.

– Nu și pe mine, răspunse doamna Claridge. Dintotdeauna am știut că domnul Edward era un tânăr inteligent și plin de resurse.

– Chiar așa? întrebă surprins Geoffrey. Cumva, noi ceilalți n-am observat niciodată asta.

– Uneori e greu să-ți dai seama de aceste lucruri când e vorba de membrii propriei familii.

Geoffrey rămase pe gânduri. Cu siguranță era o urmă de adevăr în spusele ei.

– Edward a fost un conducător înnăscut – acum știi asta. S-ar fi achitat de îndatoririle sale în mod ireproșabil dacă ar fi ajuns baron. Poate chiar mai bine decât William. Geoffrey oftă. Poate chiar mai bine decât aș fi eu în stare.

– Toți trei ați fost și *sunteți* conducători, domnule, declară doamna Claridge. Doar că fiecare în felul lui. Nu mă îndoiesc că veți face cinste numelui de Somerville, la fel ca și ceilalți... de fapt, chiar mai bine.

Geoffrey îi zâmbi recunoscător menajerei.

- Dintotdeauna ai fost cea mai înfocată susținătoare a mea, spuse el, apoi se întoarse spre oglinda de deasupra căminului. Doamnă Claridge, crezi că haina asta pare prea serioasă?

- Serioasă? repetă ea, surprinsă. Cum adică?

- Ei bine, nu știu neapărat, spuse el sincer. Domnul Simpson mi-a spus asta odată.

- Domnul Simpson, chicoti ea. E un cuceritor.

Hainele de seară ale lui Geoffrey erau la fel de „serioase“ și, în secret, se întreba dacă nu cumva era mai bine să facă rost de ceva mai la modă pentru balul familiei Beauchamp. Nu-i stătea în fire să-și facă probleme în legătură cu astfel de lucruri, dar, amintindu-și cât de bine se descurca Edward la petreceri, fu cuprins de imboldul naiv de a-și dori să arate bine de data asta. Voia să-i fie pe plac Riei.

- N-aș spune că haina e problema, observă doamna Claridge. Poate că doar expresia dumneavoastră era prea serioasă. Nu e nevoie de un croitor ca să îmbunătățiți asta. Doar de dumneavoastră. Și se pare că sunteți pe drumul cel bun.

„Cât de adevărat“, se gândi Geoffrey. Poate că în sfârșit avea să aibă parte de liniștea pentru care se rugase.

- Doamnă Dodd, trebuie să ne asigurăm că hainele arată perfect. Vreau ca nepoata mea să fie absolut ireproșabilă.

Croitoreasa personală a lui Lady Thornborough venise la reședința sa pentru a-i lua măsurile lui Lizzie pentru rochia pe care avea să o poarte la marele bal dat de Lord și Lady Beauchamp. Lady Thornborough își dorea cu ardoare ca stilul și culoarea rochiei să fie exact așa cum se cuvenea pentru o tânără văduvă care își făcea din nou intrarea în înalta societate.

Doamna Dodd încuviință, plină de vioiciune.

- Într-adevăr, Lady Thornborough, sunt într-un tot de acord. Pentru acest eveniment se cere o combinație perfectă între etichetă și delicatețe.

Croitoreasa era micuță și slabă, îmbrăcată impecabil din cap până-n picioare. Avea încredere deplină în talentele ei de profesionistă și era mândră să-și poarte opera. Era ușor de intuit de ce Lady Thornborough o alesese pentru această sarcină.

– Vă promit că voi crea o rochie modernă și potrivită ocaziei, mai adăugă ea.

Doamna Dodd și ucenicele ei nu pierdeau din vedere nici un detaliu. Lizzie fu împinsă, împunsă și măsurată din toate părțile. Doamnele îi puseră pe umeri tot felul de materiale ca să vadă care se potrivea mai bine cu pielea ei. Erau atâtea mostre, încât era nevoie de o armată întreagă de ucenice ca să le care. Mătășurile scumpe erau în culori închise, de la pământiu intens la albastru precum cerul de la miezul nopții. Chiar și cenușiul închis era atrăgător. Lizzie admira felul în care materialul reflecta lumina la fiecare mișcare, ca și când ar fi fost făcut din apă.

Cu fiecare zi în care se descurca fără probleme, îndoielile legate de întoarcerea ei în societate începeau să dispară. Vizitele făcute împreună cu Lady Thornborough fuseseră un succes, la fel și cina organizată de un baron. Lady Thornborough avusese grijă și să-i „reamintească” bunele maniere. Din moment ce Ria plecase înainte să-și facă debutul, era de la sine înțeles că trebuia să fie instruită în ceea ce privea comportamentul și polițeturile implicate de participarea la un bal. Și Geoffrey urma să vină la bal și să-i ofere sfaturile lui. Lizzie aștepta cu nerăbdare următoarea întrevedere cu Geoffrey, știind că se putea baza pe el dacă era nevoie.

Lizzie nu-și putea stăpâni bucuria de a lua parte la asemenea pregătiri. Dintre toate rochiile scumpe pe care avusese norocul să le poarte de când se întorsese în Londra, aceasta avea să fie cea mai specială – o rochie elegantă, care se cerea purtată doar cu ocaziile cele mai importante. De când se știa, Lizzie fusese atrasă de hainele frumoase și își petrecuse multe după-amiezi în Hyde Park, urmărind doamnele în haine scumpe care treceau pe-acolo în trăsurile lor sau se plimbau pe Serpentină.

Și Freddie îi cumpărase haine frumoase. Acesta fusese unul dintre primele lucruri care duseseră la decăderea ei. Îi promisese mătășuri, și materiale scumpe, și bijuterii. Iar la început, cel puțin, își respectase promisiunile. Când rămăsese fără bani însă, vânduse totul fără să-i spună un cuvânt, ca să-și plătească

drumul spre casă. Lizzie rămăsese doar cu hainele de pe ea. Și cu inteligența.

– Ria, nu te mai încrunta, spuse Lady Thornborough. Știi că o să-ți faci riduri. S-a întâmplat ceva?

Lizzie se scutură de norul de gânduri negre și își relaxă chipul într-un zâmbet. Acele zile erau în trecut, își aminti ea. Nu mai cârpea hainele altora ca să-și câștige existența, așa cum făcuse în Viena pentru câteva luni, până când Tom venise să o găsească. Acum, altcineva croia haine scumpe doar pentru ea.

– Sunt atât de emoționată, că nu mă pot hotărî ce material vreau, spuse ea. Toate sunt atât de drăguțe.

– De-asta am chemat-o pe doamna Dodd. A croit rochii pentru doamnele de onoare ale reginei. Știe ce ți se va potrivi cel mai bine.

Doamna Dodd zâmbi.

– Mă flatează încrederea dumneavoastră, doamnă.

– Ah, răspunse Lady Thornborough, zâmbind și ea, dar întrebarea rămâne: care culoare i se potrivește cel mai bine nepoatei mele?

– Albastrul din miez de noapte, răspunse doamna Dodd fără nici o ezitare. Va arăta uimitor.

Una dintre ucenicele doamnei Dodd luă imediat mătasea albastru-închis de pe un scaun și o înfășură încă o dată în jurul lui Lizzie. Ea se ridică și se privi în oglindă, încântată de modul în care îi străluceau ochii în contrast cu materialul frumos.

Lady Thornborough se ridică și veni până lângă ea. Rămase alături, cercetându-i imaginea din oglindă.

– Vezi cât de mult scoate în evidență ochii tatălui tău, spuse bătrâna, plină de admirație. Cât de mândru ar fi fost de tine.

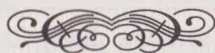
– Chiar așa?

Lizzie se bucura să o audă spunând asta. Într-adevăr își arăta adevărata sorginte, de membră a familiei Thornborough. Hainele scumpe nu mai erau o slăbiciune, așa cum fuseseră cu Freddie, și nici motivul pentru care se afla aici. Da, uneori Lizzie și-ar fi dorit să lase deoparte minciunile și să fie primită de familia ei pentru cine era de fapt. Din moment ce nu putea face asta, se consola cu gândul că îndeplinea dorințele Riei. Lady Thornborough era

bucuroasă că nepoata ei se întorsese, și era mulțumită de ea. Asta și-ar fi dorit și Ria. Moartea timpurie a Riei fusese o a doua șansă pentru amândouă. Lizzie nu-și putea permite să regrete ceea ce făcuse pentru a ajunge aici.

Freddie o abandonase în sărăcie, dar supraviețuise. La fel ca și Cenușăreasa din povestea pe care mama ei i-o citea când era mică, Lizzie avea acum toate lucrurile care i se păruseră de neatins înainte. În afară de un prinț chipeș.

Capitolul 18

Martha făcuse din nou minuni cu părul lui Lizzie. Buclele ei blonde erau împletite într-un coc complicat la spate și câteva şuvițe moi îi încadrau fața. Fusese obositor să suporte atâta vreme periatul, pieptănatul și înțepăturile de la acele de păr, dar rezultatul final merita. Lizzie își ridică o mână ca să-și pipăie una din bucle, iar brățara cu diamante și safire de la încheietura ei străluci deasupra rochiei albastru-închis pe care o purta. Lady Thornborough insistase s-o poarte în acea seară.

Mulțumită doamnei Dodd, rochia lui Lizzie era cât se poate de modernă, deși decolteul nu era la fel de amplu ca al altor doamne. Trebuia să mențină un anumit aer sobru. Și totuși, decolteul în formă de V cobora suficient încât să-i scoată la iveală o porțiune îngustă din gât și umeri.

Lizzie observă bucuroasă că pielea ei devenise mai palidă de când era în Londra. Nu mai era „bronzată ca o femeie de la țară“, după cum o descriesese James. Își privi mâinile, care acum erau moi și netede. Nu-și mai căra lemnele de foc și nu-și mai spăla hainele, așa că unghiile ei nu mai erau aspre, și zgârieturile din palme se vindecaseră. Procesul fusese grăbit de uleiurile speciale pe care Lady Thornborough i le adusese. Cele două servitoare îi frecaseră mâinile atât de mult, că Lizzie ajunsese să se simtă ca o bijuterie prețioasă din argint care se cerea lustruită cu cea mai mare grijă.

Se auzi o bătaie ușoară la ușă, apoi Lady Thornborough intră. Rochia ei de mătase închisă la culoare strălucea la lumina lumânărilor. Ochii cenușii licăreau, subliniați de broșa neagră prețioasă pe care o purta.

– Nu-mi vine să-mi cred ochilor, spuse ea, cu chipul radiind de mândrie, mângâindu-i ușor obrazul lui Lizzie. Parcă necazurile tale din ultimii ani au dispărut cu totul. Ești mai înțeleaptă, poate, dar ești încă atât de frumoasă. Ce avantaj de invidiat pentru o femeie! Bătrâna o cerceta în continuare pe Lizzie. Ai talia subțire a mamei tale, deși n-ai crescut pe cât de înaltă ne așteptam să fii. Îi înclină blând chipul lui Lizzie într-o parte ca să-i cerceteze profilul. Nu pot spune că semeni prea mult cu ea.

Pieptul lui Lizzie se strânse. Lady Thornborough încerca să găsească o asemănare cu mama Riei, însă era degeaba. Se trase înapoi, își îndreptă umerii și exclamă:

– Sunt sigură că sunt destul de înaltă! Voi fi mai înaltă decât jumătate dintre bărbații de la balul lui Lord Beauchamp.

Lady Thornborough chicoti.

– Mă îndoiesc, serios. Dar e limpede că ai ochii tatălui tău – și expresia lui plină de încredere. Uneori mi se pare că îl văd ogând în chipul tău.

Lizzie nu dorea să evite subiectul. Privise portretul lui Herbert de multe ori în ultimele săptămâni, căutând asemănări între ei doi.

– Chiar semăn atât de mult cu el?

– Fără îndoială, răspunse Lady Thornborough.

– Draga mea bunică.

Lizzie simți cum i se taie glasul. Era atât de ușor să i se adreseze bătrânei astfel. Credea din toată inima că făcea parte din familia Thornborough – nu era persoana drept care se dădea, dar tot le era rudă.

Lizzie se întoarse să se privească în oglindă pentru ultima oară, dar Lady Thornborough o luă de braț.

– Te-ai ocupat mult prea mult de toaleta ta, draga mea. Trăsura așteaptă.

– Martha e de vină că am întârziat, spuse veselă Lizzie. A stat extrem de mult să-mi coafeze părul.

Zâmbind slab, Martha răspunse:

– Nu mi-ar fi luat atât de mult timp, domnișoară, dacă nu te-ai fi agitat atât.

Lizzie oftă exagerat.

– Nu-i așa că e cea mai cruntă ironie? Cu cât îmi doresc mai mult să mă ridic din scaun, cu atât mai mult trebuie să stau pe el.

Lizzie o urmă pe Lady Thornborough afară din dormitor și de-a lungul holului. Se opri înainte să coboare scările.

– Ce e, draga mea? întrebă Lady Thornborough.

– Mi-am uitat evantaiul. Lizzie se îndreptă înapoi spre camera ei. Mă întorc într-o clipă.

Când Lizzie intră din nou în dormitor, o descoperi pe Martha privind gânditoare o siluetă în miniatură înrămată a Riei. Când o văzu pe Lizzie, tresări, de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva interzis. Lizzie se întrebă la ce se gândea.

– Am venit să-mi iau evantaiul, spuse ea, încercând să-și ascundă neliniștea din voce.

Martha smulse evantaiul și i-l întinse.

– Cât de neatentă am fost că nu am observat, spuse ea, fără să o privească în ochi pe Lizzie.

– Miniatura asta nu mi-a semănat niciodată, să știi, spuse Lizzie. Artistul mi-a făcut nasul mult prea frumos. Era adevărat că, dacă Lizzie și Ria stăteau una lângă alta, nasurile lor erau diferite. Lizzie crezuse dintotdeauna că nasul Riei era mai drăguț; al ei era puțin mai drept și mai lung. Artiștii obișnuiesc să te facă mai frumoasă dacă îi plătești mai mult.

Martha nu știa cum să răspundă, fiindcă, dacă ar fi fost de acord cu Lizzie, ar fi însemnat să insinueze că stăpâna ei nu era frumoasă.

– Martha, strigă Lady Thornborough din hol. Vreau să-mi aduci sărurile din salon.

– Bunica, în schimb, îmi supraestimează enorm de mult farmecele, spuse Lizzie cu un zâmbet jucăuș. Crede că toate doamnele de la bal vor leșina de invidie când mă vor vedea.

Martha zâmbi larg, arătându-și strungăreața, și chipul i se însenină. Chiar și așa, Lizzie își făcea griji că nu reușise să-i

îndepărteze toate îndoielile. Cu colțul ochiului, o văzu pe Martha privind încă o dată pe furiș silueta, înainte să o urmeze afară din cameră.

– Doamnele întârzie destul de mult, observă Geoffrey, privindu-și din nou ceasul de buzunar.

Aștepta în biblioteca familiei Thornborough împreună cu James de o eternitate, nerăbdător să o vadă pe Ria din nou. Fiecare oră pe care o petrecuse cu ea în ultimele săptămâni îl făcuse să-și dorească și mai mult compania ei, ca și când i s-ar fi făcut mai foame cu fiecare înghițitură.

– E de așteptat să întârzie atât de mult, spuse James. Ria este o creatură foarte vanitoasă, să știi.

James își verifică apoi reverul și își îndepărtă un fir minuscul de praf de pe mânecă. Geoffrey se întrebă pentru o clipă care din cei doi era mai vanitos. Apoi, observă o carte subțire care ieșea de sub un teanc de ziare aflat pe masa de lângă el. O scoase și o deschise la pagina de titlu. Era un volum de poezii scris de Lord Tennyson.

– E al tău?

James clătină din cap.

– Consider poeziile extrem de plictisitoare, în afară de câteva sonete pe care le poți citi cu voce tare ca să câștigi admirația doamnelor.

Geoffrey bănuia că arsenalul de poezie al lui James era limitat, dar eficient.

– Ria citește cartea asta, explică James.

– Chiar așa? întrebă amuzat Geoffrey. Nu țin minte s-o fi știut pasionată de poezie.

– Se pare că s-a contaminat în Australia.

– S-a contaminat? zâmbi Geoffrey. Vorbești de parcă poezia ar fi o boală.

– Din punctul meu de vedere, chiar asta e.

– Din întâmplare, mie îmi place poezia, spuse Geoffrey.

– Ei bine, uite încă un lucru pe care îl aveți în comun, spuse James, aruncându-i o privire cu subînțeles lui Geoffrey. Cine ar fi știut că tu și Ria veți avea atâtea interese comune?

– Da, murmură Geoffrey. Cine ar fi știut?

Apoi încep să răsfoiască volumul subțirel, care se deschise la un poem intitulat *Adeline*. Începu să citească: „Misterul mistere-
lor,/ Adeline cea cu zâmbetul cel vag,/ Nu-i nici om, nici înger,/ Nici tristă, nici liniștită,/ Dar atât de frumoasă/ Cu părul ei de aur moale;/ Cu buzele roșii, cu ochi albaștri, mari...”

Geoffrey nici nu-și dădu seama că citise cu voce tare până când James nu observă:

– Aș putea folosi poemul ăsta... dacă aș curta o blondă, bineînțeles.

„Cu părul ei de aur moale...” Autorul ar fi putut la fel de bine să-și numească poemul *Victoria*, se gândi Geoffrey, tresărind.

– „Cu buzele roșii, cu ochii albaștri, mari.../ Mi-ai răpit inima din piept.”

Ria apăru chiar atunci în ușă, superbă într-o rochie strălucitoare de mătase albastră. La gât și la încheietură purta diamante strălucitoare.

– „Unde sunt ochii tăi contemplativi... timidă, visătoare Adeline?”

Buclele ei blonde se mișcau puțin la fiecare cuvânt, atrăgând atenția asupra ochilor ei violeți-albăstrui, pe care rochia părea să-i scoată și mai mult în evidență și să-i închidă la culoare. Și vocea ei părea mai groasă. Melancolică, poate.

Geoffrey se ridică și închise cartea, dându-și seama că mâinile îi tremurau. „Mi-ai răpit inima din piept.” Își dresе glasul.

– Văd că știi poemul.

Ria încuviință.

– Edward obișnuia să îl recite de multe ori, dar schimba „Adeline” cu „Ria a mea”. Obișnuia să spună că muza lui Ten-nyson trebuie să fi arătat exact ca... mine. Râse încet. Mereu îi făceam observație, dar acum aș da orice să-l aud citind poemul din nou.

În cameră se lăsă tăcerea. Geoffrey o privea fascinat. Până și James părea surprins de cuvintele ei pătrunse de sentiment. Geoffrey și-l putea imagina pe Edward citindu-i poemul Riei. La fel ca și James, Edward se folosisе probabil de poeziile romantice pentru a seduce cu artă doamnele. Dar Geoffrey avea

sentimentul că, pentru fratele său, lucrurile ar fi stat cu totul altfel când venea vorba de Ria. Edward ar fi recitat cuvintele cu mai multă pasiune decât ar fi fost în stare însuși poetul. S-ar fi pierdut cu drag în frumusețea ei minunată. La fel ca și el.

Trupul lui începu să tremure dându-și seama de asta. Începea să țină la Ria într-un fel periculos, interzis. „Ai grijă, omule“, își spuse în sinea lui. „E văduva fratelui tău.“

Ria închise cartea și își șterse o lacrimă. Chiar și atât de tristă, era mai frumoasă decât ar fi putut descrie orice poet. Geoffrey descoperea, spre deznădejdea lui profundă, că inima lui era mai greu de stăpânit decât crezuse.

– Draga mea Ria, spuse James, luându-i mâna cu blândețe. Nu ești singură. Ne ai pe noi.

Era un gest surprinzător de tandru din partea lui James. Ria îi zâmbi recunoscătoare.

Geoffrey era tentat să fie invidios văzând cât de mult țineau cei doi veri unul la celălalt. Și-ar fi dorit ca el și Ria să împărtășească aceeași afecțiune într-o zi, chiar dacă asta ar fi fost tot ce puteau avea. Ria își întoarse privirea ei uimitoare în direcția lui, așa că încercă să o liniștească, la fel cum făcuse și James.

– Deși Edward ar spune cu drag că sunt doar o imitație palidă a lui, mă ai și pe mine, spuse el.

Ria clătină din cap.

– Ești un bărbat în toată firea, Geoffrey. Nu e drept să spui că ești doar o imitație palidă.

Din punctul de vedere al lui Geoffrey, nici chiar regina Angliei nu i-ar fi putut face o onoare mai mare. Lady Thornborough intră la timp ca să audă cuvintele Riei.

– Cine este o imitație palidă? întrebă ea.

– Eu, desigur, spuse imediat James. Ria îl laudă pe Geoffrey și a uitat de mine cu totul, oftă el dramatic. Oare nu mă voi bucura niciodată de respectul care mi se datorează, în calitate de cap al familiei?

– Tu? răspunse Lady Thornborough, capul familiei?

– Vezi? spuse James, indicând expresia neîncrezătoare a mătușii sale. Exact la asta mă refeream.

Ria râse și îl luă de braț pe James.

– Ei bine, tu ești ultimul bărbat care mi-a mai rămas. E ceva.

– Așa-i, draga mea, răspuse James, bătând-o ușor pe braț. Mereu vezi partea bună a lucrurilor.

Lady Thornborough îi privi nerăbdătoare pe James și pe Geoffrey.

– Suntem gata să pornim, domnilor?

Când ieșiră în lumina lunii, Geoffrey se apropie mai mult de Ria, în timp ce James o ajuta pe Lady Thornborough să urce în trăsură.

– Arăți minunat în seara asta, spuse el încet.

Ria îl răsplăti cu un zâmbet.

– Mulțumesc, spuse ea, apoi se încruntă puțin. Nu crezi că e prea devreme să ies în societate?

Geoffrey clătină din cap.

– Sunt sigur că Edward n-ar fi vrut să te izolezi de lume.

– Bunica mi-a spus și ea asta, dar oricum, mă bucur să o aud și de la tine.

– Deci părerea mea contează chiar atât de mult pentru tine?

Cât de mult se schimbaseră lucrurile de când Ria îi spusese că nu-i păsa ce credea despre ea. Oare ea se schimbase? Sau se schimbase ceva între ei? „Nu“, își spuse el încă o dată. „Nu porni pe calea asta. Chiar dacă te stimează mai mult acum, te consideră doar cumnatul ei.“

– Geoffrey, spuse Ria – iar numele lui suna divin de pe „buzele ei roșii“ –, dacă aș fi crezut că prezența mea la bal ar fi târât reputația familiilor noastre prin noroi, atunci n-aș fi venit.

– Crede-mă, nu faci nimic rușinos.

Geoffrey n-ar fi putut spune același lucru și despre gândurile care îi treceau lui prin minte. O ajută să urce în trăsură și, în micul spațiu întunecat și înghesuit, parfumul ei de trandafir îl prinse în mreje mai tare ca niciodată. Trebuia să aibă grijă să nu-și petreacă mai mult timp decât s-ar fi convenit în compania ei, mai ales în acea seară. Dar trebuia să danseze cu ea. Asta era permis, și nici nu voia ca lumea să creadă că își respingea cumnata. Pentru prima oară de când se știa, ceea ce se cuvenea să facă era, de asemenea, și lucrul pe care și-l dorea cel mai mult.

Capitolul 19

– Onorabilul reverend Lord Somerville!

Ușierul îl anunță pe Geoffrey cu o voce răsunătoare, care se auzi ușor pe deasupra muzicii și a conversațiilor. Lizzie simți un fior de neliniște. Probabil că ținea prea strâns brațul lui James, fiindcă acesta îi desfăcu blând degetele și îi făcu cu ochiul.

– Liniștește-te, draga mea verișoară, îi spuse apoi la ureche. Toată lumea te va adora. Ca întotdeauna.

– Domnul James Simpson! Doamna Edward Somerville! răsună din nou vocea ușierului.

Lizzie și James înaintară și se reîntâlniră cu Geoffrey și Lady Thornborough. Lizzie se simțea ca și când ar fi ieșit pe o scenă – și cât de opulentă era acea scenă! Stătea pe o platformă întinsă, din care cobora o scară lungă care ducea la o sală de bal imensă, plină de bărbați îmbrăcați în haine elegante, negre, sau uniforme militare vișinii, și de femei îmbrăcate în rochii în toate culorile curcubeului. Toată lumea se oprise din ce făcea ca să se uite la ea. Tocmai își făcuse o intrare măreață. Simțea că nu putea să respire, era îngrozită și încântată în același timp.

Candelabrele strălucitoare de cristal luminau vesel scena din fața ei, de la scaunele tapițate cu catifea așezate de-a lungul pereților, la ușile care se deschideau spre mai multe camere care, din câte vedea Lizzie, erau pline cu mese încărcate de mâncare. Nici chiar în timpul acelor luni dezastruoase petrecute cu Freddie nu mai fusese la vreun eveniment atât de magnific. Niciodată nu avusese o mulțime întregă de doamne și gentlemen care să se uite la ea – la ea! – cu atâta admirație.

– Ce aglomerație! murmură Lady Thornborough.

James privea mulțimea cu aerul unui rege.

– Vrei să le faci cu mâna supușilor tăi? spuse Lizzie pe un ton glumeț.

James rânji.

– Poate mai târziu. Dacă merită.

Începură să coboare scările în pas regal, cu Geoffrey și Lady Thornborough în față. La capătul scărilor, ușor într-o parte, Lizzie văzu o jumătate de duzină de domnișoare pe care le mai întâlnise în timpul vizitelor făcute împreună cu Lady Thornborough. Își șopteau unele altora și zâmbeau spre Geoffrey, lucru care nu era de mirare. Era limpede că făceau tot posibilul să-i atragă atenția celui mai râvnit burlac. Dându-și seama că toate erau destul de atrăgătoare, Lizzie simți un fior nesăbuit de invidie. În afară de domnișoara Lucinda Cardington, poate, care era puțin prea roșie la față și tot flutura evantaiul, arătând extrem de neliniștită.

Domnișoara Emily Cardington era singura care nu-l privea pe Geoffrey. Îl studia timidă pe James din spatele evantaiului, cu ochii strălucindu-i. Spre deznădejdea lui Lizzie, James părea să-i întoarcă interesul fetei, plin de fascinație, deși deocamdată nu putea decât să-i zâmbească și să-i facă un semn din cap. Emily era prea inocentă pentru el, se gândi Lizzie. Poate că era cazul să-i dea niște sfaturi înțelepte lui Emily. Nu avu timp să se gândească la asta, însă, fiindcă gazdele îi întâmpinară la capătul scărilor.

– Lord și Lady Beauchamp, sunt extrem de bucuroasă să v-o prezint pe nepoata mea, spuse Lady Thornborough, cu vocea plină de mândrie.

Lizzie își reaminti imediat motivul pentru care venise aici. Era timpul să se străduiască din răputeri să arate, să se comporte și să fie ca Ria.

Lady Beauchamp, o doamnă înaltă și slabă, o luă de mână pe Lizzie și spuse plină de căldură:

– Cât mă bucur să te văd din nou!

Din nou? Când o întâlnise Ria? În ce circumstanțe? Lady Thornborough nu lăsase deloc să se înțeleagă că se cunoșteau dinainte. Lizzie își dădu seama că se crease o pauză stânjenitoare cât timp se gândise cum să răspundă.

– Poate că nu mă mai ții minte, spuse Lady Beauchamp, simțindu-i stânjeneala lui Lizzie. Erai doar o fetiță când ne-am cunoscut. Tatăl tău te-a adus la proprietatea noastră din Lincolnshire, unde plănuiam să ieșim la o plimbare călare.

Lizzie se simțise ușurată pentru o clipă, căci Lady Beauchamp o salvase, dar senzația fu înlocuită imediat de surprindere. Ria ura caii. Nu călărea niciodată și nu se simțea în largul ei nici măcar în preajma lor. Edward se arătase de multe ori dezamăgit când Ria refuzase să-l lase să o învețe să călărească.

– A fost o zi urâtă, spuse Lady Beauchamp. Poate că nu mai vrei să-ți amintești. Te-am pus pe Luna Albastră, cea mai blândă iapă pe care o aveam, dar din cine știe ce motiv era să te arunce din șa. Plângeai și intraseși în panică și te țineai de șa cu toate puterile. Tatăl tău a reușit să te dea jos, dar din câte țin minte ai plâns o oră până să te liniștim.

Ria nu-i povestise asta lui Lizzie, deși se potriva cu ceva ce-i spusese cu multă vreme în urmă. „Sunt niște bestii oribile. Dacă se uită la mine, știu că mă pot nenoroci. Ne ținem departe unii de ceilalți, și e bine așa.“

Pentru prima oară însă, Lizzie se hotărî să nu repete cuvintele Riei. Deși se asemănau atât de mult, un singur lucru era diferit: Lizzie fusese născută ca să urce în șa. Australia îi provocase mult prea multă durere, cu siguranță, dar tot acolo călărise pentru prima oară. Se obișnuise cu asta imediat. Se simțea incredibil atunci când călărea în viteză peste câmpiile vaste, bucurându-se de libertatea infinită care i se deschidea în față. Nu, nu putea renunța la asta. Indiferent din ce motiv.

– E adevărat că nu-mi plăceau absolut deloc caii atunci, dar...

– Nu-ți plăceau! pufni James. Le declaraseși război!

– Să spunem doar că, în Australia, am reușit să semnăm un armistițiu. Am și călărit puțin acolo, de fapt.

Lizzie știa că își asumase un risc enorm să facă ceva atât de nepotrivit cu personalitatea Riei. Lady Thornborough îi aruncă o privire neîncrezătoare. Dar cum ar fi putut renunța la călărit? Trebuia să-i convingă că, măcar în această privință, Ria se schimbase.

James o privi curios.

– Draga mea verișoară, spuse el zâmbind, voi crede asta când o voi vedea.

Geoffrey nu arăta la fel de sceptic precum ceilalți. Mai degrabă părea impresionat.

— Am un grajd plin de cai pursânge și sunt destule poteci drăguțe pe proprietatea mea. Poate vom călări împreună într-o bună zi.

Acum, Lizzie își dădu seama că făcuse alegerea potrivită. Cât de frumos avea să fie să se plimbe călare alături de Geoffrey pe un drum de țară sau peste o pajiște înverzită.

— Ar fi minunat! exclamă ea. Când putem merge?

Cuvintele ei erau atât de sincere, că Lady Thornborough zâmbi.

— Draga mea Ria, spuse ea. Imprevizibilă ca întotdeauna.

Îmbărbătată de victorie, Lizzie presupuse că se putea descurca în orice situație în acea seară.

Lord și Lady Beauchamp trecură mai departe să-și salute ceilalți oaspeți. Și Geoffrey se văzu obligat să îi părăsească o vreme, explicându-le că majoritatea nobililor avuți din Londra se strânseseră într-un loc și intenționa să vadă dacă nu cumva le putea stârni interesul pentru proiectele lui caritabile.

Așa că Lizzie îi urmă pe James și pe Lady Thornborough în valul de oameni ca o crenguță prinsă într-un râu, îndurând fericită nenumăratele prezentări și devenind din ce în ce mai încrezătoare odată cu trecerea timpului.

— Te simți bine? o întrebă Lady Thornborough mai târziu, când prinseră un moment de liniște ca să stea jos și să privească dansatorii. Te bucuri că ai ieșit în seara asta?

— Ah, da, spuse Lizzie fără nici o ezitare. Toată lumea a fost atât de bună cu mine.

În ciuda previziunilor sumbre ale lui James, că urma să fie cercetată îndeaproape, ca un animal în cușcă, majoritatea oaspeților fuseseră politicoși și plini de respect, îi oferiseră condoleanțele lor pentru pierderea lui Edward și o întrebaseră doar vag despre Australia.

James dansa cu o debutantă drăguță. Când se termină melodia, își conduse partenera până la cele două doamne ca să le facă cunoștință.

— O mai ții minte pe domnișoara Fitzroy, micuța teroare care mereu se ascundea în spatele canapelei când tu și cealaltă domnișoară Fitzroy vă împărtășeați secrete?

Prezentarea lui bizară o făcu pe domnișoara Fitzroy să izbucnească în râs.

– Bineînțeles că mi-o mai amintesc, spuse Lizzie. Și să-ți fie rușine, James, că ai prezentat-o atât de grosolan.

De fapt, Lizzie era recunoscătoare că James îi oferea fără să-și dea seama informațiile de care avea nevoie pentru a recunoaștere persoanele de care îi vorbise Ria.

– Și ce mai face sora ta? E aici?

Lizzie știa că trebuia să vorbească și cu Ellen Fitzroy dacă se afla acolo, fiindcă Ria și Ellen fuseseră prietene.

– E căsătorită acum. A rămas acasă, e însărcinată cu cel de-al patrulea copil.

– Cel de-al patrulea! exclamă Lizzie. Cât de minunat pentru ei.

Spre ușurarea ei, nu trebuia să se întâlnească și cu această „cunoștință“ în seara asta. De fapt, toate lucrurile fuseseră până atunci surprinzător de ușoare. Orchestra începu un vals.

– Vă rog să mă scuzați, spuse domnișoara Fitzroy, dar trebuie să plec. I-am promis acest dans domnului Carstone.

– Te conduc eu la el, se oferă James. Fără îndoială că îl vom găsi la masa cu puncti.

– Trebuie să-ți găsim și ție un partener de dans, Ria, interveni Lady Thornborough.

– Cred că mi-ar plăcea asta, răspunse Lizzie.

Se simțea foarte bine în acea seară. Era o senzație amețitoare, cum nu mai avusese de multă vreme. Apoi auzi vocea lui Geoffrey în spatele ei:

– Eu aș fi bun pentru asta?

Lizzie se întoarse. Oare cum rezistase aproape o oră întreagă fără să se gândească deloc la acest bărbat? Acum, stând acolo, arătând alarmant de chipeș, îi monopoliza gândurile cu totul. Haina lui neagră și cămașa albă îi scoteau în evidență ochii negri și chipul fin sculptat într-un fel care îi tăia respirația. Geoffrey zâmbi, lucru rar, și îi întinse mâna.

Inima lui Lizzie bătu mai repede simțindu-i atingerea caldă prin mănușile subțiri. O senzație plină de bucurie o îmbăta – una pe care nu o mai simțise de mulți ani. Da, voia să danseze. Oare cum de-i trecuse prin minte să nu vină la bal? Cum de nu-și

dăduse seama că ar fi renunțat la o ocazie de a se lăsa îmbrățișată de el – chiar dacă doar pentru un dans?

Geoffrey o conduse prin mulțime. Lizzie era conștientă de privirile curioase și pline de admirație ale celorlalți oaspeți pe lângă care treceau. Când ajunseră în mijlocul ringului de dans, Geoffrey se întoarse spre ea și își așeză cu încredere o mână pe spatele ei, făcându-i sângele să fiarbă de nerăbdare. Își ridică mâna și o așeză pe umărul lui, minunându-se din nou de cât de lat era, apoi îl privi în ochi. Și începură să danseze.

Era extrem de ușor să se lase condusă de Geoffrey. Pașii ei se armonizau cu ai lui, unindu-se în ritmul muzicii. Nu după mult timp, alunecau plini de măiestrie prin sală, de parcă ar fi exersat împreună ani întregi. Mișcându-se fără nici un efort, cu o grație infinită, Geoffrey îi privea chipul neîntrerupt. Poate că Lizzie băuse prea mult puncti, fiindcă începuse să chicotească și să se simtă amețită în timp ce se învârteau în ritmul muzicii. Geoffrey era un dansator desăvârșit. Încă o neconcordanță la acest preot care devenise aristocrat. Câte alte surprize mai ascundea acest bărbat? Lizzie spera din toată inima că va avea ocazia să le descopere. Își simțea inima deschizându-se tot mai mult spre el, odată cu fiecare întâlnire.

Treptat, Lizzie își dădu seama că ea și Geoffrey începuseră să fie priviți de tot mai multă lume.

– Cred, murmură ea, că toată lumea se holbează la noi.

Fusese nevoită să se aplece spre el când spusese asta, iar acum îi simțea căldura obrazilor, atât de apropiați de ai ei.

– Te deranjează? Vrei să ne oprim?

– Nu, răsuflă ea. Nu vreau să ne oprim niciodată.

Geoffrey râse și o învârti din nou, iar Lizzie se lăsă în voia plăcerii și a muzicii care îi răpise sufletul, în brațele lui Geoffrey. Râsul lui o umplea de plăcere, toți și toate se contopeau într-o paletă minunată de culori, iar inima ei bătea în ritm de vals.

Era seara perfectă. Nu mai era nimeni în sală în afară de ea și Geoffrey. Toți ceilalți nu mai contau, se pierduseră în peisaj... *Până îl văzu pe Freddie.*

Lizzie se clătină, împiedicându-se de piciorul lui Geoffrey. Făcuse un pas greșit.

Era imposibil. Freddie Hightower murise – Tom îl omorâse. Lizzie încercă cu disperare să respire, dar simțea că nu mai avea aer. Nu mai vedea nici o culoare – doar pete albe în fața ochilor.

– Ria, ce s-a întâmplat? întrebă neliniștit Geoffrey.

Nu putea fi aieva. Se mișcaseră atât de repede, că nu văzuse bine. Își închipuise doar că îl vedea pe Freddie. Lizzie își spuse să rămână calmă și deschise ochii.

Geoffrey o ținea în brațe, sprijinind-o și încercând s-o liniștească, iar Lizzie încercă să-și revină. Riscă o privire peste umărul lui Geoffrey. Era cu fața spre mica orchestră. Își închipuise că-l văzuse pe Freddie sprijinit de ușa care dădea spre unul dintre saloane. Trebuia să se miște, să se forțeze să se întoarcă în acea direcție, să-și demonstreze că greșise. Își întoarse privirea înapoi spre Geoffrey.

– Mă simt puțin amețită, spuse ea. Poate ar trebui să stau jos.

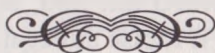
– Desigur.

Lizzie își ținu privirea ațintită în față în timp ce se strecurară printre dansatori până la un șir de scaune. După ce se așezară, Lizzie își deschise evantaiul și începu să-și facă vânt.

– Am nevoie doar de o clipă, spuse ea pe un ton de scuză.

Geoffrey încuviință, așteptând răbdător. Lizzie își făcu în sfârșit destul curaj cât să privească pe deasupra evantaiului spre cealaltă parte a sălii. Era acolo, privind-o atât de intens, că simțea cum ia foc. Freddie Hightower era în viață.

Capitolul 20

Lizzie simți gheara înghețată a groazei. Îl privea pe Freddie Hightower – cum era posibil? El stătea nemișcat, cu ochii ațintiți asupra ei și o expresie răutăcioasă pe care o văzuse de nenumărate ori. Era imposibil de uitat.

– Vrei să-ți caut un pahar cu punci? întrebă Geoffrey.

– Nu! țipă Lizzie.

Văzând expresia alarmată a lui Geoffrey și felul în care trupul lui se încordase, se forță să respire adânc. Vorbi calm:

– Nu pleca, te rog. Nu încă.

Geoffrey o bătu ușor pe braț.

– Cum dorești.

Freddie venea spre ei. Era greu să-și croiască drum prin sala aglomerată, dar privirea lui era fixată asupra lor. Îi urmărea ca pe o pradă. Minteaa lui Lizzie era peste măsură de tulburată. Cum de era Freddie aici? Era limpede că o recunoscuse și el, la fel de ușor cum îl recunoscuse și ea. Oare îl putea convinge că era de fapt o altă persoană? Toate lucrurile pe care Ria i le povestise despre viața ei amenințau să se dizolve sub privirea fierbinte a lui Freddie. El o putea da de gol. Și ar fi făcut-o într-o clipită.

Lizzie respiră adânc încă o dată, se îndreptă în scaun și se forță să arate pe cât de calmă era în stare.

– Geoffrey, cred că mi-ar prinde bine un pahar de punci, totuși.

El încuviință și se ridică.

– Mă voi întoarce imediat.

Geoffrey dispăru în mulțime. Lizzie era singură acum, periculos de vulnerabilă, o corabie micuță într-o furtună groaznică. Iar Freddie se apropia tot mai mult.

Un grup de doamne din apropiere se despărți, dând-o la iveală pe Lady Thornborough, care se apropie și ea. Bătrâna se așeză în scaunul cîn care se ridicase Geoffrey, cu chipul ridat de griji.

– Ria, draga mea, ți-e rău? Am văzut că te-ai împiedicat și v-ai oprit din dans. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Chiar așa. Lizzie își făcu vânt cu evantaiul și se forță să zâmbească.

– M-am forțat prea mult, atâta tot.

Nu se uita spre Freddie, dar pielea i se făcu de găină simțindu-i apropierea.

Încă o clipă și Freddie ajunse lângă ele.

– Îmi cer scuze de deranj, Lady Thornborough, spuse el cu o voce educată, plină de încredere, pe care Lizzie și-o amintea mult prea bine. Ne-am întâlnit la serata organizată de familia Harrison primăvara trecută.

Lady Thornborough îl privi de parcă avea nevoie de o clipă ca să-și amintească numele lui. După un moment, spuse:

– Domnul Hightower, nu-i așa?

Vocea ei era rece și ostilă, un lucru neobișnuit chiar și pentru ea. Freddie zâmbi de parcă ar fi primit cel mai cald salut din lume și se înclină puțin.

– În slujba dumneavoastră, doamnă.

Lizzie nu-și putea permite să-și dea pe față slăbiciunea. Făcând un efort suprem, își păstră expresia neutră și se prefăcu că privește dansatorii. Simțea însă privirea lui arzătoare.

După formalitățile care se impuneau, Freddie spuse:

– Sper că-mi veți ierta îndrăzneala, Lady Thornborough, dacă vă rog să mi-o prezentați pe frumoasa dumneavoastră însoțitoare.

Lady Thornborough se întoarse spre Lizzie.

– Voi doi nu v-ați cunoscut?

Lizzie își forță privirea să o întâlnească pe a lui Freddie, luptându-se cu dezgustul pe care prezența lui i-l provoca. Oare o recunoscuse? *Cu siguranță*. Faptul că ceruse să-i fie prezentată făcea doar parte din jocul lui. Se strădui să-și păstreze calmul, cel puțin la suprafață.

– Nu cred că am avut plăcerea, spuse ea.

– Ei bine, atunci presupun că e cazul să vă prezint unul altuia, spuse Lady Thornborough. Domnule Hightower, ea este nepoata mea, doamna Edward Somerville.

Freddie ridică din sprâncene auzindu-i cuvintele. Lizzie simți o plăcere trecătoare văzându-l descumpănit pentru o clipă. Dar își reveni repede și se înclină.

– Îmi pare bine, doamnă Somerville, spuse el, rostind apăsător numele.

Lizzie întinse mâna. Spre bucuria ei, nu tremura decât puțin. Poate nici nu se observa. Freddie o prinse și se aplecă deasupra ei, continuând:

– Îmi face mare plăcere.

Îi ținu mâna o fracțiune de secundă mai mult decât se cuvenea, de parcă ar fi inspectat-o prin mânușa de mătase care o acoperea.

Lizzie avu nevoie de ultima fărâmă de voință ca să nu-și smulgă mâna din strânsoarea lui, ci să aștepte până îi dădea drumul.

Freddie se îndreptă de spate.

– Auzisem că nepoata lui Lady Thornborough s-a întors în Londra. Din Australia, nu-i așa?

– Da, este adevărat.

– Cât timp ați stat în Australia?

Ochii lui negri o sfredeleau, așa cum o făcea și atunci când îi cerea din priviri să-i ghicească cărțile la whist și să meargă pe mâna lui.

– Eu și soțul meu, spuse ea, accentuând intenționat cuvântul „soț“, am plecat în Australia acum zece ani.

Lady Thornborough încuviință în semn de confirmare și, spre bucuria lui Lizzie, Freddie îi aruncă o privire consternată. Ria stătuse în Australia zece ani, dar aventura nefericită a lui Lizzie cu Freddie se sfârșise cu doar cinci ani în urmă. Diferența îl uimea, era limpede.

– Nepoata mea este văduvă acum, spuse Lady Thornborough. Din nefericire, domnul Somerville a murit acum doi ani.

Lady Thornborough accentua probabil faptul că trecuseră doi ani fiindcă, astfel, ieșirea lui Lizzie în societate nu mai era ceva scandalos. Dar, fără să știe, ajuta de asemenea și la minciunea ei. Freddie nu mai putea nega acum aceste detalii. Privirea lui căpătă o notă de compasiune, deși Lizzie știa că era o expresie calculată.

– Condoleanțele mele, doamnă Somerville, spuse el. Sper ca întoarcerea dumneavoastră în Londra să fie începutul unei vieți mai fericite.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră, răspunse Lizzie, încercând să nu se înece.

Brusc, fața și brațele o dureau, de parcă aveau puterea de a-și aminti vânățiile din trecut. Vânățiile făcute de Freddie.

– Vă mulțumim, domnule Hightower, spuse Lady Thornborough, pentru că v-ați făcut timp să stați de vorbă cu noi.

Cuvintele ei erau politicoase, dar tonul ei insinua sfârșitul conversației, și că se aștepta ca Freddie să plece. Dar el nu făcu asta. Rămase locului, privind-o pe Lizzie din cap până-n picioare,

de parcă ar fi încercat să-i memoreze fiecare trăsătură. Chipul lui Lizzie începu să se înroșească încet sub privirea lui. Își întoarse intenționat capul, de parcă insistențele lui ar fi ofensat-o.

Freddie îi înțelese gestul.

– Doamnă Somerville, vă rog să mă iertați pentru felul în care mă holbez. Singura mea scuză este că m-ați cucerit cu totul. Semănați foarte mult cu o altă... – zâmbi slab – ... doamnă pe care o știu.

Lizzie simți cum teama începe să i se preschimbe în furie. Freddie avea de gând să vorbească despre asta – și chiar în fața lui Lady Thornborough. Trebuia să-l oprească. Râse subțire, asemenea Riei, nu răgușit și seducător, așa cum obișnuia ea. Freddie făcu o grimasă, pe care Lizzie o observă mulțumită.

– Ah, domnule Hightower, cât de provocator ești. Te aștepti oare să-mi câștigi admirația spunându-mi că semăn cu altcineva? Lizzie ridică dintr-o sprânceană. Cine era acea persoană?

Freddie dădea semne aproape imperceptibile de furie. Spuse însă pe un ton ironic:

– Nimeni important.

Lizzie își stăpâni cu greu o reacție fizică auzindu-i remarca sfidătoare. Se întoarse spre Lady Thornborough și spuse, prefăcându-se disprețuitoare:

– Bunico, nu-mi place deloc acest gentleman. Îmi spune că arăt ca o femeie care nu e nici măcar importantă!

Lady Thornborough nu părea deloc amuzată. Privi încruntată spre Freddie, care înțelese și îi aruncă o privire contrariată lui Lizzie:

– Îmi cer umil scuze. Privindu-vă de aproape, îmi dau seama cât de mult m-am înșelat. Nu există nimeni pe lume care să se poată compara cu dumneavoastră.

Lizzie chicoti din nou ascuțit.

– Ei bine, domnule Hightower, în seara asta mă simt foarte generoasă. Având în vedere că abia ne-am cunoscut, te voi ierta.

Lui Lizzie nu-i venea să creadă că era în stare să se comporte atât de frivol, deși se simțea ca și când ar fi stat pe marginea unei prăpăstii.

– Acum că v-am intrat în grații, spuse el, îmi faceți onoarea unui dans?

Lizzie știa că trebuia să evite asta cu orice preț. Chiar și câteva minute în brațele lui ar fi dat-o de gol imediat.

– E foarte frumos din partea dumneavoastră să mă invitați, domnule Hightower, dar...

Lizzie încerca să găsească o cale de a refuza invitația fără să-i provoace bănuielile, dar Lady Thornborough răspunse pentru ea:

– Nepoata mea nu se simte bine acum. În seara asta nu va mai dansa deloc.

Galanteria prefăcută a lui Freddie se transformă într-o așa-zisă îngrijorare.

– Poate că v-ați simți mai bine dacă v-ați răcori puțin? Dați-mi voie să vă aduc un pahar.

– Nu e nevoie, interveni Lady Thornborough. Lord Somerville se întoarce acum cu unul.

Într-adevăr, Geoffrey se strecura prin mulțime cu un pahar de puncti în mână. Văzându-l pe Freddie, se încruntă și grăbi pasul. Era clar că Freddie nu intenționa să-i aștepte sosirea.

– Mi-a făcut plăcere, spuse el, făcând încă o plecăciune în fața doamnelor și întorcându-se apoi spre Lizzie. Aștept cu drag să dansăm altă dată, când... vă mai veniți în fire.

Când plecă, Freddie alese intenționat o altă direcție decât cea din care venea Geoffrey. Acesta îi înmână paharul lui Lizzie, urmărindu-l pe Freddie cum se îndepărta cu o privire plină de dispreț.

– Văd că l-ai cunoscut pe domnul Hightower, spuse el.

– Da, dar nu l-am încurajat să rămână, spuse Lady Thornborough cu un dezgust abia ascuns.

– Mă bucur să aud asta, spuse Geoffrey.

Lizzie încercă să-și dea seama ce-ar fi putut face Freddie pentru a le provoca o asemenea reacție. Deși... era Freddie. Care se pricepea să-și facă dușmani la fel de bine cum știa să-și facă prieteni. Sorbi recunoscătoare din puncti. Alcoolul îi liniști nervii, care fuseseră puși la grea încercare, și îi udă gâtul uscat.

– E vreun motiv pentru care n-ați vrea să-l cunosc pe domnul Hightower? întrebă ea.

Freddie ajunsese acum la un grup restrâns de domni și doamne care vorbeau în cealaltă parte a camerei. O domnișoară, mai ales, nu-și putea lua ochii de la el. Își scăpă mânușa, iar Freddie se aplecă să o ridice și o sărută teatral înainte să i-o înapoieze. Fata se înroși atât de tare, că Lizzie îi văzu obrajii aprinși chiar și de la asemenea distanță. Și Geoffrey urmărea scena.

– Vezi cât de grațios se comportă în societate, spuse el, dar are și o latură ascunsă, periculoasă, care nu i se potrivește deloc unui gentleman. Expresia lui devenise serioasă. Mai ales când vine vorba de domnișoare tinere și naive.

– Foarte adevărat, fu de acord Lady Thornborough. N-are pic de decentă. Își coborî vocea. Acum câțiva ani a fugit cu o fată de rând – fiica unui vânzător – în Europa.

– Chiar... chiar așa? se bâlbâi Lizzie.

Lady Thornborough încuviință.

– A trăit cu ea aproape un an. Adică, a trăit cu ea public. A scos-o chiar și în societate. Deși nimănui nu îi păsa. Aparent, europenii nu au absolut deloc bun-simț, spre deosebire de noi, englezii.

– Poate... spuse răgușit Lizzie, apoi luă o înghițitură mare de punct. Poate că ea credea că o va lua de soție.

– Atunci era o proastă, declară Lady Thornborough. Ar fi trebuit să-și dea seama că un asemenea mariaj e imposibil.

„Ar fi trebuit să-și dea seama.“ Cuvintele ei o împunseră pe Lizzie direct în inimă, mai ales după ce Lady Thornborough o primise în casa ei și fusese atât de bună cu ea. Bineînțeles, făcuse asta doar fiindcă o crezuse pe Lizzie nepoata ei cea privilegiată. Asemenea celorlalți aristocrați, Lady Thornborough credea în statutul social al fiecăruia, statut care nu se putea schimba niciodată. „Săracii și bogații se întâlnesc, poate“, se gândi Lizzie cu amărăciune, „dar nu se căsătoresc niciodată“. Era tentată să răspundă cu furie, dar știa că nu-și putea permite ca Lady Thornborough să vadă cât de mult o tulburaseră cuvintele ei. Și, oricum, chiar fusese o proastă. O proastă lacomă.

– Bineînțeles, la un moment dat a scăpat de ea, spuse Lady Thornborough. A fost obligat. Mama lui începuse procedurile

legale să-l dezmoștenească, știind că avea să-și vină în simțiri dacă averea lui depindea de asta. Freddie s-a întors în Anglia și, în trei luni, s-a căsătorit – cu Helena Graham, fiica unui industriaș bogat.

Era aproape prea mult pentru Lizzie.

– S-a căsătorit? Atât de repede?

Nimic din purtarea lui din acea seară nu sugera că ar fi fost un bărbat căsătorit.

– Părinții lui își făcuseră iluzii că asta avea să-l schimbe, spuse Geoffrey, aruncându-i o privire disprețuitoare lui Freddie. Însă e limpede că nu.

– Aproape că mi-aș fi dorit ca părinții lui să nu se fi amestecat, spuse Lady Thornborough. Îmi era mai bine să-l știu în Europa, asociindu-se cu genul de persoane pe care nu le deranjează purtarea lui. Bărbatul ăsta nu face decât să iște scandal.

Lady Thornborough observă că doamna Paddington îi făcea semn din cealaltă parte a sălii.

– Ria, te simți îndeajuns de bine să te las singură pentru câteva minute?

– Voi fi bine, răspunse Lizzie, ușurată să scape de ea.

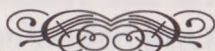
– Rămân eu cu ea, se oferi Geoffrey.

– Mulțumesc, Lord Somerville. Nu voi lipsi mult.

Lady Thornborough o strânse de mână pe Lizzie. Voise să o liniștească, dar degeaba. Lizzie o urmări îndepărtându-se, încercând încă să se obișnuiască cu veștile pe care le aflase în acea seară. Se întâlnise cu bărbatul care aproape că o distrusese la un moment dat. Știa acum că Lady Thornborough o disprețuia pe femeia care fugise cu el. O duruse atât de mult să o audă vorbind despre fiica cea neînsemnată unui „vânzător“ cu atâta dispreț.

Cu acea ocazie însă, Lizzie își amintise că nu trebuia să uite niciodată, absolut niciodată, care era adevărul. Dacă șarada ei ar fi fost descoperită, ar fi provocat un scandal monstruos. Ar fi avut de suferit consecințe mult mai grave decât data trecută, când nu făcuse decât să se întoarcă acasă din Viena. Lizzie sorbi ultima înghițitură de punci din pahar.

Capitolul 21

– Vrei să-ți mai aduc niște puncti? întrebă Geoffrey.

– Nu, mulțumesc.

Lizzie știa că zâmbetul ei era tremurat, dar cuvintele ei părură să-l mulțumească oricum. Geoffrey îi luă paharul gol și îl așeză pe tava unui valet care trecea pe lângă ei.

Seara începuse atât de minunat, se gândi Lizzie cu amărăciune. Își făcuse o intrare grandioasă, trecuse cu bine peste toate prezentările și câștigase admirația tuturor. Ar fi trebuit să fie un triumf măreț. Cum să-și fi închipuit că avea să întâlnească singurul bărbat care putea distruge totul?

Își ridică privirea spre cel de lângă ea – gentlemanul a cărui companie îi făcuse seara și mai minunată. Își dorea cu disperare să se fi putut întoarce la acel moment de pe ringul de dans de dinainte de a-l vedea pe Freddie. Fuseseră atât de minunați împreună, încât Lizzie își uitase grijile cu totul. Freddie schimba-se într-o clipă totul. Noua viață pe care și-o construise cu atâta grijă amenința să se prăbușească la fel de repede ca un castel de nisip.

– Geoffrey, pot să-ți pun o întrebare?

Geoffrey se așeză lângă ea.

– Desigur.

– Ce îmi poți spune despre doamna Hightower?

– Doamna Hightower? repetă surprins Geoffrey. De ce întrebi?

– Curiozitate, atâta tot. Zâmbind ironic, Lizzie adăugă: Este un cusur de-al meu, să știi.

– Nu-ți pot spune prea multe, continuă el. A crescut în Manchester și a locuit acolo până să se căsătorească. Chipul lui se întunecă. Din câte am înțeles, îl iubea la început, Dumnezeu să o ierte. Dar n-a avut nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama că se căsătorise cu ea doar pentru avere.

Lizzie simțea o compasiune imensă pentru această femeie care fusese victima tragică a ticăloșiei lui Freddie.

– Deși am deplâns-o când a murit, cel puțin nu mai suferă din cauza lui acum.

– A murit...? gemu Lizzie. Doamna Hightower a murit? Geoffrey încuviință, încruntându-se.

– Doamna Hightower a murit în circumstanțe pe care, ei bine, unii le consideră suspecte.

– Ce i s-a întâmplat?

– Era însărcinată, aproape de naștere, când a fost găsită căzută pe scări. S-a spus că a fost un accident, dar s-au iscat multe întrebări fără răspuns.

Cineva care l-ar fi văzut pentru prima oară pe Freddie nu l-ar fi crezut în stare de a-și ucide soția, dar Lizzie îl cunoștea de multă vreme. Știa ce se ascundea sub fațada lui.

– Crezi că domnul Hightower a fost răspunzător cumva de moartea ei?

– Nu știu. Dar îi plăcea să se uite după alte femei, chiar și după căsătorie. Uneori lipsea de acasă săptămâni întregi. Se știa printre prietenii lor apropiați că doamna Hightower era foarte nefericită. Începuse să amețească și să aibă crize de isterie. Se zvonește că s-ar fi sinucis. Criminal sau nu, Freddie Hightower n-a făcut decât rău femeilor de care s-a apropiat.

– Și ce s-a întâmplat cu cea cu care fugise în Europa? se simți ispășită să întrebe Lizzie.

Geoffrey clătină din cap.

– Nimeni nu știe. Unii cred că a rămas acolo. Alții spun că s-ar fi întors în Londra și ar fi sfârșit într-un bordel.

– Într-un bordel!

Cât de aproape fusese de dezastru! Ar fi preferat să moară decât să suporte așa ceva.

– Se întâmplă de multe ori în asemenea circumstanțe.

Geoffrey vorbea cu atâta siguranță, încât Lizzie crezu la început că și el o disprețuia pe biata „fată a vânzătorului“, la fel ca și Lady Thornborough. Pe neașteptate însă, Geoffrey oftă ușor și adăugă:

– Biata fată.

– Soarta ei chiar te întristează? întrebă Lizzie.

Își dorea cu disperare să-l creadă pe Geoffrey în stare de sentimente mai omenești, să știe că *ar fi* trist pentru soarta bieteii femei, deși nu o cunoștea, că ar fi dispus să o deplângă, deși făcuse un lucru atât de grav, în opinia lui. Iar Geoffrey nu o dezamăgi.

– Bineînțeles că da, răspunse el fără să ezite. Acum că Hightower a folosit-o și a aruncat-o deoparte, cine știe în ce iad trăiește? Nu se mai poate întoarce vreodată la viața dinainte.

Geoffrey privi în jur. Lizzie îi urmă exemplul, cercetându-i pe domniile eleganți și doamnele care dansau pe muzica rafinată. Bijuteriile lor străluceau în lumina candelabrelor, iar mesele erau încărcate de mâncăruri fine.

– Și, chiar dacă ar putea, spuse el, crezi că s-ar mulțumi cu ce avusese înainte după ce a aflat ce înseamnă bogăția?

– Cred că, dacă așa fi într-o asemenea poziție, riscă Lizzie, presupunând că l-aș fi iubit sincer, așa fi fost distrusă să știu că n-a făcut decât să se joace cu mine – că nu sunt iubirea vieții lui, așa cum îmi spusese.

Era o mărturisire periculoasă. Lizzie nu intenționa să se apropie de adevăr mai mult de-atât.

– Tu ai gândi așa, spuse Geoffrey, iar expresia lui se înăspri. Pentru tine, iubirea contează mereu, nu-i așa?

Cuvintele lui sunaseră ca o acuzație.

– Geoffrey, te rog, nu, spuse Lizzie.

Oare aveau să se întoarcă la prima lor ceartă, când Geoffrey criticase acțiunile Riei, iar Lizzie îl acuzase în schimb că nu știe nimic despre iubire? După ce începuseră să se deschidă unul în fața celuilalt, o asemenea regresie ar fi fost prea mult. În schimb însă, Geoffrey o surprinse încă o dată.

– Nu m-ai înțeles. Nu intenționez să... Se întrerupse, clătina din cap și începu din nou. Am greșit când am vorbit atât de urât despre tine și Edward. Ați fost binecuvântați că ați avut parte de o asemenea iubire. Geoffrey îi luă una din mâini într-a lui. Mă întreb cum a fost...

Nu era o întrebare, ci un oftat plin de dor. Lizzie își dorea să-i fi putut spune că, de multe ori, se întrebasese și ea același lucru. Iubirea pe care o văzuse între Ria și Edward era profundă,

eternă, imposibil de înțeles pentru ea. Lizzie însăși avusese o întâlnire dezastruoasă cu iubirea și avea inima plină de cicatrici, așa că nu-și putea găsi cuvintele în care să o descrie. Nu făcu decât să-l privească în ochii lui căprui pe Geoffrey și să încerce să-și stăpânească lacrimile, lăsându-l să-i interpreteze tăcerea așa cum dorea.

– Poate că vei găsi o nouă iubire într-o zi, spuse el.

În sală se lăsă tăcerea, un moment de liniște între două dansuri. Foșnetul rochiilor și vocile șoptite păreau să vină de undeva de departe. Era ca și când Geoffrey și Lizzie ar fi fost singuri într-o oază de tăcere, legați de urzeala subțire și delicată a nevoii lor în liniștea profundă.

Apoi însă orchestra începu să cânte din nou, iar sala se umplu de forfotă, amintindu-le că nu erau singuri. Amândoi înțeleseseră în aceeași clipă cât de adânc se pierduseră în propriile gânduri. Geoffrey își luă ușor mâna dintr-a ei și își atinse obrazul, trăgând scurt aer în piept, de parcă ar fi încercat să se liniștească.

Lizzie clipi, uscându-și lacrimile. Își permisesese să dea pe față prea multe gânduri în acea seară. Venise timpul să-și reamintească cine era acum: Ria Somerville.

– Mă tem că vremea mea a trecut, spuse ea, încercând să vorbească pe un ton nepăsător. Aud însă că dumneata ești pe cale să te căsătorești.

Geoffrey clătină din cap.

– Să nu crezi bârfele de salon.

– Deci nu ești pe cale să-i ceri mâna domnișoarei... vreunei domnișoare norocoase?

– Nu, spuse el. Nu înainte să mă îndrăgostesc.

Oare spunea adevărul, sau doar se prefăcea? Expresia lui era imposibil de deslușit. Lizzie se simțea straniu de ușurată că nu era logodit încă, deși răspunsul lui o neliniștea.

Neștiind cum să răspundă, Lizzie se întoarse și se concentra asupra dansatorilor. O duzină de cupluri stăteau în două șiruri, față în față, mișcându-se cu pași preciși. Imediat, privirea ei îl găsi pe Freddie, care ținea ușor pasul cu melodia ritmată, deși

trunchiul lui se mișca prea puțin, iar brațul lui stâng stătea puțin prea crispat. Lizzie nu observase asta înainte.

– Domnu Hightower a pățit ceva la braț?

– A fost rănit acum cinci ani, cu puțin timp înainte să se căsătorească. Unii spun că rana nu i s-a vindecat niciodată.

– Cum a fost rănit? întrebă Lizzie, deși putea ghici cu ușurință răspunsul

Geoffrey ridică din umeri.

– Nimeni nu știe sigur. Unii spun că a fost împușcat într-un accident la vânatoare, deși Hightower era în oraș la acea vreme, se știe asta. Alții spun că s-a dueltat, lucru care e ușor de crezut, avându-i în vedere caracterul. Probabil că un soț furios sau tatăl unei domnișoare pe care a compromis-o l-a provocat la duel.

James corduse o domnișoară drăguță pe lângă Freddie și partenera lui. Cele două cupluri se angajară într-o piruetă. James îi strigă ceva lui Freddie, care izbucni în râs.

– James știe mai multe, poate, spuse Geoffrey. Am auzit că a fost de față când s-a întâmplat. Dar nimeni n-a reușit să scoată vreun detaliu de la el.

Brusc, Lizzie își aminti ceva ce Tom îi spusese odată. „Secundul lui era tot un tânăr. Arăta ca un crai. Nu era bun pentru o treabă atât de bărbătească.“

James era în elementul lui acum, printre bogătași și opulență. Oare fuse de față la acel duel? Dacă da, atunci ce văzuse în acea dimineață rece? „Când l-a văzut pe Hightower sângerând pe jos,“ îi povestise Tom, „a început să urle isteric, să intre în panică. M-am gândit că o să-i crape inima în el“.

Lizzie avea senzația stranie că podeaua începea să fugă din nou cu ea. Geoffrey îi luă ușor brațul ca să o sprijine.

– Încerc dor să mi-l închipui pe James ținând un secret, spuse ea, forțând urzâmbet amar. E un șoc enorm.

Ochii lui Geoffrey se încrețiră la colțuri. Era amuzat. Lizzie simți fluturi în stomac. Nu era prima oară în acea seară când își dorea să i se fioutut confesa.

– Ria, dă-ți voie să te duc acasă. Sau te-ai hotărât să rămâi până la sfârșit

Pe ringul de dans, Freddie își conduse partenera într-o piruetă și ajunse din nou față în față cu Lizzie, făcând-o să tresară când privirile li se întâlneau. Lizzie își reproșă în tăcere că fusese surprinsă privindu-l. Își forță privirea să se desprindă de a lui și să cerceteze restul sălii, de parcă n-ar fi căutat nimic în mod deosebit, apoi se întoarse înapoi spre Geoffrey.

– Mulțumesc. Cu mare plăcere.

Geoffrey se ridică și îi întinse mâna ca să o ajute să se ridice.

– Vrei să vii cu mine acum, sau aștepți aici până chem trăsura?

– Ne vedem la ușă. Trebuie să-i spun bunicii că plec.

Lizzie o găsi pe Lady Thornborough discutând aprins cu doamna Paddington. Ambele doamne o priviră îngrijorate pe Lizzie.

– Cum te simți, draga mea? întrebă Lady Thornborough. Arăți destul de obosită.

– Mă simt amețită din nou. Dacă-mi dai voie, aș vrea să merg acasă chiar acum.

– Dar nu poți pleca! strigă doamna Paddington. Seara abia a început.

– Nu te voi obliga să rămâi dacă nu te simți bine, spuse Lady Thornborough. Voi chema o trăsură ca să ne ducă acasă.

– Nu e nevoie să pleci și dumneata, bunico, n-aș vrea să-ți fac probleme. Geoffrey s-a oferit să mă ducă acasă.

Doamna Paddington se oferă să o ducă pe Lady Thornborough acasă în trăsura ei mai târziu, așa că totul era aranjat.

În timp ce se îndepărta, Lizzie o auzi pe doamna Paddington spunând:

– Dacă s-ar fi măritat cu fiul cel mare, ar fi fost o văduvă bogată acum, nu una săracă.

Lizzie se prefăcu că se oprește să-și aranjeze mânușile, curioasă cum va răspunde Lady Thornborough la o remarcă atât de obraznică.

– Ria mea nu va ajunge niciodată pe străzi, spuse Lady Thornborough. Voi avea grijă de asta.

– E tânără. Crezi că se va mărita a doua oară? întrebă doamna Paddington.

– Nu trebuie să ne grăbim. Încă mai ține doliu după soțul ei.

Lizzie se bucura că Lady Thornborough nu intenționa să o oblige să se mărite, dar doamna Paddington nu terminase.

– N-am putut să nu observ cât de bine a dansat cu Lord Somerville în seara asta. Ce păcat că nu se poate mărita cu el.

Lizzie găsi un alt nasture la mânuși cu care să se ocupe, așteptând să audă răspunsul lui Lady Thornborough. Cu câteva zile mai devreme, James spusese același lucru în glumă. Dar doamna Paddington era sinceră.

– E regretabil, fu de acord Lady Thornborough. Bătrâna fusese șocată când James vorbise despre asta, dar acum tonul ei lăsa să se înțeleagă că nu i se părea ceva atât de îngrozitor. Lord Somerville este un bărbat demn de toată admirația. Cred că, dintre toți frații, el a meritat cel mai mult să moștenească averea și titlul. Se va descurca mai bine decât ar fi făcut-o ceilalți doi frați, odihnească-se în pace.

Lizzie credea același lucru despre Geoffrey și, după ce se întâmplase în acea seară, nu putea nega că ideea îi făcea plăcere. Geoffrey o surprinsese de multe ori. De fapt, întreaga seară fusese un lanț de surprize și revelații.

Freddie trăia, și calea lui Lizzie, care păruse atât de dreaptă și de ușoară la început, era acum întortocheată și plină de obstacole. Urma să-i fie mult mai greu să se prefacă în continuare că e Ria, dar era vital să-și continue planul. Dacă Freddie putea demonstra care era adevărata ei identitate, fără îndoială că avea să-i facă imediat public trecutul scandalos. Cum ar fi reacționat Lady Thornborough descoperind că Lizzie era acea fiică de vânzător care fugise cu Freddie în Europa?

Gândul care o îngrozea și mai mult era că Freddie avea să-l caute pe Tom ca să se răzbune. Lizzie și-ar fi putut înfrunța propria dizgrație, poate, dar n-ar fi făcut niciodată ceva care să-i pună în pericol reputația fratelui ei.

Era o ușurare că putea pleca acum, cu Geoffrey. Își reaminti însă că nu se putea baza prea mult pe el. Începea să-și dea seama, în sfârșit, cât de izolată era de fapt.

Cu mintea plină de toate aceste gânduri, Lizzie își luă șalul și porni spre ușă.

Capitolul 22

Lizzie nu reuși să-l găsească pe Geoffrey în mulțimea din holul de la intrare. Presupunând că era încă afară, căutându-și trăsura, Lizzie găsi un loc liniștit lângă un palmier în ghiveci și rămase așteptându-l acolo.

Dinspre sala de bal se auzeau acordurile unui nou vals. Lizzie închise ochii și ascultă, încercând să-și liniștească sufletul zbuciumat cu acordurile blânde, măsurate. Se legănă înainte și înapoi, mișcându-se instinctiv în ritmul valsului. Era o melodie frumoasă, veselă, amintindu-i de acea noapte din Viena când auzise pentru prima oară o orchestră. Fusese o experiență atât de exuberantă, atât de înălțătoare.

– Doamnă Somerville, dați-mi voie să vă spun din nou că mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc în această seară.

Vocea nedorită a lui Freddie sfâșie magia muzicii și o readuse pe Lizzie în prezent. Deschise ochii.

– Vai, domnule Hightower, m-ați luat prin surprindere, spuse ea, accentuându-și cuvintele cu un chicotit slab. Gândurile mele prostuțe se pierduseră aiurea.

– Mi-ar plăcea să știu la ce vă gândeați, răspunse el. Orice gând rezonabil ar fi rușinat să vă fugă din minte.

Complimentele lui insipide nu o încălzeau pe Lizzie cu nimic, dar fără îndoială că ar fi fermecat-o pe Ria. Chicoti din nou.

– La ce credeți că mă gândeam, domnule Hightower?

Ochii lui scâpărară.

– Dacă ar fi să fiu egoist, aș spune că gândurile dumneavoastră rămăseseră chiar aici, în Londra... și vă aminteți poate, cu drag, de *noile cunoștințe* din seara asta. Eu, unul, sunt foarte bucuros că în sfârșit am întâlnit-o pe verișoara bunului meu prieten James Simpson.

Lizzie își deschise evantaiul și începu să îl fluture delicat.

– Ah? spuse ea, cu o urmă vagă de dezinteres. Nu cred că James mi-a vorbit vreodată de dumneavoastră.

- Poate că nu, recunosc Freddie. El mi-a spus însă multe lucruri despre *dumneavoastră*. Freddie vorbea pe un ton nepăsător, dar îi cerceta în continuare trăsăturile. Îi voi reproșa însă faptul că descrierile lui nu v-au făcut cinste absolut deloc. Poate că, din moment ce vă este ca un frate, nu-și dă seama de anumite calități care vă fac cinste.

Lizzie zâmbi cochet.

- Mi s-a spus că aveți o reputație de cuceritor, domnule Hightower. Veți încerca să mă cuceriți și pe mine?

- Mi-aș da bucurie viața pentru o asemenea onoare.

Fără îndoială că Freddie era un bărbat chipeș. Zâmbetul lui ar fi dezarmat orice domnișoară, indiferent cât de precaută ar fi fost. Lizzie își aminti cu ușurință de ce îi cedase la început. Amintiri contrastante se luptau în inima ei.

- Nu se cuvine să vă fac curte însă, spuse Freddie, iar expresia lui deveni sobră. Încă mai sunteți în doliu.

Remarca lui o neliniști pe Lizzie, așa cum intenționase Freddie, fără îndoială. Oare flirtase prea evident ca să fie considerată o văduvă serioasă? Își reaminti brusc că Freddie era un maestru al manipulării.

- Țin doliu, spuse ea, cu aerul cuiva care face o confesiune unui prieten apropiat. Dar au trecut doi ani de atunci, și... Lizzie oftă din greu. M-am resemnat cu gândul. Draga mea bunică mă încurajează să privesc spre viitor.

- E foarte rezonabil din partea ei, sunt sigur, spuse Freddie. Atunci îmi voi păstra speranța că, la un moment dat, vom dansa împreună. Zâbind cu subînțeles, adăugă: V-am văzut legănându-vă în ritmul muzicii mai devreme. Văd că vă place muzica foarte mult.

Lizzie îl înțelese din nou cu ușurință. O văzuse reacționând la muzică mai devreme, așa cum o făcuse de multe ori și în Viena, când obișnuiau să se întoarcă în apartamentul lor după concerte, iar Lizzie era încă prinsă în mrejele muzicii, fredonând melodia și dansând veselă. Lizzie trebuia să-și controleze acest impuls de acum înainte și să nu dea de înțeles cât de mult însemna muzica pentru ea.

– Melodia e destul de drăguță, presupun, spuse ea pe un ton nonșalant, dar mi-a fost rău toată seara, și cred că de-asta mă legănam.

– Atunci nu trebuie să mai rămâneți aici, spuse el. Îmi permiteți să vă aduc un scaun? Sau poate să vă duc acasă? Am o trăsură.

Lizzie știa exact ce păteau femeile care se suiau în trăsură lui Freddie. Din fericire, Geoffrey sosi la timp ca să o scutească de chinul de a găsi o scuză pentru a-l refuza pe Freddie.

– Nu e treaba ta, Hightower, spuse el. Eu o voi conduce pe doamna Somerville acasă. Trăsura e la scară.

– Lord Somerville, ai sosit chiar la timp, spuse Freddie, prefăcându-se ușurat. Sunt sigur că doamna Somerville îți va fi recunoscătoare pentru ajutor.

Cei doi bărbați se priviră în ochi. Era evident că, în ciuda cuvintelor politicoase, nu se plăceau. Freddie fu primul care își feri privirea. Făcu o plecăciune spre Lizzie.

– Vă urez o seară frumoasă, doamnă Somerville. Sper că ne vom întâlni din nou în curând.

– Mulțumesc, domnule Hightower. Aștept cu plăcere.

Era posibil ca vorbele ei să-l fi convins pe Geoffrey, fiindcă îl văzu făcând o grimasă când o auzi. Dar nu era sigură că îl convinsese și pe Freddie. Cu o încuviințare scurtă și un zâmbet arogant, Freddie se întoarse și se îndepărtă.

Geoffrey îi oferi brațul, iar Lizzie îl acceptă recunoscătoare. Se strecurară prin mulțimea din hol și coborâră scările spre trăsura care îi aștepta. O briză răcoroasă îi întâmpină afară, făcând pielea de pe gâtul și umerii ei să se înfioare simțind gustul libertății. Scăpase de Freddie. Deocamdată. Trebuia să se confrunte cu fiecare rundă de neplăceri pe măsură ce avea loc.

Geoffrey se așeză de partea cealaltă a trăsurii, față în față cu ea, și servitorul închise ușa. După ce Lizzie se așeză, Geoffrey bătu ușor în acoperișul trăsurii cu bastonul, și trăsura porni.

Uitându-se pe fereastră, Lizzie văzu o tânără domnișoară mergând pe stradă, strângându-și un șal mizer în jurul umerilor. Picioarele ei încălțate cu o pereche de ghete jerpelute alunecau pe pietrele umede din pavaj. Lizzie simți că i se frânge inima. „Și eu am fost așa odată“, se gândi ea. Își amintea cum se plimba

pe stradă, privind trăsurile care treceau pe lângă ea, invidiindu-i pe cei dinăuntru. Atunci crezuse că ei nu aveau nici o grijă. Cât de tare se înșelase.

Geoffrey îi întrerupse gândurile.

– Te simți mai bine acum, Ria?

– Pot să respir din nou, încuviință ea.

– Hightower a fost prea insistent cu tine? Te-a supărat?

„Da! E posibil ca Freddie să-mi distrugă viața chiar când credeam că am scăpat de el.“

Nu putea spune asta, bineînțeles.

– Nu-ți face griji pentru el, spuse ea. Toată seara a fost... destul de obositoare, atâtă tot.

Era o descriere foarte ștearsă, dar Lizzie nu voia să-l vadă făcându-și griji. Geoffrey nu părea convins, însă.

– Sper că te vei ține departe de Hightower în viitor. Să nu-i devii prietenă.

– Putem să nu vorbim despre domnul Hightower? se răsti Lizzie, fiindcă nervii ei zdruncinați nu mai puteau suporta asta multă vreme.

– Mă voi supune cu drag cererii dumitale, spuse Geoffrey. Dar te-ai simțit și bine în seara asta, sunt sigur. Zâmbi stângaci. Oare felul în care am dansat te-a obosit atât?

Cuvintele lui neașteptate îi încălziră inima lui Lizzie.

– Serios, Geoffrey. Cred că ai petrecut prea mult timp cu James.

– Presupun că James are o oarecare influență, răspuse el.

– De fapt, spuse Lizzie, am fost surprinsă că știi să dansezi atât de bine. Nu mă așteptam chiar deloc la asta.

– Cred că a fost o seară plină de surprize, spuse Geoffrey, iar vocea lui suna diferit acum, de parcă ar fi tânjit după ceva.

– Da, într-adevăr, fu de acord Lizzie, întrebându-se ce îl surprinsese pe el în acea seară.

– Presupun că Edward nu ți-a spus niciodată că am primit cu toții lecții de dans și de bune maniere. Bineînțeles, eu n-am folosit aceste talente prea mult. Cel puțin, nu până în ultima vreme.

Lizzie îl văzu încordându-se când spuse asta și își dădu seama că vorbea de faptul că își pierduse cei doi frați. Inima ei se strânse dureros.

– Te descurci foarte bine, spuse ea încet.

Geoffrey îi zâmbi slab în semn de recunoștință.

– Ria, vreau să te întreb ceva, și sper că nu mă vei considera prea îndrăzneț sau impertinent. Mi-ar plăcea să... Geoffrey se întrerupse făcând o grimasă. Poți să-mi spui dacă nu am dreptul să te întreb asta.

Schimbarea lui neașteptată o făcu pe Lizzie să se înfioare, dar spuse:

– Bineînțeles. Mă poți întreba orice.

– Vreau să știu... adică, mă întrebam... ce te-a făcut să te îndrăgostești de Edward? Cum ți-ai dat seama că el e alesul?

Întrebarea o surprinse de-a dreptul pe Lizzie. Rămase holbându-se la el, cu gura căscată.

Cu aerul că își cerea scuze, Geoffrey continuă:

– Sunt sigur că te-am luat prin surprindere. După ce am vorbit atât despre căsătorie în seara asta, mi-am dat seama că, ei bine, tu și Edward ați găsit *ceva* și, pentru prima oară în viață, vreau să știu ce anume.

Geoffrey părea atât de vulnerabil, iar pe chipul lui se citea atâta dor, atâta nevoie de a găsi pe cineva căruia să i se confeseze, că Lizzie își văzu sentimentele oglindite în el. Își dorea să-i poată citi sufletul, să-l bucure din nou, să-l facă să zâmbească așa cum o făcuse atunci când dansau și să-i ștergă durerea care îl copleșea ori de câte ori vorbeau despre trecut. Mai mult decât orice, își dorea să-i poată răspunde. „Cum ți-ai dat seama că el e alesul?” Nu putea decât să-i repete cuvintele pe care Ria le folosisese când încercase să-i explice iubirea ei lui Lizzie.

– Ah, Geoffrey, oftă ea. A început cu William, desigur. La început credeam că îl iubesc. Vezi tu, eram foarte tânără, iar el era un lord atât de chipeș, așa că am fost extaziată la gândul că mă voi mărita cu un aristocrat. Apoi însă, pe măsură ce am început să-l cunosc mai bine pe Edward, a început să mă întrebe dacă îl iubesc într-adevăr pe William, dacă William mă iubește

cu adevărat. Când l-am întrebat pe William, el mi-a răspuns cu nonșalanță că ține foarte mult la mine și că sunt destul de *potrivită* să-i fiu soție. L-am întrebat imediat: „Chiar te aștepți să-mi ofer inima și sufletul cuiva care crede că sunt doar *potrivită*?”

Acum câteva săptămâni, se gândi Lizzie, probabil că Geoffrey i-ar fi ținut o predică despre cât de important era să-și facă datoria. Dar ceva se schimbase, simțea asta. În acea seară îi atinsese o coardă sensibilă.

– Ai avut dreptate în ceea ce i-ai spus lui William, spuse el. Cu siguranță că n-aș dori asta nimănui.

Trăsura se opri. Prin ferestre se vedeau luminile casei, oglinzite pe chipul lui Geoffrey, care se aplecă spre ea și îi luă mâinile într-ale lui. Trăsura părea mult prea mică. Lizzie nu putea vorbi, nu se mai putea gândi la nimic, doar la atingerea lui, la trupul lui puternic, atât de aproape de al ei.

– Văd că Edward știa cel mai bine, spuse el în șoaptă, cu vocea îngroșată de emoție.

Apoi îi apropie mâna de buzele lui și o sărută. Sunetele și mișcările din jur se stinseră. Când buzele lui Geoffrey îi atinseră mânușile subțiri, Lizzie își aminti ce spusese doamna Paddington: „Ce păcat că nu se poate mărita cu Lord Somerville...”

Cum ar fi fost să fie măritată cu acest bărbat? Cât de mult își dorea să știe. Întinse mâna liberă și îi mângâie ușor părul. Geoffrey se aplecă spre ea, de parcă ar fi vrut să fie mângâiat la nesfârșit.

„Ce frumos ar fi dacă am rămâne așa pentru totdeauna”, se gândi Lizzie. „Dacă acest moment s-ar întinde peste tot ce s-a întâmplat și tot ce va veni de-acum înainte.”

Servitorul deschise ușa. Răcoarea nopții năvăli înăuntru. Surprinsă, Lizzie se trase înapoi. Geoffrey se îndreptă și îi lăsă mâna să cadă. Lizzie era sigură că servitorul le văzuse apropierea și vina din priviri, dar era prea bine educat ca să lase să se vadă asta. Bărbatul își întoarse privirea și se trase înapoi, făcându-le loc să iasă.

Geoffrey coborî în stradă și se întoarse ca să o ia de mână pe Lizzie. Deși se comportau din nou așa cum dictau bunele maniere, atingerea lui Geoffrey încă îi mai făcea inima lui Lizzie

să se înfișare. Apoi Geoffrey o conduse pe scări, până în holul de la intrare. Minte și inima lui Lizzie erau pline de lucruri nespuse. Murnură:

- Mulțumesc că m-ai adus acasă.

- A fost plăcerea mea. Cuvintele lui erau simple, dar Lizzie le înțelese sensul. Ria...

Geoffrey o privea atât de intens, cu atâta căldură, că Lizzie nu mai putea respira.

- Da?

Dar nu mai erau singuri. Cuvintele pe care și le-ar fi spus, poate, în trăsură, când inimile lor se contopiseră, nu puteau fi rostite aici, într-un hol luminat, în fața servitorilor. Geoffrey îi zâmbi slab.

- Noaptea bună.

Văzând cum ușile se închid în urma lui, Lizzie știu fără nici o urmă de îndoială că se îndrăgostise de acest bărbat. Revelația o apăsa din greu, fiindcă deciziile cu care avea să se confrunte de-acum înainte deveniseră mult mai grele.

Urcă în camera ei, cu inima invadată de valuri după valuri de sentimente contradictorii, gândindu-se la deciziile îngrozitoare pe care trebuia să le ia în curând și la consecințele lor. Putea să se prefacă în continuare că este Ria, și să spera că va rezista atacurilor bănuioare ale lui Freddie. Dar el avea să fie o amenințare eternă, un noc gata să dezlănțuie o furtună de agonie în viața ei. Dacă, printr-un miracol, își putea continua planul, atunci Geoffrey nu putea să afle niciodată cine era ea de fapt. Ar fi existat mereu o ultimă barieră între ei. Când alesese să devină Ria, Lizzie nu visase niciodată că inima ei urma să se deschidă din nou... datorită unui bărbat pe care nu îl putea avea.

Dacă Freddie câștiga înfruntarea, avea să îi distrugă din nou viața cu tra lui. Ba mai rău, Geoffrey urma să afle adevărul prin mijlocirea lui Freddie, nu de la Lizzie însăși. Avea deci de luat încă o decizie îngrozitoare: să se dea singură în vileag, luându-i-o înaintea lui Freddie. Ceea ce ar fi însemnat cu siguranță să-l piarcă pe Geoffrey, care ar fi aflat nu doar că îl mințise, ci și că ascundea un trecut scandalos. El o respecta acum, erau prieteni. Încăpuse chiar să țină la ea. Dar toate aceste lucruri puteau

să dispără în clipa în care afla adevărul. Dintre toate consecințele groaznice care o amenințau, aceasta era fără îndoială cea mai rea.

Astfel de gânduri îi sfredeleau mintea în timp ce Martha o ajuta să se dezbrace și să se pregătească pentru culcare.

– Pun pariu că ai fost cea mai drăguță domnișoară în seara asta, spuse Martha în timp ce scotea acele din părul lui Lizzie ca să-i pieptene buclele. Pun pariu că ai fost cel mai mare succes de la bal.

– Oare? Nu știu.

Chiar era Cenușăreasa, se gândi Lizzie plină de amărăciune. Viața ei se făcea scrum.

– Haide, nu-ți stă în fire să fii așa modestă, spuse Martha cu un zâmbet plin de reproș.

Lizzie îi întâlni privirea în oglindă.

– Mi-e frică, Martha. Mi-e frică să nu dezamăgesc pe toată lumea.

– Wai de mine. N-am știut că Ria mea e în stare să se teamă de cewa.

– Niciodată?

– Uită-te la toate lucrurile pe care le-ai făcut. N-ai călătorit până în cealaltă parte a lumii? Și te-ai întors de-acolo? Puține femei au atâta curaj.

Până în cealaltă parte a lumii. Și înapoi. La ce bun? Încercase să-și lase în urmă trecutul, dar acum se reîntâlnise cu viața ei de dinainte. Nu exista loc în care să poată fugi de propriile minciuni.

Lizzie își dădu în sfârșit seama ce trebuia să facă, și gândul o îngrozi. Trebuia să mărturisească totul. Altfel, ar fi trăit mereu temându-se de Freddie și simțindu-se îngrozitor din pricina a ceea ce făcuse.

Mai întâi însă, trebuia să ajungă la Rosewood și să găsească scrisorile care îi dovedeau identitatea. Înarmată cu ele, avea să meargă direct la Lady Thornborough, să-i spună despre planul pe care ea și Ria și-l făcuseră și să se arunce la picioarele ei, implorând mila. Avea să se asigure că Lady Thornborough știa, întâi de toate, că Lizzie era nepoata ei. Lizzie spera astfel că va avea parte

de o pavază, chiar și după ce Lady Thornborough avea să afle că ea era fosta amantă a lui Freddie. El îi schimbase planurile, dar Lizzie avea de gând să-și păstreze avantajul și să-și dezvăluie adevărata identitate într-un moment ales de ea.

Geoffrey o va urî pentru ceea ce făcuse, dar cel puțin va recunoaște că procedase onorabil spunând adevărul. Dacă îl putea face să o respecte pentru asta câtuși de puțin, putea înfrunta orice altceva avea să urmeze.

Capitolul 23

– Draga mea mătușă, organizezi o serată săptămâna viitoare, nu-i așa?

James studie sendvișurile de pe masă așteptând răspunsul lui Lady Thornborough.

– Da. Și nu te poți eschiva de data asta. I-am promis lui Lady Shaw că vei fi acolo.

James își dădu ochii peste cap și spuse:

– Te rog să nu-mi spui că o să-și aducă și fata.

– Din cine știe ce motiv pe care nu mi-l pot explica, domnișoara Shaw te place. Și, lucru chiar și mai uimitor, părinții ei nu au nici o problemă cu asta.

James oftă teatral.

– Domnișoara Shaw este îngrozitor de plictisitoare, și amețită, și...

– Și are o moștenire substanțială, îl întrerupse Lady Thornborough. Vine dintr-o familie bună și are relații potrivite. Trebuie să începi să te gândești serios la căsătorie, James. Nu-ți poți trăi toată viața acasă și la club.

James făcu tot posibilul să o privească cu o expresie servilă.

– Foarte bine, draga mea mătușă. Voi face tot posibilul să o distrez pe domnișoara Shaw. Vreau doar să te întreb dacă binevoiești să-l inviți și pe domnul Freddie Hightower la cină.

Lizzie se opri cu ceașca de ceai în aer. Dispoziția ei era întunecată, în ciuda luminii care intra prin ferestrele salonului. Decizia pe care o luase în noaptea trecută părea imposibilă astăzi. Asta era prima dovadă. Plănuse să-l evite pe Freddie pe cât posibil –, dar Freddie insista la fel de mult să se apropie de ea.

– De ce să-l invit pe domnul Hightower? întrebă Lady Thornborough.

– Pentru că vrea să o cunoască mai bine pe Ria.

Lizzie făcu tot posibilul să pară surprinsă:

– Pe mine?

– Îl interesezi foarte mult. De fapt, după ce ai plecat ieri-seară, mi-a pus atâtea întrebări despre tine, că – iartă-mă, draga mea verișoară – m-am plictisit îngrozitor de subiect.

Lady Thornborough își miji ochii.

– Cum adică, ți-a pus atâtea întrebări?

James ridică din umeri.

– Voia să știe data exactă la care Edward și Ria au fugit, și cât timp au lipsit. Zâmbi. M-a întrebat chiar dacă eram sigur că ai fost într-adevăr în Australia!

– Chiar așa? Lizzie se prefăcu la fel de amuzată ca și James. Și ce i-ai spus?

– I-am spus că ne-ai povestit că ai trăit în Australia, și avem toate motivele să te credem. James își puse încă un cub de zahăr în ceai. M-am întrebat însă de ce îl interesează atât de mult trecutul tău. Nu există decât un singur răspuns, desigur.

– Și care ar fi acela? întrebă Lady Thornborough.

– Ei bine, plănuește să o curteze pe Ria, cu siguranță.

Lizzie își așeză ceașca pe masă, cu mâinile tremurând. „Să o curteze“ erau cuvinte prea distinse pentru ce plănua Freddie. Geoffrey ar fi „curtat-o“, poate, așa cum o făcuse în acel moment memorabil când îi sărutase mâna. Ce femeie ar fi putut rezista unei asemenea combinații irezistibile de ardoare și respect? Lizzie era convinsă că Freddie avea cu totul alte planuri. Freddie avea de gând să o curteze așa cum o pisică ar fi curtat un șoarece.

Nu era nevoie să obiecteze, însă. Lady Thornborough o făcea deja.

– Domnul Hightower este un tânăr desuet, chiar dacă este văduv. De ce crezi că Ria ar fi interesată de el?

– Mi-a spus că e gata să se așeze la casa lui, spuse James. Are nevoie de o soție bună.

– Eu n-aș fi o soție bună pentru el, spuse plat Lizzie.

James o privi întrebător.

– Vrei să spui că nu se potrivește criteriilor obișnuite? Haide să vedem... James începu să numere pe degete. Vine dintr-o familie bună, are relații și e bogat, zâmbi el, repetând cuvintele pe care i le spusese mătușa lui.

Lady Thornborough era încolțită de propriile argumente, și nu era deloc mulțumită de asta. Se ridică mândră din scaun.

– Foarte bine, îl voi invita la cină.

James se ridică și el în grabă.

– Mulțumesc, draga mea mătușă.

Lady Thornborough se opri la ușă.

– Dar îl voi urmări îndeaproape. Și pe tine la fel. Ai grijă să o tratezi pe domnișoara Shaw cu atenția pe care o merită.

Lady Thornborough ieși mândră din cameră, iar James zâmbi spre Lizzie și se așeză la loc.

– Dacă vă am pe tine și pe Freddie să-mi țineți companie, cel puțin știu că voi supraviețui cinei, chiar dacă trebuie să mă ocup de domnișoara Shaw.

Lizzie își puse și mai mult zahăr în ceai, mai ales ca să-și facă de lucru și să-și ascundă agitația. Freddie se folosise imediat de prietenia cu James.

– Dacă ești de părere că domnul Hightower mi se potrivește chiar atât de bine, vreau să știu mai multe despre el. De cât timp vă cunoașteți?

James o privi surprins.

– Ne-am întâlnit la școală, acum mulți ani. Îți amintești că vorbeam despre el, nu-i așa?

Lizzie și Ria povestiseră despre Freddie, bineînțeles, dar numele nu-i spusese nimic Riei. Lizzie ridică o mână, prefăcându-se exasperată.

– Serios, James, ai atâtea cunoștințe. Doar nu te aștepti să le ții minte pe toate.

James râse amuzat.

– Nu mă poți învinui că am prea mulți prieteni, așa că eu dau vina pe memoria ta cea slabă.

– Geoffrey mi-a spus că domnul Hightower a fugit în Europa înainte să se căsătorească, împreună cu o femeie.

– Ce afront, spuse James, prefăcându-se jignit. Sunt sigur că reverendul Somerville n-a fost deloc de acord cu asta.

– Nimeni n-a fost de acord, răspunse Lizzie, și ar fi pariat orice pe asta.

Spre surprinderea ei, James încuviință.

– Ca să-ți spun sincer, eu i-am și reproșat că era o idee extrem de proastă să o ia pe acea femeie cu el în Europa. Dar nu l-am putut face să se răzgândească. Mi-a spus că era îndrăgostit.

James își duse o mână la inimă ca să-și sublinieze cuvintele.

– Chiar așa? întrebă uimită Lizzie. Crezi că era într-adevăr îndrăgostit?

– Nu mă îndoiesc că așa credea. Și totuși, până la urmă s-a întors în Anglia.

„Când mama lui i-a spus că îl dezmoștenește dacă nu se însoară cu Helena cea bogată“, se gândi posomorâtă Lizzie.

James îi aruncă o privire întrebătoare.

– Te supără ceva? Înțeleg dacă ai reticențe față de Freddie. Eu o sâcăiam pe mătușa mai devreme pur și simplu fiindcă mă distrează reacțiile ei.

Lizzie își dădu seama prea târziu că își lăsase furia să se întrevadă. Făcu o grimasă așa cum o văzuse pe Ria făcând de multe ori când era tulburată. Dacă Freddie își închipuia că era singurul care se pricepea la minciuni, se înșela amarnic.

– Mă gândeam că domnului Hightower pare să-i placă mult prea mult să danseze. Sper că nu vom dansa la petrecerea bunicii. Mă împiedic mereu. Cum să-i fac o impresie bună așa?

James râse.

– Nu-ți face probleme, draga mea verișoară. Eu cred că deja l-ai impresionat.

Doamna Lucinda Cardington se înroșise. Fața ei era atât de îmbujorată, că Geoffrey începea să-și facă griji pentru sănătatea ei.

Discutau despre Asociația pentru Îmbunătățirea Locuințelor Clasei Muncitoare și despre străduințele lui Geoffrey, deci nimic care să-i fi putut provoca o reacție atât de puternică. Oare era din cauză că menționase implicarea prințului Albert? Unii oameni erau atât de impresionați de familia regală, că deveneau extaziați doar la gândul că s-ar putea întâlni cu prințul. Dar Geoffrey nu credea că domnișoara Cardington s-ar fi putut comporta atât de prostesc.

Roșeața ei nu putea fi nici din cauza oboselii. Se plimbau prin Hyde Park atât de încet, că Lord și Lady Cardington, care mergeau la o distanță discretă în spatele lor, îi puteau supraveghea fără probleme. Amândoi părinții domnișoarei erau scunzi și grăsuți și nu păreau obișnuiți cu plimbările lungi.

Din fericire, domnișoara Cardington nu semăna cu părinții ei. Era rezonabil de înaltă și foarte slabă. Poate chiar prea slabă. Mâna cu care îl strângea de braț era osoasă și ascuțită. Gândurile lui Geoffrey o comparau din instinct cu atingerea moale și caldă a Riei din ziua în care se plimbaseră împreună pe aceeași alee. De asemenea, parfumul curat al domnișoarei Cardington, cu un iz vag de lavandă, nu i se părea nici pe departe la fel de atrăgător ca parfumul de trandafiri...

– Nu crezi, Lord Somerville?

Geoffrey o privi prost. Amintirea Riei îi umpluse atât de mult mintea, încât nici nu o mai auzise pe domnișoara Cardington. Vocea ei avea tendința să fie prea șoptită și nu-i reținea atenția. Și totuși, era nepoliticos din partea lui să o ignore. Zâmbi în semn de scuză și spuse:

– Poftim?

Domnișoara Cardington arătă spre Palatul de Cristal cu mâna liberă.

– Îl priveai atât de fix. Spuneam că statutul Angliei de conducătoare a lumii libere se vede prin calitatea obiectelor expuse acolo. Nu crezi?

Fața ei slabă era întoarsă spre el acum, iar ochii erau o combinație noroioasă de maro și galben, atât de diferiți de cei ai Riei. Nu putea uita cum ochii albaștri-violeti ai Riei străluceau în lumina candelabrelor, cum sclipeau când râdea, cum se întunecau când cădea pe gânduri. Îl fascina atât de mult.

Nu o mai văzuse pe Ria de la balul familiei Beauchamp. Fusesse presat de îndatoririle comisiilor parlamentare din care făcea parte și de noul proiect de locuințe. În plus, adevărul era că ceea ce se întâmplase între ei în trăsură, în drum spre casă, îl îngrijora. Nu putea nega că se simțeau puternic atrași unul de celălalt, dar își deschisese mult prea mult inima în fața ei. Nu-și putea permite să o mai facă și a doua oară. Era cumnata lui. Văduva lui Edward. Geoffrey își spusese că era bine să se țină departe de ea o vreme. Trebuia să-și limpezească gândurile.

Fortându-și atenția să se întoarcă la domnișoara Cardington, spuse:

– Da, Anglia ar trebui să fie foarte mândră de expoziție.

– Mi se pare extrem de interesant ce faci, remarcă ea după ce porniră din nou pe alee. Cât de minunat trebuie să fie să le poți oferi locuințe unor oameni cinștiți și muncitori. Investitorii își primesc banii înapoi, deci câștigă toată lumea.

Nu era prima oară când domnișoara Cardington demonstra că știa lucruri despre activitatea societății. Geoffrey era recunoscător pentru asta. Cel puțin aveau despre ce vorbi.

– Văd că te interesează sincer.

– Ah, da. Cred că este foarte important ca noi, cei care am fost binecuvântați cu bogăție, să avem grijă de cei mai puțin norocoși.

– Așa este, fu de acord Geoffrey. Dacă mai mulți oameni ar simți și ar face ca dumneata, lumea ar fi mult mai bună.

– Îți mulțumesc, Lord Somerville. Este un compliment foarte mare.

Chipul ei se înroși din nou, iar Geoffrey se văzu nevoit să accepte că el era motivul. Știa de câteva săptămâni că familia Cardington intenționa să-și mărite fata cu el. Lady Cardington, mai ales, nu era deloc subtilă. Balul caritabil pe care îl organizase

fusese o încercare evidentă să-l atragă de partea ei, dar cel puțin reușise să strângă bani pentru o cauză bună.

În timpul petrecut cu domnișoara Cardington, Geoffrey observase cât de timidă și de stânjenită era la evenimentele sociale. De multe ori vărsase ceva pe ea – sau pe altcineva. Din fericire, când nu erau într-un grup, comportamentul ei devenea mai relaxat. Era, de asemenea, destul de tânără. Cu voia Domnului, timiditatea ei avea să dispară, în timp.

Cel puțin știa să susțină o conversație cum se cuvine. Era fascinată de știință și de aplicațiile ei practice și, odată, vorbise foarte detaliat despre efectele pe care planurile edililor de a săpa o rețea de canalizare le vor avea asupra sănătății populației londoneze. Lui Geoffrey îi făcea plăcere să discute cu o domnișoară care nu se gândea doar la bârfe și la modă. Înțelegea chiar și Biblia. Îi pune multe întrebări și părea sincer interesată de răspunsuri. Geoffrey era impresionat fără să vrea de curiozitatea ei în asemenea chestiuni intelectuale.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât trebuia să recunoască faptul că domnișoara Cardington părea potrivită pentru rolul de baroană Somerville. Dar oare îi putea fi o soție bună? O putea iubi sincer, cu pasiune? Se gândea mereu la Ria, la lucrurile pe care i le spusese în drum spre casă. Dacă se căsătorea cu domnișoara Cardington, făcea oare greșeala de a alege o soție pe care o credea doar *potrivită*?

Geoffrey încercă să se imagineze făcând dragoste cu ea. Încercă să-și imagineze cum și-ar deschide inima în fața ei, așa cum o făcuse și cu Ria, să-și amintească plăcerea imensă pe care i-o provocase apropierea ei, atunci când îi sărutase mâna, iar ea îi mângâiasse părul. Dar mintea lui era goală. Nu putea să și-o închipuie pe domnișoara Cardington decât așa cum era acum, decentă și sterilă, cu corsetul ei rigid și hainele care, din cine știe ce motiv, nu i se potriveau.

– Lord Somerville?

Domnișoara Cardington încerca din nou să-i atragă atenția. Geoffrey zâmbi timid.

– Mă tem că trebuie să-mi cer scuze din nou.

Geoffrey descoperise că domnișoara Cardington era sensibilă la orice îi lăsa impresia că fusese jignită. Zâmbetul ei se șterse. Nu mai părea interesată de conversație, iar acum chipul ei nu mai era nici măcar drăguț, ci pur și simplu obișnuit. Fortându-se să pară vesel, Geoffrey spuse:

– Tocmai mi-am amintit de un exponat care a ajuns, cu mare întârziere, din Franța. Ai vrea să-l vezi?

Chipul domnișoarei Cardington se luminează și ochii ei străluciră.

– Mi-ar plăcea foarte mult.

Poate că Ria privea lucrurile prea simplist, se gândi Geoffrey. Problema nu era doar dacă ea era „potrivită” sau nu pentru el. Nu avea de gând să fie la fel de superficial ca William. Oare nu căutase de la început, cu mult înainte de întoarcerea Riei, o femeie care să nu fie drăguță, manierată și doar atât?

În timp ce treceau podul de piatră care ducea spre Palatul de Cristal, Geoffrey își reaminti că iubirea era ceva care creștea cu timpul. De multe ori ajungea la împlinire după căsătorie, nu înainte. Era nevoie de timp, poate, dar Geoffrey era sigur că el și domnișoara Cardington puteau ajunge la o relație satisfăcătoare. Sau, cel puțin, credea că era sigur de asta.

Capitolul 24

Lizzie privea uimită elefantul uriaș, împăiat. Avea peste trei metri înălțime, dar părea și mai înalt fiindcă purta pe spate un tron înalt, numit *howdah*.

Lizzie și James veniseră la Marea Expoziție de câteva ore, ca să se bucure de exponatele diverse strânse din toată lumea. Odată ajunși în secțiunea dedicată Indiei, Lizzie cerceta magnificul *howdah*, care era făcut din materiale colorate și argint lustruit.

– Cât de incredibil ar fi să călărești așa ceva! remarcă James. Poate, într-o bună zi, voi merge în India ca să călăresc un elefant.

Lizzie râse.

– Mi te pot imagina acolo sus, ca un adevărat rajah.

– Mai ales dacă am și o prințesă indiană frumoasă lângă mine, fu de acord James. Îmbrăcată în mătăsuri transparente din cap până-n picioare, cu partea de jos a chipului acoperită de un voal diafan... Își scoase batista ca să-și demonstreze vorbele. Să nu-i poți vedea decât partea de sus a feței ei drăguțe, de culoarea migdalelor. Doar ochii ei misterioși și negri ademenindu-mă să-i îndeplinesc fiecare capriciu, chiar dacă asta mă va ruina...

Râsul lui Lizzie se transformă într-un chicotit neîncredător.

– Nu mi te pot imagina ca sclavul unei femei.

James îi făcu cu ochiul.

– Asta pentru că sunt sclavul tuturor femeilor.

Trecură apoi la alte exponate. Imensitatea aceluia loc îți tăia respirația. Lizzie își făcuse griji că s-ar putea întâlni cu cineva care o cunoștea, așa cum pățise cu bătrânul Ben Weathers la Căscioarele Prințului, dar după ce trecuse o dimineață întreagă fără nici un incident, începuse să se liniștească. Astăzi, când prețurile de intrare erau cele mai mari, oamenii de rând nu-și puteau permite să intre.

Abia când urcară o scară largă spre galeriile de la etaj și privi peste balustradă, Lizzie descoperi o față care îi părea cunoscută. O tânără domnișoară într-o rochie simplă, ștearsă, o privea și ea. Părea să fie trecută de douăzeci de ani, și Lizzie se gândi că seamăna foarte mult cu Molly, nepoata lui Ben Weathers.

După ce tresări întâlnindu-i din greșeală privirea fetei, Lizzie își întoarse grăbită fața. Nu avea cum să fie sigură, fiindcă trecuseră mulți ani de când o văzuse ultima oară. Clătină din cap și răsufli adânc. Trebuia să i se fi părut. Se gândea prea mult la bătrânul Ben Weathers. Se întoarse din nou spre locul unde o văzuse pe tânără. Soarele lumina puternic prin tavanul de sticlă, scaldând sutele de exponate și hainele colorate ale vizitatorilor într-o lumină orbitoare. Fata în rochia pământie dispăruse.

– Este magnific, nu-i așa? spuse James, crezând că Lizzie admira priveliștea.

- Da, murmură Lizzie.

Privi din nou spre mulțimea de jos. I se păru pentru o clipă că văzuse o rochie pământie ascunsă în spatele unei statui. Cu un sentiment puternic de ironie, adăugă:

- E chiar prea mult încât să poți cuprinde totul cu privirea.

- Interesant că spui asta, rosti James. Permite-mi să-ți arăt locul meu favorit din întreaga expoziție.

O conduse într-un loc care, judecând după aglomerație, era foarte popular. Mulțimea studia niște imagini care păreau desene în miniatură, așezate pe o catifea neagră. Un grup micuț trecu mai departe când Lizzie și James se apropiau. Lizzie își dădu seama că expozatele nu erau, de fapt, desene.

Se apropie pentru a le studia mai bine. Imaginile îi tăiau răsuflarea. Cea aflată chiar în fața ei înfățișa o femeie așezată pe un scaun simplu din lemn, însă era mai fidelă realității decât orice desen pe care-l văzuse vreodată.

- Ce sunt? întrebă ea, minunându-se.

James zâmbi larg.

- S-au întâmplat multe lucruri cât ai fost în Australia, draga mea verișoară. Sunt fotografii. O conduse până în fața unui obiect care semăna cu o cutie simplă de lemn. Asta capturează adevărata imagine a obiectului pe ceva care se cheamă „negativ“, și care poate fi apoi reprodus de multe ori.

Era evident că James era sincer impresionat de ceea ce vedeau. O conduse înapoi la fotografiile expuse și continuă:

- Acestea sunt dagherotipuri. Au negative din sticlă. Arată spre prima fotografie pe care o priviseră. Iar acestea sunt calotipuri, care au negative de hârtie.

Lizzie încuviință, deși nu înțelegea sensul cuvintelor. Privi fascinată fotografiile. Erau multe imagini cu clădiri și copaci și străzi din oraș, dar fotografiile cu oameni o fascinau cel mai mult.

- Arată de parcă m-aș uita la persoana respectivă, spuse impresionată Lizzie. Nu la un tablou pictat de un artist. Privi chipul femeii din fotografie. Trebuie să spun însă că fotografia nu-i face cinste femeii așa cum ar fi putut să o facă un artist.

James râse.

– Ai atins esența problemei, draga mea. Aceste imagini sunt ca și când te-ai privi în oglindă. Arată persoana exact așa cum este ea.

– Ce idee periculoasă! se auzi o voce din spatele lor.

– Freddie! strigă încântat James.

Concentrându-se asupra fotografiilor, Lizzie uitase pe moment de orice altceva. Acum se părea însă că Freddie venise să-i strice ziua. Apoi mai era și fata pe care o văzuse mai devreme. Oare fusese Molly?

Privind în continuare fotografia din fața ei, Lizzie fură câteva momente ca să-și adune gândurile.

– Bănuiam eu că o să vă găesc aici astăzi, îi spuse Freddie lui James. Sunt foarte bucuros să văd că ai adus-o și pe frumoasa ta verișoară cu tine.

Lizzie știuse că va trebui să se confrunte din nou cu Freddie la un moment dat. Se întâmplase mai repede decât se așteptase, dar era pregătită să-și joace în continuare rolul. Respiră adânc, se forță să zâmbească și se întoarse spre el.

Freddie o privi din cap până-n picioare, cercetându-i bone-ta, șalul negru și rochia vișinie, arătându-se deosebit de interesat de hainele ei. Lizzie simți un imbold să-l plesnească. Oare cum îndrăznea să o privească așa – după tot ce-i făcuse? Dar nu-i putea permite să-i răpească stăpânirea de sine. Înclină din cap.

– Domnule Hightower. Cât de bine îmi pare să te văd din nou.

Freddie îi strânse mâna lui James.

– Ai găsit ceva... interesant? întrebă el, în vreme ce tonul lui însinua lucruri vulgare.

– Nimic de felul ăsta deocamdată, răspunse James, dar am fost ocupat cu Ria.

– Bineînțeles. Freddie se întoarse înapoi spre Lizzie. James a întâlnit cele mai drăguțe – și mai bogate – doamne din Anglia la Marea Expoziție.

– La fel și tu, răspunse James, zâmbind.

– E adevărat, fu de acord Freddie. Au venit aici chiar din toate colțurile Regatului. E șocant de ușor să intri în vorbă cu ele când se uită la exponate.

Lizzie încercă să-și stăpânească dezgustul. Era dezamăgită și de James. Știa că era un cuceritor și flirta mereu cu domnișoarele, dar nu-i plăcea gândul că ar fi putut fi genul dezgustător de bărbat asemenea lui Freddie. Nu, nu-l credea în stare să se holbeze la o femeie, așa cum o făcea Freddie acum. Privirea lui o studia din nou.

- Bineînțeles, din moment ce James se află în compania unei doamne atât de frumoase, înțeleg de ce n-a observat pe nimeni altcineva.

- Domnule Hightower, ești plin de complimente. Lizzie se întoarce spre James. Vărul meu are multe de învățat de la dumneata. Nu-mi face niciodată destule complimente.

- Nu e nevoie, răspunse James. Sunt destui voluntari ca Freddie care să o facă în locul meu.

Neobrăzatul o privea în continuare.

- Ți-am auzit cuvintele de mai devreme, spuse el. Ce-i drept, calotipurile nu fac cinste întotdeauna persoanei. Rămân întru totul fidele realității. Dar gândește-te la asta. Se aplecă spre ea. Ce păcat că fotografia a fost inventată după ce ai părăsit Anglia. Aș fi vrut să văd o imagine de atunci cu tine.

Freddie o punea la încercare, sperând poate că se va arăta ușurată că nu existau fotografii cu Ria.

- E păcat, nu-i așa? spuse ea. Acum zece ani eram în plină tinerețe. Acum sunt doar o biată văduvă, și atât de bătrână.

- Nu e adevărat, spuse James. Ești mai frumoasă ca niciodată. Nu am nevoie de o fotografie care să-mi dovedească asta.

- James, dragul de tine, spuse Lizzie, luându-l de braț. Ce-mi spuneai de calotipuri și dagherotipuri? Sunt atât de prostuță. Am uitat cu totul despre ce vorbeam când și-a făcut apariția domnul Hightower.

Spunând asta, Lizzie îi zâmbi larg lui Freddie, care încuviință încet, de parcă ar fi recunoscut că pierduse prima rundă.

James nu mai avea nevoie și de alte încurajări. Se lansă într-o dizertație despre avantajele calotipurilor prin comparație cu dagherotipurile. Dintr-un motiv misterios, știa multe lucruri despre subiect. În alte circumstanțe, Lizzie ar fi fost plăcut surprinsă că James, cuceritorul cel superficial, era interesat de ceva atât

de tehnic. Astăzi însă, Lizzie era mult mai atentă la prezența lui Freddie când își reluă plimbarea prin expoziție, simțindu-i privirile suspicioase, aruncate în timp ce se prefăcea că studiază fotografiile. Și ea privea din când în când prin mulțime, căutând-o pe domnișoara care ar fi putut fi Molly. Cel puțin acum, că James le povestea atâtea lucruri despre exponatele pe care le priveau, nu mai trebuia să facă și conversație.

În sfârșit, ajunseră la ultimele fotografii.

– Mergem să bem ceva? sugeră Freddie. Îmi închipui că v-ați plimbat prin sera asta uriașă toată dimineața. Poate doamna Somerville vrea să se odihnească și să servească o băutură.

James făcu o grimasă.

– Ca să vezi. Eu vorbeam de fotografii în timp ce biata mea verișoară era gata-gata să leșine.

– Nu sunt chiar atât de slabă, spuse Lizzie, dar mi-ar plăcea să stau jos câteva minute.

Coborâră scările și ajunseră în zona standurilor cu băuturi.

– Servesc o limonadă delicioasă aici, spuse James. Odihniți-vă puțin, mă duc să cumpăr ceva de băut.

– Nu! strigă Lizzie.

James o privi surprins. Freddie rânji.

– O să-ți ia prea mult timp, adăugă ea, arătând spre coada lungă care pornea de la standul cu limonadă.

– Insist, spuse James. N-o să dureze mult. Sunt prieten bun cu domnișoara care lucrează acolo.

James se îndepărtă și înaintă pe lângă șirul de oameni care așteptau. Freddie o conduse pe Lizzie la o masă de sub unul dintre ulmii uriași. Acoperișul secțiunii în care se aflau era un dom imens, construit pe deasupra coroanelor copacilor. Lumina soarelui trecea prin panourile de sticlă de parcă ar fi fost afară.

Freddie îi trase un scaun. După ce Lizzie se așeză, Freddie se rezemă de spătarul ei. Câteva momente interminabile, Lizzie îi simți căldura pieptului lipită de spatele ei. Făcuse același lucru și prima oară când o scosese la cină într-un restaurant londonez, cu atâția ani în urmă. Așa începuse aventura lor dezastuoasă. Atunci, apropierea dintre ei fusese minunată, o umpluse

de nerăbdare. Acum era doar un semn de pericol, făcând-o să tremure. Își mască gestul cu un acces de tuse.

Freddie se așeză în fața ei.

– Sper că nu te-ai îmbolnăvit.

– Doar am gâtul uscat, spuse Lizzie. Sunt sigură că limonada o să ajute.

Din locul în care stătea, Lizzie vedea până în centrul clădirii, unde se afla o fântână de cristal înaltă de cinci metri. Se concentra asupra ei, sperând că eleganța ei blândă îi va liniști nervii. Apa curgea pașnic din vârful deschis ca o amforă, strălucind ca o bijuterie în lumina soarelui și curgând spre treptele de sticlă de dedesubt.

Iar acolo, lângă fântână, stătea Molly Weathers. Era ea, cu siguranță, Lizzie nu mai avea nici o îndoială. Stătea printre ceilalți oaspeți care serveau masa în jurul fântânii. Molly scoase un măr din coșul pe care îl ducea, dar continuă să o privească interesată pe Lizzie în timp ce mânca. Nu putea fi o coincidență. Oare ea și bunicul ei o urmăreau pe Lizzie? Aveau de gând să se apropie de ea, să o facă de râs insistând că o cunoșteau? Sau voiau să-i ceară bani și să o șantajeze pentru tăcerea lor? Nu-i venea să creadă că ar fi fost în stare de așa ceva, dar nici nu-și putea îndrepta gândurile înspre altceva.

– Spune-mi, care exponate ți-au plăcut cel mai mult? întrebă Freddie.

Lizzie se întoarse și văzu că ochii lui întunecați o priveau cu interes.

– Pietrele prețioase, presupun, răspunse ea, preocupată încă de Molly și rostind primul lucru care îi venise în minte.

– Pietrele prețioase, desigur, spuse Freddie cu un zâmbet satisfăcut, de parcă Lizzie tocmai i-ar fi acordat un premiu. Diamantul Hope este spectaculos, nu-i așa? A fost în Franța mulți ani, apoi a dispărut în timpul Revoluției. Într-un final a reapărut în Anglia câțiva ani mai târziu. Nici nu mă mir că e preferatul dumitale, *doamnă Somerville*. Se pare că dumneata și diamantul aveți pozești asemănătoare.

Freddie o studie din nou, sfredelind-o cu privirea. Fără să vrea, Lizzie își aminti de timpul petrecut împreună în Franța. Stătuseră

două săptămâni în Paris, apoi porniseră spre Viena. Într-un hotel elegant de lângă Opera pariziană făcuse un pas pe care nu-l mai putea lua înapoi. Era îndrăgostită de el. Dorința și ignoranța o orbiseră.

Lizzie își forță respirația să rămână regulată, temperându-și panica. Scoase un oftat studiat și clătină din cap.

– Sper să văd Europa într-o bună zi. Poate voi merge cu bu-nica mea.

– Ți-ar plăcea Parisul. Mie mi-a plăcut mult. (Freddie îi luă mâna într-a lui). Poate într-o bună zi îmi vei spune *adevărul* despre ce ai făcut după ce ai plecat din Londra.

Pulsul ei bătea atât de tare, că degetele lui îl simțeau.

– Adevărul?

– Micul nostru joc este... interesant. Dar amândoi știm că ai fost în Franța.

Lizzie își trase mâna dintr-a lui și strâmbă din nas.

– Insinuezi că sunt o mincinoasă, domnule?

Privirea lui glacială scânteie amuzată.

– N-aș acuza niciodată o doamnă de așa ceva. Să spunem doar că femeile au tendința de a uita anumite aspecte ale trecutului pe care nu vor să și le amintească. Freddie se lăsă pe spate în scaun. Haide, draga mea. Hai să vorbim sincer.

Lizzie îl privi fix.

– Sincer, îți spun că ești îndrăzneț și nepoliticos, spuse ea indignată. Din moment ce ești prietenul lui James, nu pot să te ignor. Dar trebuie să-ți cer să te comporți ca un gentleman.

Freddie încuviință.

– Îmi cer umil scuze, milady, dacă te-am jignit. Cu siguranță nu intenționam asta. Sper doar să poți uita discuția de astăzi și că putem fi prieteni.

Schimbarea lui bruscă de strategie o luă pe Lizzie pe nepregătite. Era un adversar sprinten, care își ținea mereu rivalii în șah. Oare ce plănua? Nu trebui să aștepte mult răspunsul. Freddie privea peste umărul ei.

– Ce surpriză plăcută, spuse el pe un ton sec. Se pare că Lord Somerville ni se va alătura în curând.

Capitolul 25

– Cred că o văd pe doamna Somerville sub ulmul de acolo, remarcă Lucinda.

Ea și Geoffrey tocmai dăduseră ocol expoziției din Franța. Părinții ei se îndreptaseră spre altă zonă și plănuseră să se reîntâlnească într-o oră la fântână.

Bucuria lui Geoffrey de a o vedea pe Ria se stinse imediat când văzu cine o însoțea. Îi spusese că James plănua să o aducă aici, dar el nu se vedea pe nicăieri. Geoffrey trebuia să aibă o discuție serioasă cu James. Nu se cuvenea să o lase singură pe Ria cu un astfel de individ.

Dacă ar fi știut că Hightower avea să se strecoare în viața ei atât de rapid, Geoffrey ar fi vizitat-o mai des. Hightower avea obiceiul să-și găsească femei singure, vulnerabile. Ca văduvă cu o poziție socială importantă, Ria era ținta perfectă. Geoffrey crezuse că o avertizase suficient de serios să se țină departe de el, dar acum îi vedea împreună. Oare Ria era chiar atât de iresponsabilă?

Nu, decise el. Își dăduse seama dintr-o privire că Ria nu se simțea bine. Părea extrem de neliniștită. Orice ar fi încercat să realizeze ticălosul, Geoffrey intenționa să-i pună punct chiar atunci.

– Vrei să mergem să-i salutăm? întrebă Lucinda.

– Da, răspunse hotărât Geoffrey. Cu siguranță.

În timp ce se strecurau prin mulțime, Lucinda spuse:

– Îmi va face plăcere să vorbesc din nou cu doamna Somerville.

A venit în vizită pe la noi săptămâna trecută. Este o doamnă atât de drăguță, atât de inteligentă.

Era o laudă sinceră, fiindcă Lucinda nu avea obiceiul să se împrietenească repede cu cineva. Ria făcuse cu siguranță ceva ca să-i câștige admirația. Geoffrey se simți ciudat de mândru de ea. Era bine să devină prietene, își spuse el. Dacă se căsătorea cu Lucinda, ea și Ria ar fi devenit rude oricum. Gândul ar fi trebuit să-l mulțumească, dar nu făcu decât să lase în urmă o senzație de gol

care îl neliniștea. Ria avea mereu un asemenea efect asupra lui. Pe măsură ce se apropia de ea, neliniștea îi creștea. Întotdeauna era chiar mai frumoasă decât o ținea minte.

Ria îi salută călduros și îi întinse o mână Lucindei.

– Domnișoară Cardington, cât de bine îmi pare să te văd din nou.

Părea mai calmă acum, iar din agitația pe care Geoffrey o văzuse mai devreme nu mai rămăseseră decât două pete roșii în obraji. Faptul că Ria părea să se fi calmat era singurul lucru care îl opri pe Geoffrey să nu-l ia la rost pe Hightower chiar atunci. Acesta se ridică din scaunul lui. Salută pe toată lumea cu un aer politicos, dar Geoffrey văzu că prezența lor îl irita, iar asta îl bucură.

Ria îi întinse mâna lui Geoffrey, care o strânse, apropiindu-se astfel suficient de mult încât să-i simtă parfumul de trandafiri din păr. Se simți tentat să închidă ochii și să inspire adânc. Dându-și seama că Freddie îl privea insistent, îi eliberă imediat mâna Riei și afișă o expresie severă.

– Unde este James? întrebă el. Ai spus că veți veni împreună.

– El m-a adus, răspunse Ria. A plecat să cumpere ceva de băut. Măcar James n-o lăsase întru totul de izbeliște.

Hightower îi oferă scaunul său Lucindei. În timp ce se așeza, fustele ei se agățară de unul dintre picioarele scaunului. Lui Geoffrey îi păru rău să o vadă atât de stânjenită că i se văzuse glezna. Farmecul lui Hightower reuși să o liniștească, însă. Freddie îi șopti chiar și câteva cuvinte care o făcură să zâmbească.

– Plec să-i spun lui James să mai cumpere două limonade, spuse Hightower. Sper că le pot lăsa pe doamne în grija dumitale, Lord Somerville.

– Nu-ți face griji, răspunse Geoffrey.

Nu se obosea să ascundă faptul că nu-l plăcea deloc pe Hightower. I-ar fi fost imposibil, oricum. Acesta îi aruncă un rânjet sardonice, apoi plecă să îl caute pe James.

În timp ce discutau despre ce văzuseră în acea dimineață, Ria privea mereu de la Geoffrey la Lucinda. Deci auzise bărfele. Oare și-i imagina deja căsătoriți? Ce părere avea despre asta? Geoffrey ar fi preferat să n-o vadă atât de deschisă ideii. Dar probabil

că nu exista nici o persoană din Anglia care să nu creadă că aceasta ar fi fost o uniune excelentă.

Geoffrey observă, de asemenea, că Ria privea mereu spre fântână. Încercă să-i urmărească privirea o dată sau de două ori, dar nu văzu nimic neobișnuit. Poate că îi plăcea pur și simplu fântâna.

James și Hightower se întoarseră, fiecare cu câte două pahare de limonadă.

– Am ajuns! anunță James. Cu complimente din partea domnilor Schweppes.

James îi întinse un pahar Riei, iar Hightower îi servi pe Geoffrey și pe Lucinda.

– Dar, domnule Hightower, obiectă Lucinda, dumneata nu mai ai nimic de băut.

– Nu-ți face griji, domnișoară Cardington, spuse Hightower. Se pare că sunt în plus astăzi. Dar nu contează. Trebuie să plec. Am o altă întâlnire.

– Sunt sigur că poate aștepta, nu-i așa? întrebă James.

– Mă tem că nu. Hightower o luă de mână pe Ria. Abia aștept să ne vedem la cina de săptămâna viitoare, la Lady Thornborough.

– Îmi va face mare plăcere, răspunse Ria.

Ea și Hightower se priviră în ochi. Geoffrey avu impresia că cei doi schimbaseră un mesaj secret. Nu credea că erau atrași unul de celălalt – atâta lucru se înțelegea imediat din expresia Riei. Oricare ar fi fost mesajul, lui Geoffrey nu-i plăcea ideea. Nu avea de gând să-i permită lui Hightower să se atașeze de ea. Prin urmare, nu se putu abține să nu spună:

– Se pare că ne vom întâlni *cu toții* la cină.

Hightower se întoarse să-l privească. Spuse, cu o expresie atotcunoscătoare și făcând semn din cap spre Lucinda:

– Presupun că dumneata o vei însoți pe domnișoara Cardington?

Cuvintele lui o făcură pe Lucinda să se înroșească, așa că Geoffrey răspunse:

– Întreaga familie a domnișoarei Cardington este invitată.

– Ah, da? Cât de frumos, răspunse Hightower fără pic de entuziasm.

Apoi se înclină în fața tuturor și plecă.

Lizzie îl privi ușurată pe Freddie cum se îndepărta. Sosirea neașteptată a lui Geoffrey părea să-i fi grăbit plecarea. Deși nu putea uita că urma să se confrunte din nou cu Freddie la cină, era recunoscătoare că astăzi scăpase de el. Încercă să se gândească la un subiect de discuție prietenos pentru domnișoara Cardington, dar mintea ei era plină de gânduri foarte puțin amicale. Geoffrey nu făcuse nici un demers să o mai întâlnească din noaptea balului. Știa că era un om foarte ocupat, dar tot se simțea prostesc de dezamăgită că reușise să-și facă timp să o însoțească pe domnișoara Cardington într-o plimbare.

De câte ori se gândise la acea noapte! Expresia lui, cuvintele lui, atingerea lui – amintirea lui îi dădea putere de fiecare dată când își spunea că făcea ceea ce trebuia. Ar fi vrut să petreacă împreună cu Geoffrey cât de mult timp posibil, să se bucure de fiecare moment înainte să facă dezvăluirea care avea să schimbe totul.

Oare Geoffrey se gândise vreo clipă la acea noapte? Nu-și dădea seama. Avea o expresie extrem de controlată, ca de obicei, lucru care o înnebunea. Oare clipa în care se deschisese răul în fața celui alt fusese aievea, sau doar o părere? În mod surprinzător, Lucinda, care de regulă era atât de tăcută, vorbi prima:

– Ai văzut expoziția de fotografii? întrebă ea.

Lizzie încuviință, iar Lucinda zâmbi larg.

– E una dintre cele mai frumoase secțiuni de aici, nu-i așa? Cred că fotografia va fi următoarea mare artă.

James privise nepăsător mulțimea până acum, dar se întoarse spre Lucinda.

– O artă? întrebă el, curios. Pe mine mă captivează procesul tehnic.

– Este o îmbinare perfectă de știință și artă, răspunse Lucinda. Metafora ideală pentru era științifică în care ne aflăm.

Lizzie observă imediat că Lucinda părea mult mai drăguță când vorbea despre un lucru care o interesa. James trebuia să-și fi dat și el seama de același lucru, fiindcă o privea fascinat acum. Nu trecu mult și cei doi vorbeau animați despre fotografie, iar lui

Lizzie îi era imposibil să intervină în discuție. Și Geoffrey părea la fel de nedumerit. Îi zâmbi uimit lui Lizzie.

– Cât de obraznic din partea lui James să o distragă pe domnișoara Cardington de la tine, îi șopti Lizzie.

Geoffrey încuviință.

– Se pare că am rămas amândoi pe cont propriu.

Părea însă foarte mulțumit de situație, iar Lizzie sorbi din limonadă ca să-și ascundă propria satisfacție.

– Mă bucur că vii la cină săptămâna viitoare. Mi-a fost do... (Lizzie se opri). Adică, abia aștept să ne revedem.

Geoffrey ghici ce voise să spună.

– Ți-a fost dor de mine? Îmi pare rău că n-am reușit să vin în vizită. Am un funcționar care mă ajută să-mi pun afacerile în ordine, dar din nefericire se pare că a supraestimat numărul de ore din zi.

Spunând asta, chipul lui Geoffrey se destinse. Expresia controlată de mai devreme dispăru cu totul, iar Lizzie profită de ocazie ca să-i savureze prezența, să se bucure de faptul că se aflau acolo împreună. Era un moment pe care voia să-l păstreze în amintire pentru totdeauna, fiindcă se temea de zilele amare care aveau să vină.

– Pot să trag concluzia că nu te-ai simțit jignită de întrebările pe care ți le-am pus... despre frații mei?

– Nu, răspunse ea. Voiam să-ți spun totul. Apoi însă mi-am făcut griji că ți-am reînviat amintiri dureroase, că poate nu te-am ajutat...

– Dimpotrivă, o întrerupse Geoffrey. M-ai ajutat foarte mult.

Conversația dintre ei părea una de complezență, cu James și Lucinda de față, dar Lizzie știa că, de fapt, își vorbeau cu înțelegeri mult mai profunde. Geoffrey o luă de mână.

– Cred... sper că încă mai suntem prieteni, Ria.

„Prieteni.“ Având în vedere cine era în realitate și cine se pretindea a fi, Lizzie nu se putea aștepta la mai mult.

– Eu... da, desigur că suntem prieteni. Lizzie își umezi buzele uscate și încercă din nou. E o mare onoare.

Probabil că dezamăgirea i se simțise în voce, fiindcă Geoffrey o privi întrebător. Se uită rapid spre James și Lucinda, care încă

erau prinși în discuția lor. Deschise gura să vorbească, dar Lord și Lady Cardington își făcură apariția chiar atunci, iar cuvintele lui rămaseră nerostite.

– Aici sunteți! spuse Lady Cardington cu o voce extrem de puternică. Vă căutăm de o jumătate de oră. Își făcu vânt cu evantaiul. Ce aglomerație! Nu credeam că există atâția oameni în toată Londra.

James o ajută pe Lucinda să se ridice. Lucinda îi întinse mâna și spuse cu căldură:

– M-am simțit atât de bine împreună cu voi. Poate vom discuta mai mult la cină, la Lady Thornborough?

James îi zâmbi blând, dar cu regret, ca și când ar fi avut în față un copil căruia nu-i putea oferi bomboane.

– Ar fi frumos, fără îndoială. Dar este foarte posibil ca domnișoara Emily să dorească să discutăm despre altceva.

Auzindu-l pomenind de sora ei, care căuta să-l impresioneze pe James din cu totul alte motive, Lucinda se posomorî.

– Emily va fi foarte supărată să afle că nu te-a întâlnit astăzi.

James se aplecă spre ea și spuse, ca și când i-ar fi împărtășit un secret:

– Poate că ar trebui să nu-i spui.

– Într-adevăr, spuse Lady Cardington. Altfel o să fie posacă zile în șir.

Geoffrey îi întinse mâna lui Lizzie.

– Pe săptămâna viitoare, atunci.

Lizzie încuviință, încercând să nu se lase ademenită de căldura mâinii lui sau de senzația stranie că își pierduse ancora după ce el îi dădu drumul.

Geoffrey o luă de braț pe Lucinda, urmându-i apoi pe Lord și Lady Cardington prin mulțime, spre ieșire. Lizzie simți un fior de regret văzând cum Geoffrey se apleca spre Lucinda ca să audă mai bine ce-i spunea.

– Ce interludiu fermecător, remarcă James.

– Da, fu de acord Lizzie, nereușind să-și stăpânească un oftat. A fost.

Unul dintre puținele de care se mai putea încă bucura. Privi spre fântână. Molly era încă acolo. Zâmbi slab spre Lizzie, dar

nu încercă să se apropie de ea. Părea doar curioasă, fără să intenționeze să-i facă rău.

Lizzie era ușurată că Molly nu venea la ea deocamdată. Dar, când își continuă turul împreună cu James, dădu discret din cap spre fată. Se gândi că i-ar fi putut cere ajutorul lui Ben Weathers dacă ajungea pe străzi după ce adevărul ieșea la iveală. Presupunând că nu ajungea la închisoare... sau mai rău.

Capitolul 26

– James mi-a spus că ești o pianistă foarte bună, doamnă Somerville, spuse cu glas tare Freddie când conversațiile de la masă lănceziră. Sper că ne vei delecta cu o melodie după cină.

Ria păli. Nu era prima oară când Geoffrey o vedea atât de neliniștită în timpul cinei, și era sigur că Hightower era motivul. Lady Thornborough îl așezase la capătul opus al mesei lustruite de mahon care putea găzdui cu ușurință douăzeci de oaspeți. În ciuda acestui fapt, Hightower o hărțuise pe Ria cu întrebări toată seara. Dacă aceasta era maniera în care intenționa să o cucerească, era limpede că dăduse greș. Ria îi dădea răspunsuri politicoase, dar de multe ori încerca să schimbe subiectul și să vorbească despre el însuși sau cu totul altceva.

Ria sorbi o înghițitură de vin înainte să răspundă ultimei ofensive a lui Hightower.

– Îmi pare rău să te dezamănesc, dar nu pot cânta în seara asta. N-am mai exersat de mult. N-am cântat deloc în Australia. Nu mai stăpânesc subtilitățile instrumentului.

– Sunt sigur că îți vei reaminti, o îndemnă Hightower.

Ria își lăsă paharul din mână și chicoti din nou, așa cum o făcea de fiecare dată când James sau Hightower erau prin preajmă. Se întâmpla din când în când, de parcă acum că se întorsese în Anglia, vechea Ria încerca să se impună în fața Riei care trăise și muncise în Australia.

– Acum că ai adus vorba de asta, va trebui să încep să exersez din nou. Dar în seara asta vreau să-i scutesc de chin pe oaspeții bunicii.

– O decizie înțeleaptă, interveni Lady Thornborough. Nu dețest nimic mai mult decât muzica prost cântată.

– Sunt dezamăgit, i se adresă Hightower Riei, dar mă voi aștepta să cânti pentru noi în curând, așa cum ne-ai promis.

Geoffrey se înfurie auzindu-l. De ce insista Hightower atât de mult să o audă pe Ria cântând? Politețea îl opri pe Geoffrey în ultima clipă, înainte să-i ceară lui Hightower să nu-i mai pună atâtea întrebări. Se văzuse nevoit să se abțină deja de nenumărate ori de când începuse cina.

– Poate că Lord Somerville vrea să ne citească ceva? sugeră Lucinda Cardington, privindu-l cu admirație. Ai o voce superbă când citești.

– Mulțumesc, spuse Geoffrey, recunoscător să poată distra ge atenția oaspeților de la acțiunile lui Hightower. Ești foarte amabilă.

Lady Cardington încuviință la sugestia fiicei sale.

– Ce idee minunată! Sunt sigură că lectura lui Lord Somerville ne va înveseli pe toți.

– Să nu-i cereți lui Geoffrey să ne citească vreuna dintre predicile lui, interveni James, apoi zâmbi spre Emily, sora Lucindei, care stătea în dreapta lui. Refuz să mă gândesc la chestiuni prea serioase în timpul cinei, fiindcă avem destule subiecte mai vesele de discutat.

De cealaltă parte a mesei, domnișoara Edith Shaw chicoti și își întoarse ochii ei mari spre James.

– Atunci, ce ne facem? întrebă ea, de parcă doar James putea veni cu o soluție la o problemă atât de complicată.

În ciuda faptului că fusese preocupat să-i urmărească pe Hightower și Ria, Geoffrey nu putuse să nu observe că atât domnișoara Emily, cât și domnișoara Shaw se străduiseră să-i atragă atenția lui James toată seara, iar el reușise să gestioneze situația cu îndemănare. Acum, rosti cu veselie:

– Propun un joc prietenesc de whist, pentru toată lumea!

– Whist? repetă Ria, care nu părea încântată de idee.

– Bineînțeles! întări James. Mai ții minte cum jucam ore în șir? Și felul în care tutorele nostru ne pedepsea când asta ne distrăgea de la studii.

– Stai să-mi aduc aminte... spuse gânditoare Ria.

Hightower o privea insistent, de parcă răspunsul ei ar fi avut o importanță vitală.

– Vorbești de data când ne-a pus în colțuri diferite ale camerei? spuse în sfârșit Ria. Sau de atunci când ne-a obligat să rescriem lecția de la geografie de cinci ori?

– Ce memorie bună ai, draga mea verișoară! răspunse râzând James. Am avut o grămadă de probleme, nu-i așa?

Ria zâmbi, iar privirea ei alunecă spre Hightower. Expresia lui devenise neîncrezătoare.

– De fapt, mă gândeam la ziua când tutorele nostru ne-a trimis jos să spălăm oalele, continuă James. Ne-a spus că, dacă nu avem de gând să ne învățăm lecțiile, n-avem decât să ajutăm la bucătărie, fiindcă nu eram mai breji decât femeia care spăla vasele.

Gluma pe seama servitorilor provocă chicoteli în jurul mesei. Geoffrey nu li se alătură, și observă cu o satisfacție stranie că nici Ria nu râdea. De fapt, se încruntase.

– Ce idee superbă de a vă învăța o lecție, opină Lord Cardington, a cărui burtă uriașă tremura de la atâta râs. Cine era acest tutore? Ar fi trebuit să-l angajezi pentru Emily a mea.

– Știi că n-aș învăța nimic de la un asemenea tiran, tată, răspunse supărată domnișoara Emily. Am nevoie de cineva blând și înțelegător care să mă educe.

Spunând asta, îi aruncă lui James o privire care ar fi topit un aisberg, iar James răspunse făcându-i cu ochiul. Domnișoara Shaw nu prinse gestul, ceea ce era probabil un lucru bun. Spuse:

– Ah, sunt de acord cu dumneata, domnișoară Emily. Dar studiile mi se par oricum foarte plictisitoare, indiferent cine este tutorele.

Geoffrey se gândi la zecile de băieți din mica lui parohie care ar fi vrut să învețe sub „tirania“ oricărui tutore.

– Nu cred că e rușine să speli oalele, spuse încet Lucinda.

Ria încuviință.

– Mi-a prins bine să știu cum se spală oalele când eram în Australia, cu siguranță.

– Toate astea nu contează, spuse James. Cred că discutăm despre whist. Deci, draga mea verișoară, sper că n-ai uitat cum ne joacă.

– Ah, nu, răspunse Ria. În Australia n-am găsit nici un pian, dar toată lumea știa să joace cărți.

Ria rosti cuvintele pe un ton nepăsător și toată lumea râse din nou, dar pe chipul ei expresiv se citea o urmă de îngrijorare, iar Geoffrey avu impresia că nu voia, de fapt, să joace.

– Nu am de gând să vă las să jucați pe bani, spuse Lady Thornborough. Nu în casa mea.

– Atunci vom juca pe puncte, spuse James. Ca să ne distrăm. Lady Thornborough se ridică din scaunul ei.

– Ei bine, domnilor, noi ne vom retrace ca să discutăm în liniște în timp ce voi veți decide perechile pentru jocuri.

Domnii se ridicară cu zgomot pentru a le oferi ajutorul doamnelor. James îi trase scaunul domnișoarei Emily, care îi aruncă o privire plină de adorație.

Ria o luă de braț pe Lady Thornborough, răspunzând unei întrebări puse de bătrână. Părul ei blond-argintiu, contrastând puternic cu rochia neagră a bunicii, fu ultimul lucru pe care Geoffrey îl văzu înainte ca doamnele să părăsească salonul. Hightower îi urmări privirea.

– Este o ființă încântătoare, nu-i așa? spuse el, pe un ton în care se citea aprecierea și altceva, un lucru pe care Geoffrey nu-l putea defini. Cred că ești foarte bucuros că ți s-a întors cumnata, chiar dacă ți-a adus vești proaste.

– Mă bucur că s-a întors, spuse Geoffrey. Trecutul nu mai contează. Sper ca de-acum înainte să aibă o viață frumoasă.

Valetul veni să le ofere coniac, iar Geoffrey acceptă bucuros. Hightower scoase un trabuc, frecându-l între degete și savurându-i mirosul. Îl aprinse cu gesturi teatrale.

– E adevărat că n-ai întâlnit-o niciodată pe Ria înainte să fugă cu Edward, nu-i așa?

– Da.

– Pare nerăbdătoare să te cunoască. E clar că este interesată de tine.

Geoffrey îi aruncă o privire de gheață.

– Eu sunt ultima ei legătură cu Edward. L-a iubit foarte mult.

James interveni zâmbind:

– Freddie, ești gelos fiindcă Ria nu ți-a căzut imediat în brațe, așa cum fac toate celelalte femei.

Hightower trase un fum lung din trabuc, înainte să răspundă:

– Poate că deja a făcut-o.

– Ce vrei să insinuezi cu asta? întrebă iute Geoffrey.

Freddie îl privi prin fumul ce se ridica din țigara de foi.

– Ar fi logic, nu-i așa? Până una-alta, ea e o tânără văduvă, iar eu sunt un tânăr vădov. Suntem suflete pereche. Doi oameni care au iubit și și-au pierdut partenerii.

În singura ocazie când Geoffrey îl văzuse împreună cu soția lui, Freddie se purtase ca un mojić cu ea. Și acesta era motivul pentru care era sigur că nu-l afectase cu nimic moartea bieteii femei.

– Dacă tu și doamna Hightower vă iubeați, atunci ați ascuns-o foarte bine, spuse el.

Privirea disprețuitoare a lui Freddie era îndreptată spre Geoffrey, deși ar fi putut la fel de bine să se gândească la soția lui moartă.

– Unele sentimente nu se cer manifestate în public.

James fie nu-și dădea seama de tonul rece al conversației, fie alegea să îl ignore.

– Amândoi vă înșelați. E clar că Ria e îndrăgostită de mine, spuse el pe un ton nonșalant.

– În cazul ăsta va trebui s-o avertizez să aibă grijă, spuse Hightower. Dumnezeu știe ce vor face domnișoara Shaw sau domnișoara Emily dacă află. Nimic nu se compară cu furia unei femei părăsite.

Geoffrey aruncă o privire îngrijorată spre tații celor două domnișoare, dar, din fericire, nici unul nu-i auzise cuvintele. Discutau aprins politică, la celălalt capăt al mesei.

– Sunt foarte ocupat cu domnișoarele, spuse James, fără să-și ascundă mândria. E atât de obositor uneori. Sorbi puțin coniac. Ar fi minunat să mă pot căsători cu Ria, desigur. Dar finanțele

sunt în grea suferință, deci trebuie să-mi găsec o soție bogată. Cineva care va fi încântat de familia mea și îmi va aduce în schimb o moștenire grasă.

– Mă bucur să văd că ți-ai pus prioritățile în ordine, îl apostrofă Geoffrey.

James răspunse reproșului cu un zâmbet nonșalant.

– Dar dumneata, Lord Somerville? întrebă rânjind Hightower. Se pare că ești, de asemenea, pe cale să-ți pui ștreangul de mătase. Domnișoara Cardington cea mare pare să-și închipuie că te vei căsători cu ea. Se potrivește criteriilor dumitale?

Conversația îl irita deja, dar Geoffrey își păstră calmul. Nu avea de gând să se coboare la nivelul lor și să vorbească despre femeii ca despre niște jetoane pe care le putea culege sau arunca după cum dorea.

– Vom vedea, spuse el.

Geoffrey și Lucinda jucau împotriva lui James și a domnișoarei Shaw. Hightower insistase ca Ria să stea cu el la cealaltă masă. Geoffrey nu putuse obiecta prea mult, de teamă să n-o jignească pe Lucinda. Totuși, urmărea îndeaproape ce se petrecea între ei.

Hightower o privea insistent pe Ria de fiecare dată când juca o carte. Ria nu părea să fie o jucătoare prea bună. Chiar dacă jucase mult cu James pe vremuri, părea să fi uitat între timp regulile. Îl privea și ea pe Hightower, apoi se uita la cărțile ei cu o expresie pierdută.

– Vai de mine, spuse ea la un moment dat. Care era cartea care câștigă runda?

Pierdeau aproape de fiecare dată, în ciuda faptului că adversarii lor nu erau prea străluciți. Domnul Shaw juca mereu cărțile nepotrivite, iar domnișoara Emily se uita mereu spre James cu coada ochiului, de parcă ar fi încercat să studieze atent concurența.

Ria puse jos o carte care era probabil o alegere proastă. Furios, Hightower își aruncă toate cărțile din mână pe masă.

– N-am spus niciodată că sunt o jucătoare bună, spuse Ria cu un hohot de râs care lui Geoffrey i se păru forțat.

– Nici eu, i se alătură domnișoara Emily, care părea chiar mai ușurată decât Ria că jocul se terminase. Apoi se ridică și privi spre James. Lucinda cântă foarte frumos la pian. Poate ar fi mai bine să dansăm?

Lizzie crezuse că se descurcă foarte bine, ignorând intenționat semnalele pe care ea și Freddie le foloseau când jucau whist împreună în Europa, dar nu se așteptase să fie nevoită să danseze în schimb. Ar fi fost mai bine să câștige la cărți decât să riște să danseze cu el. Freddie rânjea de parcă Emily Cardington i-ar fi intuit perfect planul.

– Nu dansează nimeni, spuse Lady Thornborough, spre ușurarea lui Lizzie. Nu avem loc. Dar mi-ar face plăcere să o ascultăm pe domnișoara Cardington cântând.

Cu o privire stânjenită, Lucinda spuse:

– Sora mea îmi supraestimează talentul.

– Prostii, declară imediat mama ei. Cânti splendid.

Cuvintele ei o făcură pe Lucinda să se îmbujoreze și mai mult.

– Dar n-am pregătit nimic.

– Avem destule partituri, spuse Lady Thornborough. Ria te poate ajuta, adăugă ea, arătând spre Lizzie.

– Bineînțeles.

Lizzie știa exact unde erau partiturile. Le găsisese într-o zi, în timp ce cotrobăise prin casă, încercând să descopere locul în care Martha ascunsese odată brățara lui Lady Thornborough. O conduse pe Lucinda la dulăpiorul cu partituri.

În timp ce alegeau piese, Lucinda spuse:

– Mă ajuți să dau paginile?

Lizzie ezită. Nu-i putea spune că nu știa să citească notele muzicale. Își întoarse privirea, dar îl descoperi pe Freddie, care le urmărea și asculta la fel de atent ca întotdeauna. Toate întrebările pe care i le pusese în acea seară, la fel ca și jocul de cărți, nu fuseseră decât tot atâtea încercări. Freddie căuta o sincopă în rolul ei, pentru a demonstra că nu era Ria. Seara fusese deja groaznic de lungă, și încă nu se terminase.

Lizzie își luă privirea de la Freddie și întâlni chipul prietenos al lui Geoffrey. Și el o urmărise toată seara, dar, spre deosebire de încercările lui Freddie de a o prinde în capcană, atențiile lui erau bine-venite. Lizzie se simțea atrasă iar și iar de puterea calmă pe care Geoffrey o emana fără să-și dea seama. Deși ea își tot reamintea că nu trebuia să conteze pe el prea mult, spre ușurarea ei, Geoffrey spuse:

– Pot să o ajut eu pe domnișoara Cardington cu partitura.

Toată lumea primi sugestia lui cu murmure aprobatoare. Lady Cardington aruncă o privire cu subînțeles spre soțul ei, de parcă vorbele lui Geoffrey erau încă o dovadă a intențiilor sale față de Lucinda. Și probabil chiar așa era, se gândi Lizzie, simțind o împunsătură de gelozie.

Lucinda îi mulțumi timidă, abia privindu-l în ochi, apoi se așeză la pian. Lizzie văzu că mâinile îi tremurau în timp ce își aranja partiturile. Profitând de faptul că o parte dintre bărbați rearanjau scaunele, Freddie veni din nou lângă Lizzie.

– Mă îndoiesc că biata fată va reuși să cânte cât de cât bine, spuse el. Pare să se teamă și de propria umbră.

– Nu tuturor le place să se afle în centrul atenției, spuse Lizzie, fiindcă și ea primise mult prea multe atenții în acea seară.

Geoffrey se afla lângă Lucinda acum, pregătit să dea paginile. Deși stăteau la distanță unul de celălalt, era ușor pentru Lizzie să și-i imagineze împreună, iar gândul o durea. În plus, Lucinda se îmbujorase iarăși. Lizzie îi permise lui Freddie să o conducă la un scaun.

– Poate că domnișoara Cardington tremură fiindcă e atât de aproape de Lord Somerville, spuse Freddie pe un ton insinuant. E sigur îndrăgostită. Vor fi un cuplu atât de frumos.

Invidia lui Lizzie era amestecată cu regretul că nu va putea fi niciodată împreună cu acel bărbat. Era nevoită să îndure avansurile unui individ ca Freddie și să-l vadă pe Geoffrey iubind o altă femeie. Era cea mai crudă pedeapsă dintre toate. Dar în curând avea să scape măcar de Freddie.

– Nu trebuie să ne grăbim, spuse ea. Încă nu au anunțat nimic oficial.

– Sunt sigur că e doar o chestiune de timp, spuse provocator Freddie, apoi se aplecă să-i șoptească la ureche. Nu mă pot abține să nu remarc însă că dumneata ești o alegere mai bună. Ce păcat că legea nu-i permite să te ia de soție.

Respirația lui mirosea a coniac și a cafea. Era dezgustătoare.

– Pe mine? Dumnezeule, nu, spuse ea pe un ton nonșalant, mirată că devenise o actriță atât de bună. Legea nu contează în cazul de față. Cumnatul meu nu e interesat de mine, și nici eu de el.

Lizzie încercă să-și stăpânească dorința irațională de a fi ea femeia așezată în fața pianului, cântând în timp ce Geoffrey îi întorcea paginile. Se imagina simțindu-i căldura pe spate, cuprinsă de senzația minunată că el aproape o ținea în brațe. Își făcu vânt cu evantaiul.

– Domnișoara Cardington e clar mai bună decât mine. Eu nu cânt nici pe jumătate la fel de frumos.

– Din contră, răspunse sardonice Freddie. Aș spune că și dumneata te descurci destul de bine.

Freddie se lăsă pe spate în scaun și nu mai adăugă nimic, iar Lizzie se prefăcu absorbită de muzică. Se descurcase bine, într-adevăr, se gândi ea. Intenționa să-i respingă în continuare avansurile lui Freddie și să-i evite săgețile otrăvite până venea timpul să facă următoarea mutare. Și, lucrul cel mai important, nu voia să-i dea lui Freddie satisfacția de a vedea cât de mult îl iubea pe Geoffrey. Acesta era un adevăr pe care urma să-l poarte în inimă, ascuns, pentru totdeauna.

Capitolul 27

Marius Maria

Era târziu în noapte, iar Geoffrey mergea pe jos, încercând să-și dea seama ce se întâmplase mai devreme. Pe străzi era liniște, iar el spera că aerul răcoros îi va liniști gândurile, ajutându-l să înțeleagă lucrurile mai bine.

Cunoștea reputația Riei din urmă cu zece ani, de domnișoară naivă din înalta societate. Chipul ei frumos și silueta ei de zână le captivase atenția domnilor din jur, dar nu avusese nici un fel de preocupări intelectuale. Ria pe care o cunoștea acum părea mai matură și rațională. Era adevărat că, uneori, de obicei când era în compania altor persoane, Ria dădea dovadă de o oarecare superficialitate. Dar undeva, în adâncul ei, se ascundea o personalitate profundă, mai liniștită, pe care – din cine știe ce motiv – Ria părea hotărâtă să o ascundă.

Oare Ria avea să redevină acea domnișoară superficială acum că se întorsese în Londra? Prefera oare să-și petreacă timpul cu bărbați ca James? Geoffrey credea că James era un om bun în adâncul inimii, dar nu putea fi de acord cu stilul lui de viață leneș și iresponsabil. Oare asta voia și Ria? După ce trecuse prin atâtea încercări de-a lungul anilor, își dorea oare să se întoarcă la o viață de huzur?

Acel moment din trăsură – acel moment care însemnase atât de mult pentru Geoffrey – oare Ria îl uitase deja? Geoffrey era surprins și deznădăjduit că Ria abia dacă vorbise cu el mai devreme. Își petrecuse majoritatea timpului cu acel abominabil domn Hightower și, lucru și mai oribil, din când în când o surprinsese flirtând deschis cu el. Geoffrey o văzuse pe Ria râzând la fiecare greșeală pe care o făcuse la masa de joc, și îi zărise șoptindu-și ceva în timp ce Lucinda cânta la pian. Dar de ce avea totuși impresia că Ria nu se simțea în largul ei cu Hightower? Era sigur că o văzuse foarte neliniștită de câteva ori. Nu era obligată să-și petreacă timpul cu el. Oare ce motiv avea?

Geoffrey se gândea și la faptul că se oferise să-i întoarcă paginile Lucindei. Știa că gestul va alimenta și mai mult bârfele, deși nu asta intenționase. Se oferise instinctiv, văzând expresia de pe chipul Riei. Oare greșise când crezuse că avea nevoie de ajutor? Sau problema era că nu voise să se despartă de Hightower?

„La naiba“, se gândi el posomorât. Se întorsese la întrebarea inițială. Hightower pusese monopol pe timpul ei toată seara, iar Ria îi permisesese s-o facă. De ce?

Având în vedere că nu știa prea multe despre femei, Geoffrey era tentat să pună ceea ce se întâmplase în acea seară pe seama lipsei lui de experiență în jocurile bizare din înalta societate. Dar ceva din adâncul lui insista să insinueze că era mai mult de-atât la mijloc.

Poate că *el însuși* era problema. Își petrecuse mult prea mult timp gândindu-se la Ria. Îl înfuria, îl îngrijora, îl uimea, iar acum era la un pas să-i răpească și ultima fărâmă de putere. Cum era posibil așa ceva? Nu se lăsase niciodată dominat de sentimente. De ce se schimbaseră lucrurile acum? Ar fi trebuit să o iubească pe Ria ca pe o soră. Dar sentimentele lui nu aveau nimic fratern în ele. Era dezamăgit de sine însuși. Trebuia să-și recapete cumva echilibrul și să facă ceea ce se cuvenea.

Se îndrepta încet spre casa lui acum. Pesemne că doamna Claridge îl așteptase să se întoarcă, fiindcă ea deschise ușa de la intrare pentru el.

– Vai de mine, domnule, nu vă stă în fire să stați în oraș până atât de târziu. O să vă îmbolnăviți. Nu știți că aerul nopții nu vă face bine?

Geoffrey mai inspiră o dată aerul răcoros înainte ca doamna Claridge să închidă ușa.

– Cu ce e diferit aerul nopții de aerul zilei, doamnă Claridge? Ce fel de lucruri periculoase conține?

Doamna Claridge îi aruncă o privire exasperată.

– Puneți cele mai ciudate întrebări, domnule.

– Chiar așa? spuse gânditor Geoffrey. Te asigur că am întrebări și mai ciudate. Se frecă la ochi, încercând să-și limpezească gândurile. Întrebări care par să nu aibă răspuns.

Doamna Claridge își împreună mâinile peste poalele rochiei și îl privi.

– Atunci e bine că îl cunoașteți pe Cel care are toate răspunsurile, nu-i așa? spuse ea cu blândețe. Dacă aveți probleme, puteți să-I cereți Lui ajutorul.

Era un sfat simplu. Cel mai bun sfat.

– Ai dreptate, doamnă Claridge. Ca întotdeauna.

– În nici un caz nu pretind așa ceva, răspunse ea. Dar vă pot sugera să mergeți la culcare, domnule? O persoană care este

trează toată noaptea, în puterea umbrelor, e mohorâtă în dimineața următoare. De multe ori, lucrurile arată mai bine la lumina zilei.

– Mulțumesc, doamnă Claridge. Mă voi retrage în curând.

Și totuși, Geoffrey știa că nu putea să adoarmă. Urcă în bibliotecă, gândindu-se în continuare la Ria. Era o adevărată enigmă. Cum putea fi atât de diferită în public, față de cum i se dezvăluia atunci când erau singuri? De ce personalitatea ei părea să aibă două fețe? Geoffrey oftă, își aminti reproșul doamnei Claridge și începu să se roage.

Ceremonia de inaugurare atrăsese destul de multă lume. Lizzie se înghesuia alături de ceilalți invitați lângă o mică scenă care fusese ridicată în fața noii clădiri. În spatele lor, curioșii se aliniaseră pe marginea străzii, luptându-se pentru un loc din care să vadă cât mai bine. Lady Thornborough fusese prea obosită după serată ca să mai poată ieși în oraș acum, dar, călcându-și pe inimă, îi permisesese lui Lizzie să vină, insistând să îi ia cu ea pe Martha și încă un servitor, de dragul decenței.

Primul ei gând fusese să-l găsească pe Geoffrey și să-i vorbească. Îl zărise lângă scenă înainte să înceapă ceremonia, dar nu reușise să ajungă la el din cauza aglomerației. Era înconjurat de sponsorii principali ai proiectului, inclusiv Lord și Lady Cardington, iar Lizzie simțise din nou împunsătura geloziei văzând-o pe Lucinda lângă el, zâmbindu-i frumos.

Lord Ashley vorbea de ceva vreme despre cât de mult meritau familiile de muncitori să aibă case decente. În curând avea să treacă de ora prânzului, și ziua era călduroasă. Lizzie simțea picuri de sudoare la ceafă.

– E priceput la vorbe, nu-i așa? șopti Martha, făcând-o pe Lizzie să zâmbească.

Dar contele se apropia de sfârșitul discursului său.

– Iar acum, aș vrea să-l invit pe onorabilul reverend Lord Somerville să ne ofere binecuvântarea lui.

Lizzie simți că i se taie răsuflarea privindu-l pe Geoffrey cum urcă pe scenă. Arăta atât de demn, atât de chipeș. El scrută mulțimea și îi prinse aproape imediat privirea lui Lizzie. Nu putea

să facă altceva decât să-i zâmbească scurt, dar Lizzie știa că era un zâmbet sincer. Geoffrey se bucura că venise. Îi întoarse un zâmbet larg.

– În numele Domnului... încep el, cu o voce puternică și limpede.

Cei prezenți își plecară frunțile, inclusiv Lizzie, deși nu se putu stăpâni să nu-și ridice privirea de câteva ori doar ca să-l admire. A treia oară când făcu asta, altcineva îi atrase atenția. Undeva în dreapta, Molly Weathers era pe jumătate ascunsă de paravanul care fusese ridicat în jurul oaspeților invitați și o privea fix.

– Vă rog, mimă Molly cu buzele, cu o privire imploratoare.

Apoi ridică un coș cu mere, și Lizzie înțelese. Molly voia doar să vorbească cu ea, nicidecum să o facă de râs. Își plecă din nou fruntea, iar Geoffrey își termină rugăciunea. Pentru prima oară de când se știa, începu să se roage și ea. „Te rog, Doamne“, se gândi ea plină de fervoare. „Ce ar trebui să fac?“ Lizzie nu era sigură că ar fi recunoscut răspunsul, dar știa că trebuia să afle ce voia Molly.

Își tamponă ușor fața cu batista, încercând să nu-și piardă răbdarea în timp ce Lord Ashley spunea câteva cuvinte de încheiere. Apoi, în sfârșit, totul se termină. Oaspeții aplaudară, apoi mulțimea începu să se risipească.

– Așteaptă aici, îi spuse Lizzie Marthei. Vreau să cumpăr un măr de la fata de acolo.

– Pot să mă duc eu, domnișoară, spuse surprinsă femeia.

– Nu, vreau să merg eu. Așteaptă aici, te rog. Nu durează mult.

– Da, domnișoară, încuviință Martha, deși era clar că nu-i făcea nici o plăcere. Ai grijă la săculeț. Am văzut destule persoane suspicioase prin mulțime.

Lizzie se strecură printre oameni, privind în jur ca să se asigure că nimeni care o cunoștea nu era prin apropiere. Nu-și putea permite ca altcineva să tragă cu urechea la convorbirea lor.

– Cumpărați un măr, domnișoară? spuse respectuos Molly când o văzu apropiindu-se.

– Da, mulțumesc.

Lizzie scoase destui bani cât să cumpere o duzină de mere și îi întinse lui Molly, care făcu ochii mari.

- Mulțumesc, domnișoară.

Apoi o scrută cu privirea câteva momente interminabile, în vreme ce Lizzie nu îndrăzni să vorbească. Ar fi vrut să-și găsească scuze pentru felul în care i se adresase bătrânului Ben Weathers. Era tentant, dar mult prea periculos. Nu putea risca să-și dea la iveală secretul, nu încă. Spera însă că expresia chipului ei spunea tot ce nu putea rosti cu glas tare. În cele din urmă, Lizzie își dădu seama că trecuse prea mult timp. Se întoarse să plece.

- Vă rog, domnișoară.

- Da?

Lizzie se răsuci din nou și își dădu seama că nu luase mărul. Molly ținea în mână și fructul, și o hârtie împăturită.

- Vă rog, domnișoară, spuse iarăși Molly în șoaptă. Am o scrisoare de la Tom.

Lizzie simți că rămâne fără aer. „O scrisoare de la Tom?“ Știa că trebuia să pretindă că nu știa despre cine era vorba, dar nu fu în stare.

- Tom a murit, șopti ea, privind hârtia cu o speranță mută.

- Nu! insistă Molly, cu ochii strălucind. Scrisoarea asta a venit într-un plic adresat familiei mele. Tom a supraviețuit unui naufragiu groaznic și vă caută cu disperare. Crede că sunteți în Londra și ne imploră, ca vechi prieteni, să facem tot posibilul să vă găsim. Imediat ce am primit scrisoarea, bunicii și-a dat seama că doamna pe care a văzut-o în parc erați totuși dumneavoastră.

Molly îi strecură în mână mărul și hârtia. Lizzie se simți cuprinsă de mirare, bucurie și groază în același timp. Oare Tom chiar trăia?

- N-o să vă mai deranjez de-acum înainte, domnișoară. Văd că aveți o viață bună acum și vă doresc toate cele bune. Dar eu și părinții mei... ei bine, eram siguri că veți vrea să știți asta.

- Mulțumesc, spuse Lizzie cu glas răgușit. „Mulțumesc că mi-ați dat fratele înapoi.“

Molly zâmbi scurt, făcu o plecăciune și se îndepărtă. Cu un efort suprem, Lizzie strecură bilețelul în săculeț. Încet, cu trupul amorțit, se întoarse la Martha. Și Geoffrey o aștepta acolo acum. Și – fiindcă viața ei nu putea s-o lipsească de sentimentul pericolului iminent – mai erau alături și James și Freddie. O priveau cu toții, fiecare în felul și din motivele lui. Se simțea scăldată în căldura a o mie de sori. Scoase un geamăt, căci nu mai putea respira.

– Dumnezeule, e atât de cald, spuse James. N-o să-l iert niciodată pe Geoffrey că ne-a adus în Spitalfields când ar fi trebuit să ne relaxăm sub copacii din Hyde Park. Văzând mărul din mâna lui Lizzie, adăugă: Văd că și tu ai nevoie de o gustare.

– Sunteți aici de multă vreme? întrebă Lizzie cu gura uscată.

Cu siguranță o văzuseră vorbind cu Molly. Oare li se păruse ceva în neregulă?

– Tocmai am ajuns, spuse Freddie. Îmi pare rău că am ratat distracția. James pare să fi greșit ora.

Spunând asta, Freddie aruncă o privire spre colțul străzii unde ea stătuse de vorbă cu Molly. Părea nonșalant, dar Lizzie se îngrozi. Trăia un coșmar. Un vis fantastic, imprevizibil, unde nimic nu era sigur, totul se schimba constant, toți oamenii erau fantasme care se risipeau înainte ca ea să le atingă.

– Poate că a fost prea obositor să te chem aici după ce am stat până târziu azi-noapte, spuse Geoffrey, aruncându-i o privire prin care își cerea parcă scuze.

– Nu, îl asigură Lizzie cu un zâmbet tremurat. Mă bucur că am venit. „Deși bucuria mea e amestecată cu teama.“

Următoarea oră fu cea mai lungă pe care Lizzie o îndurase vreodată. După ce ajunse în cele din urmă acasă și Martha o ajută să se schimbe într-o rochie mai simplă, de zi, Lizzie reuși să fie în sfârșit singură. Cu mâinile tremurânde, scoase scrisoarea și începu să citească.

Draga mea Lizzie,

Dacă scrisoarea mea ajunge la tine, îmi închipui că vei fi peste măsură de surprinsă. Da, trăiesc. Am reușit să ajung la țarm, pe o plajă părăsită. Un grup de aborigeni m-au găsit mai mult

mort decât viu. Până să-mi revin și să mă întorc la Bathurst, plecaseși deja. Reverendul Greene mi-a spus că te-ai întors în Anglia, așa că las vestea în grija lui Ben Weathers, sperând că el te poate găsi.

Ah, Lizzie, nici nu știi cât am suferit. Nu te învinuiesc că ai vândut totul crezând că am murit. Dar de ce ai plecat? Am sentimentul că poveștile Riei te-au cucerit. Să nu te încrezi în ele. Nu e bine să readuci trecutul la viață.

Imediat ce strâng destui bani ca să mă urc pe o corabie, mă voi întoarce să te caut eu însumi. Deocamdată îți trimit această scrisoare cu cea mai rapidă corabie și am îndrăzneala să mă rog lui Dumnezeu (în ciuda tuturor păcatelor mele) ca ea să ajungă la tine. Dacă da, scrie-mi imediat și spune-mi unde te pot găsi. Sper că îți dai seama că voi suferi neîntrerupt până când voi ști că ești în siguranță.

Te iubesc,

Tom

Lizzie rupse zăgazul lacrimilor. Plânse din toată inima și din toate puterile, cu disperare. Plângea de bucurie că Tom trăia și pentru că-și pierduse speranța să-l mai revadă vreodată.

Cum să îndrăznească să spună adevărul acum? Dacă își dezvăluia secretul, Freddie ar fi șantajat-o cu siguranță ca să afle unde era Tom. Lizzie nu avea de gând să-i spună nimic concret, dar Freddie știa că fuseseră în Australia și avea un punct de unde să-și înceapă căutările. Apoi avea să plece după Tom ca să se răzbune.

Era dispusă să riște totul când venea vorba de ea însăși, dar cum să riște și viața fratelui său, după tot ce făcuse Tom pentru ea? Trebuia să rupă toate legăturile cu fratele ei, pentru binele lui. Tom trăia, dar era ca și cum l-ar fi pierdut pentru totdeauna. Lizzie își dădu seama că simțea acum ceea ce simțise și Geoffrey în ziua în care se cunoscuseră. Asemenea lui, și ea își pierduse de două ori fratele.

Capitolul 28

Domnișoara Emily Cardington o încolți pe Lizzie la masa cu gustări. Era roșie în obraji și ochii îi străluceau de bucurie.

– Sunt în al nouălea cer! exclamă ea.

Erau la gala caritabilă a familie Cardington – ultimul eveniment la care Lizzie și Lady Thornborough participau înainte să părăsească Londra. Lizzie făcea tot posibilul să asculte pălăvrăgelile lui Emily, deși număra orele până când avea să poată evada. Era pe muchie de cuțit, prinsă între bucuria că fratele ei supraviețuise în mod miraculos și teama pentru viața lui. Trebuia să scape – să fugă departe de Freddie, departe de presiunile nesfârșite ale vieții în oraș. Avea nevoie de timp ca să se gândească, să decidă ce trebuia să facă.

Mai era doar o singură seară, apoi putea să plece. Trebuia doar să treacă cu bine peste următoarele ore.

– Am dansat cu James, spuse Emily, trezind-o pe Lizzie din reverie. A fost divin. Emily o trase pe Lizzie departe de grupul de doamne de la masă și îi spuse pe un ton confidențial: Și, după ce am dansat, eu și James am ieșit pe terasă... ca să ne răcorim după atâta efort. E atât de cald aici.

Emily se îmbujoră, iar Lizzie înțelese că ea și James nu făcuseră doar să respire aerul curat de afară. Bănuia că fata se îndrăgostise până peste cap, și știa prea bine unde puteau duce astfel de trăiri.

– Emily, nu cred că e înțelept să ieși singură cu James. Cineva ar putea să spună că acțiunile tale sunt indecente.

– Chiar așa? spuse Emily cu un zâmbet jucăuș. Atunci stai să vezi pe cine am mai zărit afară. Privi în jur ca să se asigure că nu o aude nimeni. Lucinda și Lord Somerville erau așezați împreună pe o bancă dintr-un colț al grădinii, unde era foarte întuneric și nu se vedea mai nimic.

Lizzie simți că amorțește cu totul auzind-o.

– Continuă, spuse ea.

- Ei bine, asta e tot, recunosc Emily. Nu făceau decât să vorbească. Dar eu și James ne-am dat seama că vorbeau foarte entuziasmați. Nu înțelegi? Probabil că i-a cerut mâna!

„Nu“, se gândi Lizzie cu disperare. „Nu în seara asta.“ Inima ei deja nu mai putea suporta.

Emily scoase un chicotit ascuțit – un sunet care le făcu pe două matroane din preajmă să îi arunce priviri dezaprobatore. Își făcu vânt cu evantaiul și respiră adânc de câteva ori, apoi reuși să spună pe un ton mai potolit:

- Poate că își vor anunța logodna în seara asta.

Lizzie știuse că era posibil să se întâmple mai devreme sau mai târziu, desigur, dar tot simțea o strângere de inimă bizară.

- S-ar putea să nu-i fi cerut mâna, spuse ea. Doar fiindcă vorbeau împreună...

- James era convins de asta, insistă Emily. Și părea curios de posomorât din cauza asta.

- Chiar așa? Dar de ce s-ar împotrivi partidei?

- Exact asta mă întrebam și eu, spuse Emily, încuviințând, de parcă ea și Lizzie erau amândouă foarte inteligente. Și am ghicit răspunsul. Dacă James intenționează să mă ceară de soție... Emily o luă pe Lizzie de mână. Sper că așa va face, tu nu?

Lizzie clipi. Gândurile ei erau atât de confuze, încât avu nevoie de câteva clipe înainte să-și dea seama că Emily o întrebase ceva. Incuviință cu un gest vag.

- Desigur.

- Draga de tine, spuse Emily, strângând-o atât de tare de mână, că Lizzie făcu un efort să nu verse paharul de punci pe care îl ținea în cealaltă.

- Continuă, spuse Lizzie. Dacă James te cere de soție...?

Emily zâmbi larg.

- Glumește mereu despre cât de mult îl plectisește Lord Somerville. Poate că nu-l vrea căsătorit cu Lucinda, fiindcă apoi, dacă James se însoară cu mine, vor fi cumnați!

- Serios, domnișoară Emily, spuse Lizzie încercând să-și păstreze vocea calmă. De ce să-și facă James griji în legătură cu asta?

Există lucruri mult mai rele decât să-l ai pe Lord Somerville drept cumnat.

– Tu știi mai bine, încuviință Emily, din moment ce este cumnatul tău.

Dar Emily era deja atentă la altceva. Își ceru scuze și alergă spre un grup de domnișoare – fără îndoială ca să le anunțe despre iminenta nuntă a surorii sale.

Lizzie își croi drum prin sala aglomerată de bal și găsi un scaun liber în celălalt capăt, sperând că nu va atrage atenția nimănui. Se sprijini de spătar, urmărind dansatorii fără să-i vadă de fapt.

Oare Geoffrey chiar era pe cale să se căsătorească cu Lucinda Cardington? Dăduse multe semne că o curta, bineînțeles. Lizzie n-ar fi trebuit să fie surprinsă dacă Geoffrey își anunța logodna acum. În adâncul inimii ei însă, era surprinsă... și peste măsură de dezamăgită. Nu se cuvenea să simtă asta, fiindcă Geoffrey n-ar fi putut fi niciodată al ei – nici acum, și cu siguranță nu după ce adevărul despre ea ieșea la iveală. Atunci, de ce ultima ei fărâma de speranță refuza cu obstinație să moară?

– Draga mea doamnă Somerville, de ce te ascunzi în colțul ăsta?

Lizzie se întoarse și îl descoperi pe Freddie, bărbatul a cărui prezență o umplea de disperare.

– M-ai evitat toată seara. Încep să mă simt insultat, sincer. Freddie întinse mâna. Dansăm? E un vals. Știi că dansezi valsul foarte frumos.

– Ah? Și de unde știi asta?

– Te-am văzut dansând la balul lui Lord Beauchamp, desigur.

„Desigur.“

– Atunci, continuă Freddie, mi-ai promis că vei dansa cu mine.

Nu se putea eschiva acum. Trebuia să danseze cu el. Trebuia să facă tot posibilul ca să-l convingă. „Încă o seară.“

Ridicându-se, Lizzie chicoti într-o manieră lipsită de griji, așa cum făcea Ria.

– Atunci trebuie să dansez cu dumneata, nu-i așa? Nu se cuvine ca o doamnă să nu-și țină cuvântul.

Zâmbetul lui îl asemena curios de mult cu o vulpe.

– Nimeni nu te-ar acuza vreodată că nu ești o doamnă.

Lizzie îl luă de braț și simți un fior slab atingându-l. Nu fiindcă ar fi ținut la el, așa cum se întâmplase cu atâția ani în urmă. Ci pentru că se simțea de parcă ar fi stat lângă un animal de pradă periculos. Mâna lui o acoperi pe a ei și o conduse în ringul de dans. O prinse pe după talie, așa cum o făcuse de atâtea ori înainte, și începură să danseze.

Lizzie dansa cu o jumătate de pas înaintea muzicii și, de două ori, nu reuși să urmeze, „din greșeală“, pașii lui Freddie. Prima oară îl călcă pe picior, a doua oară se ciocniră de un alt cuplu. De fiecare dată, Lizzie râse și-și ceru scuze, iar Freddie rosti cuvinte false de încurajare și continuă să danseze.

Lizzie își făcuse griji că urma să-i fie prea greu să nu se lase condusă de el, că se putea lăsa purtată de muzică fără să vrea, așa cum se întâmplase de multe ori când dansau. De fapt, îi era ușor să greșească. Cu fiecare pas, se lupta pentru viața ei. Și pentru a lui Tom.

Freddie se dădea în spectacol, făcând toate lucrurile pe care le-ar fi făcut dacă ar fi dansat de fapt cu Ria Thornborough. Însă Lizzie nu știa dacă era convins sau nu. Când muzica se opri, Freddie îi dădu drumul și se aplecă în fața ei. Privirea lui oglindea iritarea când se îndreptă de spate.

– N-am mai avut niciodată o parteneră de dans atât de fermecătoare.

– Domnule Hightower, ești prea blând. Se poate să mă cucești totuși cu toate complimentele dumitale.

– Nu ești chiar atât de ușor de cucerit, spuse el. Ești o fortăreață. Un trofeu. Iar eu intenționez să-ți iau zidurile cu asalt.

Freddie îi duse mâna la buze, privind-o în ochi. Gestul o făcu să-și amintească imediat de noaptea în care Geoffrey făcuse același lucru. De data asta nu simțea nici un pic de bucurie. Nu i se tăia respirația. Nu se gândea decât că jocul ei era foarte, foarte periculos. Știa că gesturile lor întorceau capete, că oaspeții îi urmăreau, șopteau între ei.

– Poate că îmi va face plăcere să fiu cucerită, spuse ea cu un zâmbet jucăuș.

„Lasă-i să bârfească“, se gândi ea. „Asta o să mă ajute. Cu toții cred că sunt Ria, și îl voi învinge pe Freddie la propriul joc.“

Cu coada ochiului, Lizzie văzu că și Geoffrey îi urmărea. Era surprinsă și rușinos de bucuroasă că Lucinda nu era împreună cu el. În clipa în care Freddie îi sărută mâna, Geoffrey se îndreptă spre ei cu pași apăsați.

– Pot să am onoarea următorului dans? întrebă Geoffrey.

Cuvintele lui erau politicoase, dar privirea pe care i-o aruncă lui Freddie era plină de o furie rece. Însă adversarul său nu părea dispus să se lupte de data asta. Îi eliberă mâna lui Lizzie și spuse nonșalant:

– Până data viitoare, atunci.

Făcu un semn scurt din cap către Lord Somerville, apoi se întoarse cu spatele și se îndepărtă.

În loc să o însoțească pe Lizzie pe ringul de dans, Geoffrey o conduse prin ușile franțuzești care dădeau înspre o terasă pietruită. Aerul rece era surprinzător de plăcut după căldura din sala de bal și efortul de a-și susține șarada.

– Nu dansăm?

Nu era greu să se prefacă supărată. Sentimentele ei erau atât de învălmășite, că nu știa ce să mai creadă. Mai ales că Geoffrey se afla atât de aproape de ea. Oare avea de gând să-i spună că se logodise cu Lucinda? N-ar fi putut suporta o discuție despre planurile de nuntă ale lui Geoffrey în acel moment. Inima ei suferise prea multe în acea seară.

– Ria, ai habar ce faci? spuse Geoffrey plin de furie.

Lizzie îl privi, dându-și seama că șocul și înverșunarea care îi întunecau chipul nu erau doar din cauza lui Freddie. Era, de fapt, furios pe ea. Nu era suficient de rău că trebuise să flirteze cu Freddie, acum trebuia să aibă de-a face și cu nervii lui Geoffrey. Fără îndoială că Geoffrey avea să-i spună că nu avea comportamentul potrivit unei văduve.

Sau reușise oare să-l facă gelos? Gândul o umplu de o speranță irațională. Asta însemna că sentimentele lui pentru ea erau mult mai profunde decât se așteptase. Trebuia să afle.

Geoffrey o privi nerăbdător pe Ria, așteptându-i răspunsul.

– Dansam cu Freddie, spuse ea. Acum sunt afară cu dumneata. Asta îți răspunde la întrebare?

Geoffrey încercă să-și controleze furia. Tot ce înțelesese după ce se rugase și reflectase atât de mult era că Ria avea nevoie de el cumva, că avea nevoie de ajutorul lui. Era gata să-i ofere asta. Dar cum să o ajute, când ea părea hotărâtă să-și facă rău singură? O apucă de brațe, stăpânindu-se din greu să nu o scuture bine.

– V-am văzut pe amândoi. Te-am avertizat că e periculos. Se folosește de femeile pe care le știe vulnerabile. E limpede că a pus ochii pe tine.

– Știu foarte bine ce fel de bărbat este, spuse ea, aruncându-i o privire sfidătoare. Mulțumesc pentru îngrijorare, dar mă descurc și singură. Poate că ar fi mai bine să te întorci la domnișoara Cardington. Și ea a pus ochii pe dumneata, e limpede.

– Lady Cardington m-a încolțit, nu Lucinda. Ea...

Geoffrey se opri, dându-și seama că îi spusese pe numele mic, însinuând că între el și domnișoara Cardington exista o apropiere mai mare decât cea reală. Și Ria observase asta.

– Lucinda? repetă ea pe un ton întrebător.

Geoffrey clătină din cap și reîncepu:

– Domnișoara Cardington este remarcabilă, dar se lasă manipulată prea ușor de mama ei.

Ria îl privi. Ochii ei violeți reflectau lumina lumânărilor.

– Asta vrei? Pe cineva ușor de manipulat?

– Nu! Nici măcar nu sunt sigur că este femeia potrivită pentru mine.

– Nu este, rosti Ria cu o voce îndurerată.

Cuvintele ei îl uimiră. Ria îl privi surprinsă, de parcă nici ea nu se așteptase să zică așa ceva.

– Îmi pare rău, spuse ea. N-ar fi trebuit să spun asta.

Geoffrey își dădu seama că încă o mai ținea în brațe, dar Ria nu mai încerca să se împotrivească. Își lăsă degetele moi, însă nu reuși să-i dea drumul.

Ria își plecă fruntea spre el, iar spațiul dintre ei se micșoră puțin. Geoffrey își coborî instinctiv bărbia spre părul ei, căutând parfumul dulce de trandafiri care o înconjură mereu.

În aceeași clipă, Ria își ridică și ea privirea, iar obrazul ei îl atinse pe al lui. Apoi, ochii li se întâlniră, iar Geoffrey știu că nu se va putea împotrivi niciodată atracției dintre ei. Era un fir delicat, invizibil, dar imposibil de rupt.

Buzele ei se despărțiră, într-o rugămintă nerostită, irezistibilă. Iar Geoffrey se aplecă și o sărută.

Momentul în care buzele lor se atinseră îi uimi pe amândoi. Geoffrey își dădu seama că îl așteptase din clipa în care o văzuse pentru prima oară. Chiar și așa, însângerață și plină de vânătaii, Ria îl atrăsese cu acea combinație stranie de putere și vulnerabilitate pe care nu o mai văzuse la nici o femeie, niciodată.

Ria scoase un sunet slab, fie drept protest, fie în semn că se lăsase în voia lui. Geoffrey nu știa sigur, dar nici nu se putea opri. Brațele ei îi înconjurară gâtul, iar buzele ei le căutau pe ale lui, sărutându-le, dezmierdându-i obrazul, bărbia. Era prea frumos, prea bine. „Frumos?“ O săruta pe văduva fratelui său! Dar nu se putu abține să nu o sărute din nou, știind că gustul ei dulce avea să-l urmărească pentru totdeauna.

În sfârșit, Geoffrey reuși să se tragă înapoi

– Trebuie să ne oprim, spuse el, deși nu părea deloc convins.

Ria încercă să-l tragă din nou în brațele ei.

– Te rog...

– Ria!

Fusese prea aspru. Ea se crispă. Căldura sărutărilor se topi în răcoarea nopții. Încercând să se stăpânească pe cât posibil, Geoffrey spuse:

– Știi de ce nu putem face asta.

Ria își lăsă mâinile să cadă.

– Da, știu de ce, recunosc ea, încercând să râdă tremurat. Nici nu vreau să-mi imaginez ce crezi despre mine.

Geoffrey nu voia decât să o ia în brațe, să-i sărute buzele, să o liniștească, să o facă să-l privească din nou așa cum o făcuse cu câteva clipe mai devreme. Să stea locului, ținându-se departe de ea era mai greu decât și-ar fi închipuit vreodată.

Ria se întoarse și se îndreptă spre balustrada de piatră care mărginea terasa. Lumina abia dacă ajungea până acolo. Geoffrey privi grăbit spre ușile care duceau spre sala de bal, dându-și în sfârșit seama că era posibil să fi fost văzuți. Din fericire, păreau să fie încă singuri.

O urmă până la balustradă. Rămaseră amândoi nemișcați, fără să-și vorbească, privind grădina de dedesubt. Luna plină inunda peisajul cu o lumină argintie. Efectul era dureros de frumos, lăsând impresia unei liniști care nu exista. Dinspre sala de bal se auzeau râsete și acorduri de orchestră.

Ria tremura, dar Geoffrey nu se simțea în stare să o atingă, pentru a o liniști. Era limpede din postura ei că nu voia să fie alintată. Trebuia să se țină cât mai departe de ea. Vina îl copleși. Cum se întâmplase așa ceva? Nu intenționase decât să o avertizeze că Hightower era periculos. Cu siguranță că Domnul *nu* intenționase să-i transmită așa ceva. Dar Ria era irezistibilă. „Cât de ușor ne lasăm copleșiți de păcat“, se gândi el.

– Ria. Numele ei părea să-i rănească buzele de fiecare dată când îl rostea. Nici nu știu cum să-mi cer scuze. A fost de neiertat să profit de tine astfel.

– Nu. Vocea ei abia se auzea. N-ai profitat. Se întoarse spre el. Ii am vrut să te sărut. Eu am vrut... „Te-am vrut pe tine.“

Nu trebuia să o rostească cu glas tare. Ochii ei albaștri-violeti, expresivi, atât de nerăbdători sub sprâncenele ei delicate, erau mai elocvenți decât orice cuvinte.

Dându-și seama de asta, Geoffrey se înfioră până în adâncul sufletului. Multe femei îl doreau pentru averea lui, poziția lui, sau chiar reputația lui de om de onoare. Dar niciodată nu mai fusese convins că o femeie îl dorea doar pentru el.

„Ești un netot“, își reproșă Geoffrey, amintindu-și cuvintele dure pe care i le spusese Ria. „Ce știi tu despre iubire?“

Nu prea multe, din câte se părea, dacă fusese în stare să se îndrăgostească de femeia nepotrivită într-un moment nepotrivit.

– Ria, nu putem lăsa să se mai întâmple așa ceva.

Propriul ton dur îl surprinse, dar își spuse că așa era cel mai bine. Asta îi putea trezi pe amândoi la realitate.

Ria își coborî privirea, ascunzându-și dorința.

– Nu se va mai întâmpla, spuse ea. Măine plec spre Rosewood și cine știe cât timp va trece până când ne vom revedea...

Două cupluri ieșiră pe terasă, vorbind vesele, răpindu-le orice șansă de a mai discuta în intimitate.

– Ar trebui să intrăm, spuse Geoffrey.

Ria încuviință și se întoarseră în sala de bal puternic luminată. Ria nu îl privi în ochi și nici nu-i văzu plecăriunea când îl părăsi.

Ar fi trebuit să se bucure că Ria era dispusă să facă ceea ce se cuvenea. Ar fi trebuit să fie mândru că era în stare să treacă peste un asemenea moment. Așa ar fi trebuit.

– Geoffrey, aici ești.

Geoffrey se întoarse și îl văzu pe James apropiindu-se. Freddie Hightower îl însoțea.

– Vino cu noi, spuse el pe un ton puțin prea ridicat și cu chipul înroșit de la băutura. Tocmai ieșeam afară să fumăm.

– Se pare că Geoffrey tocmai s-a întors de acolo, comentă Hightower, rânjind.

Geoffrey era extrem de tentat să blesteme. Probabil că Hightower îi zărise pe el și pe Ria intrând împreună. Nu putea decât să-i mulțumească Domnului că nu văzuse și ce se întâmplase între ei afară.

– Ei bine, insistă James, neabătut, poate să mai iasă o dată!

Era clar că James resimțea din plin efectele băuturii. Îl luă pe Geoffrey pe după umeri, gata-gata să se împiedice. El îl ajută să se îndrepte și, văzând că nu are de ales, îi însoți pe cei doi bărbați afară. Hightower scoase trei trabucuri din buzunarul de la haină.

– Se pare că eu sunt cel care vă servește în seara asta, spuse el.

Geoffrey ar fi refuzat, dar se bucură de mica plăcere de a face un lucru la care Hightower nu se aștepta. Acceptă trabucul.

- Ce făceai cu frumoasa dumitale cumnată aici, pe terasă? întrebă Hightower.

Geoffrey părea hotărât să-și continue ofensiva.

- Dacă vrei să știi, am avertizat-o să fugă de tine.

- Cât de frumos din partea ta. Cred însă că e prea târziu.

- Prea târziu pentru ce?

- Domnilor, cred că e timpul să vă spun o mică poveste, anunță Hightower, aprinzându-și țigara de foi și inspirând adânc. Ria și Edward au fugit împreună acum zece ani. De-atunci încoace, nimeni nu i-a mai văzut și nici nu a auzit de ei.

- Știm asta, rosti nerăbdător Geoffrey.

- Da, dar are legătură cu ce urmează să vă spun. Domnilor, adevărul adevărat. Acum șapte ani, m-am îndrăgostit de o femeie tânără și fermecătoare. O doamnă blondă, cu o privire atât de captivantă, că era în stare să te atragă de la cincizeci de pași.

Insinuarea era limpede, dar cum ar fi putut fi vorba de Ria? Cu șapte ani în urmă se afla în Australia. Oare? De fiecare dată când o văzuse împreună cu Freddie fusese sigur că era ceva între ei. Ceva tainic.

- Și unde ai cunoscut-o pe această femeie? întrebă Geoffrey.

- Am văzut-o în Hyde Park, într-o duminică, în timp ce mă plimbam. Era atât de frumoasă, că n-am putut să nu mă opresc să stau de vorbă cu ea.

- Ai intrat în vorbă cu o femeie fără să-i fii prezentat?

- Freddie, n-ai pic de rușine, spuse James zâmbind.

- Doamna era dispusă să-mi vorbească, răspunse Freddie. Iar când o doamnă e disponibilă... Trase o gură de fum și răsufală cu un aer satisfăcut. Pe scurt, relația noastră s-a transformat în ceva foarte plăcut. Când i-am spus că plec să mă plimb prin Europa, m-a implorat să o iau cu mine.

James îi zâmbi.

- Te-a implorat, așa a făcut?

- M-a implorat. Freddie se relaxă și se sprijini de balustradă, privind dansatorii dinăuntru, de parcă și-ar fi retrăit călătoria prin Europa. Ne-am simțit foarte bine, desigur.

Geoffrey strânse puternic trabucul. Gândul că Freddie era în stare să vorbească atât de nonșalant despre aventurile lui indecente îl înfuria din mai multe motive decât era în stare să recunoască.

– Ce legătură are asta cu Ria?

– Haide, omule, spuse nerăbdător Hightower, nu fi atât de obtuz. Ria a plecat acum zece ani. În timpul ăsta am petrecut aproape un an cu o femeie care arăta exact ca ea. N-am văzut-o pe acea femeie din ziua când ea și așa-zisul ei frate – care, apropo, nu semăna deloc cu ea – au fugit naiba știe unde. Acum, Ria s-a întors și susține că a fost în Australia în tot acest timp. Spune că Edward e mort de doi ani, dar nu pare să-l plângă prea tare. Presupun că Edward a murit acum mai multă vreme și că draga noastră Ria a avut și alte ocupații pe lângă păstoritul oilor.

Geoffrey aruncă țigara cu un gest furios.

– Cum îndrăznești să o insulți pe Ria?!

Fiecare fibră a trupului său se revolta împotriva acestui individ care nu avea pic de decență. Hightower îi înfruntă mânia cu o expresie plină de satisfacție.

– Probabil ai impresia că este de datoria ta să-i aperi onoarea, nu-i așa? Ce ai de gând să faci? Să mă provoci la duel? Hightower râse batjocoritor. Pot să-ți spun că n-ar fi prima oară.

Geoffrey îl prinse pe Hightower de rever, trântindu-l de balustradă. Bărbatul îl privi panicat, dar vocea lui era calmă și rece când adăugă:

– Nu-mi vine să cred că ești în stare să recurgi la violență, Somerville. Ai uitat deja jurămintele tale de preot?

– Un preot, spuse răstit Geoffrey, ținându-l și mai strâns pe Hightower și scuturându-l, luptă pentru ceea ce se cuvine.

– Chiar așa? răspunse Hightower. Atunci poate ar fi mai bine să renunți la sutană. Nu pot să nu bănuiesc că tu însuși ai făcut lucruri care nu se cuvin.

Geoffrey era gata-gata să îl lovească pe Hightower când James se strecură între ei. Aparent, cearta lor începuse să-l trezească din beție.

– Domnilor, calmați-vă, spuse el. Vreți să vă audă toată lumea?

Geoffrey își lăsă mâinile să cadă și se trase înapoi, reproșându-și că își pierduse calmul și blestemându-l în tăcere pe cel care îl provocase. Nu avea de gând să-i permită lui Hightower să-i controleze acțiunile. Acesta din urmă își îndreptă gulerul și eșarfa.

– Știam eu că o să-ți vii în fire, spuse el cu aceeași expresie satisfăcută de mai devreme.

Geoffrey își stăpâni furia.

– Îmi dau seama pur și simplu că ceea ce insinuezi e ridicol, spuse el calm. De ce să se fi întors Ria în Londra fără să spună nimănui? Trebuie să fi fost altcineva care îi semăna.

– Uite o presupunere interesantă, spuse Hightower. Dacă există vreoa femeie care seamănă atât de mult cu Ria, încât să îi poată lua locul... Își înclină bărbia spre sala de bal. Atunci cine e femeia dinăuntru? Se întoarse spre James. Ești vărul ei. Ați crescut împreună. Ești singurul dintre noi care o cunoștea pe Ria atunci. Femeia dinăuntru e ea?

James părea complet descumpănit.

– Ce întrebare ridicolă! Dă-mi voie să cred că îmi cunosc propria verișoară. Vorbește ca Ria, își amintește jocurile naive pe care le făceam împreună. Știe numele tuturor servitorilor pe care i-am avut de când eram copii.

– Și arată exact ca Ria? întrebă Hightower.

– Era foarte tânără când a plecat. Acum e o femeie în toată firea.

– Deci există diferențe? insistă Hightower.

– Freddie, îl avertiză James, nu-ți voi permite să insinuezi public că verișoara mea nu este cine pretinde să fie. I-ar ruina reputația și ar distruge-o pe mătușa Thornborough.

– Nu-mi pasă absolut deloc de mătușa ta care taie și spânzură, rosti ironic Hightower, dar, oricum, nu intenționez să spun nimic. Voi aștepta momentul potrivit. Dacă aflu că nu e Ria, atunci eu și ea avem niște treburi de rezolvat.

Vocea lui Hightower căpătase o notă sinistră. În astfel de momente, Geoffrey putea crede toate poveștile care se spuneau

despre el. Gândul că el ar fi putut încerca să-i facă rău fizic Riei era mult mai grav decât flirtările dintre ei de până atunci. Își spusese hotărât că o va apăra pe Ria, de orice și de oricine.

Fără nici un cuvânt, Geoffrey se îndepărtă, lăsându-i pe ceilalți doi pe terasă. O căută pe Ria prin sala de bal și în camerele alăturate. Trebuia să vorbească cu ea, să o mai vadă o dată. Cuvintele lui Hightower îi sădiseră idei periculoase în minte și trebuia să-și revină, să se asigure că totul era bine. Dar ea plecase deja.

Capitolul 29

Trăsura încetini când intră pe aleea cea lungă ce ducea la conacul Rosewood. Lizzie nu vedea încă nimic din peisaj – încerca doar să descâlcească gândurile confuze care nu-i dădeau pace. Cu luni și luni în urmă, când își imaginase acea zi, se văzuse jucând fără probleme rolul Riei și pregătită să le dovedească tuturor că era o Thornborough. Acum se apropiase foarte mult de scopul ei, dar cum ar fi putut să se aștepte la toate lucrurile care se întâmplaseră între timp? Victoria nu o bucura nici pe departe pe cât de mult se așteptase.

În curând trebuia să decidă ce voia să facă. Nu mai era sigură dacă era bine să-și dezvăluie adevărata identitate, acum că Tom trăia. Nu găsea nici o cale de ieșire. Pe lângă grijiile legate de fratele ei, de Freddie și de scrisori, un lucru o neliniștea tot mai mult: ce se întâmpla între ea și Geoffrey.

Călătoria de la Londra fusese insuportabil de lungă și avusese timp să retrăiască tot ce se întâmplase pe terasă cu Geoffrey de o mie de ori: brațele lui în jurul ei, sărutările lui tandre, pasionale. Geoffrey era îndrăgostit de ea. Era sigură de asta.

Probabil că se simțea vinovat fiindcă era îndrăgostit de așa-zisa lui cumnată. Îi spusese că nu vor mai face niciodată așa ceva, iar Lizzie fusese de acord. Nu voia ca Geoffrey să fugă de ea de teamă că ar ajunge din nou unul în brațele celuiilalt. Mai mult decât orice, Lizzie voia să-l vadă din nou.

– Ria! exclamă Lady Thornborough, trezind-o la realitate. N-ai auzit nici un cuvânt din tot ce-am spus.

Oare Lady Thornborough îi vorbește? Lizzie îi aruncă o privire vinovată.

– Ești cu capul în nori, îi reproșă bătrâna. Revino cu picioarele pe pământ. Aproape am ajuns la Rosewood.

– Îmi cer scuze, draga mea bunică, spuse Lizzie, zâmbindu-i timid.

Într-adevăr, Lady Thornborough ar fi trebuit să fie prima ei preocupare. Îi promisese Riei că va încerca din toate puterile să o facă fericită pe Lady Thornborough. Reușise măcar asta? Nu se putu stăpâni să nu întrebe:

– Bunico, ești mulțumită de mine?

Vocea ei era puțin tristă, iar Lady Thornborough o privi surprinsă.

– O, draga mea. De ce mă întrebi?

– Vreau să fiu o nepoată bună.

– Bineînțeles că sunt mulțumită de tine. Ce întrebare ciudată. Vocea bătrânei era răstită. Lady Thornborough nu obișnuia să-și dea sentimentele pe față cu ușurință, după cum Lizzie începuse deja să-și dea seama. Buzele ei subțiri se arcuieră într-un zâmbet. Recunosc că nu mai ești la fel de dificilă cum erai pe vremuri, adăugă ea.

Lizzie o luă drăgăstoasă de braț.

– Spui asta de parcă ar fi un lucru rău, glumi ea.

Bătrâna oftă și o strânse de mână.

– Nu mai ești la fel de veselă ca înainte, dar, după tot ce s-a întâmplat, e de înțeles. Poate că, în timp...

– Poate, încuviință Lizzie, nevrând să-i strice plăcerea exprimând vreo îndoială.

Dar, de fapt, Lizzie nu știa cât timp îi mai rămăsese. Se întoarse spre fereastra trăsorii, văzând pentru prima oară stejarii maiestuoși care flancau aleea și conacul care se înălța dincolo de ei. Conacul Rosewood arăta exact așa cum îl pictase mama Riei cu atâția ani în urmă. Căderea imensă de piatră arăta ca o doamnă bătrână, elegantă, îmbrăcată într-o haină multicoloră

de trandafiri agățători și iederă. Avea o frumusețe liniștită, senină. Lizzie nici nu-și putea imagina cum ar fi fost să crească în acest loc! Nici chiar laudele entuziaste ale Riei nu-i făceau cinste. Conacul era imposibil de descris.

– Ești mulțumită, draga mea? întrebă Lady Thornborough.

– Este atât de frumos, murmură Lizzie, iar grijile îi dispărură pentru o clipă, umbrite de frumusețea peisajului. Atât de minunat.

– Ei bine, atunci e adevărat ce se spune despre amintirile care înfrumusețează locurile. Când nu aveai nimic de făcut și pe nimeni care să-ți țină de urât în afară de câini, te plângeai mereu de locul ăsta „urât și sumbru“.

– Chiar așa? Lizzie nu reuși să-și ascundă surprinderea din voce. Trăsura alunecă pe sub o arcadă fermecătoare, acoperită de trandafiri, dincolo de care se vedea o cărăruie. Lizzie și-o imagina ducând spre o grădină încărcată de trandafiri de toate culorile posibile. Cât de prostuță eram, spuse ea.

Trăsura continuă să înainteze, roțile făcând pietrișul de pe alee să scrâșnească surd. Auzindu-le apropierea, două duzini de servitori se revărsară pe ușa de la intrare și formară două șiruri de-o parte și de alta a treptelor, bărbații într-o parte, femeile în cealaltă.

– Cred că vei vedea mai multe fețe cunoscute, spuse Lady Thornborough.

O doamnă înaltă, de șaizeci de ani, inspecta șirurile de servitori, asigurându-se că toată lumea era la locul ei. Era slabă, cu o față ascuțită și nasul mare. Purta o rochie neagră, simplă, și un mănunchi de chei. Ea trebuia să fie menajera de la Rosewood.

Lizzie respiră adânc. Era timpul să spună ceva. Dacă greșea, Lady Thornborough o putea corecta imediat, înainte să se facă de râs în fața servitorilor. Acum era, de asemenea, momentul să se arate prostuță, așa cum părea să își dorească Lady Thornborough.

– Doamna Carter e mai bătrână decât o țin minte, dar tot n-a reușit să mai pună ceva carne pe oase.

Lady Thornborough râse scurt și încuviință:

– Într-adevăr!

Lizzie râse și ea, deși jocul de a numi persoanele pe care le întâlnea nu i se mai părea nici pe departe atât de distractiv. Acum era doar o sarcină necesară, inevitabilă.

Trăsura se opri și un servitor deschise ușa. Lady Thornborough coborî cu eleganță, iar servitorii le aplaudară sosirea. După ce roatele se potoliră, servitorul o ajută pe Lizzie să coboare din trăsură. Ea se opri lângă Lady Thornborough și privi cele două șiruri de oameni de dinaintea ei. Nimeni nu vorbea.

Lizzie rămase nemișcată pe aleea de pietriș, lăsându-se studiată de aproape treizeci de perechi de ochi. Inima ei număra secunde. Tăcerea se prelungi, apoi fu spartă dintr-odată de o răsufare colectivă, urmată de aplauze viguroase și urale. Lizzie zâmbi, înclinându-se în chip de salut, așa cum făcuse și Lady Thornborough. Privirea ei se opri asupra menajerei.

– Doamnă Carter, spuse ea. Mă bucur atât de mult să te revăd. Femeia făcu un pas înainte și își înclină fruntea.

– Bine ai venit acasă, domnișoară!

Ceilalți servitori făcură plecăciuni sau reverențe când Lizzie și Lady Thornborough trecură pe lângă ei. Lizzie zâmbea plăcut, încercând să-și reamintească descrierile Riei care ar fi putut să o ajute să-i numească pe cei din jurul ei.

Un bărbat îi atrase atenția în mod deosebit. Era scund și slăbuț, purtând un costum de tweed gros și cizme largi. În mâini ținea o șapcă ponosită. Era aproape chel, iar cele câteva șuvițe de păr roșcovan de pe ceafa lui ridată începeau să încărunțească. Ilmana un damf puternic de parfum și miros de cai.

– Bună ziua, domnule Jarvis, rosti Lizzie.

Bărbatul zâmbi larg, arătându-și dinții îngălbeniți de tutun.

– Mă bucur mult să te văd din nou, domnișoară.

Deși era presată de neliniște și știa că deciziile ei puteau să-i schimbe viața într-o clipită, Lizzie tânjea după libertatea pe care o simțise atunci când călărea. Își închipui ce frumos ar fi fost să se plimbe călare pe o pajiște întinsă, să nu se mai gândească la nimic.

– Domnule Jarvis, mă bucur să-ți spun că nu-mi mai e frică de cai și abia aștept să învăț să călăresc. Poate că în curând îmi poți arăta una dintre iepele dumitale mai blânde?

Zâmbetul pătat de tutun al lui Jarvis se lărgi și mai mult.

– N-am decât una singură, domnișoară. O iapă frumoasă, frumoasă, dar ușor de călărit.

Lady Thornborough o luă de braț pe Lizzie.

– Vino, draga mea, o îndemnă ea. Sunt epuizată și am nevoie de o ceașcă de ceai.

După ce intrară în hol, cele două doamne se opriră câteva clipe ca să se obișnuiască cu penumbra după ce stătuseră atât de mult în lumina soarelui. Odată ce Lizzie începu să vadă mai bine, privi nerăbdătoare în jur. Stăteau pe o podea magnifică, într-un caroiaj de piatră neagră și albă. La dreapta, o scară grandioasă urca înspre un hol spațios, la etaj. De fiecare parte a holului de la parter se deschideau uși masive de stejar care dădeau spre alte saloane. Doar holul singur era mai mare decât majoritatea caselor în care Lizzie locuise până atunci. Chiar și casa cu cinci etaje din Londra nu se putea compara cu asta. „Ah, Ria“, se gândi Lizzie, „descririile tale au fost prea zgârcite“.

– Bunico, vreau să revăd toată casa, chiar acum. Fiecare centimetru! exclamă Lizzie.

– Vino sus să te speli mai întâi, o îndemnă Lady Thornborough. Vei avea destul timp să te plimbi după ce luăm ceaiul.

– Trebuie să-ți spun, bunico: dacă ai fi fost de acord să venim cu trenul, am fi ajuns aici acum câteva ore.

– Trenurile sunt periculoase și scot mult fum, spuse Lady Thornborough, scoțând un sunet care, în cazul unei persoane mai puțin demne, ar fi fost un pufnet ironic. Unii spun că am trăit deja o viață lungă și prodigioasă, dar plănuiesc să fac tot ce-mi stă în putere ca să o prelungesc pe cât se poate.

Lizzie începea să îndrăgească replicile amuzante pe care Lady Thornborough le scotea din când în când, în ciuda măștii de gheață pe care o purta de obicei. Cel puțin, se gândi Lizzie, iubirea ei pentru bătrâna doamnă nu era o prefăcătorie.

Lady Thornborough reveni la lucruri mai practice și își întrebă menajera dacă bagajele lor sosiseră. Doamna Carter încuviință.

– Da, doamnă. Hortense se ocupă de rochiile Domniilor Voastre. Vor fi călcate și pregătite pentru seară.

Hortense era doamna de companie a lui Lady Thornborough, care venise cu trenul împreună cu câțiva servitori, pentru a se ocupa de bagaje.

– Ceea ce-mi amintește, spuse Lady Thornborough, că Martha întârzie la Londra. Nu se simțea bine și n-a putut să călătorească. Ne așteptăm să sosească într-o săptămână, dar, între timp, vom avea nevoie de o servitoare pentru doamna Somerville.

– Desigur, răspunse doamna Carter, arătând spre o servitoare care nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani și stătea la intrare. Mary știe să facă coafuri frumoase și să țină hainele în ordine. Când avem oaspeți, se descurcă minunat. E potrivită?

Mary le zâmbi timid lui Lady Thornborough și lui Lizzie.

– Sunt sigură că se va descurca acceptabil, spuse Lady Thornborough pe un ton care nu admitea împotrivire. Te rog să vii cu noi acum, Mary. Sunt sigură că doamna Somerville are nevoie de ajutorul tău.

Când ajunseră în aripa în care erau dormitoare, Lady Thornborough îi spuse lui Lizzie:

– Tu vei sta în camerele tale, desigur.

– Camere? spuse Lizzie înainte să se poată abține.

– Vorbesc și despre camera ta din copilărie, desigur. Poate că o poți folosi acum ca pe o bibliotecă sau un salon. Vom remobilă totul după cum dorești. Știu că ți-a plăcut dintotdeauna vederea de acolo.

Mary se grăbi să îi deschidă ușa, iar Lizzie intră în camera în care Ria își petrecuse aproape toată copilăria. Camera spațioasă avea tavanul înalt și două ferestre mari. De-a lungul unui perete se înălțau două șifoniere masive, iar lângă una din ferestre era o măsuță de toaletă. După cum spusese doamna Carter, una dintre rochiile ei fusese călcată și o aștepta întinsă pe pat.

Lizzie se plimbă în jurul camerei, mângâind cu blândețe lambruriile care decorau peretele dintre pat și fereastra deschisă.

Nici nu era de mirare că Ria iubise peisajul care se vedea de la fereastră. Era spectaculos. Dealurile verzi se întindeau cât vedeai cu ochii, punctate de pâlcuri mici de copaci și brăzdate de drumuri și cărări. Pe o pășune din apropiere, patru cai pășteau lenes, bucurându-se de căldura soarelui. O iapă maronie țintată își ridica privirea, adulmecând o adiere. Se întoarse, și Lizzie ar fi putut jura că o privea direct.

– Cine ești? spuse încet, de parcă animalul ar fi putut să o înțeleagă.

Întrebarea era și pentru ea, și pentru iapă.

– Poftim, domnișoară? întrebă Mary.

Lizzie se întoarse de la fereastră.

– A, nu, nimic, spuse ea.

În timp ce Mary îi așeza pieptenii și periile de păr pe măsuța de toaletă, Lizzie studie restul încăperii. Deschise ușa de la celălalt capăt și privi în camera alăturată. Odaia unde Ria stătuse în copilărie era, la fel ca și cea dinainte, spațioasă și bine aerisită. Pereții erau pictați în culori calde, iar podeaua era lustruită, dându-i un aer prietenos. Lângă căminul uriaș erau măsuțe și scaune scunde. Ria se plânsese de Rosewood pe vremuri, poate, dar Lizzie îi simțea prezența aici chiar mai mult decât în casa din Londra. Se apropie de un raft încărcat cu cărți pentru copii și citi câteva titluri aurite pe copertele scumpe. Atâtea cărți! Și toate îi aparținuseră unui singur copil. „Ah, Ria“, se gândi ea, „ai avut parte de atâtea bogății. Ce n-aș fi dat să cresc aici“.

Lizzie își reproșă acel gând, reamintindu-și că fusese crescută de o familie iubitoare, ceva ce Ria susținea că nu avusese nicio dată. Își aminti de părinții ei, de iubirea lor de care era atât de sigură. Probabil că Sam Poole își iubise soția foarte mult, dacă o iertase pentru un păcat atât de grav.

O nouă idee își făcu loc în mintea lui Lizzie. Crezuse că Geoffrey n-o putea iubi dacă îi afla trecutul. Dar dacă Sam o iertase pe Emma pentru indiscreția ei și îi adoptase chiar și fiica, Lizzie nu putea oare spera și ea? Oare iubirea lui Geoffrey era îndeajuns de puternică încât să reziste unor revelații atât de groaznice?

Dacă Sam fusese în stare... Dar o făcuse, oare? Oare totul se întâmplase așa cum deduseseră ea și Ria?

Lizzie se întoarse spre locul în care Ria îi spusese că ascunsese scrisorile. Erau în spatele unei scânduri din lambriu, care putea fi scoasă, lângă fereastră. Nerăbdătoare, cercetă peretele. Părea neted și continuu. Nu se vedea nici un semn că ar fi existat vreun compartiment secret acolo.

– Bineînțeles că nu, șopti Lizzie. De-asta este un compartiment *secret*.

Se grăbi să-l studieze îndeaproape, dar Mary o întrerupse apărând în ușă. Ținea în mână o perie de păr.

– Vă rog să veniți, domnișoară. Lady Thornborough se supără dacă trebuie să-și aștepte ceaiul prea mult.

„Sunt atât de aproape“, își spuse Lizzie. „Atât de aproape să aflu adevărul.“

Stăpânindu-și frustrarea, o urmă pe Mary înapoi în dormitor și închise ușa în urma ei. Trebuia să aștepte până era singură înainte să scotocească prin încăpere.

În timp ce Mary îi pieptăna părul, Lizzie se gândi iar și iar că ar fi putut găsi o cale de a-i spune lui Geoffrey cine era cu adevărat și că îl iubea. Inima ei prostuță o făcea să-și închipuie scene în care Geoffrey o ierta din toată inima și o îmbrățișa bucuros.

Dar Lizzie încercă să fie rațională, să înlocuiască acea imagine cu una mult mai necruțătoare. Freddie era o amenințare constantă, iar ea trebuia să-i protejeze pe Tom și pe Lady Thornborough, așa că nu trebuia să renunțe la șarada ei. O viață alături de Geoffrey era doar un vis de care se putea bucura în intimitatea gândurilor ei, dar care nu se putea realiza niciodată.

Capitolul 30

Lizzie se trezi înainte de răsăritul soarelui. Nici măcar nu era sigură că dormise, fiindcă așteptase clipa în care putea scotoci

prin cameră la lumina zilei, dar înainte ca servitorii să-și înceapă muncile.

În ajun, doar o însoțise pe Lady Thornborough într-un tur al casei și își petrecuse seara împreună cu bătrâna. Chiar și după o călătorie atât de lungă, doamna stătuse trează până târziu, iar Lizzie se simțise obligată să stea trează alături de ea. Astăzi însă, știa că putea fi singură câteva momente. Dacă voia să cerceteze încăperea alăturată de una singură, acum era momentul potrivit.

Lizzie își găsi halatul și papucii, apoi deschise ușa dintre camere. Se îndreptă spre prima fereastră și privi afară. Și de acolo se vedea aceeași priveliște idilică. Lumina dinaintea răsăritului scâldea câmpiile acoperite de ceață într-un văl diafan, strălucitor.

Lizzie se lăsă în genunchi și începu să pipăie lambriurile. Trase cu grijă de fiecare, exact așa cum îi spusese Ria. Dar nici unul nu se mișcă.

Trecu de prima fereastră, îndreptându-se spre cea de-a doua, iar nerăbdarea ei creșcu. Trebuia să afle adevărul despre nașterea ei. Dacă se întâmpla ce era mai rău, atunci cel puțin își putea justifica poziția în familie. Voia, de asemenea, să știe dacă într-adevăr mama ei avusese o aventură cu Sir Herbert, și dacă soțul ei o iertase cu adevărat. Voia să creadă că o asemenea dragoste exista pe lume.

Se mișcă mai repede, trăgând din răsputeri, dorindu-și din toată inima să se miște ceva. Nici o scândură nu cedă. Din ce în ce mai frustrată, Lizzie se întrebă dacă nu cumva cineva găsisese deja scândura desfăcută și o reparase. Dacă ceea ce se ascundea în spațele ei era pierdut pentru totdeauna?

Când auzi pași în holul de afară, Lizzie se opri. Servitoarea venise să facă focul, mai devreme decât se așteptase ea. Dacă n-o găsea în pat, avea să-și facă griji. Astfel, fugi la ușă și o deschise, dar ajunse față în față cu servitoarea care o privi surprinsă. Lizzie își duse un deget la buze, apoi spuse încet:

– E în regulă. N-am putut să dorm, așa că... așa că m-am gândit să caut printre cărțile mele din copilărie ceva de citit.

– Vreți să fac focul acolo, domnișoară? șopti servitoarea.

– Nu e nevoie. Poți să faci focul aici, ca de obicei. Vin imediat.

– Da, doamnă.

Servitoarea făcu o reverență și își continuă treaba, dar nu se obosi să-și ascundă expresia uimită.

Lizzie închise ușa și își reluă căutările.

– Trebuie să fie aici, își spuse iar și iar. Trebuie.

Se apropia de colțul camerei când un lambriu se mișcă în sfârșit sub degetele ei. Trase de el și mai tare, bucurându-se ca un copil când reuși să o scoată. În spatele scândurii era o adâncitură în perete, exact așa cum spusese Ria. Scrisorile erau acolo. *Trebuie să fie acolo.*

Lizzie se culcă pe podea ca să vadă mai bine prin deschizătură. Înăuntru era foarte întuneric și nu se zărea nimic. Își strecură mâna înăuntru și începu să pipăie, sperând că nu va găsi vreun gândac sau vreun șoarece ascuns acolo.

Deschizătura era lungă și îngustă, urmând linia peretelui exterior. Lizzie se întinse și mai mult, strecurându-și brațul și mai adânc. Simți praf și mizerie, dar nimic altceva. Luptându-se cu dezamăgirea ei, își chirci trupul într-o poziție incomodă ca să ajungă până în capătul deschizăturii.

– Te rog, șopti ea. Te rog, fii acolo.

În sfârșit, degetele ei găsiră ceva. Era ceva micuț, care se îndoia ușor ca o pânză și era acoperit de praf. Abia mai putând respira de nerăbdare, Lizzie prinse obiectul și începu să îl tragă cu grijă. După câteva eforturi, reuși să-l strecoare prin deschizătură.

Avea în mână un pachetel pătrat, de mărimea unei cărțițele, învelit într-o pânză de bumbac și legat cu o sfoară maronie. Trebuiau să fie scrisorile! În sfârșit avea să afle răspunsurile pe care le căuta.

Se grăbi să desfacă sfoara, scuturând o cascadă micuță de praf. Când reuși să scape de ea în sfârșit, pânza își dezvălui conținutul. Ținea în mână acum un jurnal micuț, învelit în piele.

„Un jurnal?” Lizzie încercă să-și stăpânească dezamăgirea.

– Nu, gemu ea.

Riscase prea mult pentru acel moment. Era imposibil ca eforturile ei să fie răsplătite doar cu ceva atât de neînsemnat. Se culcă din nou la podea și începu să caute, scotocind în toate colțurile,

nevrând să creadă că asta era totul. Dar degetele ei nu găsiră decât praf.

Din camera cealaltă se auzea servitoarea care ațâța focul. Câteva zgomote metalice îi dădură de înțeles că fata pusese la loc grilajul căminului. Dacă se hotăra să intre aici, până la urmă? Lizzie nu putea risca să fie găsită într-o asemenea poziție.

Oftând frustrată, își trase brațul înapoi și se ridică. Mătură praful înapoi în ascunzătoare, apoi puse scândura la loc. Mulțumită că nu lăsase nimic care să atragă atenția, se ridică și își scutură ultimele urme de praf de pe halat.

Merse la ușa care ducea spre dormitor și privi înăuntru. Servitoarea tocmai ieșea în hol. Făcuse așa cum i se spusese și își vedea de celelalte treburi.

Lizzie se așeză în scaunul pus lângă cămin și își sprijini picioarele de grilajul din fier, recunoscătoare să-i simtă căldura după răcoarea din cealaltă cameră. Privi jurnalul pe care îl ținea în poală. Oare ce se întâmplase cu scrisorile? Încercă disperată să se gândească la răspunsuri posibile, dar nu-i venea nimic în minte. Oare jurnalul conținea vreun indiciu?

Lizzie deschise carnețelul și începu să-i răsfoiască paginile. Era din perioada în care Ria îl cunoscuse pe Edward: gândurile tipice ale unei domnișoare îndrăgostite. Simți din nou ca și cum Ria era readusă la viață pentru o vreme, lucru care o bucură și o întristă în egală măsură.

În cele din urmă, observă două plicuri ascunse spre sfârșitul jurnalului. Oare despre ele îi vorbise Ria? Îi spusese că era vorba despre un teanc întreg, nu doar două scrisori. Lizzie le scoase și le privi. Amândouă aveau aceeași adresă.

Domnului B.W.

Oficiul Poștal Sennoke

De primit personal de către destinatar

Inima lui Lizzie începu să bată mai repede. Era scrisul de mână al mamei sale – era sigură. Mama ei scria „b“-urile și „d“-urile într-un fel anume, cu codițe înalte și drepte, ceea ce le făcea să arate ciudat față de celelalte litere care erau înclinate.

Cu mâinile tremurânde, Lizzie desfăcu cu grijă hârtiile fragile și citi prima scrisoare.

18 martie 1823

Dragul meu Bertie,

Îmi imaginez că n-ai venit fiindcă circumstanțe neprevăzute te-au împiedicat s-o faci. Mă rog să fie doar o întârziere de moment și sper că în curând voi fi din nou în brațele tale. Este adevărat că nu m-am simțit bine în ultimele săptămâni, inclusiv în dimineața în care ne-am întâlnit ultima dată. Dar acum mi-am revenit.

N-ai putea să-mi dai de veste? P. mi-a spus că nu i-ai mai dat nici un mesaj de transmis. Încearcă să te apere, dar pretextele lui sunt slabe și nu se potrivesc caracterului tău puternic. Trebuie să te văd în curând, fiindcă am o veste foarte importantă pentru tine.

Te voi aștepta în fiecare zi, la locul știut și la ora noastră obișnuită.

Până atunci, voi rămâne, ca întotdeauna,

Trandafirul tău

Ria îi spusese lui Lizzie că scrisorile erau de la Bertie pentru Trandafir. Se părea că Bertie era una dintre porecele tatălui ei, și că „Trandafirul“ era mama lui Lizzie, deși numele ei de botez era Emma. „Suntem familia Thornborough“, subliniase Ria. „Proprietatea noastră e acoperită de trandafiri. E evident de ce i-a spus așa.“

Iar Lizzie era convinsă de adevăr, acum că văzuse scrisul de mână al mamei sale. Temându-se de ce mai putea afla, citi cea de a doua scrisoare.

28 martie 1823

Dragul meu Bertie,

Inima mea amenință să mă trădeze, spunându-mi că n-ai intenționat niciodată să faci ceea ce se cuvine. Ca să nu-mi pierd

mințile, refuz să cred așa ceva. Dar, dacă e adevărat, te implor să-mi arzi toate scrisorile, pentru ca nimeni altcineva să nu mai afle vreodată cât de îngrozitor de nesăbuită am fost.

T.

Lizzie lăsă scrisorile să-i cadă în poală. Nu avea nevoie și de altele ca să-și dea seama exact ce pățise bietul Trandafir.

Fără să vrea, începu să plângă. Cunoștea din proprie experiență suferințele prin care trecuse mama sa. Și ea suferise groaznic din cauza unei iubiri neîmpărtășite, simțise amărăciunea disperată atunci când realitatea îi strivise credința naivă că dragostea putea cuceri totul.

– Ah, mamă, îmi pare atât de rău.

Lizzie își șterse lacrimile inutile și se văzu nevoită să se confrunte cu realitatea de care fugise din ziua în care Ria îi spusese despre scrisori: la fel ca Lizzie, biata ei mamă fusese abandonată de bărbatul crud de care se îndrăgostise. Căutase cu naivitate o iubire adevărată, dar flăcările pasiunii o mistuiseră cu totul.

Cea mai mare diferență era însă – slavă Domnului! – că Lizzie nu ajunsese niciodată în circumstanțe atât de disperate. De când era mică, mama ei îi spusese „micul meu spin“. Dacă Lizzie era fiica nelegitimă a lui Herbert, atunci mama ei avusese motive întemeiate să-i spună așa.

Emma murise în timpul unei epidemii îngrozitoare de holeră, pe când Lizzie avea doisprezece ani. Dacă ar fi trăit mai mult, ar fi putut s-o avertizeze oare pe Lizzie, s-o învețe să nu facă aceeași greșeală ca ea?

Lizzie își șterse încă o dată ochii și reciti scrisorile, făcând tot posibilul să le studieze conținutul cu logică și mintea limpede. În cele din urmă se văzu nevoită să accepte faptul că, deși puneau familia Thornborough într-o lumină nefavorabilă, nu constituiau nici o dovadă a lucrului pe care Lizzie voia să-l dovedească cel mai mult. Nu putea spune cu certitudine că „Bertie“ era Herbert Thornborough și nici că „Trandafirul“ era Emma Poole sau că aceasta fusese însărcinată, deși scrisoarea făcea mențiunea

despre o veste foarte importantă. Și, mai mult decât orice, nu exista nici o legătură temeinică între Lizzie și vreo parte din povestea cea tristă.

De ce fusese Ria atât de sigură că scrisorile erau o dovadă clară că ele două erau surori? Lizzie își reproșă întrebarea. Ria trăsesese o concluzie pripită, ca întotdeauna, folosindu-se de lucruri care nu ar fi putut fi niciodată dovedite. Iar Lizzie fusese destul de naivă încât să o creadă – așa că venise până în Anglia pentru asta. Când părăsise Australia, crezuse că nu mai avea nimic care să o țină acolo. N-avea de unde să știe că fratele ei supraviețuise unui naufragiu îngrozitor și nici că acțiunile ei aveau să-i pună din nou în pericol viața lui Tom.

Lizzie privi scrisorile șterse de vreme, scrise cu atâția ani în urmă. Căutase o dovadă de netăgăduit, ceva pe care să se bazeze, ceva care să o apere chiar și de furtuna care se apropia. Dar cele două scrisori constituiau o dovadă doar pentru ea. Știa că fuseseră scrise de mama ei. Dincolo de asta însă, nu putea dovedi nimic.

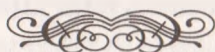
Lizzie se duse la fereastră. Zorii zilei colorau peisajul într-o mie de nuanțe, de la pajiștile de un verde crud, la frunzele stejarilor pe care toamna începea să le picteze în auriu. La fel ca și anotimpurile, planurile ei se schimbaseră încă o dată. Trebuia să rămână la Rosewood, departe de Londra, și să-și asume identitatea Riei cu atâta artă, încât Freddie să nu-i mai poată face nimic. Trebuia să facă tot ce se putea ca să-și apere fratele. O va iubi și o va respecta pe Lady Thornborough cât de mult era în stare, așa cum îi promisese Riei de la început.

Și va uita și că se gândise măcar să iubească încă o dată. Nu îi va împărtăși niciodată lui Geoffrey adevăratele ei sentimente pentru el. Viața ei era o minciună acum, iar Lizzie regreta asta mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată, până în adâncurile sufletului.

– Te rog iartă-mă, șopti ea.

Era o rugăciune, dar nu știa cui i se mai putea ruga acum.

Capitolul 31

- De cât timp crezi că va avea nevoie James ca să-i facă o fotografie? întrebă Lucinda.

De sus de pe deal, Geoffrey și Lucinda îi vedeau clar pe James și Emily lângă rău. James o punea pe Emily să stea în feluri diferite, dar cu fiecare clipă care trecea, Emily devenea tot mai nerăbdătoare.

- Mă îndoiesc că va reuși să o facă vreodată, spuse el. Nu cred că domnișoara Emily e în stare să stea nemișcată atâta timp.

James și Emily nu-i auzeau, iar Geoffrey era recunoscător pentru asta. Nu pentru că își dorea prea tare să fie singur cu Lucinda, ci pentru că pălăvrăgelile lui James și chicotelile lui Emily drept răspuns la orice spunea James începeau să-l irite.

- Mă bucur atât de mult că ai putut să vii, spuse Lucinda. Locul ăsta era groaznic de plictisitor înainte ca dumneata și domnul Simpson să sosiți.

Lucinda, căreia de regulă nu-i dispăcea tăcerea, părea foarte agitată în acea zi, încercând să umple fiecare moment cu discuții de complezență. Dar Geoffrey știa că o cu totul altă discuție se impunea acum. Venise timpul să-i spună ceva ce amânase mult prea mult timp.

- Domnișoară Cardington... începu el.

Lucinda se întoarse spre el.

- Da?

Geoffrey se pregătise pentru acel moment de câteva săptămâni - din clipa în care se hotărâse ce să facă. Dar acum că privea chipul nerăbdător al Lucindei, nu reușea să spună nimic. Nu-i era deloc ușor.

- Da? repetă ea cu blândețe.

Ochii ei erau strălucitori, iar chipul îi era scaldat în lumina soarelui de după-amiază.

Geoffrey și James se aflau la Stanford Park, proprietatea de la țară a familiei Cardington, de aproape o săptămână. Geoffrey știa

ca Lord și Lady Cardington se așteptau să-i ceară mâna Lucindei. Nici nu se oboseau să ascundă asta. Dar venise vremea să fie sincer. Nu se putea căsători cu Lucinda. Îi luă mâna într-a lui.

– Ne-am petrecut mult timp împreună în ultimele luni, spuse el.

Lucinda zâmbi tremurat.

– Mi-a făcut mare plăcere.

Fără îndoială că gândurile ei înaintau cu repeziciune într-o direcție greșită. Geoffrey știa că trebuia să se grăbească, altfel risca să fie legat de persoana nepotrivită pentru tot restul vieții. Dar trebuia să aibă mare grijă. Nu avea habar cum ar fi reacționat Lucinda. Părea liniștită și sensibilă, dar dacă dezamăgirea avea să-i provoace o criză de isterie? Era un gând îngrozitor. Geoffrey își reaminti că făcea ceea ce se cuvenea, că Domnul plănuia fără îndoială ceva mai bun pentru amândoi. Respirând adânc, rosti în gând o ultimă rugăciune și spuse:

– Domnișoară Cardington. Te admir foarte mult. Ești o ființă bună la suflet și ai multe calități. Iar tatăl dumitale a sprijinit cu foarte mare generozitate asociația.

Zâmbetul ei se șterse puțin auzindu-l menționat pe tatăl ei pe neașteptate.

– Mă bucur că ne respecti atât de mult, spuse ea.

– Într-adevăr, afirmă Geoffrey. Vreau să știi că te voi aprecia întotdeauna. Sper că vom rămâne mereu buni prieteni.

Zâmbetul ei dispăru.

– Prieteni, repetă ea, încruntându-se. Am făcut ceva care te-a nemulțumit?

– Chiar deloc.

– Atunci e din cauza cuiva din familia mea?

Se gândea la mama ei, fără îndoială. Dar Geoffrey nu voia să o facă să creadă că ciudățeniile mamei ei îi influențaseră decizia în vreun fel.

– Te rog să nu mă înțelegi greșit, încercă el din nou. Ești o femeie bună la suflet, decentă...

– Deci, spuse ea confuză, bunătatea la suflet și decența nu sunt lucruri pe care ți le dorești la o soție?

- Ba da, bineînțeles. Dar eu...

- Dumneata vrei mai mult.

Lucinda spusese asta cu un aer atât de deznădăjduit, că Geoffrey se simți ca ultimul netrebnic fiindcă o rănise atât de mult. Era tentat să-i ceară mâna doar ca să o înveselească. Lucinda oftă.

- Sincer, sunt ușurată. Cred că eu... Tuși stânjenită. Cred că aș prefera să nu mă mărit.

Spunând asta, tânăra îi aruncă o privire vinovată, de parcă i-ar fi făcut o confesiune îngrozitoare. Geoffrey nu avea nici o îndoială că tocmai auzise un adevăr.

Cuvintele ei îl lăsară descumpănit. De câteva luni încoace era cel mai dorit burlac din Londra, dar nu se gândise nici o clipă că Lucinda ar putea vrea altceva. Cât de vanitos fusese. Era bine că își dăduse seama de asta, fiindcă altfel mândria i-ar fi putut aduce sfârșitul. Cu un zâmbet timid, spuse:

- Deci, aș fi fost o dezamăgire pentru dumneata?

Lucinda clătină din cap și zâmbi, iar chipul îi deveni dintr-odată drăguț.

- Îmi cunosc prea bine defectele. Nu știu să mă descurc în societate, să organizez petreceri pretențioase și să știu cui să trimit invitațiile. Nu știu să fiu mereu în centrul atenției. Deși draga mea mamă vrea să mă mărit cu un nobil, gândul mă îngrozește.

- Mama ta știe că simți asta?

- Vai de mine, nu! spuse Lucinda cu o groază prefăcută, lucru care îl făcu pe Geoffrey să se întrebe dacă nu cumva avea totuși simțul umorului. Niciodată n-am fost în stare să-i rezist mamei mele, după cum sunt sigură că ți-ai dat seama și dumneata. Lucinda privi spre James și Emily, care încă discutau animații. Dacă nu mă mărit anul ăsta, sora mea va fi mai supărată decât mama, din păcate. Asta îi va întârzia ei nunta, fiindcă tata vrea ca eu să mă mărit prima.

- Are doar șaisprezece ani, nu e nici pe departe fată bătrână.

- Sper că și ea va înțelege asta, oftă Lucinda. Toată lumea vrea ca eu să mă mărit. Știu că îi voi dezamăgi.

- Să nu fii atât de sigură, spuse încurajator Geoffrey. E posibil să întâlnești pe cineva cu care să vrei să te măriți. Și, în orice

caz, nu cred că e înțelept să ne trăim viețile bazându-ne doar pe lucrurile pe care le așteaptă alții de la noi. Geoffrey era surprins de propriile cuvinte. Își dădu în sfârșit seama că încercase să le îndeplinească așteptările celorlalți mult mai asiduu decât crezuse. Sunt sigur că există o cale mai bună.

– Cred că ai nevoie de o mare tărie de caracter pentru asta, spuse gânditoare Lucinda. E atât de greu să înoți împotriva curentului.

– Într-adevăr, dar ești mai puternică decât crezi.

Lucinda îl privi lung.

– Bineînțeles, îmi vei spune acum că trebuie să fim foarte atenți cu ce așteaptă Dumnezeu de la noi.

Geoffrey se prefăcu surprins.

– Nu mă gândeam la asta.

Lucinda râse. Se priviră cu căldură în ochi. Geoffrey ținuse la ea și înainte, dar acum începuse să o respecte cu adevărat. În cele din urmă, își dădu însă seama că se făcuse prea liniște. Nu se mai auzeau nici James și Emily. Se întoarse spre râu. Lucinda îi urmă privirea. Cei doi nu se vedeau nicăieri.

– O, Doamne, se pare că trebuie să merg să-mi salvez sora. Dumnezeu știe în ce belele a mai intrat acum.

Se ridicară și începură să coboare dealul. Geoffrey o prinse de braț pentru ultima oară.

– Lucinda, sper sincer că vei fi fericită cândva, spuse el.

Lucinda își așeză mâna peste a lui.

– Și eu sper că dumneata vei fi fericit, spuse ea.

Apoi coborâră dealul, braț la braț, ca doi prieteni.

Capitolul 32

„Nevăzute, florile din grădină se clatină,/ Petale fragede plutesc spre pământ,/ Ne iubit, fagul își pierde vigoarea,/ Iar arțarul se mistuie ca un gând.“

Lizzie stătea sub stejarul uriaș, citind poemul lui Tennyson și gândindu-se la Ria.

Peisajul de aici, la fel ca și cel din poem, continuase să existe armonios, schimbându-se odată cu trecerea anotimpurilor, fără să-i pese cine venea sau pleca. „Până când, din grădina sălbătici-tă,/ Un vânt proaspăt va începe să bată;/ Și, an după an, iarba va crește toată,/ Sub pașii copilului străin.“

Lizzie era și ea un „copil străin“. Peisajul îi era cunoscut acum. Trecuse aproape o lună de când se aruncase în noua ei viață fără să privească înapoi, iar zilele începeau să curgă într-un ritm liniștitor. Ea și Lady Thornborough serveau masa împreună și își petreceau serile lângă foc. Din când în când mergeau la cină în vizită pe la vreun vecin, iar o dată fuseseră invitate la un mic bal. Lizzie se bucurase de muzică, de dansuri și de compania aristocraților din vecinătate. Mulți dintre ei o cunoscuseră pe Ria doar în treacăt, așa că Lizzie reușise să și-i „reamintească“ fără prea mari probleme.

Lady Thornborough chemase și un instructor de călărie care venea să-i dea lecții lui Lizzie de câteva ori pe săptămână. Cu toții fuseseră uimiți de cât de repede învățase să călărească. Instructorul spusese deja că Lizzie era destul de pricepută cât să iasă la călărit de una singură, atâta timp cât nu se aventura prea departe. Deși de regulă era însoțită de un servitor sau de domnul Jarvis, ca să se asigure că nu pățea nimic, uneori putea ieși singură dacă promitea că se întoarce repede. Nu le putea spune că, în Australia, călărise mult mai mult.

În timpul după-amiezilor, Lady Thornborough era ocupată de obicei cu problemele legate de proprietate. După-amiezile erau deci momentul preferat al zilei pentru Lizzie, când putea ieși să călărească sau să se plimbe pe afară, singură cu gândurile ei. Privi din nou pagina ale cărei cuvinte le știa pe de rost. „An după an, grădinarul sapă,/ Altoiește sau curăță;/ An după an, amintirile ne scapă/ Și dealurile mai înalte se ridică.“

Lizzie privi peisajul nesfârșit, fără vârstă. Deși Ria și Edward erau morți, amintirea lor era împământenită adânc aici.

Cea mai mare încercare de până atunci fusese scrisoarea pe care i-o trimisese lui Tom. Avusese nevoie de mai multe încercări și plânsese un ocean de lacrimi până să o termine. Știa că trebuia să-i spună că trăia în pielea Riei acum. Tom avea să fie atât de furios pe ea, dar Lizzie nu vedea nici o altă soluție. Îi spusese că avea o nouă viață aici și că era fericită. Îl implorase să rămână în Australia, fiindcă sosirea lui la Londra i-ar fi distrus pe amândoi. După ce se gândise multă vreme, se hotărâse să nu-i spună că Freddie trăia, fiindcă altfel Tom s-ar fi întors în Anglia cu siguranță, iar un nou conflict cu Freddie i-ar fi pus în pericol libertatea și viața – lucruri pe care Lizzie dorea cu disperare să le protejeze.

Scrisoarea omitea încă un lucru important. Lizzie presupunea că, dacă ar fi încercat, ar fi găsit o cale de a pleca din Anglia – de a se furișa departe și a se întoarce la fratele ei, în Australia. Știa că Tom ar fi vrut să facă asta. Motivul pentru care rămăsese în Anglia nu era noua viață pe care și-o construise, deși îi scrisese asta lui Tom. Nu era nici măcar afecțiunea ei tot mai puternică pentru Lady Thornborough. Motivul era Geoffrey.

În timpul zilei se gândea la el, iar noaptea îl visa. Tom îi fusese un frate loial și iubitor, iar ceilalți oameni pe care îi întâlniseră în Australia îi trataseră cu o bunătate simplă. Dar nimeni nu-i mai umpluse acel gol din inimă care o făcuse să sufere atât. Doar Geoffrey. Deși Lizzie știa că Geoffrey nu o va vedea niciodată ca pe altceva decât cumnata lui, în mod straniu, nici nu se putea gândi să-l lase în urmă pentru totdeauna.

Iapa lui Lizzie, care era legată câțiva pași mai încolo, își ridică privirea și necheză. Văzuse ceva pe deal.

– Ce e, Bella?

Lizzie se întoarse să vadă încotro se uita iapa. În aceeași clipă avu presentimentul care o făcu să se înfioare că un bărbat se îndrepta spre ea. Știa exact cine era. În vârful dealului, de parcă gândurile ei îl invocaseră, stătea Geoffrey.

Din clipa în care o văzu, Geoffrey își dădu seama că făcuse un lucru prostesc venind aici. Ria era atât de minunată așa cum stătea sub un copac de la poalele dealului, citind concentrată

o carte. Lumina soarelui se strecura printre frunzele rare, făcând ca umbrele să se joace pe chipul ei și prin părul ei auriu. O amintire irezistibilă își croi drum în mintea lui: Ria în brațele sale, dansând împreună, sărutându-l.

Își petrecuse mult prea multe ore gândindu-se la acea seară. Își spunea mereu că era mai bine să uite ce se întâmplase – de dragul amândurora –, dar în adâncul inimii tânjea să știe de ce Ria îl sărutase și ea cu atâta ardoare. Oare se îndrăgostise de el? I se părea incredibil să se gândească la asta.

Ria se ridică și își scutură grăbită iarba de pe rochie. Geoffrey se grăbi spre ea. Din depărtare i se părușe fericită, dar pe măsură ce se apropia îi vedea chipul tot mai trist. Propria ezitare îl luă pe nepregătite. Se opri la câțiva pași și făcu o plecăciune. Părea un gest absurd de formal într-un peisaj atât de natural.

– Geoffrey, spuse Ria, de parcă s-ar fi minunat văzându-l. Ce cauți aici?

Încercă să-și dea seama după expresia ei dacă se bucura să-l vadă. Așa se părea. Ria zâmbi, ștergându-și în același timp câteva lacrimi. Geoffrey nu-i răspunse la întrebare, ci spuse îngrijorat:

– Plângeai. Apoi îi oferi o batistă, pe care Ria o primi recunoscătoare. Te gândeai la Edward?

Durerea de pe chipul ei era atât de evidentă, că Geoffrey își regretă imediat întrebarea. Ria se întoarse cu spatele la el și își tamponă ochii.

– Da, la el mă gândeam.

Geoffrey își făcu reproșuri cu furie. Cum putuse crede că Ria îl iubea? Urmau să treacă ani întregi, probabil, înainte să-și revină după moartea lui. Sau poate nu avea să-și revină niciodată. Căutase un bărbat puternic, pe cineva care să o aline. Atât. Sărutul din acea seară se întâmplase fiindcă Ria avea nevoie de sprijin. Geoffrey își reaminti cu fermitate că trebuia să nu uite asta nici o clipă.

– Ar trebui să fiu fericită aici, spuse Ria, arătând spre peisajul idilic din jurul lor. Ar trebui să mă bucur că m-am întors acasă. Rostind cuvântul „acasă”, Ria oftă atât de adânc, că vocea îi tremură. Dar aici mi-e dor de ei și mai mult.

Cuvintele ei îl puseră în încurcătură.

– De ei?

Chipul ei se întristă iarăși.

– Vorbesc de Edward, desigur, și... de părinții mei.

Geoffrey făcu un pas înapoi.

– Îmi cer scuze că ți-am întrerupt gândurile. Poate ai prefera să fii singură.

– Nu, te rog, nu pleca. Mă bucur că-mi ții companie. Ria arătă spre cartea ei. Poemele lui Lord Tennyson par să mă fi umplut de melancolie.

– Poetul nostru are și o latură sumbră, încuviință Geoffrey.

Ria zâmbi.

– Bunica mi-a spus că te-a invitat aici. Va fi atât de bucuroasă că ai ajuns. V-ați văzut deja?

– Da, vin de la conac. James a rămas cu ea.

– James! Chipul Riei se luminează și, încă o dată, Geoffrey se simți cuprins de gelozie văzându-i expresia plină de bucurie și căldură. Cum Dumnezeu l-ai convins să vină aici ca să-și facă datoria față de familie și față de proprietate?

Auzind-o folosind cuvântul „datorie“, Geoffrey își dădu seama cât de mult se schimbase atitudinea lui față de propriile îndatoriri de când se cunoscuseră. Ria îl făcuse să privească multe lucruri atât de diferit.

– James a vrut să vină. Amândoi am vrut.

– Mă bucur atât de mult. Ria își dezlegă calul. Stați mult?

Geoffrey încercă să-și dea seama cât de mult o interesa răspunsul, dar întrebarea părea una de complezență.

– Trebuie să plec poimâine.

– Atât de repede?

Inima lui tresări fără să vrea auzindu-i cuvintele atât de sincere.

– Ai fi bucuroasă dacă aş rămâne mai mult?

– Bineînțeles, spuse ea, zâmbind larg.

Zâmbetul ei îl dezarma de fiecare dată. Oare Ria se gândea vreodată la sărutul lor? Era aproape sigur că da. Pentru o clipă, Geoffrey își închipui că văzuse aceeași privire din seara în care

se sărutaseră. Dar Ria se întoarse repede și se strecură pe sub gâtul calului de cealaltă parte, apoi porniră amândoi înainte.

– Poate ar trebui să ieșim la călărit, așa cum ne-am înțeles, spuse ea. Bella e o iapă minunată, iar eu mă descurc mult mai bine în șă.

Dacă se gândea cumva la ce se întâmplase între ei, Ria se ținea de cuvânt și nu intenționa să repete acea greșeală. Sau uitase oare cu totul de sărut?

– Sunt sigur că ar fi minunat, spuse Geoffrey.

Porniră spre conac, cu calul între ei.

– Acolo e o pajiște minunată pentru călărit, spuse Ria, arătând cu degetul. În celălalt capăt e o poiană numai bună pentru un picnic.

Era limpede că Ria făcea tot posibilul pentru a discuta doar despre lucruri neutre. Geoffrey își reaminti că și el trebuia să facă același lucru. Chiar dacă Ria reușea să treacă peste durerea de a-l fi pierdut pe Edward și să-l iubească, nici unul dintre ei nu putea face nimic. Ria era și rămânea pentru totdeauna cumnata lui și atât. Totuși, Geoffrey încă nu era pregătit să renunțe cu totul la ce aveau.

– Ria, trebuie să-mi cer scuze pentru felul în care m-am purtat la ultima noastră întâlnire.

De cealaltă parte a calului se lăsă tăcerea, apoi Ria spuse tremurat:

– A fost vina mea. Eu ar trebui să-mi cer scuze. Sunt văduva fratelui tău, și totuși m-am aruncat în brațele tale. Îți promit că nu se va mai întâmpla.

Geoffrey înconjură calul, obligând-o să-l privească.

– Vreau să-ți pun o întrebare, și îți promit că răspunsul va rămâne între noi. Nu intenționez să las lucrurile să meargă mai departe... adică, ezită el, știi ce se cuvine și așa voi face. Dar ai spus în acea seară că voiai să mă săruți. De ce?

Ria încercă să se întoarcă cu spatele. Geoffrey o luă de mână.

– Te rog, spune-mi. Trebuie să știi.

Ria rămase nemișcată. Buzele ei tremurau și respira rapid, sacadat. Geoffrey simți un imbold năvalnic să o sărute, să-i strângă trupul la piept.

Calul scoase un nechezat, spărgând tăcerea. Ria se trase înapoi.

– A fost o greșeală, spuse ea încet. Și tu ai spus-o.

– Da, încuviință Geoffrey, dar asta nu-mi răspunde la întrebare.

Ria îi zâmbi o clipă, apoi se întinse după frâie.

– Poate că e mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns.

Lizzie abia putu să gândească sau să vorbească la cină. Era atât de fericită că Geoffrey venise, încât nu se putea sătura să-l privească. Îi iubea mustățile scurte, tunse atent, care îi conturau buza de sus. O șuviță rebelă îi cădea pe frunte, în partea stângă. Măinile lui se mișcau cu o grație captivantă de fiecare dată când mânca sau când ducea paharul la buze. Mai mult decât orice, Lizzie adora momentele în care se uita în ochii lui negri și calzi. Era straniu să nu-i mai pese de nimic altceva din jur în afară de el.

James monopoliza conversația, povestindu-le cu ce se ocupase de când plecase din Londra. Fusese în vizită pe la mai mulți prieteni de familie care aveau conace la țară și petrecuse inclusiv o săptămână la familia Cardington. Inspirată de exponatele din Palatul de Cristal, domnișoara Lucinda Cardington își cumpărase un aparat de fotografiat, apoi James și cele două surori porniseră să exploreze împrejurimile căutând subiecte potrivite.

– Domnișoara Emily n-a fost prea încântată de fotografie la început, chicoti James, dar ne-am simțit atât de bine până la urmă, că n-a mai fost supărată că am luat-o după noi prin întregul Hampshire.

Lady Thornborough scoase un sunet dezaprobator.

– Nu-mi vine să cred că părinții ei au permis asta.

– Lady Cardington n-a fost prea încântată, recunosc James, dar sosirea lui Lord Somerville a schimbat lucrurile întru totul, și doamna a fost mult mai indulgentă apoi.

Geoffrey fusese în vizită la familia Cardington? Vestea o luă pe Lizzie prin surprindere. Oare plănuia totuși să se căsătorească cu Lucinda? Lizzie nu crezuse că așa ceva era posibil după ce îi spusese Geoffrey la bal, dar poate se înșelase. Nu era un gând plăcut.

– Eu și Lord Cardington construim împreună locuințe pentru săraci, spuse simplu Geoffrey. Am avut niște planuri financiare de discutat cu el, așa că atunci când m-a invitat în vizită am acceptat.

– Asta e declarația lui oficială, și nu pot scoate nimic altceva de la el, spuse James. Din păcate, nici Lady Cardington n-a avut mai mult succes. James imită sunetul dezaprobat al mătușii sale de mai devreme. Întreaga societate a fost dezamăgită să afle că cel mai dorit burlac din țară nu s-a logodit încă.

– În casa mea nu ne coborâm la nivelul bârfitorilor, îi reaminti Lady Thornborough nepotului său.

– Cum adică bârfe, draga mea mătușă? Persoana despre care vorbim este chiar aici.

– James, ești foarte enervant, pufni Lady Thornborough, deși nu-și putea ascunde propria curiozitate.

– Nu mă deranjează, interveni Geoffrey. Sezonul din Londra m-a învățat cum să trec peste un torent nesfârșit de bârfe.

– Deci nu te vei... începu timidă Lizzie. Adică... nu ai nici o înțelegere cu domnișoara Cardington?

Geoffrey zâmbi puțin.

– E un fel interesant de a pune problema. Ne înțelegem foarte bine unul pe celălalt. Pe de altă parte însă, nu ne vom căsători.

Lizzie simți un val imens de bucurie auzindu-l și văzându-i privirea atunci când rostise cuvintele. Geoffrey spusese limpede că ceea ce se întâmplase între ei nu se putea repeta. Și totuși, nu era atras de nimeni altcineva și își făcuse timp să vină în vizită la Rosewood. În plus, acțiunile lui de mai devreme o convinseseră pe Lizzie că sărutul lor îl afectase profund. Toate aceste lucruri îi alimentară din nou visele naive.

Lady Thornborough i se adresează lui Geoffrey:

– E bine că ai fost în vizită la familia Cardington. Ai reușit să-l găsești pe James și să-l aduci la Rosewood. Are multe lucruri de care trebuie să se ocupe aici.

– Din câte văd, te descurcai excelent și fără mine, declară James.

Lady Thornborough nu binevoi să-i răspundă, ci i se adresă din nou lui Geoffrey:

– Ce păcat că trebuie să pleci în două zile. Speram că vei rămâne aici măcar până duminică. Domnul Hollis al nostru este un om citit, și predicile lui sunt mereu interesante. În plus, are o voce foarte puternică, spre deosebire de fostul nostru vicar care abia se auzea din spatele bisericii. Sunt sigură că ți-ar face plăcere să-l întâlnești.

Lizzie își dădu seama că vocea puternică a lui Geoffrey era așa datorită anilor în care predicase din amvon. I-ar fi plăcut să-l audă ținând o slujbă. Oare despre ce fel de lucruri predicase? Fusese oare strict, plin de reproșuri, judecând pe toată lumea? Înainte să-l întâlnească așa ar fi presupus, fiindcă nu-l știa decât din ceea ce îi povestise Edward. Dar acum voia sincer să creadă că Geoffrey predicase despre compasiune și bunătate. În orice caz, fără îndoială că enoriașii lui îl îndrăgiseră foarte mult.

– Îmi pare rău, dar va trebui să refuz, spuse Geoffrey. Poate altă dată? Nu-mi ia decât o jumătate de zi să călăresc de la proprietatea mea până aici.

– Ești bine-venit oricând, îl asigură Lady Thornborough.

– Ce facem în seara asta? întrebă James. Ai avut timp să cânti la pian, Ria? Poate ne încânti cu un concert.

Lizzie încercă să-și stăpânească o grimasă.

– Mi-e teamă că nu.

– Ce fată obraznică! râse James. Mătușa mi-a spus că ieși să călărești în fiecare zi. Mă bucur ai reușit să scapi de teama de cai, dar n-ar trebui să exersezi și câteva îndeletniciri mai rafinate?

– Îmi place să ies în aer liber, se apără Lizzie. Voi avea destul timp să fac altfel de lucruri după ce se răcește afară. „Și voi avea destul timp“, se gândi ea, „să găsesc pe cineva care să mă învețe pe ascuns să cânt la pian“. Arcuindu-și sprâncenele într-un gest

exagerat, spuse arogant: Iar dumneata, domnule, nu se cuvine să-mi vorbești mie de responsabilități!

- Ai dreptate! râse James. Uite încă un fel în care te-ai schimbat în ultimii ani, draga mea verișoară. Te pricepi mult mai bine să câștigi o dispută.

- Mulțumesc.

Lizzie zâmbi triumfătoare și îl privi pe Geoffrey, care părea să-și stăpânească un zâmbet. Lady Thornborough, însă, îi privea încrunțată.

- Nu știam că o doamnă trebuie să câștige dispute, spuse ea.

- Nu, bunico, spuse timidă Lizzie, zâmbindu-i însă lui James.

James oftă resemnat.

- Lord Somerville, vrei să ne povestești ce ai mai făcut în Devonshire? întrebă Lady Thornborough. Din câte am auzit, ești apreciat fiindcă încerci să educi copiii și să construiești o clinică. Sunt sigură că vom fi mai câștigați cu toții dacă ne vei povesti cum reușești să faci atâta bine în jur.

James își dădu ochii peste cap.

- Da, cât de captivant. Haideti să vorbim despre oamenii bolnavi și săraci.

- Mi-ar plăcea să aud ce a mai făcut Geoffrey, spuse Lizzie.

- Serios? întrebă Geoffrey, care părea mulțumit.

- Ne-ai putea da idei despre cum să-i ajutăm pe oamenii săraci de pe proprietatea noastră. Poate reușim să ajungem în câteva sate din jur cât timp ești aici. Oricum voiam să fac cunoștință cu arendașii noștri.

- De fapt, tocmai mă gândeam, spuse Geoffrey, că aș putea totuși să rămân aici până duminică.

- Splendid! spuse mulțumită Lady Thornborough.

James nu părea la fel de entuziasmat. Spuse doar:

- Uite încă un fel în care s-a schimbat Ria noastră... acum se implică în treburile caritabile. Își lăsă capul pe o parte și își mișcă ochii. S-a lăsat de pian de dragul cailor și al faptelor caritabile. Cât de straniu.

Capitolul 33

Lizzie stătea trează în întuneric. Nu putea să doarmă. Minte ei era plină de lucrurile care se întâmplaseră în acea zi. Sosirea lui Geoffrey îi retrezise la viață dorințele pe care credea că le înăbușise, dar și speranța că, într-o zi, va găsi un mod de a-i spune adevărul lui Geoffrey și de a-i câștiga inima pentru totdeauna.

El le povestise mai devreme despre Devonshire și ce făcea el acolo, iar cuvintele lui o mișcaseră până în adâncul sufletului. Când vorbise despre cum îi învățase pe copiii enoriașilor săi să citească, pe chipul lui se citise o asemenea bucurie, că Lizzie zâmbise și ea. Ar fi făcut și ea același lucru, și încă cu drag, dacă ar fi avut ocazia.

Își putea imagina o plimbare de dimineață alături de Geoffrey pe cărările abrupte din peisajele sălbatice pe care le descria. Doar ei doi, departe de cerințele societății, având destul timp și loc să-și vorbească nestânjeniți. Dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanțe, toate aceste lucruri ar fi fost posibile. „Ba nu“, se corectă Lizzie, nu s-ar fi întâlnit niciodată în alte circumstanțe. Ea fusese o vânzătoare săracă, trăind într-o cu totul altă lume față de a lui. Acum, lumea lor era aceeași, dar nu o puteau împărtăși niciodată pe deplin.

Oare ce făcea el acum? se întrebă ea. Și-l imagină întins în pat, cu părul ciufulit pe pernă. Era o imagine irezistibilă, care îi făcea întreg trupul să tremure.

Gândurile ei se întorceau iar și iar la discuția lor din acea după-amiază. Geoffrey fusese cât pe ce să o sărute din nou. Ar fi făcut-o dacă Lizzie i-ar fi permis. Dar Lizzie știa că nu se putea atașa de „cumnatul ei“, indiferent cât de mult își dorea asta. Adevărul era că trebuia să se retragă. Tentația era prea mare. Știa că, dacă îl săruta din nou, pasiunea pentru acest bărbat ar fi mistuit-o.

Prinsă în mrejele gândurilor ei neliniștite, Lizzie știa că nu va putea dormi în acea noapte. Coborî din pat și merse la fereastră.

O deschise ușor, doar atât cât să lase aerul răcoros al nopții să pătrundă înăuntru și să-i răcorească trupul înfierbântat. Rămase așa o vreme, admirând joaca razelor lunii pe pajiștile senine de afară. Acum, în acele clipe liniștite, își dorea să-l fi lăsat să o sărute.

Toată seara, Lizzie fusese sigură că și Geoffrey se gândea la ce se întâmplase între ei. Privirile lui rapide și expresiile ce-i traversau chipul îi spusese tot ce trebuia să știe, la fel de limpede ca și când Geoffrey i-ar fi spus el însuși ce gândea – ca și când i-ar fi declarat că ar vrea să se întoarcă pe deal, să o ia în brațe. Doamne ajută că Lady Thornborough nu observase felul în care ea și Geoffrey încercau să-și ascundă sentimentele nerostite. James observase ceva, în schimb. Lizzie era sigură. Nu-i scăpa nimic – mai ales când venea vorba despre atracția dintre bărbați și femei.

Când își spusese noapte bună, Geoffrey o ținuse de mână o clipă prea mult, o privise în ochi cu o nerăbdare întrebătoare, iar Lizzie se stăpânise din greu să nu-i spună ce gândea. Voia să-i spună cât de mult ținea la el, cât de fericită era că venise la Rosewood și cât de minunat se simțea în compania lui. În schimb, murmurase doar „noapte bună“, apoi se întorsese tremurând ca să nu-și dea la iveală sentimentele.

Acum stătea singură, numărând orele până când avea să-l revadă pe Geoffrey. El spusese că se trezește devreme dimineața și se plimbă singur. Lizzie avea de gând să se trezească și ea în zori, pregătită să iasă la plimbare, sperând că îl va întâlni singur. Știa că dădea târcoale pericolului, dar trebuia să fie împreună cu el.

La un moment dat, Lizzie se gândi să-și distragă atenția cu o lectură. Până acum nu mai simțise niciodată luxul de a avea lumânări pe care să le aprindă oricând dorea. De-a lungul vieții ei, avusese mare grijă cu lumânările, și nu le folosisese decât atunci când era strict necesar. De regulă cumpăra lumânări ieftine, care nu ardeau prea mult și nici nu luminau suficient de bine cât să citească la lumina lor. Lumânările de ceară, care ardeau mult mai mult timp, erau un lux de care se bucurase de multe ori de când se întorsese în Anglia.

Lizzie se întoarse cu spatele la fereastră, aprinse o lumânare și își căută cartea de poezii. Nu se vedea nicăieri. Încercă să-și reamintească unde o lăsase și își dădu seama că ultima oară o citise mai devreme, chiar înainte ca Geoffrey să o surprindă pe pajiște. Probabil că lăsase cartea lângă ușă, cu șalul și boneta ei, când se întorseseră. Fusese atât de preocupată de Geoffrey, că nici nu se mai gândise la carte.

Își îmbracă halatul, încălță o pereche de papuci moi, apoi merge la ușă și răsuci ușor mânerul. Ușa se deschise fără nici un sunet. Lizzie o întredeschise suficient cât să privească afară. Nu se vedea nici o lumină pe sub vreo altă ușă. Conacul era foarte, foarte liniștit. I se părea că pendula din salon bătuse ora două. Da, era sigură. Sunetul era slab, dar limpede. Închise ușa în urma ei cu mare grijă, apoi porni înainte.

Geoffrey studie un șir de cărți de pe unul dintre rafturile din bibliotecă. Era gata să scoată una ca să o răsfoiască, dar observă cartea de poezii a Riei la celălalt capăt al raftului. Cartea era citită și ponosită, contrastând puternic cu volumele legate în piele scumpă. Tocmai o ridicase de jos când auzi ușa bibliotecii deschizându-se.

Uimit, se întoarse brusc, dar nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru apariția din fața lui. Își ridică lumânarea ca să vadă mai bine.

– Ria? Tu ești?

– Geoffrey, oftă Ria, rostindu-i numele cu o ușoară încântare. Mă gândeam eu că am văzut o lumină înăuntru.

Ria rămăsese la ușă, de parcă nu era sigură dacă se cuvenea să intre. Părul ei era despletit, curgându-i pe umeri. Gulerul înalt de dantelă al cămășii de noapte abia se vedea de sub halatul strâns pe corp. Curentul din hol îi făcea flacăra luminării să tremure și să-i umbrească fața drăguță, ceea ce îi dădea un aer misterios.

– Nu pot dormi, spuse Geoffrey, de parcă ar fi vrut să răspundă la întrebarea ei nerostită, apoi arătă spre cartea pe care o ținea în mână. Mă gândeam să citesc ceva, poate ajută.

– Se pare că și eu sunt în aceeași situație, spuse Ria cu un zâmbet amar.

– Și ce te ține trează, mă rog? întrebă Geoffrey, știind prea bine de ce se afla *el* aici – fiindcă nu și-o putea scoate din minte.

– Gândurile mele erau atât de agitate după discuția noastră din seara asta, că pur și simplu nu am reușit să adorm.

– Chiar așa? spuse Geoffrey, nereușind să-și ascundă surpriza. Trebuie să fi fost din cauza detaliilor plictisitoare pe care vi le-am spus la cină.

– Te rog să nu-ți ceri scuze. Mi-a făcut mare plăcere. Ria făcu un pas ezitant înainte. Vreau să știi că sunt foarte fericită că ai venit în vizită, spuse ea cu glas tremurat.

– Mă bucur să aud asta.

– Și nu e ciudat că ne-am întâlnit așa, aici?

– Da.

Geoffrey își așeză lumânarea și cartea pe o măsuță de lectură, fiindcă mâinile îi tremurau prea rău ca să le mai țină, și nu voia să se dea de gol. Era singur cu Ria, aici, și nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva adormise și avea doar un vis frumos. Respiră adânc.

– Ei bine, atunci haide să ne luăm cărțile și să ne întoarcem în camere, spuse el.

Ria râse încet.

– Ți-e teamă pentru reputația mea?

– Bineînțeles.

Geoffrey văzu cum colțurile buzelor ei se ridică într-un zâmbet.

– Poate că ar trebui să-ți faci griji pentru propria dumitale reputație, mai degrabă, spuse ea pe un ton glumeț. Nu se cuvine, domnule, să fii văzut fără haină și eșarfă. Ce ar spune James?

Abia atunci, Geoffrey își dădu seama cât de neîngrijit arăta. Purta doar pantaloni și o cămașă largă. Nu avea nici cizme, fiindcă le lăsase în cameră ca să nu facă gălăgie când coborâse în bibliotecă. Se întinse să-și încheie nasturii de la guler, simțindu-se stupid de stânjenit făcând asta.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru...

Cuvintele îi muriră pe buze când ochii li se întâlniră. În privirea ei se citea atâta dragoste, atâta dor, că Geoffrey știu fără putință de tăgadă că ceea ce îndrăznise să spere era adevărat.

Geoffrey făcuse mereu ceea ce se cuvenea, ceea ce era de așteptat de la el. Mai ales când venea vorba de femei. Încercările lui de a-i face curte Lucindei demonstrau asta cu vârf și îndesat. Dar sufletul lui tânjise dintotdeauna după o iubire profundă și adevărată – o contopire de minți și inimi. Nu reușise niciodată să dea glas speranței sau să o numească, fiindcă nu știuse cum ar fi putut-o recunoaște. Acum, privind-o pe Ria, știa fără nici o urmă de îndoială ce era.

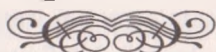
În doi pași, Geoffrey traversă camera și o luă în brațe. Ria îl privi. În ochii ei se citea și dorință, dar și teamă. Nu suporta să o vadă așa, deci făcu singurul lucru de care se simțea în stare ca să nu o mai privească: o sărută.

Buzele ei erau la fel de moi și de pline precum și le amintea. Ria îl sărută și ea cu o nerăbdare îndrăzneată care aproape îl făcu să se tragă înapoi. În curând însă, se lăsă în seama plăcerii și o strânse în brațe. Degetele ei îi se pierduseră prin păr. După o vreme, buzele ei le părăsiră pe ale lui și începură să-i dezmiere obrăjii. În sfârșit, fruntea ei se lipi de umărul lui. Ria oftă adânc, fericită. Se ținură în brațe o eternitate. *Dumnezeule, cum se putea așa ceva?* Indiferent ce spunea legea, era atât de normal să o țină în brațe astfel.

O idee periculoasă răsări în mintea lui Geoffrey, crescând impetuos până când nimic altceva nu mai conta.

– Ria, murmură el tandru. Draga mea Ria. Trebuie să te măriți cu mine.

Capitolul 34

Auzind numele Riei, Lizzie își veni în fire și își dădu într-o clipă seama unde era și ce făcea. Se simțea groaznic de rușinată. Nu putea rămâne așa, pierdută în brațele lui Geoffrey, indiferent

cât de mult și-o dorea. Își luă mâinile de pe umerii lui, dar Geoffrey o ținea în continuare strâns.

– Nu te mișca, iubirea mea. Aici e locul tău. Geoffrey răsuflă adânc. Pentru totdeauna.

– Geoffrey, nu putem...

Geoffrey îi întrerupse obiecțiile cu un sărut scurt și cald.

– Putem, și așa vom face. Ne putem căsători în Europa. Acolo e legal.

– Dar titlul tău... responsabilitățile tale... Lizzie își dădu îngrozită seama încotro ducea farsa ei. Vei fi ruinat.

Geoffrey îi cuprinse chipul în palme, ochii lui negri captivându-i privirea.

– Mă iubești? întrebă el pe un ton înverșunat, posesiv.

Lizzie tânjea să-i confirme că îl iubea din toată inima, că se putea imagina dăruindu-i-se întru totul. Ochii o usturau, știind prea bine că, dintre toate minciunile pe care le țesuse, măcar asta era adevărat. Dar cum ar fi putut să-i spună așa ceva?

Un gând disperat îi veni în minte: dacă se mărita cu Geoffrey și fugeau împreună în Europa, cel puțin ar fi fost departe de Anglia și de amenințările lui Freddie. Era atât de tentant să se gândească la o soluție atât de simplă. Dar nu era posibil. Nu se putea mărita cu el prefăcându-se că era Ria, și nu doar din cauza scandalului și a rușinii pe care ar fi adus-o asupra lui. Și-ar fi bătut joc de uniunea lor legală, fiindcă purta o identitate falsă. Mai rău, ar fi păcătuit întinând sfânta taină a căsătoriei, făcând jurăminte false într-o biserică... În ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care le făcuse, nu voia să se facă vinovată și de asta.

Dar nici nu-i putea mărturisi cine era cu adevărat. Se hotărâse că nu putea face asta. Spectrul lui Freddie și amenințările lui o bântuiau mereu. În ciuda atracției irezistibile dintre ei, Lizzie reuși să se desprindă din brațele lui. Se trase înapoi câțiva pași și spuse încet:

– Iubirea nu poate fi factorul de decizie în cazul asta. Râse amar, sughițând. Probabil te surprinde să mă auzi spunând asta.

– Nu vreau să discutăm din nou despre iubire și datorie, insistă Geoffrey. Vreau să vorbim doar despre noi. Despre datoria pe care o purtăm în inimi.

Cât de trist, se gândi Lizzie, că pozițiile lor în discuție se schimbaseră. Renunța la toate lucrurile la care ținuse vreodată de dragul familiei ei – pentru a-l proteja pe Tom și pentru a apăra familia Thornborough de scandal și rușine.

Era prea periculos să fie aici cu el, în lumina lumânărilor, vorbind despre iubire și despre viitorul lor împreună de parcă așa ceva ar fi fost posibil. Dacă ar fi fost într-adevăr Ria, poate ar fi făcut-o. Știa că legea care le interzicea cumnaților să se căsătorească nu era logică. Dar nu era Ria. Nu putea decât să-și petreacă restul vieții prefăcându-se că era Ria și să accepte că nu îl va putea avea niciodată pe acest bărbat.

Un alt gând, și mai îngrozitor, își făcu loc în mintea lui Lizzie. Era amintirea amară a ceea ce se întâmplase data trecută când un bărbat îi promisese că o va duce în Europa și se va căsători cu ea.

– Poate că te vei răzgândi mâine-dimineață, spuse ea, și vorbea serios.

Știa că Geoffrey îi vorbise sincer acum, în lumina lunii, ținând-o în brațe. Era mult prea ușor ca iubirea dintre ei să-i pară lucrul cel mai important din lume. Dar nu se îndoia că, în lumina rece a zilei, Geoffrey avea să vadă lucrurile într-un altfel.

– Trebuie să plec, spuse ea. Se poate să ne găsească cineva aici. Ar fi de neiertat.

Apoi se întoarse spre ușă.

– Așteaptă! spuse Geoffrey. Nu poți pleca acum. Mai avem încă câteva lucruri să ne spunem, sunt sigur. Ria?

– Am spus deja prea multe.

Spunând asta, Lizzie fugi din cameră.

Geoffrey se plimbă prin bibliotecă ore în șir, gândindu-se la ce se întâmplase între el și Ria. Știa ce trebuie să facă. Voia să o ducă în Europa și să se căsătorească acolo. Nu putea evita un scandal în Anglia, dar persoane cu o reputație ireproșabilă se străduiau de ani întregi să schimbe legea care îl despărțea de Ria acum.

Geoffrey se hotărî că, odată ce el și Ria se căsătoreau, și el va sprinjini acea inițiativă cu toată influența și toate resursele de care era în stare. Dacă nu reușea, el și Ria ar fi fost nevoiți să rămână în Europa pentru totdeauna, dar cel puțin ar fi fost împreună.

Trebuia să insiste până când era și Ria de acord. Știa fără nici o urmă de îndoială că asta își dorea. Spera doar că încă mai rămăsese destul din Ria cea tânără și impulsivă în femeia matură care devenise, ca să facă un asemenea pas.

Și Ria voia asta – era limpede, în ciuda obiecțiilor ei. De fiecare dată când erau împreună, știa că și ea simțea legătura de netăgăduit dintre ei. Și cum ar fi putut să-l sărute așa dacă nu-l iubea?!

Lumânarea lui se stinsese cu multă vreme în urmă, iar acum camera începea să se întunece și mai mult. Merse la una din ferestrele mari și trase perdeaua. Luna apusese și întunericul nopții se adâncise, așa cum se întâmpla înainte de venirea zorilor. Odată cu răsăritul se trezeau și cei de la conac. Servitorii urmau să înceapă în curând să facă focul în camere. Cu fiecare clipă care trecea, Geoffrey risca să se întâlnească pe holuri cu unul dintre ei, care s-ar fi întrebat apoi ce căuta Geoffrey treaz la o asemenea oră, plimbându-se prin casă într-o ținută atât de sumară. Luă deci cartea și sfeșnicul de pe masa de unde le lăsase cu multe ore în urmă și părăsi biblioteca.

Nu se întâlni cu nimeni în hol. Oftând ușurat, urcă în camera lui și închise ușa. Abia se întinsese pe saltea, că un servitor veni să facă focul. Imediat ce rămase din nou singur, Geoffrey coborî din pat. Ca să-și facă de lucru până venea valetul să-l pregătească pentru micul dejun, se așeză lângă foc și deschise cartea pe care o adusese din bibliotecă. De ce era Ria atât de atrasă de aceste poeme?

Când începu să dea paginile, ceva căzu pe podea. Geoffrey își coborî privirea și văzu o scrisoare, un pătrat alb care contrasta puternic cu covorul întunecat. Se întinse și ridică hârtia. Deși nu știa prea multe despre scrisul de mână, adresa părea să fi fost notată de un bărbat. Geoffrey se zgâi la numele de pe plic, nevenindu-i să creadă. Scrisoarea îi era adresată lui Lizzie Poole.

Neliniștit, Geoffrey își aminti că un bătrân îi spusese Riei pe același nume în Hyde Park. Lăsă cartea deoparte și desfăcu scrisoarea. Scrisul era lipsit de eleganță. Cel care așternuse cuvintele pe hârtie nu obișnuia să-și facă prea mult de lucru cu tocul și călimara – scrisoarea era acoperită de pete de cerneală peste tot. Dar cuvintele i se întipăriră în minte cu o claritate sfâșietoare: „Draga mea Lizzie... nici nu știi cât am suferit... am sentimentul că poveștile Riei te-au cucerit... mă voi întoarce... Te iubesc, Tom“.

Geoffrey strânse scrisoarea atât de tare în pumn, că o mototoli. Poate ar fi încercat să se convingă că exista un alt motiv pentru care scrisoarea îi era adresată lui Lizzie Poole, dar în cuprins apărea: „Am sentimentul că poveștile Riei te-au cucerit“.

Din câte se părea, această femeie o descususe pe Ria, aflase toate detaliile vieții ei și le memorase ca să se poată da drept cumnata lui. Era o poveste prea stranie ca să fie adevărată, dar cumva Lizzie Poole reușise să facă asta. Unde era Ria? Și ce se întâmplase cu Edward? În legătură cu ce mai mințise Lizzie Poole?

Geoffrey se stăpâni din greu să nu arunce scrisoarea în flăcări. Ce bine ar fi fost să fie atât de ușor. Dacă, odată cu scrisoarea, ar fi ars și adevărul, Geoffrey ar fi făcut-o într-o clipă. Ar fi făcut orice pentru ea. Asta era marea lui slăbiciune. Această femeie îl prinsese în mreje ca pe un netot. Din clipa în care o văzuse, fusese captivat de ea. Îl atrăsese cu frumusețea ei, cu căldura ei, cu independența ei înflăcărată. În mod ironic, păruse atât de autentică față de alte femei pe care le cunoscuse. Și, ori de câte ori erau aproape, ori de câte ori o ținea în brațe...

Geoffrey se ridică și începu să se plimbe prin cameră, cu mintea asaltată de întrebări. De ce venise aici această femeie? Ce căuta? Avera era un motiv evident pentru un asemenea plan. Până una-alta, își asumase poziția Riei în societate, acceptase moștenirea Riei. Ar fi putut chiar să ceară o rentă de văduvă, până la urmă. Și totuși, noaptea trecută îi refuzase cererea în căsătorie, care ar fi făcut-o foarte bogată. Bineînțeles, „căsătoria“ lor ar fi fost o farsă, din moment ce nu ea era Ria. Cu siguranță își dăduse seama de asta.

Oare voia să ruineze familia Somerville? Dacă da, din ce motiv? Dacă ar fi fugit cu el, ar fi provocat un scandal imens pentru ambele lor familii, mai grav chiar decât acela iscat când Ria și Edward fugiseră împreună. Și totuși, încă o dată, îl refuzase. Oare avea vreun motiv să rămână în Anglia?

Și cine era acest Tom? Iubitul ei? Soțul ei? Cu câți bărbați mai fusese până atunci? Cine era această femeie față de care își deschisese inima și sufletul?

Cuvintele lui Hightower îi reveniră în minte cu o urâțenie viscerală care îi făcu sângele să înghețe în vine. „O doamnă blondă, cu o privire atât de captivantă că era în stare să te atragă de la cincizeci de pași... Iar când o doamnă e disponibilă...”

Geoffrey trânti scrisoarea pe masă și făcu un pas înapoi, privind-o cu dezgust. Nu puteau exista *trei* femei pe lume care să arate exact ca Ria. Oare femeia de care se îndrăgostise fusese amanta lui Hightower? Gândul îl dezgustă atât de mult că, pentru o clipă, se temu că o să verse.

Se simțea tentat să fugă la ea, să trântescă ușa de perete și să-i ceară explicații, dar se stăpâni, spunându-și că nu avea rost să provoace un scandal în casă înainte să afle adevărul de la ea. Fără îndoială că aveau să se reîntâlnească la micul dejun. Avea timp pentru o plimbare vioaie înainte, și avea mare nevoie de asta. Trebuia să-și limpezească gândurile și să-și recapete stăpânirea de sine înainte să se confrunte cu ea. Gelozia, furia și autoreproșurile încercau să-i pună stăpânire pe minte și pe inimă, amenințând să-l înnebunească.

Iar în mijlocul uraganului era Ria. Nu. Nu Ria. Lizzie.

Capitolul 35

Când Lizzie coborî la micul dejun, Geoffrey o salută cu o politețe înghețată care o puse imediat în gardă. Oare ardoarea din noaptea trecută se stinsese atât de repede, așa cum se temuse? Îi întoarse salutul cu la fel de puțin entuziasm, sperând că atitudinea

lui distantă era determinată de prezența servitorilor. Lizzie era mult prea neliniștită ca să-l privească direct, temându-se că avea să vadă ceea ce simțea deja – că Geoffrey își regreta deja cuvintele. Cu coada ochiului îi văzu chipul înroșit deasupra mustăților. Era limpede că Geoffrey era agitat.

Erau singuri la masă.

– Cât de straniu că bunica nu a coborât la masă, spuse Lizzie, încercând să nu-și dea neliniștea pe față.

Prezența lui Lady Thornborough ar fi putut diminua puțin tensiunea stranie dintre ei.

– A trimis vorbă că își va petrece dimineața în cameră.

Vocea lui Geoffrey era ciudat de potolită, la fel ca și gesturile lui.

– O, Doamne, spuse Lizzie. Sper că nu s-a îmbolnăvit.

Nu credea că Lady Thornborough se îmbolnăvea vreodată, dar, în neliniștea ei, spuse primul lucru care îi venise în minte.

– E o răceală timpurie, presupun. James mi-a spus odată că obișnuiește să răcească la începutul toamnei. Geoffrey își lăsă furculița deoparte și o privi în ochi pentru prima oară de când se așezase. Poate că îți amintești și tu asta, având în vedere memoria ta *excelentă*.

Lizzie îi întâlni, surprinsă, privirea. Se așteptase să vadă tandrețe, regret sau vină, dar chipul lui nu oglindea nimic din toate astea. Nu vedea decât furie. Își drese glasul, simțindu-și gâtul uscat dintr-odată.

– Bineînțeles, reuși ea să spună. Răcelile timpurii ale bunicii. Am uitat.

Geoffrey își miji ochii, iar Lizzie deveni și mai confuză. Cuvintele ei aparent nevinovate păreau să-i fi ațâțat și mai mult mânia.

Valetul așeză farfuria lui Lizzie și îi umplu ceașca de ceai. Ea luă o înghițitură, dorindu-și pentru a mia oară ca Ria să fi preferat să bea cafea dimineața. Avea nevoie de un plus de energie pentru a înfrunța situația.

Micul dejun deveni un adevărat chin, căci încerca să discute politicos în timp ce servitorii veneau și plecau, deși vedea cum Geoffrey fierbea de furie sub aparența rigidă.

Când terminară în sfârșit de mâncat, Geoffrey spuse:

– Ești bună să facem o plimbare împreună?

– Da, spuse ea cu un entuziasm pe care nu îl simțea, mi-ar face mare plăcere.

Știa că trebuiau să discute sincer despre ce se întâmplase între ei. Dar erau încă multe lucruri pe care *nu* i le putea spune lui Geoffrey, oricât de mult și-ar fi dorit. Era strivită de povara minciunilor la care nu putea renunța.

Ceața dimineții era deasă. Porniră alături pe o cărare îngustă care se îndepărta de conac. Pășunile care se întindeau dincolo de gardul viu care mărginea poteca nu se vedeau, iar Lizzie avu impresia că ea și Geoffrey erau ca într-un cocon protector.

Se îndepărtaseră suficient de mult de privirile și urechile iscoditoare ale celorlalți, dar Geoffrey nu vorbea încă. Mergea lângă ea cu buzele strânse ferm. Se întâmplase, deci. Acum că soarele răsărise, Geoffrey se răzgândise, exact cum se așteptase Lizzie. Era dureros, deși așa era cel mai bine. Lizzie își dorea prosteste ca Geoffrey să o vrea încă de soție, chiar dacă știa că așa ceva era imposibil. Poate că Geoffrey nu o iubea, totuși. Poate că totul fusese doar un capriciu de moment. Un capriciu pe care îl renegase în sfârșit.

Continuară să înainteze în tăcere pentru o vreme. De ce nu spunea nimic? În sfârșit, Lizzie încercă să deschidă discuția:

– Cred că trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat. Ești furios, și ai dreptul să fii. Probabil crezi că l-am trădat pe Edward.

Geoffrey râse, dar era un sunet răgușit, fără pic de veselie.

– Ai trădat multă lume, nu doar pe Edward.

Se întoarse spre ea și o prinse de brațe. Chipul lui era la câțiva centimetri de al ei, așa cum fusese și mai devreme. Dar îmbrățișarea lui nu era tandră, afectuoasă. În sfârșit își arăta pe față sentimentele înăbușite pe care Lizzie i le simțise la micul dejun: furie și dezgust.

– Ce plănuiești?

Lizzie îl privi fără să înțeleagă.

– Ce plănuiesc? repetă ea, cu glas răgușit.

Cuvintele ei îl înfuriară și mai mult.

– Fii sinceră, măcar de data asta. Ce vrei? Bani?

– Nu! strigă ea, fără să se prefacă nici o clipă.

De ce credea Geoffrey asta acum? La ce concluzii îngrozitoare ajunsese? Geoffrey nu-i dădu drumul.

– Atunci vrei să mă ruinezi. Să-mi târăști familia în mocirlă.

– Nu, spuse din nou Lizzie, clătînând din cap și străduindu-se să-și păstreze vocea calmă. Nimeni altcineva nu trebuie să știe ce s-a întâmplat ieri-noapte. Este – și va rămâne – doar între noi. Nu te învinuiesc dacă mă urăști, dar poți pleca acum și nimeni nu va afla niciodată.

– Asta vrei, într-adevăr? Vrei să plec?

Strânsoarea lui se înteti și o trase mai aproape. Privirea lui o captivase pe a ei, întunecată și imposibil de deslușit. Pentru o clipă, Lizzie, crezu că o va lua în brațe. Dar Geoffrey o eliberă și se trase înapoi. Lizzie simți furnicături în brațe. Inima ei era dintr-odată goală. Geoffrey scoase o scrisoare împăturită din buzunarul de la haină și i-o întinse.

– Poate vrei să-mi spui atunci pe cine să părăsesc...

Lizzie luă scrisoarea. Era de la Tom. Era limpede că Geoffrey o citise. Făcu un pas înapoi. Lumea părea să se fi răsucit dintr-odată cu susul în jos. Simțea că nu mai putea sta în picioare. Găsi un perete jos de piatră de care se sprijini recunoscătoare.

Ascunse scrisoarea în buzunarul rochiei. Nu avea rost să-l întrebe unde o găsisse sau să-i reproșeze că o citise. Nimic nu mai putea schimba faptul că venise clipa să fie sinceră întru totul. Respiră lung, încet, îl privi fix și spuse:

– Numele meu este Elizabeth Rose Poole.

De fapt, era o ușurare să rostească vorbele cu glas tare. Gustul propriului nume era o plăcere simplă, pe care nu o mai simțise de multă vreme. Geoffrey rămase nemișcat. Deși o privea în continuare, Lizzie văzu ușurată că postura lui nu mai era la fel de agresivă ca înainte. Primi informația cu stoicism, asemenea cuiva care

se așteptase să audă o veste proastă, dar încă nu era pregătit pentru ea.

– Nu ești Ria, spuse el, pe un ton care insinua că încă nu-i venea să creadă. Cum ai putut să faci așa ceva? Cum ai putut să prostești pe toată lumea? Cum Dumnezeu credeai că o să scapi nepedepsită? Cum...?

– Îți voi explica totul, îl întrerupse ea, dacă-mi dai voie să vorbesc.

Geoffrey închise gura, strângând buzele. Cu un efort suprem, din câte se părea, încuviință scurt și spuse:

– În regulă. Ascult.

– Mama mea, Emma, a crescut la câțiva kilometri de aici, în Sennoke. Tatăl meu – adică, tatăl meu în acte – era Sam Poole. Înainte să se căsătorească, a lucrat cinci ani ca valet pentru Sir Herbert Thornborough.

Chipul lui Geoffrey se luminează pentru o clipă, ca și când și-ar fi dat seama de ceva. Nu dezvăluie însă nimic.

– Crezi că asta îți dă dreptul la vreo legătură cu familia Thornborough? De-asta ai crezut că e de dreptul tău să te dai drept altcineva?

Oare avea de gând să nege un lucru atât de evident, încât Lizzie era sigură că îl remarcase până și el într-o clipă? Își ridică bărbia într-o atitudine sfidătoare.

– Da. Cred că am o legătură *directă* cu familia.

– Asta e o acuzație serioasă. Insinuezi că...

Lizzie râse slab.

– Sunt perfect conștientă de lucrurile pe care le insinuez.

– Ria știe că ești aici, dându-te drept ea? Unde e?

– Ria a murit, spuse Lizzie.

Răspunsul ei necruțător îl lăsă pe Geoffrey fără cuvinte câteva clipe, dar apoi își reveni și spuse pe un ton acuzator:

– Cum a murit, mai exact?

Era prea mult. Lizzie nu avea de gând să se lase acuzată că își ucisese cea mai dragă prietenă... sora ei. Tremurând, se îndreptă de spate.

– Nu a murit de mâna mea, dacă asta insinuezi. Am făcut tot posibilul să-i apăr viața.

– Chiar așa? întrebă el. De ce te-aș crede?

– Pentru că e adevărat!

– Deci ai terminat cu minciunile? Atunci spune-mi un lucru. Ce s-a întâmplat cu Edward? E mort sau nu?

În ciuda tonului necruțător, Lizzie văzu o scânteie de deznădejde în privirea lui Geoffrey, de parcă ar fi sperat totuși, în ciuda tuturor dovezilor, că fratele lui mai trăia. Își reproșă că nu îi spusese de la început că nu era așa.

– Tot ce ți-am spus despre Edward e adevărat, spuse ea pe un ton calm. Îmi doresc din toată inima să nu fi fost așa. Edward a fost un om bun.

Încercase să-l liniștească, dar cuvintele ei îi treziră din nou furia.

– Cum îndrăznești să judeci bunătatea altcuiva?

– Te rog, Geoffrey. Lizzie se întinse ca să îl ia de brațe. Ascultă-mă înainte să mă judeci. După ce afli totul, poți face ceea ce crezi de cuviință. În ciuda aparențelor, nu doresc decât binele pentru familiile noastre.

Brațele lui erau rigide sub atingerea ei. Ar fi putut la fel de bine să se țină de gardul de oțel de la Palatul de Cristal.

– Familiile noastre? repetă el cu răceală.

– Uită-te la mine, Geoffrey. Uită-te la ochii mei, la fața mea. Cum altfel aș putea semăna atât de mult cu Ria? Cum ar putea rudele ei cele mai apropiate să mă confunde cu ea? Sunt și eu o Thornborough. Nu poți nega asta.

Geoffrey încercă să-și întoarcă privirea, dar Lizzie îl obligă să o privească, dorindu-și să-l audă recunoscând asta, cel puțin. În sfârșit, Geoffrey se relaxă puțin.

– Te voi asculta, spuse el, forțându-se să-și păstreze calmul. Dar nu-ți promit că nu voi face nimic cu informațiile pe care le voi afla.

Lizzie încuviință și îi dădu drumul. Geoffrey se sprijini de perețele jos, privind-o cu precauție.

– Acum șase ani, spuse ea, eu și fratele meu Tom am plecat din Londra înspre Australia.

– Fratele tău!

Lizzie îl privi surprinsă.

– Da. Tom e fratele meu.

Geoffrey clătină din cap, de parcă nu-i venea să creadă.

– Scrisoarea era de la fratele tău.

– De la cine credeai că...?

Lizzie se opri în mijlocul întrebării. Citise scrisoarea lui Tom de o mie de ori, știa fiecare cuvânt pe de rost. Cuvintele iubitoare ale lui Tom l-ar fi putut face foarte ușor pe Geoffrey să tragă o concluzie altă despre bărbatul care le scrisese. Se părea că Geoffrey era gata să-i atribuie rolul femeii ușurate. Și cine l-ar fi putut învinui?

Lizzie făcu un efort să nu se mai gândească la asta.

– Eu și Tom l-am cunoscut pe Edward imediat după ce am debarcat în Sydney. A fost surprins de cât de mult semănam cu Ria. Fusese trimis să angajeze muncitori pentru fermă și ne-a oferit imediat de lucru. Din clipa în care eu și Ria ne-am cunoscut... Lizzie se opri, gătită de emoție. Făcu o pauză ca să-și revină. Din clipa în care ne-am cunoscut, am devenit bune prietene. În timp, am început să ne dăm seama că era posibil să fim și surori. Întâlnirea noastră părea cumva hotărâtă de soartă. Oftă. Toate celelalte lucruri pe care ți le-am spus despre viața noastră acolo sunt adevărate, inclusiv...

Lizzie se opri din nou.

– Jaful și crima, completă Geoffrey. S-au întâmplat așa cum mi-ai povestit?

– Da.

El făcu o grimasă de durere și își feri privirea.

– Și Ria? Întrebă el. Cu ea ce s-a întâmplat?

– La câteva săptămâni după moartea lui Edward, Ria a aflat că era însărcinată.

Geoffrey scoase un geamăt slab, de parcă ar fi ghicit deja încotro se îndrepta povestea lui Lizzie.

– Eram îngrijorați, fiindcă Ria pierduse deja două sarcini. Doctorul i-a spus să rămână în pat. Asta a supărat-o foarte mult, fiindcă de obicei era atât de vioaie. Ca să o înveslesc, am făcut-o să mi povestească despre viața ei din Anglia. Povesteam ore în șir. Mi făcea plăcere să retrăiască atâtea amintiri frumoase.

– Deci așa ai reușit să-ți intri atât de ușor în rol.

– Mi-a descris totul atât de bine că, într-un fel, m-am simțit într-adevăr ca și când m-aș fi întors acasă.

Lizzie se așteptase pe undeva ca Geoffrey să izbucnească din nou auzind asta. El însă nu spuse nimic.

– După cum ai ghicit, fără îndoială, Riei i-a fost foarte greu să rămână la pat. Era încă șocată după moartea lui Edward și îi era foarte dor de familia ei din Anglia. M-a făcut să promit că, dacă pățește ceva, mă voi întoarce și voi încerca să repar lucrurile în locul ei. I-am promis că și ea, și copilul se vor întoarce acasă. Dar nu asta le era soarta. Vocea lui Lizzie începu să tremure. Copilul s-a născut mort.

Geoffrey își acoperi fața cu mâna.

– Dumnezeu mare.

– Asta a fost ultima picătură pentru biata Ria. Trecuse peste toate greutățile până atunci, dar nu a putut suporta să-și piardă și copilul. A început să se stingă puțin câte puțin, zi după zi, deși am făcut tot posibilul să o fac să se simtă mai bine. Doctorul a spus că a murit din cauza complicațiilor de la naștere, dar eu știu că s-a stins de inimă rea.

Timp de câteva clipe se lăsă tăcerea. Doar păsările dimineții ciripeau în aerul rece. Lizzie era recunoscătoare pentru liniștea dintre minciunile scoase la iveală și consecințele care aveau să le urmeze inevitabil.

– De ce nu ne-ai spus aceste lucruri de la început? întrebă Geoffrey. Ce sperai să obții cu șarada asta?

– Îmi țineam cuvântul dat Riei.

– Cum? se răsti Geoffrey. Doar nu vrei să spui că Ria *voia* să facă așa ceva.

– Ba da! se apăra Lizzie, vorbind repede, înainte ca Geoffrey să o întrerupă. În același timp, Tom a suferit acel naufragiu despre

care mi-a scris. Credeam că a murit. Am încercat să nu-i spun asta Riei, fiindcă situația ei era deja precară, dar a aflat oricum. Nu mă pricep să păstrez secrete, încheie ea, încercând degeaba să înveselească atmosfera.

Geoffrey nu-i răspunse la glumă, ci doar întrebă:

– Ce legătură are asta cu faptul că te-ai dat drept Ria?

– Eu și Ria rămăseserăm singure. Îți pierduserăm pe cei doi bărbați care însemnau totul pentru noi. Ria a insistat – m-a făcut să promit – că îmi voi asuma identitatea ei. „Îți dăruiesc familia mea“, mi-a spus ea. „Familia noastră.“

– E o nebunie! explodă Geoffrey.

Lizzie se crispă, dar nu spuse nimic. Știa că nu rostise decât adevărul.

– Se pare că Ria a rămas la fel de nesăbuită cum o știam. Ba chiar mai rău. Cum de ai acceptat să faci așa ceva?

– Dacă ai fi fost la capătul lumii, fără nici un ban, cu inima frântă, poate ai fi știut și tu cum e, spuse Lizzie fără răutate. Să nu crezi că nu m-am simțit niciodată vinovată din pricina asta. Dar făcusem o promisiune. În plus, era foarte important să ajung la Rosewood.

Geoffrey o privi confuz.

– Aici? De ce?

– Ria mi-a povestit despre niște scrisori ascunse aici care puteau dovedi că sunt fiica naturală a lui Herbert Thornborough. Am vrut să obțin o dovadă.

– Și ai dovada acum?

– Nu. Adică am găsit două scrisori, dar nu conțin informații... concrete.

Geoffrey scoase un sunet slab, de parcă Lizzie tocmai îi confirmase bănuielile sceptice.

– Nu mai poți continua șarada asta. Trebuie să îi spui lui Lady Thornborough cine ești de fapt.

– Da, încuviință Lizzie, trebuie.

Ar fi fost o ușurare să-i spună totul lui Lady Thornborough. Toate eforturile ei de a „se transforma“ în Ria nu făcuseră decât să-i erodeze propria personalitate și să rănească persoanele la care

(inea cel mai mult. Era pregătită să își repare greșeala cât de bine putea și să revină la viața ei dinainte, așa nefericită cum era.

Singura problemă care o îngrijora în continuare era Tom. Trebuia să-l convingă să plece din Australia în America, sau oriunde altundeva era suficient de departe de Freddie. Tom era nevoit să renunțe încă o dată la viața lui de dragul ei. Dar urma s-o facă? Lizzie spera cu disperare că nu se va întoarce în Anglia ca să se lupte din nou cu Freddie.

Nu mai avea ce face. Trebuia să se pregătească pentru încercările care o așteptau. Se întoarse spre potecă.

- De fapt, ar trebui să ne întoarcem acum.

Geoffrey ridică o mână.

- Înainte să mergem, vreau să te întreb încă ceva.

Lizzie se opri să-l privească.

- Da?

Geoffrey deschise gura, apoi o închise din nou. Lizzie îi văzu încă o dată roșeața din obraji, privirea încruntată. Trecu încă o clipă. În sfârșit, Geoffrey spuse:

- Încă nu mi-ai spus ce-ai făcut înainte ca tu și Tom să plecați spre Australia.

Lizzie simți un fior înghețat, de parcă ceața dimineții i se strecurase sub piele.

- Ceea ce am făcut înainte să plecăm din Londra nu are nici o legătură cu povestea mea, declară ea.

- Eu cred că da.

Geoffrey se încordă, încleștându-și pumnii. Lizzie îl mai văzuse așa și cu altă ocazie, când încercase să-și stăpânească emoțiile.

- Înainte să pleci în Australia, l-ai cunoscut pe Freddie Hightower?

Geoffrey accentuă cu răutate cuvântul. Lizzie îi aruncă o privire sfidătoare. Ar fi trebuit să se aștepte ca Geoffrey să afle de Freddie. Oricum, ar fi aflat de el în curând. Cu toate astea, nu reuși să răspundă.

Dar nici nu era nevoie. Geoffrey știa. Chipul lui oglindea groaza și dezgustul.

– M-am oferit să mă căsătoresc cu tine, spuse el pe un ton acuzator. Eram dispus să-mi ruinez reputația pentru o...

– Nu folosi acel cuvânt! îl întrerupse furioasă Lizzie. Să nu te aud rostindu-l. Amintește-ți că te-am refuzat. Nu am intenționat nici o clipă să mă mărit cu tine.

– Nu ai intenționat...? Geoffrey îi aruncă o privire plină de ură. Adică voiai doar să te joci cu mine?

– Nu eu te-am chemat la Rosewood, strigă ea. Ai venit aici de bunăvoie. Și cu siguranță nu am intenționat să te găesc în bibliotecă ieri-noapte... și, dacă țin bine minte, erai dispus să uiți cu totul de onoare și integritate atunci. Te-am respins fiindcă *te iubesc*. Poți să mă condamni pentru multe lucruri, dar dă-mi voie să-ți aduc aminte de ceva, domnule reverend Somerville. Cel fără de păcat se cuvine să arunce primul piatră.

Felul în care Geoffrey se trase înapoi auzind-o îi dădu putere. Acum vorbeau cu inima pe față. Nici unul, nici celălalt nu mai simțeau nevoia să se prefacă. Lizzie era o femeie decăzută, o mincinoasă. Geoffrey era un bărbat care se lăsase ademenit să renunțe la idealurile lui înalte.

Lizzie se pregăti pentru un nou atac, dar Geoffrey părea să nu mai aibă tăria de a se certa mai departe. Se întoarse cu spatele la ea. Soarele începea să topească ceața, iar Geoffrey se rezemă de peretele jos de piatră, privind pajiștile nesfârșite.

Lizzie se temuse de la început de asta. Deși își făcuse atâtea vise și speranțe, ea și Geoffrey nu puteau avea niciodată o relație bazată pe iubire și respect. Noaptea trecută, Lizzie se aruncase în brațele lui știind prea bine, în adâncul inimii, că era ultima oară când făcea asta. Încet, în tăcere, lacrimile începură să-i brăzdeze chipul.

Lizzie nu-și dădea seama cum ajunseseră ea și Geoffrey înapoi la conac. La un moment dat, se întorseseră de parcă s-ar fi înțeles și începuseră să meargă, păstrând o distanță sigură între ei, pe cărarea îngustă pe care veniseră.

Ajunseseră la aleea largă, acoperită cu pietriș, la timp să vadă trăsura lui Lady Thornborough dispărând pe drumul care ducea

spre oraș. Lizzie se apropie de domnul Jarvis, care încă mai stătea lângă ușa de la intrare.

– Lady Thornborough a plecat?

– Da, doamnă.

– Știi încotro?

– A plecat la gară, doamnă.

– La gară? Dar nu ia trenul niciodată.

– E ceva neobișnuit, încuviință Jarvis, dar era în mare grabă.

Lizzie și Geoffrey îl găsiră pe James coborând scara masivă din holul de la intrare.

– Salut, spuse el vesel. Ați ieșit deja la plimbare? Păreți foarte obosiți.

– Știi de ce a plecat bunica spre Londra? întrebă Lizzie.

Geoffrey ridică din umeri.

– Habar n-am, spuse el, arătând spre o scrisoare de pe o măsuță. Mătușa ți-a lăsat un bilețel.

Simțind un fior, Lizzie luă scrisoarea și o deschise.

Draga mea,

Merg la Londra pentru a rezolva niște treburi urgente. A apărut o problemă care necesită prezența mea. Revin în câteva zile. Nu pleca departe de casă cât lipsesc. Vorbim după ce mă întorc.

Bilețelul se încheia cu un salut vag și nu era semnat. Lizzie se întreba dacă asta avea vreo însemnătate, când James spuse:

– Ei bine? Ce ți-a scris?

Lizzie își ridică privirea.

– A plecat la Londra, spuse ea.

James bătu din palme, zâmbind.

– Ei bine, atunci o să ne distrăm pe cinste până se întoarce. Tu, Ria, vei fi gazda. Te simți în stare, draga mea verișoară?

– Nu putem sta aici, spuse scurt Geoffrey. Nu se cuvine. Nu e nimeni care să ne supravegheze.

Geoffrey avea un bun motiv să vrea un supraveghetor, se gândi Lizzie cu amărăciune, deși nu era nevoie. Era sigură că nu avea să se întâmple nimic rușinos în acea seară.

– Nu avem nevoie de un supraveghetor, declară James. Suntem rude, nu-i așa?

Geoffrey făcu o grimasă fără să vrea auzindu-l. Probabil că încă se mai îndoia că Lizzie era o Thornborough, dar știa oricum că nu era cumnata lui. Se temu chiar că Geoffrey intenționa să-i spună adevărul lui James, cum că nu erau de fapt „rude”. Spre marea ei ușurare însă, Geoffrey alege să nu facă asta.

– Ca veri, răspunse Geoffrey, vă puteți căsători.

James pufni.

– Prostii. Ria îmi e ca o soră. Iar tu ești cumnatul ei, așa că nu e nevoie să...

James se opri în mijlocul propoziției. Privi de la unul la celălalt cu o expresie stranie. „Probabil că suntem o pereche stranie”, se gândi Lizzie. Fața ei era umflată de lacrimi, iar Geoffrey avea o expresie sobră, solemnă. James ar fi putut deduce orice din felul jalnic în care arătau. Începu să se îmbujoreze, așteptându-se la una dintre remarcile cu totul necuviincioase ale lui James. Acesta însă spuse pur și simplu:

– Văd că te-ai hotărât deja, Geoffrey. Dar, din moment ce asta este casa mea, pe mine nu mă deranjează să rămân. Martha a plecat în oraș cu Lady Thornborough, dar Ria va fi însoțită de o doamnă de companie zi și noapte dacă de asta e nevoie ca să prevenim bârfele răutăcioase.

Din câte se părea, Geoffrey nu intenționa să protesteze.

– Poți face cum dorești, desigur, spuse el sec.

– Nu-l poți convinge să stea, Ria? întrebă James.

Lizzie nu se simțea în stare să vorbească. Se întoarse ca să-și ascundă lacrimile din ochi și să evite curiozitatea lui James.

– James, spuse Geoffrey, trimite-mi, te rog, valetul sus ca să-mi facă bagajele.

– Cum dorești, oftă resemnat James, apoi chemă un servitor și îi dădu ordinele necesare pentru a pregăti plecarea lui Geoffrey.

În timp ce el era ocupat cu asta, Geoffrey îi spuse încet lui Lizzie:

– Sper că vei vorbi cu Lady Thornborough imediat ce se întoarce și mă vei informa și pe mine, da?

– Bineînțeles, încuviință Lizzie.

– Nu e nevoie, sper, să-ți reamintesc că ori spui tu adevărul, și asta imediat, ori îl voi dezvălui eu... și mă voi asigura că și autoritățile sunt implicate.

Cât de mult se îndepărtaseră față de noaptea din urmă, se gândi Lizzie. Cât de trist era că Geoffrey reacționase exact așa cum se temuse când îi spusese în sfârșit adevărul. Dar nu avea de gând să se lase intimidată nici de amenințări, nici de reproșuri.

– Nu-ți face griji, domnule, spuse ea. Intenționez să-mi respect întru totul cuvântul dat.

Știa că Geoffrey îi simțise ostilitatea din voce. Părea chiar gata să-i răspundă cu aceeași monedă, dar se stăpâni și se întoarse spre scări.

– O clipă, te rog, strigă Lizzie după el.

Geoffrey se opri. Lizzie își scoase încet inelul – inelul lui Edward – pe care îl purta pe deget. Se apropie de el și i-l întinse.

– Cred că îți aparține de drept.

Geoffrey luă inelul cu o expresie imposibil de deslușit. Se întoarse din nou și începu să urce scările cu pași mari.

O oră mai târziu, Lizzie privea de la fereastra de la etaj cum James și Geoffrey ieșeau pe ușa din față. Doi servitori tocmai terminaseră de încărcat cuferele lui Geoffrey deasupra trăsurii. James și Geoffrey își spuseră câteva cuvinte și dădură mâna.

Chiar și după toate lucrurile care se întâmplaseră, Lizzie ar fi dat orice să-l vadă pe Geoffrey ridicându-și privirea, dând un semn cât de mic că încă o mai iubea undeva, în adâncul sufletului. Oare iubirea lui dispăruse într-adevăr atât de repede, atât de irevocabil? Deși se pregătea de luni întregi pentru asta, Lizzie încă nu putea accepta ce se întâmplase.

– Te rog, uită-te al mine, șopti ea. Te rog.

Dar Geoffrey nu își ridică privirea. Fără să se uite înapoi nici o clipă, urcă în trăsură și Lizzie nu îl mai văzu.

Capitolul 36

Lizzie stătea la pian, mângâind în tăcere clapele de fildeș. Gestul o liniștea, de parcă, stând aici, se apropia mai mult de amintirea Riei.

Încercă să citească partitura deschisă în fața ei. Colajul de linii și semne stranii era ca un limbaj bizar, ezoteric. Probabil că așa se simțeau analfabeții când vedeau paginile unei cărți, se gândi ea. Probabil că se minunau de misterele cunoscute celorlalți, dar nu și lor înșiși. Paginile erau la fel de greu de înțeles pentru Lizzie ca și propria viață. Nu putea înțelege cum de ajunsese să fie prinsă într-o capcană construită de ea însăși și nici nu-și putea explica ce se întâmplase. Era pe cale să facă singurul lucru pe care și-l dorise: să-și dezvăluie adevărata identitate în fața lui Lady Thornborough, să fie întru totul sinceră, să nu mai mintă. Dar se temea de asta, știind ce încercări o așteptau.

Lizzie fusese tentată să fugă imediat, pentru a nu o mai întâlni pe Lady Thornborough. Ar fi putut să se piardă în Londra și să ajungă cumva înapoi la Tom. Dar ar fi fost un gest plin de lașitate. Dincolo de orice, își dăduse cuvântul în fața lui Geoffrey și, deși nu putea spera să-i recapete iubirea, putea în schimb să-și trăiască restul vieții în lumina adevărului. Poate că, dacă făcea asta, Domnul avea s-o ajute să treacă cu bine peste încercările groaznice care o așteptau cu siguranță. Era pe cale să afle dacă, la fel ca Sfântul Pavel, își putea lăsa trecutul în urmă.

– Nu pari să exersezi, draga mea verișoară.

Cuvintele lui James o treziră din reverie. Lizzie se întoarse și îl văzu sprijinindu-se nonșalant de tocul ușii și privind-o fix.

Lizzie își îndreptă umerii și clipi, stăpânindu-și lacrimile.

– M-ai luat prin surprindere. Credeam că ai plecat în sat în după-amiaza asta.

– Am fost, spuse James, intrând în cameră. După-amiaza s-a terminat de mult.

– Chiar așa?

Lizzie privi spre ceasul cu pendulă. Spre surprinderea ei, era aproape ora cinci.

– De cât timp stai aici, uitându-te la partitură fără să faci nimic? îi reproșă James pe un ton jucăuș.

– De prea mult timp, se pare, oftă Lizzie.

– Sper să te bucore că am primit de veste de la mătușa. Se va întoarce poimâine cu trenul de la ora trei, dacă, citez, „trenul nu explodează sau nu deraiază din pricina vreunei vite rătăcite“.

James zâmbi, iar Lizzie îi imită vă expresia.

– Cred că știi de unde ai moștenit simțul umorului, James.

– Mă bucur să te văd zâbind, spuse calm James. Ai fost mult prea melancolică în ultima vreme și nu-mi dau seama de ce. Nu-mi vine să cred că suferi atât din cauza lui Geoffrey... nu merită.

Auzind numele lui Geoffrey rostit atât de nonșalant, Lizzie cedă. Inima ei suferea deja de prea mult timp. Izbucni într-un suspin, știind că părea prostuță, dar nu-și mai putu stăpâni lacrimile care îi scâldau obrajii. Nu mai putea nega faptul că era cu nervii la pământ. James se așeză lângă ea pe bancheta pianului și îi înconjură umerii cu brațul.

– E în regulă, murmură el liniștitor, oferindu-i o batistă. Este în regulă.

O lăsă pe Lizzie să plângă până când nu mai avu lacrimi, apoi rosti, de îndată ce suspinele ei scăzură în intensitate:

– Tu și Geoffrey v-ați certat, nu-i așa? Orice s-a întâmplat între voi, sunt sigur că vă puteți împăca. Îl chemăm înapoi și...

– Nu! îl întrerupse Lizzie. Geoffrey nu se va mai întoarce niciodată.

– Nu-mi vine să cred. Oricine ar putea să vadă cât de mult ți-neți unul la altul, până și eu îmi dau seama de asta. Cum ar putea să se țină deoparte?

Lizzie începu să plângă din nou, încercând în zadar să-și șteargă lacrimile cu batista.

– Îmi pare rău, James, dar nu-ți pot explica totul acum. Trebuie să vorbesc întâi cu...

„Lady Thornborough? Bunica?“ Lizzie nu mai știa cum să-i spună. James o îmbrățișă prietenește.

– Eu o să aștept. Între timp, ce zici, cântăm un duet?

Lizzie privi încruntată clapele care i se păruseră atât de liniștitoare mai devreme.

– Să nu te prind că mă bați iarăși la cap cu pianul ăsta blestemat.

– Doar unul, o îndemnă James. Unul din micile duete pe care le cântam ca să ne înveselim când eram triști.

– Duete?

Lizzie nu avea habar despre ce vorbea James. Ria nu-i povestise niciodată că ar fi cântat împreună cu James. Își trase nasul și își șterse ochii încă o dată, încercând să se gândească, deși se simțea copleșită de durere.

– Preferatul nostru era unul de Brahms, mai ții minte?

James părea atât de sincer, aproape jignit că Lizzie uitase de asta.

– Bineînțeles, murmură slab Lizzie, dar acum nu vreau să cânt.

În ciuda faptului că îl refuzase, răspunsul ei păru să-l satisfacă enorm de mult pe James.

– E în regulă, draga mea, spuse el zâmbind. O să cântăm împreună altă dată.

Geoffrey dădu frâu liber iepei pe ultimul kilometru până acasă. Animalul se întinse sub el, bucuros să fie lăsat în voie, știind că grajdul și fânul dinăuntru erau aproape.

Geoffrey se concentra cu obstinație asupra bățăilor ritmice din copite în timp ce peisajul trecea amețitor pe lângă el. Cel puțin se putea bucura de avantajele noii lui poziții în societate: avea un grajd plin de cai pursânge, care erau una dintre puținele diversivuni de care se mai putea bucura.

Avea nevoie de asta ca să o poată uita pe Lizzie. Până acum îi fusese imposibil să nu se gândească la ea. Era cu el zi și noapte, ca o durere surdă în piept care nu putea fi alinată. Și ce era mai rău, probabil că Lizzie nu avea să dispară cu totul din viața lui.

Lady Thornborough prinsese drag de ea când se dăduse drept Ria. Dacă bătrâna putea fi convinsă că Lizzie era într-adevăr o Thornborough, atunci era posibil să o primească în familie. Odată ce Lizzie îi povestea ce se întâmplase cu Ria, Lady Thornborough și-ar fi putut dori să-și țină ultima descendentă aproape, în ciuda faptului că tânăra o înșelase.

Dacă se întâmpla asta, atunci urmau să se întâlnească sigur din când în când, mai ales în timpul sezonului. Geoffrey știa deja că, de fiecare dată când o va vedea, își va aminti iar și iar cât de mult o iubise. Avusese încredere în ea, iar ea îl răsplătise cu minciuni. De ce nu îi spusese adevărul?

Indiferent dacă o întâlnea din nou sau nu, un lucru era sigur: Lizzie îi rămăsese în inimă. Nu putea decât să spere că timpul îi va alina durerea, la fel cum o rană se închide, vindecându-se.

Se ruga lui Dumnezeu să-l ierte, atât pentru ce făcuse, cât și pentru ce fusese gata-gata să facă. Știa zeci de versete din Biblie despre iubirea, mila și bunătatea lui Dumnezeu, dar acum îi era greu să le creadă. Iar cât despre iertarea aproapelui, spre groaza lui, era mult mai greu să facă asta decât să o predice.

Plecase de la Rosewood cu trei zile în urmă, dar nu primise nici o veste de-atunci. Presupunea deci că Lady Thornborough era încă în Londra, iar Lizzie nu putuse vorbi cu ea. Fără îndoială că, odată ce bătrâna primea veștile, scandalul avea să zguduie întreg Regatul.

Iapa lui încetini la trap când se apropiară de intrarea în conacul său. Un grăjdar aștepta să ia frâiele când Geoffrey opri calul. Coborî și i le întinse.

– Vă așteaptă un oaspete, domnule, îi transmise grăjdarul.

– Un oaspete?

Geoffrey simți un val de groază amestecat cu o speranță care refuza să moară. Dacă Lizzie venise aici... O privire rapidă în jur îi confirmă însă că nu se vedea nici o trăsură străină. Oaspetele venise pe cal, deci trebuia să fie un bărbat.

– Cine este acest oaspete?

– Domnul James Simpson, domnule.

Geoffrey înjură încet. Văzu sprâncenele grăjdarului ridicându-se puțin, dar nu-i păsa. În afară de Elizabeth Rose Poole, James era categoric ultima persoană pe care Geoffrey voia să o întâlnească acum. Nu, nu era adevărat. Voia să o vadă pe Lizzie la fel de mult pe cât o disprețuia – încă o dovadă că era un idiot. Își șterse sudoarea de pe frunte și înaintă spre ușa de la intrare.

James se așezase comod în bibliotecă. Geoffrey îl găsi ocupând unul dintre scaunele cele mai confortabile, cu cizmele prăfuite rezemate neglijent de un scăunel tapițat cu catifea. James se servise, de asemenea, cu coniac. Când Geoffrey intră, el ridică paharul.

– Ai ajuns. Te aștept de o sută de ani.

Geoffrey își aruncă haina de călărie pe un scaun și își turnă un pahar de apă dintr-una din carafele de pe măsuța de lemn. Încuviințând spre paharul din mâna lui James, spuse:

– Sper că a meritat așteptarea, dacă tot mi-ai băut coniacul.

James sorbi ultimele picături din lichidul de culoarea chihlimbarului și așază paharul pe măsuță cu un aer satisfăcut.

– Ei bine, cel puțin nu m-am plictisit prea tare.

– Ce cauți aici, James?

Geoffrey se lăsă să cadă obosit într-un alt scaun, alături de cel pe care stătea James. Oaspetele îl privi amuzat.

– Văd că n-ai chef de politețuri.

Geoffrey își lăsă capul pe spate și se frecă la ochi. Era deja obosit – nu dormise, iar plimbarea călare îl adusese la un pas de epuizare. Nu avea chef să se certe.

– Dintotdeauna ai spus că nu-ți plac formalitățile.

– Da. Eu și formalitățile nu ne-am înțeles niciodată.

Geoffrey își întoarse capul suficient cât să-i arunce o privire iritată. James își ridică mâinile în semn că se preda.

– Bine, trec la subiect. Am venit să vorbim despre Ria.

Auzind numele Riei rostit cu glas tare – o femeie a cărei viață sfârșise atât de tragic, și a cărei memorie fusese întinată de înșelăciunea lui Lizzie –, Geoffrey se înfurie din nou.

– Ria e moartă, spuse el pe un ton categoric.

James părea trist, dar nu și surprins.

– Mă temeam de asta.

– De ce? întrebă Geoffrey, ridicându-se. Ce știi despre asta?

– Nu știu nimic, răspunse James. Nu am decât bănuieli. Poate că tu ar trebui să-mi spui întâi ce știi.

Geoffrey era gata să protesteze, dar când văzu că James era serios se stăpâni și el. Expresia lui era gravă. Geoffrey nu-l mai văzuse niciodată așa.

– Hai să începem cu ce ai spus mai devreme. Ria e moartă, repetă James. Speram să aud un alt răspuns. Presupun că femeia căreia i-am spus Ria în ultimele luni e, de fapt, altcineva.

– Nu presupui nimic, știi deja! Geoffrey se ridică în picioare, privindu-l amenințător. Nu nega. De cât timp știai? Din seara în care ticălosul de Hightower a făcut acele insinuări vulgare?

James își ridică mâinile ca și când ar fi vrut să se apere.

– Hai să fim raționali. Nu ajută cu nimic să țipi.

Geoffrey respiră adânc de câteva ori și își stăpâni imboldul de a-l strânge de gât.

– Foarte bine, spuse el.

James se lăsă pe spate în scaun.

– Adevărul e că aveam bănuielile mele încă dinainte de discuția cu Freddie. Am crescut împreună cu Ria și am fost la fel de apropiați ca frații. Femeia care sosise din Australia știa multe lucruri pe care doar Ria putea să le știe, dar era ceva diferit la ea. Nu putea fi Ria.

– De ce n-ai întregat-o? Geoffrey încerca în zadar să-și stăpânească frustrarea. De ce i-ai permis să-și continue uneltirile?

– Nu aveam nici o dovadă adevărată, spuse James cumpătat. Nu aveam de gând să-mi supăr mătușa până nu găseam ceva concret – mai ales că nu știam nici unde era Ria cea adevărată. Eram, de fapt, gata-gata să o întreb direct pe această femeie cine este – în particular, desigur. A fost unul dintre motivele pentru care am venit la Rosewood. Dar se pare că ai aflat deja pe cont propriu. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Explicația lui îl liniști puțin pe Geoffrey. Vedea logica lui. Se așeză la loc, dar nu vorbi imediat, ci stătu câteva clipe să se gândească la ce urma să spună.

– În ultima noapte în care am stat la Rosewood, am... am împrumutat o carte de-a ei.

Nimic nu l-ar fi putut convinge să-i povestească felul în care „împrumutase“ acea carte. Fără îndoială că James își formase oricum propriile concluzii legate de asta. Își dori ca James să fi acționat mai devreme, înainte ca el însuși să se facă de râs în asemenea măsură cu Lizzie.

– Continuă, îl îndemnă James.

Geoffrey îi povesti lui James cum descoperise scrisoarea de la Tom și ce vorbise cu Lizzie în ziua următoare. Îi povesti și explicația ei, cine susținea că e și de ce îi înșelase pe cei din jur.

– E scandalos, bineînțeles, încheie el.

– De ce spui asta?

– E evident! strigă Geoffrey. Dincolo de orice, susține că există scrisori care dovedesc că e fiica ilegitimă a lui Sir Herbert. Dar – ce să vezi – nu le are! Susține că le-a găsit, dar că nu demonstrează nimic.

– Atunci, ce-ai făcut? întrebă James.

– Am insistat să-i spună lui Lady Thornborough cine e de fapt. I-am spus clar că, dacă nu o face, o voi da de gol și voi implica și autoritățile în povestea asta.

– Iar ea a fost de acord?

– Nu are de ales!

– Nu cred, protestă James. Seamănă foarte mult cu Ria, deci îl cred povestea. E posibil să fim rude. Suntem o familie mândră și destul de iute la mânie, așa că m-aș fi așteptat să nu renunțe atât de repede. Să protesteze, cel puțin.

– Ah, dar n-a renunțat imediat, spuse exasperat Geoffrey, amintindu-și cuvintele ei vehemente. Ba chiar...

Clătină din cap. Nici acum nu-i venea să creadă.

– Chiar ce? îl iscodi James.

Bineînțeles că insista, se gândi iritat Geoffrey.

– Mi-a citat din Biblie.

Spunând asta, Geoffrey îi aruncă lui James o privire care îl avertiza să nu glumească.

– Calmează-te, prietene. Știu că ești supărat, admise James, frecându-și gânditor bărbia. Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ceva cu aruncatul pietrelor.

Geoffrey îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Cum naiba ai ghicit asta?

– Dragul meu Geoffrey, e unul dintre versetele mele favorite.

Văzând că interlocutorul său era pe cale să-și piardă controlul, James merse grăbit să toarne două pahare de coniac, câte unul pentru fiecare. Îi întinse unul lui Geoffrey.

– Amândoi am pierdut pe cineva drag, prietene, spuse el pe un ton serios. A început să-mi fie dragă această Lizzie Poole, dar sufăr după draga mea Ria. Mătușa mea va suferi foarte mult și ea. Iar tu... ei bine, tu te simți trădat de cineva la care începuseși să îți foarte mult.

Geoffrey era pe cale să nege vehement, dar James ridică o mână să-l oprească.

– Geoffrey, spuse el cu o expresie caldă, plină de compasiune, cred că trebuie să discutăm imediat despre ce avem de făcut.

Capitolul 37

Limbile ceasului refuzau cu obstinație să se miște mai repede, indiferent de câte ori le privea Lizzie. Mai era oricum încă o zi până la întoarcerea lui Lady Thornborough. Așteptarea fusese interminabilă până acum, iar Lizzie era tot mai neliniștită la gândul că adevărul era pe cale să iasă la iveală. Se simțea ca un prizonier condamnat la moarte care ar fi preferat să-și înfrunte călăul decât să sufere în continuare.

Nici măcar James nu era de față ca să-i distragă atenția. Plecase de acasă neobișnuit de devreme, lăsându-i un mesaj că trebuia să se ocupe de câteva chestiuni administrative și intenționa să se întoarcă la timp pentru ceai.

Lizzie era atât de pierdută în gândurile ei, că nu auzi un cal apropiindu-se pe aleea din față. Spre surprinderea ei, o servitoare intră și o anunță că sosise un oaspete care o aștepta jos.

– Cine este? întrebă ea.

Slujitoarea întinse o tavă de argint. Lizzie citi cartea de vizită de pe ea. Domnul Frederick Hightower. Lizzie tresări și sări din scaun, panicată. Nu îl putea înfrunța de una singură. Știa de ce era în stare. Trebuia să-l evite cu orice preț.

– Nu-l pot primi fără James sau Lady Thornborough, spuse ea. Nu s-ar cuveni. Te rog să-i spui acestui domn că nu este nimeni acasă.

– E prea târziu pentru asta, rosti Freddie din ușă. Am îndrăznit să urc singur. Freddie se înclină scurt, într-o atitudine demnă. Lizzie știa că se dădea în spectacol doar în fața servitoarei. Doamnă Somerville, sper că-mi vei ierta obrăznicia, dar este absolut necesar să vorbesc cu dumneata chiar acum.

Din clipa în care se apropiase de ea pentru prima oară la balul lui Lord Beauchamp, Freddie îi pronunțase de fiecare dată numele cu o inflexiune stranie. La fel și astăzi. Și, la fel ca întotdeauna, asta nu făcu decât să o irite și mai mult pe Lizzie.

– Nu-mi pot imagina ce urgență am putea avea de discutat.

Aruncându-i o privire plină de subînțeles slujitoarei, care era încă surprinsă de o asemenea încălcare a bunelor maniere, Freddie spuse:

– Este o chestiune foarte delicată.

– Foarte bine, spuse Lizzie.

Juca rolul Riei de câteva luni deja. Putea continua pentru încă o oră, indiferent ce ar fi încercat Freddie. Trebuia să se asigure însă că nu va rămâne singură cu el. Îi spuse servitoarei:

– Jane, aduci niște ceai?

– Imediat, doamnă.

Jane făcu o mică reverență spre Lizzie și porni spre ușă. Freddie îi înmână bastonul și pălăria când trecu pe lângă el. Servitoarea le primi cu o altă reverență și părăsi camera.

Freddie înaintă câțiva pași, dar Lizzie știa că nu-și putea permite să-l lase să se apropie prea mult. Se așează grăbită pe scaunul ei de lângă șemineu și arată spre un alt scaun, care era la cel puțin cinci pași distanță.

– Te rog să te așezi, domnule Hightower, spuse ea, apoi își scoase batista și își șterse ostentativ nasul. Nu mă simt bine, motiv pentru care am rugat-o pe Jane să spună că nu sunt acasă. Nu plănuiam să primesc vizite astăzi.

Freddie se așează pe marginea scaunului care i se indicase, dar privirea lui glacială o cerceta intens.

– Nu e nevoie să-ți dai atâtea aere politicoase. Știu că ai prefera să zic ce-am de zis și să mă duc dracului.

– Domnule Hightower! Lizzie făcu tot posibilul să pară șocată și ofensată. Ce limbaj!

Freddie îi ignoră protestele.

– Lizzie, cred că a venit timpul să vorbim în sfârșit pe șleau.

Lizzie își duse batista la nas încă o dată ca să câștige câteva clipe. Nu putea să-i permită lui Freddie nici un avantaj, oricât de mic.

– Nu știi de ce insiști să-mi spui pe numele altei femei, spuse ea cu răceală.

– Nu? răspunse el pe un ton batjocoritor. Dă-mi voie să mă explic. După cum știi, din prima seară în care te-am văzut la balul lui Lord Beauchamp am fost surprins de cât de mult semeni cu o femeie pe care am cunoscut-o. Freddie zâmbi ușor. Pe care am cunoscut-o intim.

Lizzie oftă dramatic.

– Am mai vorbit despre asta și înainte și am ajuns la capătul răbdării. Ai și cuvântul meu, și cuvântul rudelor mele. De ce nu poți să-l accepți pur și simplu?

Freddie se lăsă înapoi pe scaun, de parcă s-ar fi relaxat pentru o vizită lungă.

– Pur și simplu n-am reușit să scap de îndoieli. Trebuia să mă asigur, fiindcă această femeie și așa-zisul ei frate – deși nu știi nici acum ce relație era, de fapt, între ei – aproape au reușit să măucidă. Bineînțeles că nu pot uita asta chiar atât de ușor.

Lizzie îl privi cu o expresie disprețuitoare.

– Încerci să mă implici în lucruri care s-au întâmplat când nici măcar nu eram în țară.

Freddie râse ascuțit.

– Poate James și Lady Thornborough sunt dispuși să-ți accepte povestea fără s-o pună la îndoială. Chiar și idiotul de Somerville. Presupun că o fac ca să-și apere reputațiile prețioase. E mult mai ușor decât să trimită pe cineva să verifice că lucrurile s-au întâmplat într-adevăr așa cum susții. Dar n-am văzut nici un motiv pentru care eu să nu fac asta.

Freddie scoase o bucată de hârtie din buzunar, o despături și o citi ostentativ. Lizzie făcu ochii mari, încercând să-și dea seama dacă Freddie blufa ca să o ademenească să spună adevărul. Asta trebuia să fie. Freddie ținea o bucată de ziar, nu o scrisoare.

– Ți-ai pierdut și timpul, și banii, spuse ea. Și, în orice caz, nu se poate să fi primit deja răspuns. E nevoie de trei-patru luni doar ca să ajungi acolo.

– Ai dreptate, încuviință Freddie. Eram gata să aștept. Ce noroc însă că, între timp, am găsit niște informații remarcabile.

Freddie făcu o pauză de efect. Dintotdeauna îi plăcuseră momentele dramatice, se gândi Lizzie. Trebuia să găsească o modalitate de a detensiona situația. Jane urma să se întoarcă în curând cu ceaiul, ceea ce avea să întrerupă discuția, oferindu-i lui Lizzie cele câteva momente de respiro de care avea mare nevoie. Ciuli urechile, sperând să audă pașii servitoarei pe scări. Dar ea și Freddie erau încă singuri. Bărbatul flutură hârtia.

– Săptămâna trecută am citit un articol scurt, dar fascinant în *Times* despre un naufragiu care a avut loc nu demult pe coasta australiană.

Lizzie rămăsese fără cuvinte. Nici măcar nu putea deschide gura. Freddie continuă, vorbind despre articolul din ziar:

– Este o poveste uimitoare, serios. N-au scăpat decât un bărbat și un cal de curse. Amândoi au ajuns pe o plajă părăsită și au fost prizonierii aborigenilor săptămâni întregi înainte să reușească să se întoarcă în Melbourne. În perioada respectivă a fost și un incendiu uriaș care a devastat împrejurimile, deci au avut de suferit

și mai mult. La un moment dat s-au refugiat în mijlocul unui râu ca să scape de flăcări.

Lizzie auzise de incendiul îngrozitor care distrusese o zonă vastă din jurul orașului Melbourne. Se întâmplase cu o săptămână sau două înainte să plece. Fratele ei trecuse prin toate astea! Dar nu-și putea arăta sentimentele. Făcând un efort suprem, spuse pe un ton dezinteresat:

– Nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.

– Asta pentru că n-am ajuns încă la partea cea mai bună, spuse Freddie. Uite propoziția care mi-a atras atenția: „Bărbatul se numește Tom Poole, din Bathurst“. Freddie zâmbi satisfăcut. Se pare că va trebui să plec în curând spre Australia.

„Nu!“ vru să strige Lizzie. În schimb, își acoperi fața și tuși în batistă. Nu putea să-l lase pe Freddie să-i vadă teama.

– Poți să faci ce vrei, domnule Hightower, spuse ea pe un ton acru. De fapt, mă voi bucura să te văd plecat spre Australia cât mai curând posibil.

Freddie râse și își flutură mâna, de parcă ar fi încercat să-i alunge insulta așa cum ar fi alungat o insectă.

– Știi că *Times* primește copiile tuturor ziarelor australiene? Din când în când publică și informații de acolo, cum s-a întâmplat și cu articolul ăsta. Celelalte sunt arhivate. Nu știam asta până când n-am cunoscut pe cineva care lucrează acolo. Mi-a fost foarte ușor să-i dau niște bani ca să am acces la vechile lor ziare. Și n-a trebuit să caut prea mult înainte să aflu că Ria – adevărata Ria – e moartă.

Lizzie se ridică.

– Prostii!

Vorbise mai tare decât intenționase, încercând în zadar să-și facă vocea să sune puternică, increzătoare.

– Chiar așa? răspunse Freddie. Nu și dacă citim acest articol din *Foia liberă din Bathurst*. L-am copiat cu grijă, cuvânt cu cuvânt: „A murit. La Bathurst, în data de 14, la 27 de ani, Victoria, soția răposatului Edward Smythe, care a fost ucis de bandiți vara trecută. Familia o deplânge...“ Freddie aruncă hârtia și se ridică. Știi restul, presupun.

Lizzie se strecură în spatele scaunului și se agăță de spătar de parcă asta ar fi putut să-i ofere protecție. Freddie îl înconjură cu ușurință, apropiindu-se amenințător de mult.

– M-am înșelat în privința unui singur lucru. Credeam că draga de Victoria Thornborough fusese curtezană în Europa câțiva ani înainte să fugă în Australia. În schimb, am descoperit că e moartă deja, iar tu nu ești decât o simplă târfă.

– Ajunge! strigă Lizzie. Cum îndrăznești să mă insulti în propria mea casă.

Lizzie încercă să înconjoare scaunul și să fugă spre ușă, dar Freddie o prinse de brațe.

– Casa ta! N-ai dreptul să fii aici nici cât un câine vagabond.

Lizzie încercă să se elibereze.

– Dă-mi drumul!

Freddie o ținea strâns ca într-o menghină.

– Nu mișca! îi porunci el, apropiindu-și fața de a ei.

Lizzie îi simți mirosul de alcool din respirație. Îl înconjura în mai multe straturi, o combinație dezgustătoare de duhori recente și învechite. Era incredibil că îl iubise vreodată. Cum de se lăsase păcălită?

Freddie își apropie buzele de pielea de sub urechea ei dreaptă. Lizzie crezu la început că încearcă să o sărute pe gât și se trase înapoi, așteptându-se la un sărut, dar nu-i simți decât respirația caldă.

– Dintotdeauna te-ai dat cu apă de trandafiri, Lizzie. Mai ales în păr, spuse Freddie, cu vocea surprinzător de tandră. Te-aș recunoaște oriunde. Chiar și legat la ochi.

Lizzie nu putea să se miște. Se simțea prinsă în capcană, ca o pradă.

– Haide, fato, șopti răgușit Freddie. Hai și fă-mi lucrul ăla pe care îl știi așa de bine.

Buzele lui le capturară pe ale ei într-un sărut dur, insistent. Lizzie se zbătu, încercând să-l împingă. Freddie râse și o strânse și mai tare.

– Așa, spuse el, satisfăcut. Dintotdeauna mi-a plăcut energia ta.

Reuși să o sărute din nou, deși Lizzie i se împotriva din toate puterile. Gustul lui de tutun învechit și de alcool o dezgusta. L'ăra nici un avertisment, Freddie o împinse cu violență. Lizzie se împiedică, surprinsă, și căzu la podea. Șocul impactului îi tăie respirația.

Freddie o privea de sus.

– Ai reușit să prostești pe toată lumea, dar pe mine nu m-ai putut păcăli niciodată.

Se întinse după ea, de parcă ar fi vrut să o ajute, dar Lizzie se trase grăbită înapoi, blestemându-și poalele grele. Prinzându-se de brațul unui scaun, reuși să se ridice în picioare. Își scutură poalele rochiei.

– Nu ești un gentleman, domnule, spuse ea.

Freddie râse scurt.

– Dacă ai fi o doamnă cuviincioasă, aș fi de acord cu tine, poate.

Lizzie îl privi temătoare, așteptându-se la un nou atac. Freddie o privea pur și simplu cu zâmbetul lui insolent.

– Nu te teme, milady. Poți să-ți continui mica șaradă cât dorești. Nu voi spune nimănui.

În ciuda tonului nonșalant, era clar că Freddie se pregătea pentru o nouă ofensivă. Lizzie văzu îngrijorată că stătea între ea și ușă.

– De ce să nu spui nimic, dacă... dacă ești de părere că nu sunt Ria?

– Deci încă nu ești gata să dai cărțile pe față, nu-i așa? Freddie zâmbi sardonice. Nu contează, spuse el, aranjându-și haina și gulerul. Dacă mă gândesc mai bine, nu faci rău nimănui. James tot va moșteni Rosewood. Dacă „Ria“ trăiește, James nu pierde nimic în afară de câțiva bani pe care oricum i-ar fi pierdut la cărți. Iar bătrâna poate să moară fericită că are o nepoată.

– Atunci ce cauți aici?

Freddie râse.

– Ca de obicei, treci direct la subiect. O privi din cap până-n picioare cu ochii sticlind într-un fel ciudat. Mi-a fost dor de tine,

Lizzie. Mi-au lipsit farmecele tale feminine. Știam că îmi vei fi recunoscătoare că nu te-am dat de gol.

Era clar ce încerca să insinueze Freddie. Lizzie îngheță. Ar fi putut jura că temperatura din cameră scăzuse brusc.

– Te aștepti să mărturisesc și să mă las în voia ta? Îmi pare rău, dar va trebui să te dezamăgesc.

– Ți-e teamă pentru reputația ta? spuse batjocoritor Freddie. Nu-ți face griji, și pentru asta am o soluție. Va trebui să te măriți cu mine.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse plină de ură Lizzie.

Freddie făcu un pas amenințător spre ea.

– Vei nega deci categoric că ești Lizzie Poole? În ciuda dovezilor clare pe care le am împotriva ta? Preferi, așadar, să mergi la închisoare? Sau poate te-ar trimite direct la Bedlam, pentru că este limpede că ești nebună. Sau poate te vor trimite în Australia ca să te închidă alături de fratele tău, încheie el cu un zâmbet lipsit de amuzament.

Lizzie se ridică în picioare, cât era de înaltă. Trebuia să scape din încurcătură, cu orice preț. Porni spre ușă cu pași mari.

– Dă-mi drumul, Freddie, spuse ea printre dinți, sau o să țiș dau cât pot de tare și o să-ți dau în vileag ticăloșia.

Freddie se întinse spre ea când trecu pe lângă el, dar Lizzie îl împinse cu o forță care o surprinse, lovindu-l de tocul ușii. Până când Freddie reuși să-și recapete echilibrul, ea ajunsese în capul scârilor. Pentru o clipă, crezu că bravada ei dăduse rezultate, dar Freddie o ajunse din urmă și o prinse de la spate, strângându-i talia cu o lăcomie pe care Lizzie o cunoștea prea bine.

– Dacă nu te întorci imediat în camera din care am plecat, îi șopti el, eu o să te dau în vileag pe tine.

Lizzie nu se mișcă și rămaseră locului, sfidându-se cu furie unul pe celălalt.

– Dă-i drumul, Hightower! se auzi o voce rece, autoritară, din holul de la intrare.

Era cel mai frumos sunet pe care Lizzie îl auzise vreodată. Dar Freddie o strângea în continuare.

– Nu e treaba ta, Somerville.

– Nu sunt de acord.

Lizzie o văzu pe Jane așteptând la capătul scărilor, privind înmărmurită scena. Încă mai ținea pălăria și mănușile lui Geoffrey. Probabil că tocmai îl primea când Lizzie și Freddie ieșiseră în fugă din camera de lucru.

Geoffrey începu să urce scările.

– Dă-i drumul, am spus.

– Ah, da, milord, răspunse Freddie cu o deferență batjocoritoare.

Freddie se prefăcu că se trage înapoi, dar când Geoffrey ajunse sus o împinse pe Lizzie la perete, se răsuci și îl lovi cu pumnul în față pe Geoffrey. Forța loviturii neașteptate îl proiectă în spate. Geoffrey își pierdu echilibrul și alunecă în jos pe scări înainte să-și recapete echilibrul. Se prinse de balustradă, inspiră adânc, apoi urcă în fugă scările cu o viteză care îl luă pe Freddie pe nepregătite. Într-o clipă, cei doi bărbați începură lupta.

Lizzie era prinsă cu spatele la perete. Freddie și Geoffrey se luptau în fața ei, lovindu-se cu sete, apropiindu-se periculos de mult de scări.

– Jane! strigă Lizzie. Cheamă ajutoare!

Dar servitoarea se zgâia mută la bărbații care se luptau, fără să înțeleagă cuvintele lui Lizzie sau să se miște.

– Cheamă ajutoare! repetă Lizzie. Cheamă servitorii!

Jane îi înțelese în sfârșit cuvintele. Aruncă mănușile și pălăria lui Geoffrey pe o masă, apoi ieși în fugă.

Freddie avea avantajul acum. Reuși să-și lovească adversarul cu pumnul în stomac, apoi începu să-l lovească în chipul însângerat. Lizzie se aruncă asupra lui Freddie, strângându-i brațul drept și încercând să-l oprească. Freddie își pierduse întru totul controlul. Era ca un animal. Se opri doar cât să o prindă pe Lizzie de rochie și să o arunce deoparte de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Lizzie se lovi de o oglindă mare, elegant decorată, care se sparge cu un zgomot îngrozitor. Se prăbuși apoi într-o cascadă de sticlă spartă, lovindu-se cu capul de podeaua de lemn. Rămase acolo, nemișcată, incapabilă să se miște, de parcă o forță nevăzută o ținea lipită de podea. Însă încă mai auzea multitudinea de sunete din jurul ei: cei doi bărbați care se luptau, blesteme, gemete când

loviturile își atingeau ținta. În curând, vocile lui James și ale altor bărbați pe care nu îi recunoștea se auziră de jos, făcând situația și mai confuză. După o clipă, se făcu liniște. Lizzie se temu că își pierduse și auzul.

Apoi se sperie de sunetul înfiorător al unui trup care se izbise de podea undeva dedesubt.

Capitolul 38

Pentru a doua oară, Lizzie se gândi cât de straniu era să se trezească într-o cameră pe care nu o recunoștea, cu trupul plin de vânătași și fără să-și amintească cum ajunsese acolo. Deschise ochii pe jumătate și văzu că lumina soarelui se strecura printre perdelele grele într-un fel care îi reamintea de ziua în care se trezise în camera Riei din Londra.

Treptat, își dădu seama că împrejurimile nu erau chiar nefamiliare. Era camera în care dormea de când venise la Rosewood. Salteaua umplută cu pene o îmbrățișa blând, ca un vechi prieten. Rămase nemișcată. Nu voia să se ridice încă, iar trupul ei lovit era recunoscător pentru patul moale. Apoi însă, o amintire vie îi străpunse creierul: lupta dintre Geoffrey și Freddie. Se zbătu să se ridice, țipând fără să vrea când simți o durere ascuțită în tâmpile. O văzu pe Martha în cealaltă parte a camerei.

– Unde e? exclamă ea, cu gâtul uscat de panică. Unde este Geoffrey?

Martha alergă la ea.

– Nu-ți face griji, domnișoară. Lord Somerville nu e aici, dar e teafăr. El și Lady Thornborough au plecat la Londra.

Deci Geoffrey era bine. Lizzie se simți cuprinsă de o bucurie greu de descris în cuvinte. Știa însă că auzise ceva – sau pe cineva – căzând peste balustradă. Ezitând, întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu domnul Hightower?

Expresia solemnă a Marthei o făcu să deducă vestea chiar înainte să o audă.

– Domnul Hightower e mort, domnișoară.

Sufletul lui Lizzie fu inundat de o combinație stranie de ușurare și tristețe. Scăpase de Freddie. Atât ea, cât și Tom erau în siguranță acum. Dar cu ce preț? Un gând groaznic i se strecură în minte: dacă Geoffrey era acuzat de moartea lui Freddie? Dacă se afla în Londra fiindcă fusese arestat pentru crimă?

– A fost un accident, Martha! strigă Lizzie, de parcă Martha ar fi fost și judecător, și procuror. Lord Somerville n-a intenționat nici o clipă... n-ar fi...

Martha o mângâie pe mână.

– Liniștește-te, domnișoară Lizzie, nu-ți face griji. Nimeni nu l-a acuzat pe Lord Somerville de ceva. Era clar că nu încerca decât să te apere.

„Domnișoară Lizzie.“ Martha îi folosea numele real. Spuse timid:

– Lord Somerville ți-a spus cine sunt?

– Da, domnișoară. Deși nu era nevoie.

Lizzie rămase cu gura căscată.

– Știi?

– Ei bine, nu știam cine ești, dar eram gata să pariez că nu ești domnișoara Ria. Martha o privi. Când ai venit în Londra și aveai febră, eu te-am schimbat din rochia aia murdară și te-am spălat. Mai ții minte?

Lizzie încuviință, amintindu-și cum se trezise într-o cămașă de noapte curată și își făcuse imediat griji că brățara se pierduse.

– Când mă ocupam de tine, continuă Martha, am observat ceva ciudat. Cicatricea pe care domnișoara Ria o avea pe genunchiul drept, de când căzuse dintr-un copac în copilărie, dispăruse cu totul.

Lizzie știa acea cicatrice. O văzuse când o ajutase pe Ria să nască.

– Ai o memorie uimitoare, Martha.

Femeia zâmbi.

– Mi-am spus: „Ce loc minunat trebuie să fie Australia dacă poate să vindece o asemenea cicatrice“.

– Dar nu credeai asta într-adevăr, nu-i așa?

– Nu, dar asta m-a pus pe gânduri.

Lizzie își aminti cum Martha o avertizase la început să nu o rănească pe Lady Thornborough.

– Mă întrebam dacă bănuiai ceva, Martha.

– Te urmăream cu atenție, recunosc Martha, dar nu se cuve-nea ca eu să fiu cea care spune ceva. Apoi, cu fiecare zi, am văzut că Lady Thornborough era atât de fericită că te-ai întors. M-am bucurat că n-am spus nimic. Se întâmplă lucruri și mai stranii pe lume, mi-am spus. Era posibil ca acea cicatrice să fi dispărut într-adevăr.

Lizzie zâmbi recunoscătoare și privirea i se împăienjeni de lacrimi.

– Ria a spus dintotdeauna că ești cea mai minunată femeie din lume.

Martha zâmbi larg, arătându-și strungăreața.

– E bine că Lady Thornborough nu e aici. N-aș fi vrut să te audă spunând asta.

Auzind numele bătrânei, Lizzie deveni imediat serioasă.

– Știi de ce s-a dus la Londra?

– Mi-a spus că trebuie să se ocupe de câteva detalii legate de moartea domnului Hightower și de alte chestiuni legale.

„Alte chestiuni legale.“ Asta suna de rău augur.

– Probabil e furioasă pentru tot ce s-a întâmplat. Oare plănuiește să cheme autoritățile?

Lizzie se aștepta ca Martha să o încurajeze din nou, dar chipul servitoarei deveni brusc impasiv.

– Nu știu ce are de gând să facă. Bineînțeles că nu-mi vorbește mie despre astfel de lucruri.

– A lăsat vreun mesaj pentru mine? Întrebă Lizzie, plină de speranță. Un bilețel, poate?

Martha clătină din cap.

– Dar... Lord Somerville?

Trebuia să întrebe, deși putea ghici răspunsul. Martha îi zâmbi cald.

– Au fost nevoiți să plece foarte repede și n-au avut timp de scris scrisori. Sunt sigură că vor trimite veste cât de curând.

Dar Martha se înșelase, fiindcă nu sosi nici o scrisoare. Cu fiecare zi care trecea, Lizzie devenea din ce în ce mai îngrijorată. Își amintea iar și iar că Geoffrey venise la Rosewood, poate ca să o întâlnească, și că se luptase cu Freddie de dragul ei. Dar speranța pe care i-o dădeau aceste lucruri era prea puțin în comparație cu liniștea de gheață care se lăsase între ei.

Lipsa de vești din partea lui Lady Thornborough o îngrijora la fel de mult. Poate că nu plănuia doar să o dea afară pe Lizzie. Poate că pregătea o ofensivă legală împotriva ei. Cu fiecare oră care trecea, Lizzie se apropia tot mai mult de ziua judecării.

Încerca să se concentreze pe însănătoșire și numai pe asta, fiindcă, indiferent ce se întâmpla, avea nevoie de un trup sănătos. Mintea ei însă revenea iar și iar la toate greșelile pe care le făcuse, la toate persoanele pe care le rănisese. „Vai, Ria“, se trezea murmurând de multe ori, „de ce am fost de acord cu planul tău?“ Până la urmă, doar ea era de vină. Știuse că planul era nebunesc, dar niciodată nu o recunoscuse deschis față de ea însăși.

După o săptămână de gânduri negre, Lizzie își aminti în sfârșit de jurământul că, de-acum înainte, va duce o viață virtuoasă și onestă. Își aminti ce spusese reverendul Greene cu atâția ani în urmă – că Dumnezeu îi va ierta pe păcătoșii care Îl caută. Oare nu putea face același lucru și pentru ea? Chiar dacă, după cum remarcase cu amărăciune căpitanul, oamenii nu iertau niciodată. „Doamne, Tu vezi în inimi, Tu ne alini durerea. Mă voi încrede în Tine.“ Rugându-se, inima îi deveni mai ușoară.

Abia ajunsese la „Amin“, când auzi o trăsură oprind afară. Alergă în grabă la fereastră, nerăbdătoare să-și repare greșeala, să spună întreg adevărul.

Deschise fereastra la timp ca să-l vadă pe James ajutând-o pe Lady Thornborough să coboare din trăsură. James își ridică privirea și, văzând-o la fereastră, îi făcu semn să rămână unde era. Lizzie își ținu respirația, așteptând să-l vadă pe Geoffrey coborând din trăsură, tânjind să-l vadă din nou. Dar servitorul închise ușa, iar trăsura se îndepărtă. Nu mai era nici un alt pasager. Inima ei, care abia începuse să-și revină cu câteva clipe înainte, se chirca iarăși, cuprinsă de dezamăgire.

Când James apăru în sfârșit la ușa salonului, Lizzie se ridică și alergă spre el, muncită de o mie de întrebări.

– James, ce se întâmplă? Lady Thornborough nu vrea să-mi vorbească?

– Liniștește-te, draga mea, spuse vesel James. Mătușa trebuie să se odihnească puțin, atâta tot. Mersul cu trenul i-a zdruncinat nervii și o dor toate încheieturile.

– Unde e Geoffrey? E bine? E...?

– Bine că mă întrebi despre alte persoane, o întrerupse James, prefăcându-se jignit. Nu te bucuri să mă vezi?

Lizzie respiră adânc, sincer stânjenită.

– Ai dreptate, James. Trebuie să-mi cer scuze și față de tine. Am făcut un lucru groaznic. Am profitat de bunăvoința ta.

– Cred că eu ar trebui să-mi cer scuze față de tine, spuse James. Dacă am fi vorbit mai devreme – dacă am fi vorbit cu adevărat – poate că n-ar fi fost nevoie să suporti o asemenea izbucnire din partea lui Freddie.

Trecu o clipă înainte ca Lizzie să-i înțeleagă cuvintele. Apoi făcu ochii mari.

– Știi că nu sunt Ria? De cât timp?

– Hai să stăm jos, sugeră James, conducând-o la un scaun. Ești foarte palidă. Înțeleg că așa e la modă pentru domnișoare, dar trebuie să-ți spun că nu te prinde nuanța.

Lizzie se lăsă să cadă pe scaun, iar James se așeză lângă ea.

– Acum haide să vorbim pe șleau, spuse el. Nu ești singura care se pricepe la înșelătorii, domnișoară Lizzie Poole. Când ți-am spus că plec să mă ocup de niște chestiuni administrative, am călărit de fapt cât de repede am putut până la proprietatea lui Geoffrey. Ajunsesem deja la concluzia că nu ești Ria.

Oare cum ghicise? Ce îi confirmase bănuielile? Lizzie își aminti de discuția lor de dinainte ca James să plece.

– Duetul, spuse ea.

– Exact, zâmbi James. Am inventat povestea ca să văd dacă te pot prinde în mica mea capcană. Și chiar așa s-a întâmplat. Nu pot să cânt nici măcar o gamă, darămite un duet.

Lizzie clătină din cap, neîncrezătoare.

– Dar nu mi-ai spus nimic.

– M-am gândit că cel mai important lucru era să îl chem pe Geoffrey înapoi la Rosewood ca să putem discuta cu toții. Nu știam că și Freddie plănuia să aveți o discuție între patru ochi.

– Plănuia?

– Da, spuse James cu o expresie sobră. Credea că sunt încă în Hampshire, cu familia Cardington. A aranjat o întrevvedere cu mătușa Thornborough în Londra ca să o atragă departe de Rosewood, dar bineînțeles că nu s-a prezentat la întâlnire.

– Nu-mi vine să cred că Lady Thornborough a fost de acord să-l întâlnească, se minună Lizzie. Cum a convins-o?

James ridică din umeri.

– O să o las pe mătușa Thornborough să-ți dezvăluie restul detaliilor.

– Vrei să spui că... vrea să vorbească cu mine?

– Bineînțeles! spuse James, privind-o cu capul înclinat într-o parte. Îți spun sincer... a fost foarte tristă când Geoffrey i-a spus cine ești de fapt și când a aflat despre adevărata soartă a Riei.

– Am vrut să-i spun eu însămi, rosti Lizzie cu tristețe. Sincer. Am vrut să explic totul.

– Te cred. Vei avea ocazia să o faci, nu-ți face griji. Mătușa nu vrea să te arunce deocamdată în închisoare.

Vorbele lui o liniștiră puțin pe Lizzie, după cum fuseseră menite. Temerile lui Lizzie se întoarseră din nou la Geoffrey.

– Deci Geoffrey nu are probleme din cauza morții lui Freddie? Am auzit că a fost cerută o autopsie, ba chiar și o anchetă.

– S-a făcut o autopsie, confirmă James, dar lucrurile s-au terminat aici.

– Cum e posibil? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă.

– Autopsia a scos la iveală anumite informații care aproape sigur au contribuit la moartea lui. Freddie era bolnav. Nu era atât de puternic pe cât ai fi crezut privindu-l. Căderea doar i-a grăbit sfârșitul. Medicul a spus că Freddie ar fi murit oricum, în șase luni, din pricina unei boli fatale a ficatului.

– O boală a ficatului?

Lizzie își aminti mirosul pe care îl simțise când Freddie o atacase. Era semn că obișnuia să bea mult și des. Când fuseseră împreună în Europa, el exagerase, de asemenea, de câteva ori cu băutura. Probabil că excesele se înmulțiseră în ultima vreme. Lizzie își aminti de discuțiile cu el din Londra. Niciodată nu-i păruse sobru pe de-a-ntregul. Ba mai rău, băutura îl făcea mereu violent, iar Lizzie simțise asta pe pielea ei.

- Nu pot spune că mă surprinde asta, deși mi se pare crud să vorbesc de rău un om mort.

- Asta e adevărul, încuviință James. Trebuie să-ți mărturisesc că am învățat și eu o lecție importantă de viață. Eu și Freddie eram prieteni de mulți ani, dar am refuzat să recunosc cât de mult se schimbase. Nu a fost dintotdeauna atât de cinic și de răutăcios.

- Da, știi, murmură Lizzie.

James ridică dintr-o sprânceană.

- Deci îl cunoșteai dinainte? Tu ești femeia pe care a dus-o în Europa?

- Da, spuse Lizzie, care nu intenționa să mai ascundă nimic. Iar acum știi întreg adevărul despre mine, așa rușinos cum este. Am fost doar amanta unui om bogat. La fel ca și mama mea.

Cuvintele ei erau pline de amărăciune, dar James nici nu o contrazise, nici nu-și arătă mila. Se gândi câteva clipe, apoi spuse pur și simplu:

- Știi, cred că Freddie s-a schimbat în rău când a fost obligat să se întoarcă acasă din Europa și să se căsătorească cu o femeie pe care nu o iubea. Atunci a înțeles în sfârșit că averea venea odată cu o grămadă de îndatoriri dure.

Cuvintele lui o făcură pe Lizzie să se întrebe dacă nu cumva Freddie o iubise totuși la un moment dat. Dacă, după cum sugerase discret James, Freddie nu renunțase de bunăvoie la relația dintre ei, ci o făcuse ca să nu riște să fie dezmoștenit? Lizzie putea înțelege cum o asemenea decizie îi provocase resentimente care îl mistuiseră până la urmă, asemenea unui cancer.

- Banii au întâietate în fața dragostei adevărate, nu-i așa? remarcă el cu ironie.

– În cazul ăsta, așa s-a întâmplat.

Văzând expresia pierdută a lui Lizzie, James se întinse și îi ridică blând bărbia.

– Nu te gândi la asta, domnișoară, spuse el. Cred că viața îți pregătește lucruri mult mai bune.

– Întotdeauna vezi partea plină a paharului, nu-i așa, James?

– Ah, da. Restul este o risipă groaznică de energie.

Lizzie zâmbi și își făcu destul curaj cât să pună o întrebare care o muncea de multă vreme.

– James, erai cu Freddie când s-a duelat?

– Deci chiar s-a duelat, spuse James. Dintotdeauna am bănuit asta. Ce chestie demodată.

– Dar n-ai fost de față?

– Eu? Nu. Sezonul se terminase deja și draga mea mătușă mă sechestraseră la Rosewood ca să mă ocup de reparații. Cred că Freddie era cu Carstone, dar toată povestea a fost înăbușită atât de repede, că nu sunt sigur nici măcar de asta.

– Mă bucur atât de mult că n-ai fost tu.

– Și eu, draga mea, și eu. Cât de extraordinar e că tu ești femeia cu care a fugit Freddie, spuse gânditor James. Dacă te-aș fi cunoscut atunci, dacă aș fi văzut cât de mult semănai cu Ria, poate că totul ar fi fost diferit.

– Mulțumesc, James. Pentru că mi-ai redat măcar o fărâamă de respect de sine. Indiferent ce se va întâmpla, îți voi fi recunoscătoare pe viață.

– O să țin minte asta, zâmbi larg James.

Capitolul 39

James o însoți pe Lizzie până în salonul de jos. Lady Thornborough stătea încordată, într-o postură regală, în fotoliul ei cu spătar înalt, semănând cu regina însăși. O privi sever pe Lizzie, după care spuse fără nici o introducere:

– M-ai mințit, Lizzie Poole.

Tânăra își plecă fruntea.

– Da. Îmi cer umil iertare. Nu am nici o scuză pentru ce am făcut, dar...

– Crezi că poți să-mi ceri pur și simplu iertare, și gata?

Lizzie privi pe furiș spre bătrână. Chipul ei era sever, necruțător.

– Nu am nici un drept să-mi cer iertare, spuse Lizzie. Dar tot ce am făcut, am făcut de dragul Riei. Ea m-a rugat să vin aici, adăugă ea grăbită văzând durerea întipărită pe chipul bătrânei. Eram hotărâtă să fiu o bună nepoată. Mi-am spus că totul pornea de la un motiv nobil, dar acum îmi dau seama că m-am înșelat.

– Chiar îți pare rău, întrebă Lady Thornborough, sau regreti doar că ai fost prinsă?

Lizzie își ridică privirea. Era o acuză căreia îi putea răspunde cu toată sinceritatea:

– Nu regret că s-a aflat adevărul. Mă bucur. Singurul meu regret este că v-am rănit. Am ajuns să țin la Domnia Voastră.

Lizzie spuse asta din toată inima.

– Lord Somerville mi-a spus că ești absolut convinsă că faci parte din familia noastră.

– Da, încă mai sunt. Dar nu am nici o pretenție. Nu merit nimic după felul în care v-am trădat încrederea.

După ce Lizzie spuse aceste cuvinte, se lăsă o tăcere îndelungată. Într-un final, Lady Thornborough zise:

– Nu ai de gând să încerci să-ți justifici acțiunile?

– E clar că m-am îndepărtat mult de calea cea bună și de cele mai bune intenții ale mele, dar sunt hotărâtă să duc o viață cinstită de-acum înainte. Asta înseamnă că sunt gata să răspund pentru faptele mele. Nu cer milă, fiindcă știu că nu o merit.

– E adevărat că nu meriți pic de milă, încuviință Lady Thornborough pe același ton sever.

Lizzie se pregăti pentru ce avea să urmeze. Era posibil să fie întemnițată chiar atunci, dar ar fi fost mulțumită că putuse măcar să-și ceară iertare, chiar dacă scuzele ei nu fuseseră acceptate.

– Dar ai putea să o câștigi, totuși, adăugă bătrâna, iar vocea ei se mai domoli puțin.

Lizzie nu se așteptase la asta nici o clipă. Oare chiar i se oferea o șansă să-și răscumpere greșeala? În inima ei se întrezări o licărire de speranță.

– Spuneți-mi, vă rog. Orice. Sunt gata să fac orice.

Lady Thornborough zâmbi puțin.

– Îți spun ce va trebui să faci. Vreau să vii aici și să-ți îmbrățișezi bunica.

Lizzie simți un amalgam de șoc și confuzie. Picioarele ei amenințau să cedeze. Prinse și mai strâns brațul lui James.

– Ai auzit ce-a spus, o îndemnă el. Nu e o idee bună să o faci pe draga mea mătușă să te aștepte.

Lizzie îi dădu drumul și alergă la Lady Thornborough, fiind cât pe ce să răstoarne scaunul când o îmbrățișă.

– Ce Dumnezeu?! gemu bătrâna.

– Îmi pare atât de rău pentru tot ce am făcut, strigă Lizzie, sărutând-o pe obraji iar și iar. Vă iubesc. Am iubit-o și pe Ria. Am iubit-o mai mult decât pe o soră. Fac orice, orice ca să răscumpăr...

– Poate, gâfâi Lady Thornborough, vrei să începi prin a înceta să mă sufoci.

Lizzie își dădu seama cât de tare o strânsese pe bătrână. Se trase ușor înapoi.

– Așa e mai bine, zise Lady Thornborough, aranșându-și șalul și arătând spre scaunul de lângă ea. Stai jos, draga mea. Avem multe de discutat.

Încă uimită, Lizzie se supuse. Lady Thornborough luă o bucată de hârtie de pe măsuța de lângă ea. Își potrivi ochelarii de citit cu mare grijă și o citi atentă. Apoi o privi pe Lizzie cu ochii ei de culoarea oțelului.

– Elizabeth, am o scrisoare de la tatăl tău.

– De la tatăl... meu?

– Da. Tatăl tău. Herbert Thornborough. Lady Thornborough ridică o mână în semn că nu terminase încă. Credeai că scrisorile dintre Herbert și mama ta care îți dovedeau originile s-au pierdut. Te-ai înșelat. Sunt aici.

„Nu se poate așa ceva“, se gândi Lizzie. De cât timp știa Lady Thornborough adevărul despre ea? Oare toată lumea își dăduse seama de înșelătoria ei, dar îi permiseseră cu toții să-și joace rolul oricum?

– Scrisorile au fost păstrate la biroul avocatului meu, în siguranță, continuă Lady Thornborough.

– Nu înțeleg, spuse Lizzie. Ria mi-a spus că erau aici. Le văzuse ea însăși.

– Le-am găsit după ce Ria a fugit cu Edward, explică James. Căutam indicii despre locul spre care se îndreptau. Zâmbi jucăuș. Știam unde își ținea Ria jurnalul, așa că acolo am căutat prima oară.

Lizzie clătină din cap, resemnată.

– Chiar nu avea nici un secret față de tine, nu-i așa, James?

– Nici unul, răspunse el, mulțumit de sine.

– Dar nu se poate să fi găsit și jurnalul. L-am descoperit chiar eu, ascuns în colțul cel mai îndepărtat.

– Așa este, dar am găsit mai multe scrisori. Și după ce le-am citit, le-am dat mătușii.

– Ai fost neobișnuit de înțelept, i se adresă Lady Thornborough, apoi bătrâna se întoarse spre Lizzie. I-am spus lui James atunci că nu vom mai vorbi despre asta, din moment ce nu avea nici o legătură cu fuga Riei. Era un aspect nefericit din istoria familiei noastre de care era cel mai bine să uităm cu toții.

– Știați? În ciuda sentimentelor calde de mai devreme, Lizzie începea să se înfurie. Știați că exist, dar ați preferat să uitați de mine?

– Asta i-am spus lui James, răspunse răstit Lady Thornborough. Scrisorile erau doar dovada unei legături dintre Herbert și mama ta. Nu spuneau nimic de vreun copil. Nu am vrut să-i dezvălui nimic lui James, fiindcă nu aveam încredere că-și va ține gura închisă.

– Mi-ar plăcea să neg asta, oftă dramatic James, dar mă tem că e adevărat.

Lizzie o privi pe Lady Thornborough.

– Dar știați de mine? insistă ea.

Lady Thornborough arată spre hârtia pe care o ținea în mână.

– Acest document a fost lăsat de tatăl tău avocaților înainte să moară. În cuprins sunt detaliate circumstanțele aventurii dintre el și Emma Poole, situația ei și cum și-a lăsat valetul să sufere consecințele în locul său. Herbert explică, de asemenea, că i-a oferit valetului o anumită sumă de bani ca să se stabilească la Londra și că s-a interesat mereu de tine, deși doar de departe.

„De departe.“

– În acest document, continuă Lady Thornborough, scrie că, la moartea lui Sam Poole, trebuia să fii anunțată de o sumă de bani pe care Herbert ți-a lăsat-o moștenire. Problema este că, atunci când Sam Poole a murit, tu nu mai erai în Anglia.

„E adevărat“, se gândi Lizzie. Tatăl ei murise pe când ea se afla în Australia – un alt lucru pe care îl regreta din toată inima.

– Banii au rămas acolo unde erau, fiindcă am sperat că te vom regăsi într-o zi.

– Tata mi-a lăsat bani? întrebă Lizzie, nevenindu-i să creadă.

– Da. Deși poate nu pare așa, ținea foarte mult la tine.

O mică parte din inima lui Lizzie se destinase. Tatăl ei ținu-se la ea, până la urmă. Poate că încruntarea de pe chipul lui din acea zi când o repezise pe Ria nu fusese un semn de dezgust, așa cum se prefăcuse el. Poate că era doar trist că nu-și putea recunoaște oficial fiica. Trist că un alt bărbat o creștea ca pe copilul lui.

Lady Thornborough o privi fix.

– Presupun că vei primi acești bani.

Lizzie nu reuși să formuleze un răspuns. În tot acest timp se prefăcuse că era o altă moștenitoare, fără să știe că avea dreptul la propria moștenire. Era tentant, desigur, dar ceva tot o supăra.

– Cum pot primi asta acum, după tot ce am făcut? Ar trebui să-mi recunosc minciuna în fața înaltei societăți din Londra.

– Te temi de consecințe, desigur.

– Nu. Voi suporta bucuroasă rușinea pe care o merit, dacă pot face asta fără să provoc un scandal în care să vă implic și pe voi. Dar scandalul vă va afecta oricum, iar asta e principala mea preocupare acum.

Lady Thornborough zâmbi.

– Se pare că vom profita cu toții de pe urma recente tale răniri, draga mea. Doctorul Layton consideră ferm că lovitura la cap din Londra ți-a făcut mai mult rău decât am crezut la început. Ți-a dat o amnezie temporară. Ai venit aici ca să aduci brățara Riei, dar apoi lovitura te-a dezorientat și ai început să te crezi Ria – mai ales că și noi am crezut asta și ne-am purtat în consecință cu tine. Dar ultima căzătură ți-a readus amintirile adevărate.

– Dumnezeule! spuse James, lovindu-se cu palma peste genunchi. E genial, draga mea mătușă!

Lizzie o privi pe Lady Thornborough plină de îndoială.

– Cine ar crede asta?

Bătrâna zâmbi încrezătoare.

– Sunt o femeie de șaptezeci de ani demnă de toată onoarea. În plus, avem și diagnosticul oficial al doctorului Layton. Nimeni nu va îndrăzni să-l contrazică.

James plesni din degete. Era limpede că, în mintea lui, cu toții jucau un joc de strategie.

– Trebuie să spunem, de asemenea, că, după ce ne-am descoperit greșeala, am hotărât să ne prefacem în continuare până când sănătatea ta ți-ar fi permis să afli adevărul, altfel ne temeam că îți vom face și mai mult rău.

– Într-adevăr.

Până și Lady Thornborough părea amuzată de idee.

– Dar asta va păta reputația familiei Thornborough, insistă Lizzie. Va trebui să recunoașteți public că Sir Herbert – fiul dumneavoastră...

– E clar că Herbert însuși voia asta, spuse Lady Thornborough, oftând. Nu pot spune că mă bucur să fiu ținta bârfelor care vor urma fără îndoială, dar, din păcate, familia noastră e obișnuită cu scandalul. Și, mai important, toate persoanele pe care le-ar fi putut răni dezvăluirea sunt moarte. Bătrâna își întinse mâinile spre Lizzie. În afară de noi două, bineînțeles.

Lizzie îngenunche în fața ei și îi apucă strâns mâinile. Lady Thornborough îi zâmbi.

– Din punctul meu de vedere, nu putem face decât un singur lucru: eu te voi recunoaște în mod oficial ca nepoată, iar tu îți vei

primi moștenirea. Privi spre James. Proprietatea de la Rosewood îi aparține încă fiului moștenitor. Asta nu pot schimba.

– Mă voi strădui să am mare grijă de ea, draga mea mătușă, promise James. Știu că nu mă crezi în stare de asta, dar în acest moment simt o dorință năvalnică să-mi schimb felul de a fi.

Lady Thornborough îl privi fix.

– Să sperăm că bunele tale intenții vor rezista în timp. Ai multe lucruri de învățat, și trebuie să o faci repede, fiindcă eu nu voi mai fi aici prea multă vreme ca să port responsabilitatea în locul tău.

– Vă rog să nu spuneți asta, exclamă Lizzie. Avem încă mulți ani împreună, sunt sigură.

Lady Thornborough îi mângâie blând mâna lui Lizzie.

– După cum spuneam, Rosewood și profitul de aici îi aparțin lui James, dar averea mea personală îmi aparține și pot să fac ce doresc cu ea. Am de gând să ți-o las ție pe toată.

Era prea mult. Lizzie își îmbrățișă strâns bunica și nici una din ele nu reuși să vorbească pentru multă vreme.

– De ce oare, spuse în sfârșit James, femeile plâng mereu când sunt fericite?

Lizzie se îndreptă și începu să-și șteargă lacrimile. Acum că primul val de bucurie trecuse, simțea cum grijile o încolțeau din nou. Se gândi iarăși la Geoffrey, ca întotdeauna.

– E o fericire dulce-amară, spuse ea. Sunt recunoscătoare că vreți să faceți asta pentru mine, dar sunt sigură că Lord Somerville nu va fi niciodată de acord cu un astfel de plan.

– Poate ar fi mai bine să-l întrebi, înainte să tragi concluzii, o sfătui Lady Thornborough.

Lizzie râse neîncrezătoare.

– Cum aș putea să fac asta?

Geoffrey nu dăduse nici un semn că voia să o mai vadă vreodată. Lady Thornborough zâmbi larg, lucru care nu-i stătea în fire. Semăna foarte mult cu nepotul ei acum.

– E simplu, de fapt. Te așteaptă sub bătrânul stejar.

Cerul de toamnă era senin și strălucitor. Lizzie alerga pe potecă, respirând adânc parfumul copacilor care plutea în aerul

răcoros, mișcându-se pe cât de repede îi permiteau rochia și pantofii de casă. Se opri în vârful dealului, respiră adânc și privi în vale.

Geoffrey se sprijinea de gard și privea spre ea, așteptând-o. Zâmbi și își întinse brațele. Lizzie alergă spre el și nu mai știu nimic până când brațele lui calde n-o cuprinseseră.

Geoffrey o ținea strâns, imposibil de fericit că ea se afla din nou în brațele lui. De data asta nu mai exista nici o minciună, nici o barieră între ei. Fusesse atât de aproape să o piardă, că nu voia să mai treacă vreodată prin acea spaimă.

– Lizzie, murmură el. Draga mea Lizzie.

Lizzie oftă și își lipi obrazul de pieptul lui.

– Mă bucur să te aud spunându-mi pe numele adevărat. Am fost Ria prea multă vreme. Credeam că adevărata mea identitate se pierduse pentru totdeauna.

– Lizzie.

Geoffrey îi sărută părul, bucurându-se pentru a mia oară de parfumul ei seducător de trandafiri. Râse încet.

– Numele meu te amuză atât de mult? întrebă ea.

– Chiar deloc, draga mea. Mă gândeam doar că un trandafir are același parfum, oricum i-ai spune.

– Știi că îmi plac poeziile, râse Lizzie.

– În plus, continuă Geoffrey, e un motiv foarte important pentru care îmi place să-ți spun Lizzie Poole. Înseamnă că te pot cere în căsătorie.

Lizzie se încordă și încercă să se tragă înapoi, clătinând din cap. Nu-i venea să creadă. Dar Geoffrey o ținu aproape cu o mână, iar cu cealaltă îi mângâie chipul, repetând cuvintele care îl urmăriseră din ziua în care ea le spusese în salonul lui Lady Thornborough.

– „Câte femei pot spune că sunt măritate cu bărbatul pe care îl iubesc din toată inima, și că soțul lor le venerează?” Geoffrey îi șterse blând o lacrimă de pe obraz. Chiar mă iubești din toată inima, nu-i așa?

Era absurd, dar Lizzie nu reuși să spună decât:

– Tu... mă venerezi?

Geoffrey zâmbi.

– Nu ca pe Dumnezeu, desigur, spuse el, prefăcându-se jignit, dar cred că El nu mă va învinui pentru că am repetat cuvintele iubitei mele.

– Sunt iubita ta, gemu ea, de parcă nici nu îndrăznește să creadă asta.

– Draga mea, nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Dar... după tot ce am făcut...

Geoffrey scoase o batistă și începu să-i șteargă lacrimile.

– Amândoi am făcut lucruri de care ne putem rușina. Presupun că asta e doar dovada că suntem oameni.

– Dar... trecutul meu. Minciunile. Părinții mei...

Lizzie îl privi îndurerată. Văzând-o așa, Geoffrey simți un pumnal străpungându-i inima. Știa că durerea ei era cauzată de spusele lui.

– Lizzie, am avut destul timp să mă gândesc la cuvintele groaznice pe care ți le-am aruncat.

– Le-am meritat, spuse Lizzie, clătînând din cap.

– Nu. Geoffrey îi duse un deget la buze. Ascultă-mă. În timp, am acceptat adevărul brutal că doar un singur lucru stătea între mine și femeia pe care o iubesc mai mult decât orice altceva pe lume.

Lizzie îi aruncă o privire întrebătoare.

– Eu însumi, o lămurii Geoffrey. Mă uram fiindcă mă îndepărtasem atât de tare de idealurile pe care credeam cu atâta mândrie că le voi respecta mereu. Asta m-a orbit cu totul.

– Ești cel mai onorabil bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, protestă ea.

Geoffrey clătînă din cap.

– Aveam la fel de multă nevoie să fiu iertat și să iert. Mila creștină iartă multe lucruri... iar acesta e unul dintre ele.

– Dar mulți oameni nu sunt miloși, spuse Lizzie, și nu vor ierta adevărul.

– Hightower e mort, spuse vehement Geoffrey. Nimeni în afară de familiile noastre nu îți mai știe trecutul. Ai dus o viață

cinstită în Australia, cu fratele tău, înainte să vii în Anglia. Asta e tot ce trebuie să știe restul lumii. Geoffrey îi șterse o lacrimă din ochi cu degetul mare. Cât despre părinții tăi, ești nepoata lui Lady Thornborough. Asta ar trebui să fie destul pentru toată lumea. Se opri pentru o clipă. Iar dacă nu, trebuie doar să fii de acord să-mi devii soție și vei deveni și baroană. Iar asta va încheia cu siguranță gura lumii.

Lizzie își trase nasul, iar privirea i se lumină. Geoffrey își simți inima tresărind când îi văzu speranța din privire.

– Lizzie, ai fost foarte curajoasă să vii așa în Londra.

Lizzie clătină din cap.

– Curajoasă? Sau naivă?

– Nu e ușor să traversezi oceanul, așa cum ai făcut-o, și n-aveai de unde să știi ce te aștepta aici. Ai riscat foarte mult. Mi-ai adus, de asemenea, vești despre Edward. Mi-ai răspuns la întrebările care mă bântuiau de ani întregi și, într-un fel, mi-ai dat fratele înapoi. Ești o femeie puternică, Lizzie Poole. Ești încăpățânată, dar asta ți-a prins bine.

Lizzie reuși să chicotească și își atinse ușor tâmpla.

– Da, se pare că sunt tare de cap, și asta m-a salvat de multe ori.

Geoffrey îi luă mâna și și-o duse la inimă.

– Dar sufletul tău este bun, virtuos și blând.

– Virtuos, repetă Lizzie, nevenindu-i să creadă. Nu mi s-a mai spus așa de multă vreme.

– Ei bine, iubirea mea, înțeleg că îți vine greu să accepți asta, dar trebuie neapărat. Și eu am învățat o lecție dură după tot ce s-a întâmplat. Am fost mult prea grăbit să te judec, dar s-a sfârșit cu asta. Îți voi apăra onoarea și virtutea împotriva oricui.

Lizzie îi duse mâinile la buze.

– Ai făcut-o deja.

Geoffrey inspiră ușor, simțindu-i atingerea delicată a buzelor. O trase la piept, aproape de inimă, și o sărută.

Marius Maria